Michael Scott

B&S

KARANLIK VLAK

ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI

4. KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

GENÇLİK SERİSİ

San Francisco:

Josh ve Sophie Newman nihayet eve döndüler. Ne var ki akılları geleceğe dair hiç olmadığı kadar karışık! Scatty'yi kaybettiler, bir de üstüne Dr John Dee hâlâ peşlerinde. Bunlardan daha rahatsız edici olan bir şey varsa, o da şimdi kendilerine sormaları gereken sorular: Nicholas Flamel'e güvenebilirler mi? Güvenebilecekleri herhangi biri var mı?

Alcatraz:

Dr Dee, Perenelle Flamel'in gücünü hafife aldı. Alcatraz kadını tutsak etmeye yetmedi; Nereus, Efsuncu'yla boy ölçüşemedi, üstelik Perenelle en akla gelmeyecek varlıklarla ittifak kurmayı başardı. Fakat adada hapis tutulan bir tek Perenelle değildi: Hapishanenin parmaklıkları ardında bir canavar sürüsü saklı ve şimdi Machiavelli onları San Francisco'ya salmak üzere Alcatraz'da.

Perenelle Flamel güçlü olmasına güçlü; fakat her geçen gün gücü zayıflıyor ve şimdi Nicholas tekrar yanında olsa da, bu onun başa çıkamayacağı kadar büyük bir mücadele olabilir.

Londra:

Codex'in son iki sayfasını ele geçirmeyi başaramayan Dee, artık bir kaçak.

Fakat Büyücü'nün bir planı var. Codex ve Alcatraz'daki yaratıklarla dünyayı ele geçirmesi mümkün. Tek ihtiyacı, Archonların yardımı. Bununla birlikte, planının işe yaraması için bir karanlık ulak yetiştirmesi gerekiyor.

MACERA DEVAM EDİYOR!

Serinin diğer kitapları

9 786052 950555

* KDV dahil fiyatı 22 TL

Michael Scott

KARANLIK VLAK

ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI

4. KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

KARANLIK ULAK – ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI
MICHAEL SCOTT

Özgün Adı
THE NECROMANCER – THE SECRETS OF THE IMMORTAL NICHOLAS FLAMEL

First published by Delacorte Press an imprint of Random House Children's Books
a division of Random House Inc. New York, USA

Text copyright © 2010 by Michael Scott
Cover illustrations copyright © 2010 by Michael Wagner

Türkiye'de yayın hakları: © 2014, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 29619

Bu eserin yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Çeviren
Filiz Emre

Editör
Nevin Avan Özdemir

1. Basım: Mayıs 2017
Genel Yayın Numarası: 3824

ISBN 978-605-295-055-5

Bütün hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü önceden yayıncının onayı alınmaksızın herhangi biçimde ve herhangi yolla, elektronik ve mekanik araçlarla, fotokopiyle, kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, yeniden erişilebilir bir sistemde saklanamaz ve aktarılamaz.

BASKI
AYHAN MATBAASI
MAHMUTBEY MAH. DEVE KALDIRIMI CAD. GELİNCİK SOK. NO:6 KAT:3
BAĞCILAR İSTANBUL (0212) 445 32 38
Sertifika No: 22749

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Bu kitap kurgusal bir çalışmadır. Tanınan bazı tarihi kişilikler dışında; bütün olaylar, diyaloglar ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek değildir. Tarihi kişiliklerin yaptığı şeyler de yazarın hayal gücünün ürünüdür ve tarihi gerçeklerle alakası yoktur.

Michael Scott

KARANLIK ULAK

ÖLÜMSÜZ NICHOLAS FLAMEL'İN SIRLARI

4. KİTAP

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Piers'a,
Cura te ipsum

Korkuyorum.

Kendim için değil de, ardımda bırakacaklarım için – Perenelle ve ikizler.

Artık Codex'i, beni ve karımı kurtarabilmemiz için gereken sürede tekrar ele geçiremeyeceğimizi kabullendim. Yaşlılık canımı alıncaya kadar muhtemelen bir, belki iki haftam var – herhâlde Perenelle'in fazladan birkaç günü daha olacaktır. Ve ölüm gelip de kapıya dayanmışken, anlıyorum ki, ben ölmek istemiyorum.

Bu dünyada altı yüz yetmiş altı yıl yaşadım ve daha hâlâ görmediğim, zamanım olsa yapmak isteyeceğim öyle çok şey var ki!

Yine de efsanedeki ikizleri bulacak kadar uzun yaşadığım için minnettarım; Temel Büyüler üzerine eğitimlerine başlayabildiğim için de gururluyum. Sophie üç büyüyü söktü, Josh ise şimdilik sadece birini. Bununla birlikte başka birçok yetenek ortaya koydu, ayrıca cesareti de olağanüstü.

Dee'yi İngiltere'de ölümüne terk ederek San Francisco'ya döndük. Onu son görüşümüz olmuştur diye umuyorum; zira Archon'la dövüşü onu mahvetmediyse bile, biliyorum ki efendileri bu seviyede bir başarısızlığı hoş görmeyeceklerdir. Fakat Machiavelli'nin burada, bu şehirde olduğunu öğrenmek beni epey rahatsız etti. Perenelle onu ve yoldaşını diğer canavarlarla birlikte Alcatraz'da mahsur bırakmış, ama Alcatraz'ın ölümsüz İtalyan gibi birini uzun süre esir tutabileceğini sanmam.

Perenelle ve ben, Alcatraz'ın hâlâ yapabilecek hâldeyken üstesinden gelmemiz gereken bir tehdit olduğu konusunda hemfikiriz. Hapishanenin hücrelerinde ne tür yaratıklar olduğunu bilmek bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Efsanelerde, Karanlık Ataların insanlığın kurduğu şehirlere çeşit çeşit canavarlar saldığı geçmiş zamanlardan bahsedilir. Dee'nin büsbütün çıldırmış ve işte tam da böyle bir şey yapacak kadar çaresiz olduğuna inanıyorum.

Daha da rahatsız edici olan bir şey varsa, o da Scathach ve Jeanne D'Arc'ın kayıp olması.

Notre Dame geçiş kapısının onları buraya, Tamalpais Dağı'na ulaştırmış olması gerekirdi, ne var ki buraya varamadılar. Saint-Germain'le konuştuğumda endişeden çıldıracak hâldeydi. Ona Scathach'ın yaşının iki bin beş yüzden fazla olduğunu ve kendisinin gelmiş geçmiş en iyi savaşçı olduğunu hatırlattım. Kaldı ki, Joan da bu dünyaya gelmiş en iyi askerlerden biridir. Francis, Sıfır Noktası'nı incelemiş ve Tarih Öncesi dönemden hayvanların öğütülmüş kemiklerden kalıntılar olduğuna kanaat getirdiği bir şeyler bulmuş. Machiavelli'nin simyaya dayalı kadim çekim büyüsünü kullanarak geçiş kapısına tuzak kurduğundan şüpheleniyorum. Saint-Germain, Scathach ve Joan'un tarihin daha önceki bir dilimine çekilmiş olduğunu düşünüyor ve ben de ona katılıyorum... Peki ama hangi zamana?

En acil kaygım ise hâlâ ikizler. Bana nasıl bir gözle baktıklarına artık emin olamıyorum. Josh'un hakkımda tereddütleri olduğu baştan beri belliydi, fakat şimdi her ikisinin birden benden korktuğunu ve bana güvenmediğini seziyorum. Doğru, geçmişimin açığa çıkmamasını tercih edeceğim bazı kısımlarını öğrendiler. Belki de onlara karşı daha dürüst olmalıydım. Geçmişte yaptığım şeylerin bazılarından gurur duymuyorum elbette, fakat pişman da değilim. Ben, insan soyunun devamını sağlamak için ne gerekiyorsa yaptım. Yine olsa, yine yaparım.

İkizler teyzelerinin Pacific Heights'taki evine döndüler. Onlara dinlenip kendilerine gelmeleri için bir-iki gün vereceğim, ama daha fazla değil; zira Perenelle ve benim zaman gibi bir lüksümüz yok. Sonra tekrar işe girişeceğiz. Eğitimleri tamamlanmalı, Karanlık Ataların geri döneceği gün için hazırlanmalılar.

Çünkü o gün çok yakın.

Litha vakti yaklaşıyor.

Simyacı Nicholas Flamel'in günlüğünden
5 Haziran'da
Yuvam bellediğim şehir San Francisco'da yazıldı

5 Haziran Salı

BİRİNCİ BÖLÜM

"Burayı tekrar görebileceğimi hiç sanmıyordum." Sophie Newman sırıtarak erkek kardeşine baktı.

"Ben de burayı gördüğüme bu kadar mutlu olacağımı hiç sanmazdım," dedi Josh. "Sanki... Bilmem ki. Gözüme farklı görünüyor."

İkizi, "Aynı eskisi gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Değişmiş olan bizleriz."

Sophie ve Josh, Pacific Heights'ta Scott Street'te yürüyor, sokakta teyzeleri Agnes'in Sacramento Street'in köşesindeki evine doğru ilerliyorlardı. Evi en son altı gün önce, 31 Mayıs Perşembe günü, işlerine, yani Sophie kafeye, Josh da kitapçıya gitmek üzere çıkarlarken görmüşlerdi. O gün de sıradan bir gün gibi başlamıştı, ne var ki başlarından geçecek son sıradan gün olacaktı.

O gün dünyaları sonsuza dek değişmişti; üstelik onlar da değişmişlerdi – hem fiziksel, hem de zihinsel olarak.

Josh endişeli endişeli, "Ona ne diyeceğiz?" diye sordu.

Agnes Teyze seksen dört yaşındaydı ve her ne kadar ona teyze diye hitap ediyorlarsa da, aslında herhangi bir kan bağları yoktu. Sophie, yaşlı kadının büyükannelerinin annelerinin kız kardeşi, yahut kuzeni olabileceğini düşünüyordu. Belki de sadece bir arkadaşıydı, ama bundan hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Agnes Teyze, beş dakika dahi geç kalsalar endişelenip ortalığı velveleye veren, tatlı ama aksi, yaşlı bir kadındı. Hem Sophie'yi hem de Josh'u delirtiyor, yaptıkları her bir şeyi harfi harfine anne babalarına iletiyordu.

"Basit tutalım," dedi Sophie. "Annemle babama söylediğimiz hikâyeye sadık kalalım. Önce Perenelle rahatsızlandığı için kitapçı kapandı, sonra da Flameller bizi..."

"*Flemingler*," diye düzeltti Josh.

"Flemingler bizi onlarla çöldeki evlerinde kalmaya davet ettiler."

"Peki ya kitapçı niye kapandı?"

"Gaz sızıntısı."

Josh başıyla onayladı. "Gaz sızıntısı. Peki çöldeki ev nerede?"

"Joshua Tree."

"Pekâlâ, tamamdır."

"Emin misin? Sen hiç iyi yalan söyleyemezsin."

Josh omuz silkti. "Elimden geleni yapacağım. Biliyorsun değil mi, başımızın etini yiyecek."

"Biliyorum. Bunun daha annemlerle konuşma faslı var bir de!"

Josh onayladı. Sophie'ye bir bakış attı. Son birkaç gündür üzerine kafa patlattığı bir konu vardı, bunun Sophie'ye açılmak için uygun zaman olduğuna kanaat getirdi. "Düşünüyordum da," dedi yavaşça. "Belki onlara doğrudan gerçekleri anlatmalıyız."

"Gerçekleri mi?" Sophie'nin yüz ifadesi değişmemişti. İkizler yürümeye devam edip, Jackson Street'in öbür yanına geçtiler. Üç sıra binanın ilerisinde, teyzelerinin beyaz, ahşap, Victoria Dönemi tarzındaki evini görebiliyorlardı.

Kız kardeşi başka bir şey demeyince, "Ne dersin?" diye sordu Josh.

Nihayet Sophie başını salladı. "Elbette, söyleyebiliriz." Gözlerinin üzerine düşmüş birkaç sarı saç telini yana itip kardeşine baktı. "Yalnız dur da tam olarak anlayayım. Annemle babama tüm hayatlarını verdikleri çalışmaların hepsinin boşa olduğunu söyleyeceğiz. Üzerine çalıştıkları her şeyin, tarih, arkeoloji ve paleontolojinin tümüyle yanlış olduğunu filan..." Gözleri ışıldadı. "Bence müthiş bir fikir bu. Fakat bırakayım da sen yap bunu, ben izlerim."

Josh huzursuzca omuz silkti. "Peki peki, onlara söylemeyelim o hâlde."

"En azından şimdilik."

"Tamam, ama er ya da geç ortaya çıkacak. Onlardan sır saklamanın imkânsız olduğunu biliyorsun. Her zaman bir şekilde biliyorlar."

"Agnes Teyze onlara yetiştiriveriyor da ondan," diye söylendi Sophie.

Yanlarından koyu renk camlı, siyah, uzun bir limuzin yavaşça geçti. Sürücü öne eğilmiş, iki yanına ağaçlar sıralanmış sokakta bir adres bulmaya çalışıyordu. Araba sinyal verip az ilerde kaldırıma yanaştı.

Josh başıyla limuzini işaret etti. "Ne tuhaf. Agnes Teyze'nin evinin önünde duracak gibi görünüyor."

Sophie onun bu yorumuna aldırış etmeksizin, "Keşke konuşabileceğimiz biri olsa," diye mırıldandı.

"Gılgamış gibi biri." Mavi gözleri ani gözyaşlarıyla irileşti. "Umarım iyidir." Onu son kez, Boynuzlu Tanrı'nın fırlattığı bir okla yaralanmasından hemen sonra görmüştü. Kız, erkek kardeşine baktı, sinirlenmişti: "Sen beni dinlemiyorsun bile."

"Şu araba gerçekten de Agnes'in evinin önünde duruyor," dedi Josh yavaşça. Zihninin derinliklerinde belli belirsiz bir uyarı işareti belirdi. "Soph?"

"Ne var?"

"Agnes Teyze'ye en son ne zaman misafir gelmişti?"

"Ona misafir gelmez ki!"

İkizler, siyah takım elbiseli, zayıf bir şoförün arabadan çıkıp siyah eldivenli elini hafifçe metal korkulukta gezdirerek basamakları çıkışını izlediler. Uyandırılmış işitme duyularıyla kapıya vuruluşu apaçık duydular ve farkında olmaksızın adımlarını hızlandırdılar. Agnes Teyze'lerinin kapıyı açtığını gördüler. Ufak tefek, sıska bir kadındı, vücudu sivri hatları yanında yumru yumru dizler ve eklem iltihabından muzdarip şiş parmaklardan ibaretti. Josh, kadının gençliğinde herkesçe çok güzel bulunduğunu biliyordu, fakat bu şüphesiz uzun

zaman önceydi. Hiç evlenmemişti; aile içinde, hayatının aşkının savaşta öldüğüne dair bir hikâye anlatılırdı. Josh bunun hangi savaş olduğuna emin değildi.

"Josh?" dedi Sophie.

"Yolunda olmayan bir şeyler var," diye mırıldandı Josh. Adımlarını hızlandırıp hafifçe koşmaya başladı, Sophie de rahatça ayak uydurarak ona yetişti.

İkizler şoförün elinin kıpırdandığını ve Agnes Teyze'nin ondan bir şey aldığını gördüler. Kadın öne eğilip fotoğrafa benzeyen bir kâğıda gözlerini kısıp baktı.

Fakat kadın resmi daha iyi görebilmek için biraz daha eğildiğinde, şoför hemencecik kadının arkasına geçtiği gibi evin içine daldı.

Josh hızlandı. "Arabanın buradan ayrılmasına sakın izin verme!" diye seslendi Sophie'ye. Hızla yolun karşısına geçip evin basamaklarını çıktı. "Merhaba Agnes Teyze, biz geldik," diye seslendi kadının yanından geçerken.

Yaşlı kadın durup tam bir daire çizerek yerinde döndü, fotoğraf parmak uçları arasında titreşiyordu.

Sophie kardeşinin peşinden yolun karşısına geçti fakat arabanın arkasına gelince durdu. Eğilip parmak uçlarını yolcu tarafındaki arka lastiğe bastırdı. Başparmağı bileğinin içindeki daireye değdi ve parmakları akkor hâline gelip ışıldadı. Daha da bastırdı, yanan lastik pis pis koktu ve sonra beş belirgin pıtırtıyla lastik delindi. Hava tıslayarak içinden boşaldı ve tekerlek jantın üzerine oturdu.

Kız basamaklara koşup kafası iyice karışmış teyzesini yakalarken, "Sophie!" bağırdı yaşlı kadın. "Neler

oluyor? Nerelerdeydiniz? O hoş genç adam da kimdi? Demin gördüğüm Josh muydu?"

"Agnes Teyze, benimle gel." Sophie, olur da Josh veya şoför aceleyle dışarıya fırlar da yaşlı kadın kazara yere itilir diye teyzesini kapıdan uzaklaştırdı. Çömelip teyzesinin düşürdüğü resmi eline aldı, sonra yaşlı kadını evden güvende olacağı kadar uzağa götürdü. Sophie fotoğrafa baktı: Bu, görünüşe göre bir hemşire üniforması içinde genç bir kadının sararmış görüntüsüydü.

Sağ alt köşeye beyaz mürekkeple *Ypres* sözcüğüyle 1914 tarihi yazılmıştı. Sophie nefesini tuttu, bunun kim olduğuna dair şüphe yoktu. Fotoğraftaki kadın Scathach'tı.

Josh karanlık hole girip sırtını duvara yaslayarak gözlerinin loşluğa uyum sağlamasını bekledi. Bir hafta önce olsa bunu yapmak aklına gelmezdi, gerçi zaten bir hafta önce olsa bir davetsiz misafirin peşinde eve dalıyor da olmazdı. Akla uygun olan şeyi yapar ve 911'i ararda. Kapının arkasındaki şemsiyeliğe uzanıp teyzesinin kalın bastonlarından birini alıverdi. Clarent değildi bu elbette, ama idare edecekti artık.

Josh başını bir yana eğip kıpırdamadan durarak kulak kesildi. Neredeydi yabancı?

Sahanlıkta bir gıcırtı duyuldu ve sade siyah takım elbiseyle beyaz gömlek giyip, siyah ince bir kravat takmış genç bir adam aceleyle merdivenlerden indi. Josh'u görünce yavaşladıysa da, durmadı. Gülümsedi –ne var ki bu istemli bir hareketten çok, bir refleksti âdeta– ifadesi

dudaklarından öteye geçmedi. Adam yaklaşınca, Josh onun Asyalı olduğunu, belki Japon olabileceğini gördü.

Josh, bastonu önünde bir kılıç gibi tutarak adamın yoluna çıktı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Senin yanından ya da içinden geçerim, benim için fark etmez," dedi adam, kuvvetli bir Japon aksanından nasibini almış İngilizcesiyle.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Josh.

"Birini arıyorum," diye gelişigüzel cevap verdi adam.

Yabancı son basamaktan hole indi ve ön kapıdan çıkmak üzere ilerledi, fakat Josh bastonla adamın geçiş yolunu kapattı. "O kadar hızlı değil. Bana bir cevap borçlusun."

Siyah takım elbiseli adam bastonu tutup Josh'un elinden kaptı ve dizi üzerinde ikiye yardı. Josh yüzünü ekşitti, bu hareket adamın canını yakmış olmalıydı. Adam iki parçayı birden yere fırlattı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim, ama sen dua et ki bugün iyi bir günümdeyim."

Adamın sesinde Josh'u geri çekilmeye iten bir şey vardı; birdenbire adamın tümüyle insan olup olmadığını merak ettiren, soğuk ve kurnazca bir şeydi bu. Josh girişte durup adamın hafif adımlarla basamaklardan inişini seyretti. Tam arabanın kapısına uzanıyordu ki, arka lastik gözüne takıldı.

Sophie gülümseyip parmaklarını ona doğru salladı. "Görünüşe bakılırsa lastikte delik var."

Josh aceleyle basamaklardan inip kız kardeşi ve teyzesinin yanına geldi. Agnes huysuzca "Josh, neler

oluyor?" diye sordu. Kadının gri gözleri, kalın gözlük camları ardında kocaman görünüyordu.

Yolcu tarafının arka penceresi bir parça aralandı ve Japon adam lastiği işaret ederek hızlı hızlı içeriye doğru konuştu.

Aniden kapı açıldı ve genç bir kadın arabadan indi. Beyaz, ipek bir gömleğin üzerine son derece güzel, birebir üzerine dikilmiş siyah bir takım elbise giymişti. Ellerinde siyah deri eldivenler vardı, burnunun üzerine de ufacık siyah bir güneş gözlüğü oturmuştu. Fakat onu ele veren diken diken kızıl saçları ve soluk, çilli teniydi.

Sophie ve Josh memnuniyetle bir ağızdan "Scathach!" diye bağırdılar.

Kadın gülümseyerek bir ağız dolusu vampir dişini gözler önüne serdi. Gözlüklerini indirip ışıl ışıl yeşil gözlerini gösterdi. "Ne münasebet," diye çıkıştı. "Ben Gölgelerin Aiofe'sıyım. Ve ikiz kardeşime ne olduğunu bilmek istiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

"Burayı tekrar görebileceğimi hiç sanmıyordum," dedi Nicholas Flamel, Küçük Kitap Evi'nin arka kapısını iterek.

Perenelle, "Ben de," diyerek ona katıldı.

Kapının alt kısmı sıkışmıştı; Nicholas omuzuyla abanıp kuvvetle itti. Kapı yerdeki taşları kazıyarak açıldı ve pis koku anında üstlerine hücum etti – kof tahtaların ve ufalanıp erimiş kâğıtların tatlımsı kokusuyla, o boğucu, ekşi çürüme kokusunun bir karışımıydı bu. Perenelle öksürüp ağzını eliyle kapatarak aniden yaşaran gözlerini kırpıştırdı. "Berbat kokuyor!"

Nicholas havayı temkinlice içine çekti. Kuru havada Dee'nin kükürt kokusunu, sülfürün o çürük yumurta kokusunu hâlâ hafiften hissedebiliyordu. Çift, her iki yanına kuleler hâlinde ikinci el kitap kutuları yığılmış

karanlık bir koridorda ilerlemeye koyuldu. Karton kutular siyah küfle yol yol olmuş, tepeleri kıvrılmaya başlamıştı.

Bazıları patlayıp içlerindekiler yerlere saçmıştı bile.

Perenelle parmağını kutulardan biri üzerinde gezdirdi, parmak ucu küften kapkara oldu. Kadın elini kocasına gösterip, "Açıklar mısın?" diye sordu.

"Doktorla dövüştük," dedi adam usulca.

Perenelle gülümseyerek, "O kadarım görebiliyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla da sen kazandın."

"Eh, kazanmak göreceli bir kavram tabii." Nicholas koridorun ucundaki kapıyı açtı ve kitabevine adımını attı. "Korkarım işler dükkân açısından çok iyi gitmedi." Arkaya uzanıp karısının elini tuttu ve onu kitaplarla dolu geniş odaya geçirdi.

Perenelle iç geçirip, "Ah Nicholas," diyerek derin bir nefes aldı.

Kitapçı mahvolmuştu.

Her şey kalın, tüy tüy, yeşil-siyah bir küf tabakasıyla kaplıydı; kükürt kokusuysa bunaltıcıydı. Sayfaları yırtılmış, kapakları lime lime olmuş, sırtları bükülmüş kitaplar her yana, bir zamanlar üstlerinde dizili durdukları, artık parçalanmış, kıymık kıymık olmuş masaların, rafların arasına saçılmıştı. Tavanın kocaman bir kısmı çökmüştü, sıva paçavra gibi sarkmış, tahta kirişleri ve gevşek kabloları ortaya seriyordu. Bir zamanlar kilerin girişi olan yerde şimdi kocaman bir delik vardı, etrafındaki tahtalar da çürüyüp mantardan benek benek olmuş, pis, simsiyah bir karmaşaya dönmüştü. Kıpır

kıpır ufacık beyaz kurtçuklar çamurun içinde kıvranıyorlardı. Bir zamanlar odanın orta yerinde serili duran parlak renkli halı büzüşerek çirkin, gri bir paçavraya dönmüştü.

"Yıkım ve çürüme," diye mırıldandı Perenelle, "Dee'nin klasik numarası."

Uzun boylu zarif kadın odanın içinde temkinli adımlarla gezindi. Elini değdirdiği her şey ya paramparça oluyor ya da sporlar saçan bir toza dönüşüyordu. Döşeme tahtaları sünger gibi ve yapış yapıştı; her adımda uğursuzca gıcırdıyor, kadını alttaki bodrum katına düşürüvermekle tehdit ediyorlardı. Perenelle odanın orta yerinde durup ellerini beline koyarak yavaşça döndü. Kocaman yeşil gözleri yaşlarla doldu. Bu kitapçıyı çok sevmişti; son on yılda evleri ve tüm hayatları olmuştu burası. Yüzyıllar içinde farklı işlerde çalışmışlarsa da, bu dükkân ona birlikte ilk zamanlarını, yani on dördüncü yüzyılda, Nicholas'ın Paris'te kâtiplik ve kitapçılık yaptığı günleri hatırlatırdı. O zamanlar, alelade bir yaşam süren, basit, sıradan insanlardı; ta ki Nicholas, hayret edilecek kadar mavi gözlü, başlıklı adamdan Büyücü Abraham'ın kitabı Codex'i satın alıncaya dek. O, sıradan yaşamlarının sona erdiği ve olağanüstü şeylerin –hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı– *içindeki* kimseye güvenilemeyecek dünyasına adım attıkları gündü.

Dönüp kocasına baktı. Kapının yanından ayrılmamıştı; yüzünde acı dolu bir ifadeyle dükkânın içini gözden geçiriyordu. "Nicholas," dedi kadın usulca. Adam başını kaldırıp ona baktığında, Perenelle şu son

haftanın onu ne kadar yaşlandırmış olduğunu gördü. Yüzyıllar içinde, görünüşü pek az değişmişti. Kısa kesilmiş saçları, pürüzsüz yüzü ve solgun renk gözleriyle; her daim, ölümsüzlük iksirini üretmeye başladıkları yaş olan ellisinde görünürdü. Bugünse, en az yetmiş yaşında gösteriyordu.

Saçlarının çoğu dökülmüştü, alnında derin kırışıklıklar vardı; çökmüş gözlerinin kenarlarına yeni çizgiler kazınmış, elleri de koyu renk lekelerle kaplanmıştı.

Simyacı, kadını kendisine bakarken yakaladı ve kederle gülümsedi. "Biliyorum. Yaşlı görünüyorum, fakat yine de altı yüz yetmiş yedi yaşında biri için fena sayılmaz."

Perenelle "Altı yüz yetmiş altı," diye nazikçe düzeltti onu. "Yetmiş yediye daha üç ayın var."

Nicholas öne çıkıp Perenelle'i kollarına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "O doğum gününü kutlayabileceğimi sanmıyorum," dedi usulca, ağzı kadının kulağının hemen yanındaydı. "Şu son haftada *aura*mı son yirmi yılda kullandığımdan daha fazla kullandım. Üstelik Codex de olmayınca..." sesi giderek kısıldı. Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Ayda bir kez Codex'in yedinci sayfasında beliren ölümsüzlük büyüsü olmadan, o ve Perenelle yaşlanmaya başlayacaklardı – yaşadıkları yılların tümü onlara yetiştiğinde, ölüm de çok geçmeden gelecekti.

Perenelle aniden kocasını geriye itti. "Daha ölmedik!" diye çıkıştı; öfkeden gençliğinin taşra Fransızcasına dönmüştü. "Daha önce de kötü durumlarda kaldık, hepsini de atlattık." *Aura*sı bedeni etrafında hayal meyal çatırdadı, teninden buz gibi tutamlar hâlinde tüttü.

Nicholas geri çekilip kollarını dar göğsü üzerinde kavuşturdu. Aynı dilde "Ama Codex hep bizimleydi," diye hatırlattı.

"Şu anda ölümsüzlükten bahsetmiyorum," dedi Perenelle, Breton aksanı iyice yoğunlaşmıştı. "Yüzyıllardır hayattayız Nicholas, yüzyıllardır.

Ölmekten korkmuyorum, çünkü gideceğimiz zaman beraber gideceğimizi biliyorum. Katlanamayacağım şey, sensiz yaşamak olur."

Simyacı başıyla onayladı, konuşacak güveni hissetmiyordu kendinde. Perenelle'siz bir hayatı düşünemiyordu bile.

Kadın, "Hep ne yaptıysak onu yapmamız lazım," diye ısrar etti. "İnsan soyunun devamı için savaşmak." Perenelle uzanıp kocasının kollarını kavradı, parmakları adamın tenine batarken acı veriyordu. "Altı yüz yıl boyunca Codex'i koruyup Karanlık Ataları dünyadan uzak tuttuk. Şimdi de vazgeçmeyeceğiz." Yüz ifadesi sertleşti. Acımasızca, "Fakat artık kaybedecek bir şeyimiz yok Nicholas. Kitabı korumak için kaçıp saklanmak yerine, saldırıya geçmeliyiz," dedi. "Karanlık Atalara karşı mücadeleye atılmalıyız."

Simyacı huzursuzca başını salladı. Perenelle, böyle zamanlarda onu korkutuyordu. Yüzyıllardır evlilerdi, ama karısı ve onun ölülerin gölgelerini görmesini sağlayan olağanüstü yeteneği hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. "Haklısın, kaybedecek bir şeyimiz yok," dedi Nicholas usulca. "Zaten o kadar çok şey kaybettik ki!"

"Bu sefer ikizlerin sağladığı üstünlüğe sahibiz," diye hatırlattı Perenelle.

"Bize tümüyle güveneceklerinden şüpheliyim," dedi Simyacı. Derin bir nefes aldı. "Londra'dayken önceki ikizlerin varlığını öğrendiler."

"Ah, Gılgamış'tan mı?"

Simyacı başıyla onayladı. "Kral'dan. Artık onlara söyleyeceğimiz herhangi bir şeye inanırlar mı bilemiyorum."

Perenelle, gözlerini kocasına dikip tatsız bir gülümsemeyle "O hâlde biz de onlara hakikati anlatırız. Bütünüyle hakikati," dedi.

Nicholas Flamel bir an için onunla göz göze kaldı, sonra başını sallayarak bakışlarını başka yana çevirdi. "Sadece ve sadece hakikati." İç çekti. Kadının odadan çıkmasını bekledi ve sonra usulca ekledi: "Ne var ki hakikat iki yanı da keskin bir kılıçtır. Tehlikeli bir şeydir hakikat."

"Dediğini duydum," diye seslendi kadın.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Derhâl anne babanızı arayacaksınız!" Agnes Teyze, uzağı iyi göremeyen gözlerini Sophie'ye dikti, sonra daha yakınında duran Josh'a döndü. "Meraktan öleceklerdi. Her gün, iki kere, üç kere aradılar. Daha bu sabah, eğer bugün eve dönmezseniz polisi arayıp kayıp ihbarında bulunacaklarını söylüyorlardı." Durdu ve abartılı bir ifadeyle ekledi: "Kaçırıldığınızı söyleceklerdi."

"Kaçırıldığımız filan yok. Annemlerle daha iki gün önce konuştuk," diye mırıldandı Josh. Can havliyle anne babasıyla en son ne zaman konuştuğunu hatırlamaya çalışıyordu. Cuma mıydı? Yoksa Cumartesi miydi? Yardım istercesine kız kardeşine yandan bir bakış attı, fakat kız hâlâ Scathach'a inanılmaz derecede benzeyen siyahlar içindeki kadını seyretmekteydi. Anne babalarından daha geçen gün bir e-posta gelmişti. Ama

hangi gündü? Hep beraber Paris'te bulundukları sırada, yani Cumartesi günü müydü?

San Francisco'ya geldiğinden beri, önceki birkaç gün birbirine karışmaya başlamıştı. Nihayet, gerçeğe odaklanarak "Daha yeni geldik," dedi. Teyzesini çabucak iki yanağından öptü. "Nasılsın? Seni özledik."

Ufak tefek kadın, "Arayabilirdiniz," diye çıkıştı. "Aramanız *gerekirdi.*" Devasa gözlük camları arkasında kocaman görünen çakmak taşı grisi gözleriyle ikizlere dik dik baktı. "Meraktan ölüyordum resmen. Sizi bulmak için belki on kere kitapçıyı aradım, cep telefonlarınıza da hiç cevap vermediniz. Açmayacaksanız cep telefonunuz olmasının bir anlamı yok ki!"

"Çoğu zaman telefon çekmiyordu," dedi Josh, gerçeklere bağlı kalarak, "Sonra da ben telefonumu kaybettim," diye ekledi, ki bu da doğruydu. Telefonu ve eşyalarının çoğu; Dee, Yggdrasill'i yok ettiğinde kaybolmuştu.

"O güzel telefonunu kayıp mı ettin?" Yaşlı kadın, tiksinircesine başını salladı. "Bu, bu yıl üçüncü telefon oluyor."

"İkinci," diye mırıldandı Josh.

Agnes Teyze dönüp yavaş yavaş merdivenleri çıkmaya koyuldu. Josh'un yardım önerisini elini sallayarak geçiştirdi. "Beni kendi hâlime bırak. Yardıma muhtaç değilim," dedi, fakat sonra uzanıp oğlanın kolunu tuttu. "Yardım edebilirsin evladım." Kapıya vardıklarında dönüp, kızıl saçlı kadının önünde duran Sophie'ye baktı. "Sophie, geliyor musun?"

"Bir dakika, teyze." Sophie erkek kardeşine baktı, sonra gözleri açık kapıya kaydı. "Bir dakikaya oradayım Josh. Sen Agnes Teyze'yi içeri götürüp ona çay koysana."

Josh itiraz edercesine başını sallayacak oldu, fakat yaşlı kadının parmakları şaşırtıcı bir güçle koluna saplandı. "Su kaynarken de annenleri ararsın." Gözlerini kısıp Sophie'ye baktı. "Geç kalma."

Sophie Newman başını salladı. "Kalmam."

Josh ve Agnes Teyze eve girip gözden kaybolur kaybolmaz, Sophie yabancıya döndü. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Aoife," dedi kadın. İsmi "E-fa," diye telaffuz ediyordu. Eğilip siyah eldivenli ellerini limuzinin patlak lastiği üzerinde gezdirdi ve sonra Sophie'nin Japonca olduğunu fark ettiği bir dilde konuşmaya başladı. Josh'un evde karşılaştığı, genç görünen adam ceketini çıkardı, ön koltuğa fırlattı ve sonra bagajı açıp krikoyla bijon anahtarını çıkardı. Krikoyu ağır arabanın altına yerleştirip aracı kolayca yükseltti ve lastiği değiştirmeye girişti.

Aoife eldivenli ellerini birbirine sürttü, sonra kollarını göğsünde kavuşturup başını eğerek Sophie'ye baktı. "Buna hiç gerek yoktu." Sesinde oynak, yabancı bir şive hafifçe hissediliyordu.

"Teyzemizi kaçıracağını sandık," dedi Sophie alçak sesle. Aoife ismi zihninde birçok tuhaf düşünce ve görüntüyü fırıl fırıl döndürmeye başlamıştı; fakat Sophie, Scathach'a dair hatıralarla Aoife'ya dair olanları ayrıştırmakta zorlanıyordu. "Seni durdurmak istedik."

Aoife dişlerini göstermeksizin gülümsedi. "Teyzenizi kaçırmak istesem, gün ortasına gelir miydim buraya?"

"Bilmem," dedi Sophie. "Gelir miydin?"

Aoife koyu renk ufak gözlüklerini burnunun ucundan yukarıya itip yeşil gözlerini örttü ve bir an düşündü. "Belki de. Ama belki de gelmezdim." Sonra ekledi: "Ancak teyzenizin peşinde olsaydım, çoktan götürmüş olurdum onu."

"Sen Gölgelerin Aoife'sısın," dedi Sophie.

"Ben Scathach'ın kız kardeşiyim. İkiziz biz. Ben büyük olanım."

Sophie geri bir adım attı, Cadı'nm Aoife'ya dair anıları nihayet yerlerine oturuyordu. "Scathach bana ailesini anlatmıştı, ama bir kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmedi," dedi; ona dair birtakım şeyler bildiğini kadına belli etmeye hiç niyeti yoktu.

"Bahsetmemiştir. Aramız açılmıştı," diye mırıldandı Aoife.

"Aranız mı açıldı?" diye sordu Sophie, gerçi bir oğlan için kavga ettiklerini, hatta oğlanın adını bile biliyordu ya!

"Bir oğlan uğruna," dedi Aoife, sesinde azıcık bir hüzünle. "Çok uzun zamandır konuşmadık." Hızlıca bir hareketle omuz silkti. "Beni kardeşlikten reddetti. Ben de onu. Fakat her zaman gizlice ona göz kulak olmayı sürdürdüm." Tekrar gülümsedi. "Eminim kardeşine göz kulak olmanın nasıl bir şey olduğunu sen gayet iyi biliyorsundur zaten."

Sophie onayladı. Aofie'nın neyden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Josh ondan daha iri ve kuvvetli olsa da, ona hâlâ daha küçük kardeşi gözüyle bakıyordu.

"Josh benim ikizim."

"Bunu bilmiyordum," dedi Aoife yavaşça. Başını hafifçe eğerek Sophie'ye koyu renk gözlüklerinin üzerinden baktı. "Ve her ikiniz de *uyandırıldınız*," diye ekledi.

"Seni buraya getiren nedir?" diye sordu Sophie.

"Scathach'ın *gittiğini* hissettim."

"Gittiğini mi?" Sophie anlamamıştı.

"Kaybolduğunu. Bu Gölge Alemi'nden ayrıldığını. İkizim ve ben birbirimize, şüphesiz sen ve erkek kardeşinin de arasında var olanlara benzer bağlarla bağlıyız. O acı çektiğinde hep bir şekilde hissettim; canı yandığında, açlıktan kıvrandığında veya korktuğunda..."

Sophie ister istemez ona hak verircesine başını salladı. Zaman zaman onun da erkek kardeşinin acısını bizzat hissettiği olmuştu. Josh futbol oynarken kaburgalarını kırdığında, o da böğründe bir acı hissetmiş; oğlan Hawaii'de neredeyse boğulduğunda nefesi bir anda kesilmiş, soluk soluğa uykusundan uyanmıştı. Kendisi tekvandoda omzunu çıkarttığında, erkek kardeşinin omuzu da şişip onunkinin aynısı bir çürükle mosmor olmuştu.

Aoife jet hızında bir Japoncayla bir soru sordu ve şoför tek hecelik bir karşılık verdi. Kadın sonra Sophie'ye döndü. Gülümseyip köpek dişlerinin uçlarını göstererek "Burada sokağın ortasında durup konuşabiliriz tabii," dedi, "Ya da beni içeri davet edersin de rahatça konuşuruz."

Sophie'nin zihninde hafiften tehlike çanları çaldı. Vampirler içeriye davet edilmedikleri sürece bir kapı

eşiğinden geçemezlerdi; o da bu vampiri teyzesinin evine davet etmeyeceğine o anda emin oluverdi. Kadında tekinsiz bir şey vardı... Sophie zihninin derinliklerinde toplanmış hatıraların geri kalanının da yüzeye çıkmasına yavaşça, mahsus izin verdi. Aniden, sarsılırcasına, Endor Cadısı'nın Gölgelerin Aoife'sına dair bildiği her şeyi o da bilir olmuştu.

Gözleri dehşetle büyüdü. Sophie geriye bir adım atarak yaratıktan uzaklaştı ve şoförün hemen arkasında durduğunu tam zamanında fark etti. Anında bileğindeki tetikleme dövmesine uzandı, fakat adam daha o bağlantıyı kuramadan kollarını yakalayıp kavrayıverdi. Aoife öne çıktı, Sophie'nin bileklerini yakalayıp çevirerek Saint-Germain'in kızın tenine dağladığı deseni ortaya çıkardı. Sophie karşı koymaya çalıştı, fakat şoför onu öyle bir kuvvetle tutuyor, kollarını öyle bir sıkıyordu ki parmaklarının uyuşmaya başladığını hissetti. "Bırak beni! Josh şimdi..."

"İkizin güçsüz." Aoife deri eldivenlerinden birini çıkarıp kızın elini soğuk parmaklarının arasına aldı. Vampirin soluk teninde pis, gri bir duman yükseldi. Başparmağını Sophie'nin bileğini saran, Kelt tipi girift desenli şeridin üzerinde gezdirdi ve iç kısımdaki merkezinde tek bir kırmızı nokta bulunan altın çembere gelince durdu. "Ah, *çatal diş* imgesi. Ateş İmi," dedi Aoife usulca. "Beni ateşe vermeye çalışacaktın demek!"

"Bırak beni!" Sophie tekmeleyerek kendini tutan adamı defetmeye çalıştı, fakat adam kollarını daha da sıkı kavradı ve kız bir anda korktu. Endor Cadısı, Gölgelerin Aoife'sına karşı temkinliydi. Vampir, Sop-

hie'nin bileğini kızın canını yakarak çevirdi ve dövmesini incelemek üzere öne eğildi. "Bu usta birinin elinden çıkmış. Kim verdi sana bu armağanı?" Dudakları bu sözleri söylerken tiksintiyle kıvrıldı.

Sophie dudaklarını sıkıca kenetledi. Bu kadına hiçbir şey söylemeyecekti.

Aoife'nın gözlükleri burnunun ucuna kayarak yeşil birer cam kırığını andıran gözlerini ortaya çıkardı. "Maui... Prometheus...

Xolotl... Pele... Agni..." Aoife çabuk çabuk başını salladı. "Hayır bunlardan hiçbiri olamaz. Daha yeni Paris'ten döndün, o yüzden o şehirde biri olmalı..." Sesi giderek kısıldı. Sophie'nin omuzunun üzerinden siyah takım elbiseli şoföre baktı. "Fransız başkentinde bir Ateşin Efendisi var mı?"

Adam İngilizce konuşarak "Senin eski düşmanın kont orada yaşıyor," dedi usulca.

"Saint-Germain," diye çıkıştı Aoife. Sophie'nin gözlerinin iyice açıldığını gördü ve yabanice gülümsedi. "Saint-Germain denen o yalancı. Saint-Germain denen o hırsız. Fırsat elimdeyken onu öldürmeliydim." Şoföre baktı. "Götür onu. Bu konuşmaya gözlerden uzak bir yerde devam edeceğiz."

Sophie ağzım çığlık atmak üzere açtı, fakat Aoife işaret parmağını kızın burnunun direğine yapıştırdı. Vampirin gri *aura*sı parmaklarından aktı ve dumanı kızın başını sarmalayarak burun deliklerine ve ağzına doldu.

Sophie de kendi *aura*sını aydınlatmaya çalıştı. *Aura* tek bir an için bedeni etrafında çelimsizce çatırdadı, fakat hemen ardından Sophie kendinden geçip bayıldı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Agnes hızlı arama tuşuna basıp telefonu Josh'a uzattı. "Derhâl babanlarla konuşacaksınız," diye komut verdi. "Sophie nerelerde? Dışarıda konuştuğu şu kız kim?"

"Bir tanıdığımızın kız kardeşi," dedi Josh, telefonu kulağına yaslayarak. Telefon tek çalışta açıldı.

"Agnes?"

"Baba! Ben Josh."

"Josh!"

Oğlan ister istemez gülümsedi; zira babasının sesinden bir anda rahatlayıverdiği anlaşılıyordu. Hemen ardından Josh'un içine bir utanç dalgası yayıldı ve anne babasını daha önce aramadığı için kendini suçlu hissetti.

"Her şey yolunda mı?" Richard Newman'ın sesi gurul gurul bir cızırtı içinde neredeyse büsbütün kaybolup gidiyordu.

Josh parmağını kulağına bastırıp var gücüyle seslere odaklandı. "Her şey yolunda baba. Biz iyiyiz. San Francisco'ya ancak döndük."

"Sizin için endişelenmeye başlamıştık. Ciddi ciddi endişelenmeye."

"Flam... Flemingler ile birlikteydik." Neyse ki son anda düzeltivermişti! "Telefon çekmiyordu," diye ekledi dürüstlükle. Mahsus konuyu değiştirerek "Ama Pazar akşamı e-postanı görebildik. Köpek balığı dişinin fotoğrafını aldım. Hangi tip olduğunu çıkaramadım ama büyüklüğe dayanarak bir tatlısu köpek balığına ait olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?" diye soruverdi hemen.

"Aferin oğlum. Üst Kretase Dönemi'nden bir *Lissodus*. Çok da iyi bir durumda."

Josh, babasının konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalışarak "Sizde her şey yolunda mı?" diye bastırdı. Kız kardeşinin bir an evvel içeri gelmesini dileyerek kapıya bir bakış attı. Babasını sorularla oyalayabilirdi, fakat aynı numara annesine gelince işe yaramazdı; şu anda da annesinin babasının dibinde durmuş, telefonu adamın elinden kapıvermeye hazır olduğunu tahmin ediyordu. "Kazı nasıl gidiyor?"

"Şu ana dek harika." Hattın öbür ucunda rüzgâr uğulduyor, toz ve kum zerrecikleri telefona vurup çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. "Yeni bir *Ceratopsid* olduğunu düşündüğümüz kalıntılar keşfettik."

Josh somurttu. Bu isim tanıdıktı. Daha küçükken, yüzlerce dinozorun ismini bilirdi. "Boynuzlu bir dinozor muydu o?" diye sordu.

"Evet. Kretase Dönemi'nden. Aşağı yukarı yetmiş beş milyon yıllık. Ayrıca kanyonlardan birinde ufak ve muhtemelen hiç el değmemiş bir Anasazi yerleşimi ile Range Creek Kanyonu bölgesinin dışında da Fremont kültüründen birtakım olağanüstü petroglifler bulduk."

Josh, babasının kabardıkça kabaran coşkusuna gülümseyerek, pencereye doğru yürüdü. Cevabı çoktan biliyordu gerçi ama, "Navajo'da hangi kavime Kadim Varlıklar deniliyor?" diye sordu. "Fremont mu Anasazi mi?" Niyeti babasını oyalayıp Sophie'ye daha fazla zaman kazandırmaktı.

"Anasazi," dedi Richard Newman. "Ve aslına bakarsan, düzgün tercümesi 'Düşman Ecdat'tır."

Bu iki sözcük karşısında Josh şaşkına dönüp dondu kaldı. Birkaç gün evvel olsa bu isim ona hiçbir şey ifade etmezdi; fakat bu, dünyaya uzak geçmişte hükmetmiş olan olan Ata ırkının varlığını öğrenmeden önceydi. Geçen zaman içinde, her bir efsane ve söylencede ufacık da olsa bir doğruluk payı bulunduğunu fark etmişti. Sesinin titrememesi için elinden geleni yaparak "Düşman Ecdat," diye tekrarladı. "Ne demek bu?"

"Bilmiyorum," dedi Richard Newman, "Fakat ben Kadim Pueblo, Atalar Köyü veya Hisatsinom terimlerini tercih ediyorum."

"Ama çok tuhaf bir isim," diye ısrar etti Josh. "Sence kimler kullanmış bu adı? Kendi kendilerinden öyle bahsetmiyorlardı herhâlde."

"Muhtemelen başka bir kabile. Yabancılar, dışarıdan birileri."

"Peki ya onlardan önce kim vardı baba?" diye soruverdi Josh. "Anasazi ve Fremontlardan önce?"

"Bilmiyoruz," diye kabul etti babası. "O döneme Arkaik Dönem diyoruz. Eski Amerika'ya bu ani ilgi nereden çıktı? Arkeolojinin sana sıkıcı geldiğini sanıyordum."

"Tarihe ve eski zamanlara daha fazla ilgi duymaya başladım sanırım," dedi Josh; bu hakikaten de doğruydu.

Tekrar pencereye gitti ve tam o sırada Scatty'nin kız kardeşinin elini, Sophie'nin alnına yapıştırdığını ve ikizinin siyah takım elbiseli şoförün kollarına yığıldığını gördü. Vampir başını şak diye çevirip ona baktı ve sivri dişlerini sırıtır gibi ortaya çıkardı. Sonra arabanın arka kapısını hızla açtı ve şoförün Sophie'yi arka koltuğa bırakmasına olanak verdi. Aoife, açık kapının yanında durarak Josh'u alay edercesine selamladı.

Josh, sanki karnına bir yumruk yemiş gibiydi. Nefes alamıyor, kalbi küt küt atıyordu. "Baba, iki saniyede geri geleceğim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Telefonu yere bırakıp hızla odadan çıktı ve koridoru geçti. Limuzin şoförünün kırdığı bastonun iki parçasını kaptığı gibi kapıyı açtı, basamaklardan neredeyse yuvarlanarak indi. Arabanın çoktan uzaklaşmış olacağını tahmin ediyordu, oysa Aoife sabırla onu beklemekteydi. "Kardeşimi bana geri ver!" diye bağırdı.

"Hayır," dedi Aoife usulca.

Josh, Jeanne d'Arc'ın kılıç dövüşüne dair öğrettiklerini hatırlamaya çalışarak arabaya doğru koştu. Keşke

Clarent yanında olsaydı! O hiçbir şeyden korkmayan Scatty bile korkmuştu taş bıçaktan. Ne var ki elinde ola ola iki baston parçası vardı.

Vampir, başını yana eğip kendisine doğru koşan oğlanı izleyerek gülümsedi.

Josh yolun karşısına geçerken, yaşadığı korku *aura*sını alevlendirdi ve son derece hafif bir altın rengi ışıltı bedenini kuşattı. Kız kardeşinin kıpırdamadan arabanın arka koltuğunda yattığını gördü ve korkusu azgın bir öfkeye döndü.

Aniden, *aura*sının iyiden iyiye aydınlanmasıyla teninden altın rengi dumanlar tütmeye başladı, gözleriyse erimiş birer altın sikkeye döndü. *Aura*sı ellerinin üzerinde sertleşerek onları metal eldivenlerle kapladı, sonra tahta sopalara akarak onları altın birer çubuğa çevirdi. Konuşmaya çalıştıysa da, boğazı gergindi, ağzından çıkan ses de derin ve gurul gurul, insandan ziyade bir hayvanınki gibiydi. *"Kardeşimi... bana... geri ver..."*

Aoife'nm küstah gülümsemesi kayboldu. Bağırarak Japonca tek bir kelime söyledi, dönüp limuzine bindi ve kapıyı çarparak ardından kapattı. Motor anında gümbür gümbür çalıştı, arka lastikler döne döne epey bir toz kaldırdı.

Josh onlara ancak araba uzaklaşırken yetişti. Altın çubuklardan biriyle arabaya vurup en yakınındaki arka koltuk penceresini parçaladı; cam patlayıp tuz buz oldu, sopa parlak siyah metalin üzerinde uzunca bir oluk açtı. İkinci bir darbe bagajın üzerinde derin bir iz bırakıp arka ışıklardan birini çatlattı. Araba ciyaklarcasına

sokakta yol alırken, Josh çaresizlik içinde iki altın sopayı birden arkalarından fırlattı, fakat bunlar, elinden bıraktığı anda alelade tahta parçalarına dönüşüp hiçbir zarar vermeksizin tampondan sekip yere düştüler.

Josh arabanın peşinden koştu. Aurasının bedeninde dalga dalga kabardığını, yolda paldır küldür ilerlerken ona hız ve kuvvet verdiğini hissediyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar hızla yol aldığının farkındaydı, ne var ki limuzin de hızını artırıyordu. Bir kavşağa geldiğinde ileri atılıp isyan eden lastiklerin gıcırtısıyla köşeyi döndüğü gibi gözden kayboldu.

Kuvveti, geldiği gibi aniden Josh'un bedenini terk etti. Scott Street'in sonunda elleri ve dizleri üzerine yığıldı; ciğerleri kabarıp iniyor, kalbi küt küt atıyor, bedenindeki her kas gerilmiş, sızlıyordu.

Gözlerinin önünde siyah noktacıklar oynaşıyordu, bir an kusacak gibi oldu. Altın rengi ışıltının ellerinden yitişini, aurasının teninden sarı bir buhar gibi kopuşunu, onu ağrılar içinde, bitkin düşmüş bir hâlde bırakışını izledi. Titremeye başladı ve hemen dizinin arkasından baldırına ani bir kramp saplandı. Dayanılmaz bir acıydı; yere yığılıp topuğunu yere bastırarak kasını rahatlatmaya çalıştı. Sonra midesi altüst olmuş, perişan bir hâlde ayağa kalkıp yalpalaya yalpalaya teyzesinin evine doğru yola koyuldu. Sophie gitmişti. Aoife tarafından kaçırılmıştı. İkizini bulması gerekiyordu.

Fakat bu Nicholas ve Perenelle Flamel'e geri dönmek demekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gölge Alemi'nin adı Xibalba'ydı.

Sayısız kadim Gölge Alemi arasında bile eskiydi; bunun yanında –son derece güzel ve karmaşık olan birçoklarının aksine– gayet basit, kabaca yapılmış bir yerdi.

Xibalba, içlerinde kara kabuklar bağlamış lavların usul usul fokurdadığı çukurlarla dolu, akıl almaz genişlikte, hayal edilemeyecek yükseklikte tek bir mağaradan ibaretti. Ara ara, bu çukurlardan birindeki lav tabakasının yüzeyi parçalanıp havaya ergimiş kayadan yoğun kürecikler fışkırtarak duvarlara kıpır kıpır kızıl kara gölgeler düşürüyordu. Hava çok fena kükürt kokuyordu, tek ışık da duvarları kaplayan jel gibi sarı-beyaz mantar tabakasından geliyor, çok yukarılarıdaki, zar zor seçilen tavandan yere doğru upuzun sarkıtlar uzanıyordu.

Her Gölge Alemi en az bir başka aleme daha açılırdı, bazılarınmsa iki farklı aleme kapısı vardı. Xibalba bu hususta benzersizdi; tam dokuz başka Gölge Alemi'ne daha değiyordu. bu nedenle bazen buradan Kavşak diye bahsedilirdi. Mağaranın duvarlarında düzenli aralıklarla yerleştirilmiş dokuz ayrı kapı bulunuyordu.

Mağara ağızlarının her birinin girişine kaba, kısa, kalın oyuklar oyulmuş, dağlanmıştı; öte yandan yapış yapış, ışıl ışıl mantar tabakası karanlık duvarların büyük kısmını kaplıyorsa da, simgelerin yakınından bile geçmiyordu. Bunlar, Gölge Alemlerine açılan kapılardı.

Çoğu zaman, Xibalba'da, fokurdayan lavlar dışında tek kıpırtı olmazdı; oysa şimdi ulaklar, istikrarlı bir akışla bir mağara ağzından ötekine koşturuyorlardı. Kimileri kauçuk gibi bir deridendi, yarasaları andırıyorlardı; ötekilerse tüylü ve sıçanımsıydı, fakat elbette hiçbirine de alışılagelmiş manada canlı varlıklar denemezdi. Bunlar, tek bir amaç için yaratılmışlardı – Karanlık Ataların Gölge Alemlerinin merkezinden, bağlantılı her bir dünyaya haber taşımak. Görevleri tamamlandığında, habercilerin her biri tekrar eriyip çamur ve beraberindeki saç ve deri parçalarından ibaret kalacaklardı.

Ulaklar Dr John Dee'nin ölüm hükmünün haberini taşıyorlardı.

İster Ata, ister İkinci Nesil, ister ölümsüz insan olsun, haberi duyan kimse şaşırmamıştı. Başarısızlığın tek bir bedeli vardı; Dr John Dee de çok fena başarısızlığa uğramıştı.

ALTINCI BÖLÜM

"Daha kötü günler de olmuştu," dedi Dr John Dee, gerçi bunun ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu ya!

Stonehenge'deki felaketi ve ikizlerin geçiş hattı üzerinden kaçışını takiben, Büyücü gecenin geri kalanını ve bir sonraki günün ilk saatlerini, daha birkaç saat öncesinde Flamel ve ikizlerin sığınak olarak kullandığı ahırın kalıntıları içinde geçirmişti. Tepesinden vızır vızır helikopterler geçiyor, polis ve ambulans sirenleri yakınlardaki A344 otoyolu boyunca âdeta uluyordu. Öğleden hemen sonra tüm o polis hareketliliği nihayet dindiğinde, Dee ahırdan çıkıp, arka yollara sadık kalarak Londra'ya doğru yürümeye koyulmuştu. Paltosunun altında bir paçavraya sarılı hâlde, bir zamanlar Clarent ve Excalibur diye ayrı ayrı var olan tek bir taş

kılıç taşıyordu. Kılıç, teni üzerinde, atan bir kalp gibi sarsılıyor, çarpıyordu.

Dar taşra yollarında trafik ya hiç yoktu ya da pek azdı.

Tam varacağı bir sonraki köy veya kasabada bir araba çalmak zorunda kalacağını düşünüyordu ki, en az kendisi kadar yaşlı Morris Minor marka arabasının içine kurulmuş bir papaz durup onu gideceği yere götürmeyi teklif etti.

"Şanslısın ki bana rast geldin," dedi yaşlı adam hışır hışır bir Galler aksanıyla. "Otoyol bu kadar yakın olunca, bu günlerde pek kimse bu arka yolları kullanmıyor."

"Arabam bozuldu. Bir toplantı için de Londra'ya dönmem gerekiyor," dedi Dee. "Biraz kayboldum," diye ekledi, aksanım, papazınkine uyması için bilhassa değiştirerek.

"Seni götüreyim. Bir yol arkadaşım olması beni de memnun eder açıkçası," diye itiraf etti beyaz saçlı adam. "Radyoyu dinliyordum da, tüm bu güvenlik açığı telaşı beni endişelendirdi."

"Ne olmuş?" diye sordu Dee, sesini kaygısız, rahat tutmaya çalışarak. "Bir polis hareketliliği vardı sanki."

Papaz ağzındaki takma dişleri yerlerinden oynatan bir sırıtışla, "Son on iki saattir nerelerdeydin?" diye sordu.

"Meşguldüm," dedi Dee. "Birkaç eski dostla buluşmuştum. Hasret giderdik."

"O zaman tüm heyecanı kaçırdın..."

Dee yüzünün herhangi bir ifade takınmamasına özen gösterdi.

"Dün büyük bir güvenlik operasyonu yüzünden şehir resmen kilitlendi. BBC'de, Paris'te faaliyette olan terör örgütünün şimdi Londra'da olduğunu söylediler." Büyükçe direksiyonu sıkıca kavrayarak yolcusuna bir bakış attı. "Paris'te olanları duydun herhâlde?"

"Okudum hepsini," diye mırıldandı Büyücü, elinde olmaksızın başını sallayarak. Paris, Machiavelli'nin kontrolündeydi. Flamel ve ikizleri nasıl elinden kaçırmıştı?

"Tehlikeli zamanlardan geçiyoruz."

"Gerçekten de öyle," dedi Dee. "Ama gazetelerde yazan her şeye de inanmamak lazım," diye ekledi.

Başkente giden tüm ana yollarda barikatlar vardı, fakat polis içinde yaşlıca iki adam olan haşadı çıkmış arabaya doğru dürüst bakmadan elini sallayıp onları geçirdi.

Papaz, Dee'yi şehrin göbeğinde, Mayfair'de indirdi. Doktor oradan Green Park istasyonuna yürüdü. Metronun Jubilee hattına binip onunla Enoch Holding'in İngiltere merkezinin bulunduğu Canary Wharf'a kadar gitti. Doktor, hesaplanmış olsa da bir kumar oynuyordu. Karanlık Ata efendisi binayı gözetim altına almış olabilirdi elbette. Bununla birlikte Dee herkesin onun çoktan kaçıp gitmiş olacağını ve kendi şirketinin genel merkezine dönmek gibi bir aptallık yapmayacağını düşündüğünü umuyordu.

Binaya kimseye görünmeden yer altı otoparkından girip, en üst kattaki ofisine çıktı. Burada özel banyo-

sunda uzun, rahatlatıcı bir duş alıp son birkaç saatin üzerinde bıraktığı toz ve kirden arındı. Sıcak su, temkinli temkinli çevirdiği sağ omuzundaki ağrıyı azaltmıştı. Josh ahırdaki dövüş sırasında Clarent'i ona fırlatmış ve her ne kadar Dee, taş kılıç ona çarpmadan önce *aura*sını kalkana çevirmeyi başarmışsa da, darbenin etkisi onu yere yapıştırmıştı. Başta omuzunun çıktığını düşünmüş, fena hâlde zedelenmekle birlikte kırılmamış olduğunu ancak sonra fark etmiş, buna şükretmişti. Tek bir kırık aslında ciddi bir sorun değildi, gelişmiş metabolizması herhangi bir hasarı onarmak için hızla çalışırdı ya da anında onarmak için *aura*sını kullanabilirdi. Fakat bu ikinci seçenek, Karanlık Atalar ve onların adamlarını derhâl üzerine çekerdi.

Büyücü temiz giysiler giydi – iki parçalı sıradan, lacivert bir takım elbise, lacivert bir gömlek ve üzerinde Cambridge Üniversitesi St John Koleji'nin simgesi zambağın altın renginde belli belirsiz bir çizimi bulunan bir kravat. Ufacık mutfaktaki çaydanlıkta çay için su kaynarken, Dee kasasını boşaltıp Sterlin, Euro ve Dolar olarak tomar tomar parayı, gömleğinin altındaki gizli para kemerine sokuşturdu. Kasanın derinliklerinde farklı isimler altında bir düzine kadar pasaport vardı. Dee bunları da takım elbisesinin ceplerine tıktı. Pasaportları yıllardır biriktiriyordu, durup da şimdi onları geride bırakacak değildi.

Su kaynadı ve Büyücü kendisine bir fincan bergamot aromalı çay hazırladı. Mis kokan çayını yudumlayarak bakışlarını nihayet çalışma masasının üzerinde duran,

paçavraya sarılı çıkına çevirdi. Dudaklarında nadir gülümsemelerinden biri belirdi. Savaş alanında yenilmiş olabilirdi, fakat şüphesiz işin içinden en büyük ödülle çıkan o olmuştu.

Clarent ve Excalibur. *Bir arada.* Önceki gün onları ellerinde tutmuş, iki kılıcın birleşerek taştan tek bir kılıç meydana getirmesini seyretmişti.

Dee, ta odanın öte yanından bile kılıçtan uzun, yavaş dalgalar hâlinde yayılan gücü hissedebiliyordu. Kendisini kuşatan koruma katmanını bir anlığına etkisizleştirdiğinde, ancak bazıları tanıdık gelen sayısız dilde fısıldanan düşünceler çalınıyordu kulağına.

Aniden –neredeyse şaşırarak– bir ömür boyu aradıktan sonra, nihayet dört kadim Güç Kılıcı'nı ele geçirmiş olduğunu fark etti. İkisi, Durendal ve Joyeuse, San Francisco'daki özel evinde saklıydı, diğer ikisiyse burada, önündeki masanın üzerindeydi...

Yoksa artık tek bir kılıç mıydı onlar? Şimdi bu kılıcı öteki iki taş kılıca değdirse, o zaman ne olurdu acaba? Neden öteki ikisi birleşmemişti? Yüzyıllardır yan yana duruyorlardı.

Doktor çayını bitirmek için acele etmeksizin, bohçaya yaklaşıp onu açmadan önce zihnini yatıştırmaya ve koruyucu katmanlarını yerlerine oturtmaya odaklandı. Bazı büyücüler düşüncelerini korumak için bazı sözcük dizileri, sihirler ve tılsımlar kullanırlardı; fakat Dee'nin tercihi tüm büyülü seslerin en eskisinden yanaydı: müzik. Gözlerini masaya dikip Kraliçe I. Elizabeth'in en sevdiği parça olan "Greensleeves"i mırıldanmaya baş-

ladı. Kraliçe, bunun babası VIII. Henry tarafından annesi Anne Boleyn'e yazıldığına inanırdı. Dee bu hikâyenin doğru olmadığım biliyordu, fakat ona söylemeye gönlü elvermemişti. Her şekilde bu parçanın basit ezgisi ve geleneksel ritmi mükemmel bir koruma büyüsü ortaya çıkarıyordu. Sözcükleri yüksek sesle mırıldanarak masaya yaklaştı.

"Ah ne yazık sevgilim, beni böyle pervasızca reddederek hata ediyorsun..."

Ahırda bulduğu pis, gri bezi özenle açarak içindeki nesneyi ortaya çıkarırken parmaklarında belirgin bir titreme vardı.

"Ben seni ne zamandır sevdim, ne kadar hoşlandım senin yanında olmaktan..."

Cilalı siyah mermer çalışma masasının üzerinde dünyanın en eski aletlerinden biri duruyordu. Bu alelade bir taş kılıca benziyorsa da, aslında çok daha fazlasıydı. Bu birleşmiş ikiz silahların, Atalardan, hatta Archonlardan eski olduğu, o efsanevi Zamandan Önceki Zaman'a ait olduğu söylenirdi.

Arthur'un Excalibur'u kullandığı, oğlu Mordred'in de onu Clarent'le öldürdüğü hikâyesi pek ünlüydü; fakat Kral ve Ödlek, dünya tarihinin her mühim olayında ya tek tek ya da hep bir arada hazır bulunmuş bu kılıçları kullanan nesillerce kahramandan sadece ikisiydi.

"Greensleeves benim neşemdi, Greensleeves benim biricik keyfimdi, Greensleeves benim altından kalbimdi..."

Excalibur'un eşini nihayet bulduğuna inanmak zordu. Dee, efsanevi Ateş Kılıcı'nı bulmak için arayışına

yarım binyıl önce, VIII. Henry İngiltere hükümdarıyken başlamıştı.

"Önünde hazırdım, her istediğini vermeye..."

Doktor, derin bir nefes alarak kılıcı kaldırdı. Yarım metreden ancak biraz daha uzunsa da, epey ağırdı. Bıçak ile sade kabzası tek bir parça parlak granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Parmakları ılık taşa değdiği anda, kılıçtan gelen güç bedenine hücum etti.

Öfkeyle yükselen sesler.

Dehşet çığlıkları.

Acı dolu bağırışlar.

Sesler zihnine dolup onu tepeden tırnağa ele geçirecek gibi olurken ürperdi. Şarkı söyleyişinde bocaladı. *"Savaşırken... hayat... ülke, senin aşkın.... Ve iyi niyetlerle..."*

Kılıç güçlüydü, hem de inanılmaz derecede güçlü... Üstelik sırlar ve efsanelerle sarmalanmıştı. Daha dün, kılıcı gördüğünde Gılgamış o kadim kehanetin sözcüklerini söylemişti: *İkisi tektir, tek olan da her şey.*

Dee her zaman bu kehanetin ikizlerden bahsettiğini düşünmüştü, fakat artık o kadar da emin değildi.

"Greensleeves, şimdi hoşça kal, elveda..."

Hatta artık hiçbir şeyden emin değildi. Son birkaç günde, tüm yaşam biçimi, tüm dünyası ekseninden çıkmıştı. Ve tüm bunlar Flamel ve ikizler yüzündendi. Onu bir ahmak gibi göstermiş ve başını fena hâlde belaya sokmuşlardı. Dee'nin kısa parmakları insan teni gibi sıcak taşın üzerinde gezindi.

Fısıldanan sırlar...

Muğlak vaatler...

Kadim bilgeliğe, gizli sezgilere dair işaretler...

Dee elini geri çekti ve zihnindeki sesler dindi. İnce dudakları hain bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu kılıç onun kurtuluşu olabilirdi. Karanlık Atalar böyle bir silaha epey iyi bir değer biçerlerdi. Acaba bu, ölümsüzlüğünü koruması kadar büyük olabilir miydi?

Doktor ansızın cebindeki telefonunun titreşimiyle irkildi. Masanın üzerinde duran kılıçtan uzaklaşarak telefonu cebinden çıkardı ve parmak izleriyle lekelenmiş ekrana baktı. Ekranda Ata efendisinin olağan dışı uzunluktaki telefon numarasını görmeyi bekliyordu, fakat onun yerine "Gizli Numara" mesajını gördü. Bir an için yanıtlamamayı düşündü, fakat sonra her zaman için hem en büyük meziyeti hem de en büyük zaafı olan merak üstün geldi ve *yanıtla* tuşuna bastı.

"Sesimi tanıdın mı?"

Dr John Dee şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Hattın öbür ucundaki ses San Francisco'ya gitmiş olan Niccolò Machiavelli'ye aitti. "Evet," dedi temkini elden bırakmadan.

"Bu güya güvenli bir hat ama ilkemdir bilirsin, kimseye güven olmaz."

"İyi bir ilke," diye mırıldandı Dee.

"Anladığım kadarıyla kurtulmuşsun."

"Kıl payı." Doktor hemen gidip güvenlik ekranını açtı ve kanallar arasında gezinmeye koyuldu. Şüpheci yanı merak etmişti – bu bir tuzak olabilir miydi? Machiavelli onunla konuşup, bina kuşatılırken dikkatini mi

dağıtıyordu? Fakat ofisler ve koridorlar boştu, park yerinde de kimse yoktu. "Beni neden aradın?" diye sordu.

"Seni uyarmak için."

"Uyarmak için demek!" Yüzyıllardır alıştırmasını yapsa da, şaşkınlığın sesine yansımasını engellemeyi hâlâ başaramıyordu.

"Birkaç dakika önce, ulaklar Xibalba'dan Gölge Alemlerine doğru akmaya başladılar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Dee, neredeyse istemsizce başını salladı. "Xibalba mı?" diye sordu yüksek sesle.

Dünyanın öbür ucunda, sabırsızlığı Machiavelli'nin sesine sızdı. "Evet, Kavşak ya da Korkuların Yeri. Kadim Gölge Alemlerinden biridir."

"Biliyorum," dedi Dee aksi aksi. "Son Büyük Meclis sırasında Morrigan götürmüştü beni oraya."

"Orada bizzat bulundun yani, öyle mi?" Machiavelli etkilenmişti belli ki.

"Evet."

Xibalba, bilumum Gölge Alemi'nden Atalar ve Karanlık Ataların buluşmaları gerektiğinde kullanılan bir tarafsız bölgeydi.

Dee orada bulunmuş olan az sayıda insandan biriydi. O belirgin *aura* kokusunu bile Gölge Alemi'nin kükürt kokusuna uyacak şekilde seçmişti. Eğer Karanlık Atalar, Xibalba üzerinden ulaklar yolluyorlarsa; bu, her Gölge Alemi'nin, en ücra köşelerdekilerin bile, komutlarından haberdar olmasını sağlamak istedikleri anlamına geliyordu. "Hükmüm verildi mi?" diye sordu

Büyücü. Başarısızlığının neticesinde, hükmünün verildiğine ve Karanlık Ata efendilerinin, en ücra Gölge Alemi'ne bile sığınamamasını temin edeceklerine şüphesi yoktu. Dünya'da kapana kısılmıştı. Monitörden geri çekilerek aynada yansımasına baktı – ölü bir adama bakıyordu.

"Yargılandın ve suçlu bulundun."

Dee başıyla onay verdiyse de bir şey demedi. Karanlık Atalara bir ömür hizmet etmişti, onlarsa şimdi onu ölüme mahkûm ediyorlardı.

"Beni duydun mu?" diye çıkıştı Machiavelli.

"Duydum," dedi Dee usulca. Bir anda üzerine bir bitkinlik çöktü, uzanıp duvardan destek aldı.

Denizaşırı hat cızırdadı. "Nicholas Flamel ve ikizleri yakalamak için Londra'ya çağırdığın tüm İkinci Nesil mensupları ya da ölümsüz insanlar şimdi sana saldıracaklar... Hele de ödülün senin Simyacı için koyduğunun iki katı olduğunu öğrenince."

"Gururlanmalı mıyım bilemedim."

"Tek bir fark var." Hat tekrar cızırdadı ve Machiavelli'nin sesi kısılıp tekrar yükseldi. "Efendilerimiz Flamel'i ölü ya da diri istiyorlardı. Seni ise mutlaka canlı istiyorlar.

Bu konuda çok açık konuştular: Seni öldüren her kim olursa akıbeti korkunç olacak."

Dee ürperdi. Efendilerinin, ölümsüzlüğünü elinden alıp gözleri önünde yaşlanmasını izlemek, sonra da tekrar ölümsüz kılabilmek için onu canlı ele geçirmek istediklerini biliyordu. Çok yaşlı bir humani olarak ebedi

bir ıstıraba katlanmak lanetine uğrayacaktı. "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Machiavelli'nin sesi alçalıp bir fısıltıya dönüştü. "Efendisi Amerikalı yoldaşımla irtibata geçti."

"Peki ya neden bunları bana anlatıyorsun?"

"Çünkü, senin gibi, ben de bana verilen görevde başarısız oldum," dedi Machiavelli aceleyle. "Perenelle adadan kaçtı. Aslına bakarsan, ben Alcatraz'da mahsurum."

Dee bir gülümsemenin yüzüne bütünüyle yayılmasını engelleyemediyse de, kendini konuşmaktan alıkoyabilmek için yanağının içini kuvvetle ısırdı.

"Senin ve benim birbirimize ihtiyaç duyacağımız zamanlar gelebilir, Doktor," diye devam etti Machiavelli.

"Düşmanımın düşmanı dostumdur," diye yanıtladı Dee, o yıllanmış tabiri kullanarak.

"Aynen öyle. Doktor, şimdi senin için kaçma, saklanma vakti. Efendilerin seni *utlaga* ilan ettiler."

Hat aniden kesildi. Dee yavaşça cep telefonunu cebine koyup son bir kez aynaya baktı. O bir *utlaga*ydı; bir kurt başı, bir kanun dışı. Ve sonra sesli sesli güldü: Ataların *utlaga* ilan ettiği son varlık Ata Mars Ultor'du.

YEDİNCİ BÖLÜM

Josh topallaya topallaya eve döndüğünde, Agnes Teyze kapı girişinde durmuş onu bekliyordu. İnce yüzünde kaşları iyice çatılmış, incecik dudakları tümüyle görünmez olmuştu. Oğlan basamakları tırmanmaya başlayınca "Telefonu yere fırlatıp evden paldır küldür çıktın," diye çıkıştı kadın. "Bir açıklama bekliyorum delikanlı."

"Bir açıklamam yok. Sophie..." Duraksadı. "Sophie çağırdı da."

"Telefonu yere atmana gerek yoktu."

"Özür dilerim." Josh derin bir nefes aldı, daha başka bir şey dememeye kararlıydı. Kız kardeşi için endişeleniyordu, ihtiyacı olan son şey teyzesinin dırdırıydı.

"Telefon bedava değil biliyorsun..."

Josh teyzesinin yanından sıyrılıp geçiverdi. "Babama geri dönmem lazım."

"Kapattı. Bağlantı zaten kötüydü, sen telefonu yere fırlatınca iyice kötüleşti," dedi teyzesi. "Seni sonra tekrar arayacakmış. Annen ikinizin de onunla konuşmadan evden ayrılmamasını tembih etti. İkinizden de hiç memnun değil," diye de kaygılandıran bir sesle ekledi.

"Eminim değildir," diye homurdandı Josh. Holün öbür yanına geçip merdivene doğru ilerledi.

"Kız kardeşin nerede?" diye sordu Agnes Teyze.

"Bilmiyorum," dedi Josh dürüstçe.

Yaşlı kadın kollarını kavuşturdu, gözlerini kısarak oğlana baktı. "Ne yani, uğrayıp bir merhaba bile demeden öylece gitti mi?"

"Önemli bir şey çıkmıştır," dedi Josh. İçinde perişan olmuş olsa da, yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırıvermişti.

Agnes Teyze, "Siz ikinize ne oldu anlayamıyorum," diye söyleniyordu. "Günlerce eve uğramamalar... Bir telefon açmaya bile tenezzül etmemeler... Zamane gençleri saygı nedir bilmiyor..."

Josh merdivenleri çıkmaya başladı.

"Peki sen nereye gidiyorsun bakayım?"

"Odama," dedi Josh. Ağzından pişman olacağı bir şey çıkmadan önce teyzesinden uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

"Eh, orada kalsan iyi olur zaten delikanlı. İçimden bir ses ikinizin de uzun süre cezalı olacağını söylüyor. Büyüklerinize saygı göstermeyi öğrenmeniz lazım."

Josh, teyzesini dikkate almamaya çalışarak odasına gitti ve kapıyı ardından kapattı. Kapının serin tahta-

larına dayanıp gözlerini kapattı, midesindeki bulantıyı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Sophie gitmişti. Tehlikedeydi.

Aoife kız kardeşini kaçırmıştı, üstelik –hiç de iyiye alamet olmadığını bilse de– Josh'un aslında kadının bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Aoife, Karanlık Atalara mı çalışıyordu? Neden Sophie'yi kaçırmış ve neden kendisinden kaçmıştı? Korkmuş ve yorgun düşmüş hâlinde bile, dudaklarında ister istemez küçümseyici bir gülümseme belirdi. Evden dışarıya fırladığında, Aoife hiç de korkmamış, gayet küstah görünmüştü gözüne. Kız kardeşini ona geri vermesini istediğinde de çabucak hayır demişti. Fakat sonra bir şey korkutmuştu vampiri. Belki *aura*sının bedeni etrafında altın bir zırh oluşturmaya başlamasıydı bu. Josh ellerine baktı. Şimdi tekrar etten, kemiktenlerdi; düşünce avuçlarının derisi sıyrılmış, morarmıştı; tırnakları ise kırık kırık ve pisti. Oysa daha kısa bir süre önce altın eldivenlerle kaplıydı elleri. Altının nasıl da ellerinden akıp kırık bastonun iki parçasını kapladığını ve onları metale dönüştürdüğünü hatırladı. Arabaya vurduğunda cam ve metalin içinden kolaylıkla geçmişlerdi. Fakat arabanın arkasından fırlattığı anda, yani elinden ayrılır ayrılmaz, sopa tekrar tahtaya dönmüştü. Josh aniden Kral Midas'ın öyküsünü hatırladı. Kralın dokunduğu her şey altına dönüyordu. Kim bilir, belki vaktiyle o kral da altın bir auraya sahipti.

Ve sonra Josh'un gülümsemesi kayboldu. Kız kardeşini yüzüstü bırakmıştı. Arkalarından koşmaya de-

vam etmesi gerekirdi; belki de arabaya yetişirdi. Belki bir şekilde aurasını odaklandırmayı başarabilseydi, bir şeyler yapabilirdi... Gerçi bunun ne olduğuna emin değildi ya!

Onu bulacağına ant içti.

Elleri ve dizleri üzerine çömelip yatağının altından sırt çantasını çıkardı. Sonra ayağa kalkıp çekmeceleri açmaya, birtakım giysiler çıkarıp bunları çantanın içine sokuşturmaya koyuldu – çorap ve iç çamaşırı, fazladan bir kot pantolon, birkaç tişört. Paris'ten beri üzerinde olan pis kıyafetleri çıkarıp yatağın uçundaki hasır sepete fırlattı ve dolaptan temiz giysiler çıkardı. Üzerinde *49ers Faithful* yazan Amerikan futbolu taraftar tişörtünü üzerine geçirmeden önce boynuna asılı bezden keseyi çıkarıp yatağın ucuna oturdu. Keseyi açıp içine baktı. İçinde önceki hafta Codex'ten kopardığı iki yaprak duruyordu. Simyacı'ya bakılırsa, bunlarda, Dee'nin Karanlık Atalara götürmesi gereken Son Çağırma yazılıydı.

Josh sayfaları çıkarıp yatağın üzerine, hemen yanı başına koydu. Sonra onları yan yana yerleştirdi. Aşağı yukarı 15 santimetreye 23 santimetre boyutlarındaydılar ve sıkıştırılmış ağaç kabuğuyla yaprak liflerinden yapılmış gibi görünüyorlardı.

Sayfalara son baktığında, harabeye dönmüş kitabevinde yerde duruyorlardı ve hem kendisi hem de kız kardeşi hemen öncesinde şahit oldukları olaylar karşısında şaşkına dönmüş, donup kalmış hâldeydiler. O sırada sayfalara baktığında sözcüklerin hareket ettiğine yemin edebilirdi, oysa şimdi kımıldamıyorlardı.

Her iki yaprağın da hem ön hem arka yüzleri çentikli yazılarla kaplıydı. Daha önce babasının çalışma odasındaki antika numunelerde bunlara benzer oymalarla karşılaşmıştı; yazının Sümer yazısına epeyce benzediğini düşünüyordu. Kullanılan alfabenin ilk harfi olabileceğini düşündüğü bir harf, altın rengi ve kırmızıyla çok hoş bir şekilde renklendirilmişti, geri kalanındaysa sayısız yüzyıldan sonra hâlâ belirginliğini koruyan siyah bir mürekkep kullanılmıştı.

Sayfalardan birini eline alıp ışığa tuttu.

Ve şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı.

Sözcükler, gerçekten de kıpırdıyorlardı. Yavaşça sürünüyor, yerlerinden oynuyor ve sayfanın üzerinde yeniden düzenlenerek sayısız farklı dilde yeni sözcükler, cümleler ve paragraflar oluşturuyorlardı. Harflerin bazıları neredeyse tanıdıktı; resim yazı ve runik yazı örnekleri çalındı gözüne, ayrıca arada tek tük bazı Yunan harflerini de seçebiliyordu. Geri kalanınaysa tümüyle yabancıydı.

Gözüne Latince bir ifade ilişti – *magnum opus*. Bunun "büyük eser" anlamına geldiğini, "başyapıt" manasında kullanıldığını biliyordu. Sözcüklerin üzerinden işaret parmağıyla geçti. Teni sayfaya değdiği anda, karnının derinliklerinde bir nokta ısınarak canlandı ve parmağında sıcak, turuncu bir parıltı belirdi. Sonra o tek bir ifadenin etrafındaki tüm diğer harfler birçok başka alfabe ve dile dönüşürken, parmak uçlarının altında kalan on harfin sabit durduğunu fark etti. Elini kaldırdığı anda, harfler kayboluverdiler. Parmak uçlarını hafifçe sayfala-

rın üzerinde gezdirerek dokunuşuyla eksiksiz cümlelerin yer değiştirip yeniden şekillenişini seyretti. Keşke annesi ya da babası burada olsaydı! Bu eski dillerden kimilerini tercüme edebilirlerdi belki. Metnin içinde Latince ve Yunanca esintileri vardı, gözüne yer yer Mısır hiyerogliflerıyle Maya uygarlığının glifleri de ilişiyordu.

Flamellerin *aura*sını kullanmasına dair uyarılarını göz önünde bulundurarak dikkatle elini kaldırdı ve metin tekrar bir karmaşa hâlinde akmaya koyuldu. Sayfaları tekrar elde dikilmiş bez kesenin içine yerleştirdi ve bunu boynuna astı. Tenine sıcak bir his veriyordu.

Az evvel keşfettiği şeyin tam anlamıyla ne olduğuna emin değildi, fakat bir önceki hafta Flamel sayfaya dokunduğunda, sözcüklerin kıpırdanışının onun için durmadığını hatırladı. Josh parmaklarını esnetti. Belli ki onun *aura*sıyla alakası vardı. Mahvolmuş spor ayakkabılarını yatağın altına doğru tekmeledi, sonra dolabı açıp babasıyla dağ yürüyüşüne gittiğinde giydiği yürüyüş botlarını çıkardı ve ayaklarına geçirdi. Sonra sırt çantasını omuzuna attı ve kulağını yatak odasının kapısına dayayıp dışarıyı dinlemeye koyuldu.

Teyzesinin mutfakta olduğunu duyabiliyordu. Çaydanlıkta su kaynıyordu... Buzdolabının kapısı açılıyor... Bir kaşık, porselen fincanın kenarına vuruluyor... Radyo NPR istasyonunda...

Josh başını kapıdan geri çekti. Mutfak evin en arka kısmındaydı; bunları duyamıyor olmalıydı. Ve sonra avucunda son derece hafif bir altın duman bulutunun toplanmış olduğunu fark etti. Elini yüzüne götürüp,

*aura*sının maddi kanıtlarını hayretle inceledi. Kimya dersinde gördüğü kuru buzu andırıyordu, fakat ondan farklı olarak hafif bir altın rengine çalıyordu, üstelik de kuvvetli bir portakal kokusu yayıyordu. Bakışları altında, sisi andıran buhar tekrar avucuna çöktü ve gözden kayboldu. Josh elini yumruk yapıp iyice sıktı. Kız kardeşinin elinin etrafında gümüş bir eldiven oluşturmasını seyretmişti daha önce. Daha birkaç dakika önce de, sokakta, benzer bir zırh eldiveninin, aklından bile geçirmeden kendi elinin etrafında belirdiğini görmüştü. Acaba sol elini bir zırh eldiveniyle kaplı görmeye mahsus odaklansa, o zaman ne olurdu? Teni anında benek benek simlerle ışıldadı. Elinin etrafında belli belirsiz, altından bir eldiven şekillendi.

Gözleri önünde, teninin üzerinde, parmaklarının ucu sivri altın tırnaklarla bezeli zımbalı metal bir zırh eldiveni şekillendi. Josh tekrar yumruğunu sıktı. Eldiven metalin sürtünme sesiyle büzüştü.

"Josh Newman!"

Agnes Teyze'nin kapının öbür yanından gelen sesiyle sıçradı. Eldiveni yaratmaya o kadar odaklanmıştı ki, kadının merdivenleri çıkışını duymamıştı bile. *Aura*sı dağıldı, eldiven altın rengi dumanlarla kayboldu.

Agnes kapıya kuvvetle vurdu. "Sana seslendiğimi duymadın mı?"

Josh iç geçirdi. "Hayır," dedi. Duymamıştı gerçekten de.

"Neyse, çay yaptım. Soğumadan aşağıya gel." Durdu, sonra ekledi: "Bu sabah bir de taze taze kek yapmıştım."

"Harika." Josh midesinin kazındığını hissetti, Agnes Teyze de keklerin en güzelini yapardı. "Üzerimi değiştiriyorum. Hemen inerim." Teyzesinin topuksuz ayakkabılarını yerde sürüye sürüye uzaklaştığını duyuncaya dek bekledi. Sonra tekrar eline baktı ve aniden aklına gelen bir düşünce karşısında neşeyle gülümsedi. Eğer hiçbir eğitimi olmadan *aura*sını şekillendirebiliyorsa, demek ki kız kardeşinden daha güçlü olmalıydı.

Sırt çantasını her iki omuzunun üzerine de geçirip yerleştirdikten sonra, kapıyı hafifçe açtı ve gelişmiş duyularıyla kulak kesildi. Teyzesinin çaydanlıktan fincana çay koyuşunu duyabiliyor, taptaze siyah çayın her bir yaprağının ve fırından yeni çıkmış kekin kokusunu alabiliyordu. Midesi tekrar guruldadı ve ağzı sulandı; yumuşacık kekin tadını neredeyse damağında hissedebiliyordu. Acaba durup bir dilimcik yese miydi?

Ama bu Agnes Teyze'yle oturmak demek olurdu, o zaman da kadın son birkaç güne dair tüm ayrıntıları duymak isterdi. Bir saat orada takılır kalırdı; o kadar zaman harcamayı göze alacak bir durumda da değildi.

Sessizce merdivenlerden indi, ön kapıyı araladı ve San Francisco'nun sabah serinliğine çıkıverdi. Kapıyı sessizce ardından kapatırken, "Üzgünüm Teyzeciğim," diye mırıldandı. Gittiğini anladığında teyzesi öfkeden köpürecekti. Muhtemelen anne babasına telefon açacaktı. Josh'un, onlara nasıl bir açıklama verebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bildiği tek bir şey varsa, o da Pacific Heights'taki o eve kız kardeşi olmadan dönmeyeceğiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Agnes kapının kapanışını duyarak sessizce mutfaktan çıktı. Kapıya baktı, sonra başını yana eğip kulak kesildi. "Josh?" diye seslendi.

Ev sessizdi.

"Josh?" diye bir kez daha seslendi; bağırmaya çalıştıkça sesi çatlıyordu. "Nereye kayboldu bu oğlan?" diye homurdandı. "Josh Newman, hemen bu saniye buraya gel!" diye bağırdı.

Bir karşılık gelmedi.

Yaşlı kadın, başım sallayarak tekrar merdivenleri tırmanmaya hazırlanıyordu ki, terliklerinin atlında bir şey çatırdadı. Güçlükle eğilerek yerden kurumuş ve sertleşmiş bir çamur parçası aldı. Agnes merdivenlere bakarak gözlerini kıstı. Daha birkaç dakika önce aşağıya inerken merdivenler tertemizdi, şimdiyse ikinci kata

kadar her yer kurumuş çamurlarla kaplıydı. Birisi, peşinden çamurlu botlarla aşağıya inmiş olmalıydı. Başını hızla çevirince, yerdeki lekelerinin doğrudan kapıya doğru gittiğini gördü.

"Josh Newman," diye fısıldadı usulca. "Ne yaptın?"

Kireçlenmiş kalça eklemleri izin verdiğince hızla merdivenleri çıkıp Josh'un odasının kapısını çalmadan açtı. Kirli sepetine fırlatılmış giysilerle yatağın altına ittirilmiş pis spor ayakkabılar hemen gözüne ilişti. Dolabı açtı ve yürüyüş ayakkabılarının evvelden durduğu yerin boş olduğunu gördü.

Odanın orta yerinde durup yavaşça döndü; havada tuhaf bir şey vardı. Duyuları artık bir zamanlar olduğu kadar keskin değilse de hâlâ kuvvetliydi. Odanın durağan, kuru havasına hafiften, tatlı bir portakal kokusu karışmıştı.

Yaşlı kadın iç çekip cep telefonunu cebinden çıkardı. Richard ve Sara Newman'a, çocuklarının ortadan kaybolduğunu söylemeye hiç de istekli değildi.

Amma işe yaramaz bir bakıcıydı!

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Dee'nin o pis kokusunu her şeyin üzerinden alabiliyorum," diye söylendi Perenelle. Duş alıp temiz giysiler giymişti – taşlanmış kot pantolon, çok hoş nakışlı Mısır pamuğundan bir gömlek ve 1901 yılında New York'ta onun için özel yapılmış bir çift bot. Hâlâ nemli olan saçları yüzünden geriye atılmış, atkuyruğu yapılmıştı. Ahşap oyma bir etajerden kalın, yünlü bir kazak çıkarıp yüzüne götürdü ve derin bir nefes aldı. "Iyy! Çürük yumurta!"

Nicholas başıyla onayladı. O da duş alıp o neredeyse hepsi birbirinin tıpatıp aynısı olan, siyah kot pantolon ve tişörtten oluşan tipik kıyafetlerinden birine bürünmüştü. Tişörtünün ön yüzünde o ünlü *Dark Side of the Moon* albümünün kapak resmi vardı. "Organik olan her şey çürümeye başlıyor," dedi. Son derece çirkin, batik desenli bir tişörtü havaya kaldırdı. Küf sporlarıya

benek benek olmuştu, alt yarısı neredeyse tümüyle kıvrım kıvrım ipliklerden ibaretti artık. Daha tişörtü incelemek için şöyle bir yukarı kaldırırken, kollardan biri yırtıldı. "Bunu Woodstock'ta almıştım," diye söylendi.

"Hayır," diye onu düzeltti Perenelle. "Onu on yıl kadar önce Ventura Boulevard'da bir eskici dükkânından almıştın."

"Öyle mi?" Nicholas mahvolmuş tişörtü yeniden havaya kaldırdı. "Emin misin?"

"Eminim tabii. Sen Woodstock'a gitmedin ki!"

"Gitmedim mi?" Nicholas şaşırmış görünüyordu.

"Jethro Tull festivalde çalmamaya karar verip Joni Mitchell da çekilince gitmedin. Zaman kaybı olur demiştin." Perenelle gülümsedi. Yatağın ayak ucundaki ağır gemici sandığının kilidiyle uğraşmaktaydı. "Hatta bunu tekrar tekrar söylemiştin."

"Yanıldığım bir şey daha, demek." Yatak odasının her yanına bakınıp ayağını döşeme tahtalarına bastırdı. "Burada oyalanmasak iyi olacak bence. İçimde her an çökebilir gibi bir his var."

"Yalnızca bir dakikaya ihtiyacım var." Yumruk büyüklüğündeki kilit tıklayarak açıldı ve kadın kapağı geriye itti. Gül kokusuyla ile egzotik baharat kokuları hafif hafif odaya yayıldı. Nicholas karısının yanma geldi ve kadının sandığın içindeki deriyle kaplı bohçanın üzerinden kuru gül yapraklarını özenle temizleyişini izledi. "Bu kutuyu ne zaman hazırladığımızı hatırlıyor musun?" diye usulca sordu kadın, farkında olmadan Fransızcaya geçmişti.

"1945'te New Mexico'da," dedi Nicholas hemen.

Perenelle başıyla onayladı. Deri kılıfını soyarak, antik görünümlü, ahşap oyma bir kutuyu ortaya çıkardı. "Sen, ilk atom bombası yok edebilsin diye Trinity nükleer deneme alanına gömmek istemiştin bunu."

"Ve sen de izin vermemiştin," diye hatırlattı ona kocası.

Perenelle başını kaldırıp kocasına baktı ve gözlerinin ardında bir gölge kıpırdandı.

"Ben bir yedinci kız evladın, yedinci kızıyım. Bildiğim..." Duraksadı, yüzüne korkunç bir hüzün yayıldı. "Bildiğim bazı şeyler var."

Nicholas elini yavaşça kadının omuzuna koydu, hafifçe sıktı. "Yani bir gün bunlara ihtiyacımız olacağını biliyor muydun?"

Perenelle cevap vermeksizin kutuya baktı ve sonra kapağını açtı. İçinde kalm, bir yumak gibi sarılı duran, gümüş ve siyah deriden yapılmış bir kamçı vardı. Kadın, parmaklarını koyu renk sapına dolayıp kamçıyı kutudan çıkardı; deri sürtünmeyle gıcırdadı. "Ah, işte eski bir dost," diye mırıldandı.

Nicholas ürperdi. "Tiksiniyorum ondan."

Perenelle, kırbacı kot pantolonunun kemer kısmına geçirip beline sararken."Gel gör ki, hayatımızı birden çok kez kurtardı," dedi. Kamçının sapı sağ bacağının üzerine sarkıyordu.

"Medusa'nın saçlarından çekilen yılanlardan örülmüştü," diye ona hatırlattı Nicholas. "O gün ölüme ne kadar yaklaşmıştık hatırlıyor musun?"

"Eh, aslına bakarsan ölmezdik," dedi Perenelle. "Auralarımızı katılaştırırdı..."

"... yani bizi taşa çevirirdi," diye karısının sözünü tamamladı Nicholas.

Perenelle, tahta kutuyu okşayarak sırıta sırıta "Ayrıca, istediğimizi aldık," diye ekledi. "Biz kaçarken Gorgon'un yüzünün büründüğü ifadeyi görmek için bile hepsine değerdi." Sandığın içine uzanıp başka bir kutu çıkardı. "Ve bu da senin," dedi.

Nicholas aniden ıslanan avuçlarını pantolonunun bacaklarına sildi, fakat sonrasında kutuyu karısından almak için herhangi bir harekette bulunmadı. "Perry," dedi usulca, "Emin misin?"

Efsuncu'nun yeşil gözlerine sert, gücenmiş bir bakış yerleşti. "Neye emin miyim?" diye çıkıştı. Tüm zarafetiyle, ellerinde özenle kucakladığı kutu ile ayağa kalktı. "Neye emin miyim?" diye sordu tekrar, sesindeki öfke çok açıktı. "Neyi bekliyoruz Nicholas? O kadar uzun süre bekledik ki artık vaktimiz kalmadı. Senin ancak birkaç haftalık ömrün kaldı..."

"Öyle deme," dedi adam hemen.

"Neden? Doğru sonuçta. Ben de şansım varsa senden sonra belki bir hafta ya da on gün daha yaşarım. Fakat şunu da bil ki, ikimizin de ömrü şu bildiğimiz hâliyle dünyanın sonunu görmeye yetecek. Codex'in büyük kısmı Karanlık Ataların elinde, Litha da yaklaşıyor. Dünya'nın her yanı serbestçe gezinen Karanlık Atalar ile dolu, Londra'da da bir Archon bulunduğunu bana bizzat sen söyledin." Körfezi işaret etti. "Alcat-

raz'a gelince, orası da şehre salınmak için hazır bekleyen canavarlarla dolu. Yüzyıllardır karşılaşmadığım yaratıklar var orada."

Nicholas pes edercesine ellerini kaldırdı, fakat Perenelle'in söyleyecekleri bitmemişti.

"Sence San Francisco insanlığın türlü türlü efsanelerinin karanlık köşelerinden fırlamış kâbuslar tarafından ele geçirilirse neler olacak? Söyle bana," diye ısrar etti. "Sen tarih ve insan doğası konularında yıllar yılı çalıştın, söyle bana, ne olur?" Öfkesi, saçlarını çıtır çıtır elektriklendiriyordu. "Söyle bana!"

"Tam bir keşmekeş olur," diye kabul etti adam.

"Şehrin tamamen düşmesi ne kadar zaman alır?" Atkuyruğunu tutan lastik toka çıt diye koptu ve gümüş rengiyle yol yol olmuş koyu renk saçları başının etrafında çatır çutur bir hâle gibi yükseldi. "Haftalar mı, günler mi, yoksa saatler mi? Üstüne bir de bu şehir toz duman içinde bir harabeye dönüştüğünde, biliyorsun ki yaratıklar, bir salgın hastalık gibi Amerika'nın her yanma dağılacaklar.

Sence humani, tüm o silahları ve ileri teknolojisiyle bile, canavarlara karşı en fazla ne kadar zaman karşı koyabilir?"

Simyacı başını salladı ve omuz silkti.

"Daha önce de uygarlıkları yıktılar," dedi Perenelle. "Karanlık Ataların bu dünyaya canavarlar saldığı son sefer; Atalar, Pompeii'yi yok etmek zorunda kalmışlardı."

Nicholas uzanıp sessizce tahta kutuyu karısının kollarından aldı.

"Yaşlılık ve ölüm bizi ele geçirmeden önce yapacağımız son şey, Alcatraz'daki orduyu yok etmek Nicholas. Bunun için de, müttefiklere ihtiyacımız var." Kutunun kapağına avucuyla vurdu. "Buna ihtiyacımız var."

Simyacı arkasına dönüp kutuyu yatağın üzerine koydu. Kenarlarına birer üçlü sarmal kazınmıştı. Parmaklarını kıvrımların üzerinde gezdirdi. Kutuyu üç yüz yıldan biraz daha fazla zaman önce Hindistan'da, Delhi'nin bir arka sokağından satın almış, sonra da bir kara kalemle üzerine bu sarmal desenlerinin bir eskizini çizmişti. Oralı bir zanaatkâr da sonra şekli kutunun dört yanına, kapağa ve tabana kazımıştı. Ufak tefek bilge adam, yabancının dediklerini anlayacağını ummaksızın, Hint dilinde "Benim ülkemde bu çok eski, güçlü bir koruma simgesidir," demişti ona. Batılı adam kutuyu elinden alırken aynı dilde "Benimkinde de," diye yanıt verince, şaşkına dönmüştü.

Kutunun üzerinde bir kilit ya da çengel yoktu. Nicholas özenle oymalı kapağı kaldırdı ve yatağın üzerine bıraktı. Havaya yasemin ve egzotik baharat kokuları hafif hafif yayıldı: Hindistan'ın o kendine has kokusu. Tam kutunun bez dolu iç kısmına uzanıyordu ki, Perenelle aniden tırnaklarını etine batıracak kadar kuvvetle Nicholas'ın kolunu kavradı.

Nicholas, kadının dikkatle saçlarını kulağının üzerinden çekip başını tek yana verişini seyretti. Belli ki bir şeyi duymaya çalışıyordu.

Ve sonra Nicholas bunun ne olduğunu anladı: Alt kattaki dükkânda sinsice dolaşan birileri vardı.

ONUNCU BÖLÜM

Akşam saatinde gürültüyle Londra'nın Covent Garden muhitini dolduran turistlerin hiçbiri upuzun simsiyah saçlı, uzun boylu, ince yapılı kadına dikkat etmemişti. Kadın, Punch & Judy Pub'ın önündeki iki sütunun önüne yerleşmiş, ayak ucundaki kaldırım taşlarının üzerine kıvrım kıvrım kırmızı sarmallar boyanmış yumuşak bir deri parçası sermişti. Nihayet deri kılıfından tahtadan oyma bir flüt çıkardı, flütü dudaklarına dayadı, gözlerini kapattı ve hafifçe üfledi.

Çıkan ses tek kelimeyle olağanüstüydü.

Taş sütunlar arasında yankılanarak daha da bir canlanan büyüleyici –âdeta uhrevi– müzik, Covent Garden'ın dört bir yanma yayılıp kaldırım taşlarını kaplarcasına herkesi bir anda olduğu yerde durduruverdi. Birkaç dakika içinde, büyükçe bir kalabalık, kadının çevresine yarım ay şekline dizilivermişti.

Kadın, ayakta kıpırdamaksızın duruyor ve gözleri kapalı çalıyordu çalgısını. Bu, dinleyicilerden hiçbirinin bilmediği bir ezgiydi, bununla birlikte birçoğuna yer yer az çok tanıdık gelmiş, çoğu parmakları yahut ayaklarıyla ritme eşlik etmeye başladıklarını fark etmişti.

Birkaçının gözleri bile dolmuştu.

Sonra, nihayet, âdeta eski zamanlardan kopup gelmiş sözsüz müzik, yükseklerde, çok uzaklarda uçan kuşları anımsatan tek bir tiz notayla sona erdi. Uzun bir sessizliğin ardından, müzisyen gözlerini açtı ve dinleyicileri hafifçe selamladı. Kalabalık onu alkışlayıp bolca tezahüratta bulundu ve bir anda hızla Apple Market diye bilinen merkezi pazar yerine doğru dağıldı. Birkaçı deri parçasının üzerine, kimi İngiliz sterlini, kimi Amerikan doları, kimi de euro olmak üzere bir miktar para bıraktı, iki kişi de müzisyene, satın alabilecekleri bir CD'sinin olup olmadığını sordu. Kadın başını iki yana sallayıp her performansın farklı ve benzersiz olduğunu açıkladı. Amerika'nın Doğu Yakası bölgelerinden bir şivenin hafifçe hissedildiği yumuşak, fısıltı gibi bir sesle ilgileri için teşekkür etti.

Sonunda, geriye sadece tek bir dinleyici kalmıştı: Onu dikkatle izleyen, kadın flütünü silip el yapımı olduğu açıkça belli olan deri kılıfa sokarken gri gözleriyle onun her hareketini takip eden yaşlıca bir adam. Kadın üzerine saçılmış bozukluklarla birlikte kırmızı deri parçasını kaldırmak için yere eğilinceye kadar bekledi ve sonra öne çıkıp yere elli sterlinlik bir banknot fırlattı. Kadın bunu yerden alıp adama baktı, fakat adam öyle

bir noktada duruyordu ki, ışık tam başının arkasından geliyor, yüzünü karanlıkta bırakıyordu. "Eğer bana birkaç dakika zaman ayırırsan bir ellilik daha gelecek."

Kadın doğruldu. "Şu işe bak, geçmişimden bir ses." Kadının boyu adamdan uzundu. Zarif, düzgün biçimli yüzü herhangi bir ifade takınmadıysa da, taş grisi gözleri keyifle oynadı.

İngiltere'de, on altıncı yüzyıldan, Kraliçe Elizabeth'in döneminden beri duyulmayan bir aksanla "Dr John Dee," diye mırıldandı.

"Virginia Dare Hanımefendi," diye karşılık verdi Dee, kolayca aynı aksanı benimseyerek. Başını oynattı ve akşam ışıkları yüzünü kapladı. "Seni tekrar görmek çok güzel."

"Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Kadın hızla sağa sola bakıverdi, burnu sızlıyordu. Dili bir yılanınki gibi oynadı, sanki havanın tadını almaya çalışıyordu. "Seninle görünmek istediğimi sanmıyorum. Ölüme mahkûm edildin, Doktor. Daha dün Simyacı'nın peşinde olan paralı askerler, şimdi seni arıyorlar." Dudaklarında beliren gülümsemede dostane bir havadan eser yoktu. "Seni öldürüp ödülü talep etmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Eh, aslına bakarsan iki nedenden. Birincisi, efendimin beni canlı ele geçirmek istediğini biliyorum. İkincisi de, Karanlık Ata efendilerimizin sana önerebileceği, hâlihazırda sahip olmadığın pek bir şey yok," dedi Dee, rahatça gülümseyerek. "Zaten ölümsüzsün, üstelik efendi diyeceğin kimse de yok."

"Başına çok büyük bir ödül konuldu," dedi Virginia Dare, parayı uzun kot paltosunun ceplerine sokuştururken. Deri parçasını da başka bir cebe tıkıştırıp flütü, bir tüfekmiş gibi taşımak üzere omuzunun üzerine attı.

"Ben sana daha fazlasını sunabilirim," dedi Dee kendine güvenle. "Çok daha fazlasını."

"John," dedi Virginia, neredeyse şefkatle. "Sen her zaman böyle böbürlenip duran biriydin zaten."

"Ama sana asla yalan söylemedim."

Virginia bu sözler karşısında şaşırmış gibiydi.

Cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Doğru, söylemedin," diye kabul etti nihayet.

"Biraz olsun merak etmiyor musun?" diye sordu Dee.

"John, biliyorsun, hayatım boyunca her zaman, her şeyi merak ettim."

Dee gülümsedi. "Hayatta en çok istediğin şey nedir?"

Virginia Dare'in yüzüne hazin bir kayıp duygusu yerleşti, gözleri bulandı. "En çok arzuladığım şeyi bana sen bile veremezsin."

Büyücü hafifçe reverans yaptı. Virginia Dare'i dört yüz yıldan uzun süredir tanıyordu. Evlenmekten ciddi ciddi söz ettikleri bir dönem olmuştu, fakat o bile bu gizemli ölümsüz insana dair pek az şey bildiğini kabul etmek zorundaydı.

Kadın, umursamazlıkla "Bana bir Gölge Alemi sunabilir misin?" diye sordu.

"Sanırım bundan daha iyisini yapabilirim. Sana Dünya'yı sunabilirim."

Virginia Dare, Covent Garden'm orta yerinde durdu. "Hangi dünyayı?"

"Bunu."

Genç görünümlü kadın kolunu Dee'ninkine geçirip onu meydanın karşı tarafındaki bir kafeye doğru sürüklemeye koyuldu. "Gel de bana bir fincan çay ısmarla. Bunu doğru dürüst konuşalım. Bu dünyayı hep sevmişimdir."

Fakat Dee dondu kaldı, gözleri sol yanına sabitlenmişti.

Virginia yavaşça döndü, burun delikleri tekrar yanmaya başlamıştı. Saçları kazınmış üç genç adam meydana adım atmışlardı. Renkleri atmış pis tişörtleri, kot pantolonları ve ağır postallarıyla bir örnek giyinmişlerdi. Kolları ve omuzları dövmelerle kaplıydı. En kısa boylularının ayrıca boğazının etrafına ve başının tepesine kıvrım kıvrım yayılan, siyah, sarmal şekilli bir dövmesi daha vardı.

"Cucubuthlar," diye mırıldandı Büyücü. "Belki de onlar bizi fark etmeden yanlarından geçiveririz..." Dee, üç adamdan birinin dönüp onlara bakışıyla durdu kaldı. İç geçirerek "Belki de geçemeyiz tabii," diye ekledi.

Virginia Dare geriye önce bir adım, sonra ikinci bir adım atarak Dee'yi yalnız bıraktı. "Tek başınasın Doktor."

"Görüyorum ki değişmemişsin Virginia," diye söylendi Dee.

"Bu kadar zaman bu şekilde hayatta kaldım. Asla bu işlere karışmam. Asla taraf tutmam."

"Belki de tutsan iyi olur..."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İki dev kuzgun Huginn ve Muninn, Londra semalarına ulaşmışlardı. Kuşa benzeseler de, bunlar neredeyse humani soyu kadar yaşlı, ne canlı ne ölü, daha ziyade arada sıkışıp kalmış yaratıklardı. İnsan gibi konuşma gücüne sahip ve hemen hemen ölümsüzlerdi; üç yüzlü tanrıça Hekate'nin, tek gözlü Ata Odin'e hediyesi olarak yaratılmışlardı.

Fakat artık Hekate yoktu. Nesillerdir ilk defa bir Ata öldürülmüş, onun Gölge Alemi ve bitişik alemler Asgard ve Niflheim da yıkılmışlardı.

Ve hepsi Dee'nin suçuydu.

Birçok Ata, Büyücü'nün öldürülmesini istemişti; fakat Yggdrasill ve Gölge Alemlerinin yıkımını takip eden günlerde, Dee'nin güçlü Ata efendileri onu korumuşlardı. Paris'teki kıyım ve Simyacı ile ikizlerin İngiltere'den kaçışı sonrasındaysa, bu koruma kalkmıştı.

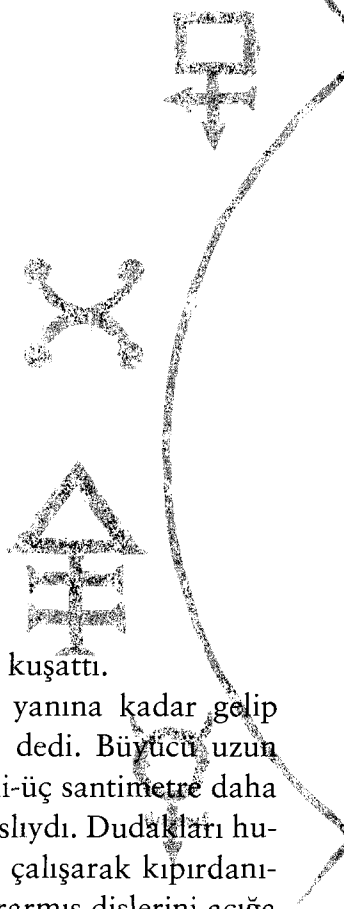
Dee *utlaga* ilan edildiğinde herkes için meşru bir hedef hâline gelmişti.

Odin, Hekate'nin, yani bir zamanlar sevdiği kadının ölümünden sorumlu tuttuğu Dee'den korkunç bir intikam almaya ant içmişti. Tek gözlü Ata, hain rakibi Hel'in kendi Gölge Alemi Niflheim'ın yıkımından kaçmayı başardığını ve Dee'nin peşine düştüğünü biliyordu; fakat Odin, Büyücü'yü ondan önce bulup icabına bakmaya kararlıydı. Bu yüzden de habercilerini humani Gölge Alemi'ne yollamıştı.

Kuşlar, herhangi bir olağan dışı harekete karşı tetikte, şehri fiziksel olanın ötesindeki şeyleri görebilen gözlerle tarıyorlardı. Şehrin kalabalık sokaklarında ilerleyen sayısız yaratığı akıllarına kaydedip Ata'ya bildiriyorlardı. Londra'da, bir hurdalığın için için yanan harabeleri üzerinde süzülüp yağa bulanmış rüzgârda uçarken, olağan dışı ve kadim güçlerin son derece hafif izlerini hissedebiliyorlardı. Salisbury Düzlüğü üzerinde süzülürken, tarihi Stonehenge'in üzerinde daireler çizdiler; orada hava portakal ve vanilya kokularıyla ağırlaşmış, toprak sayısız toynak ve pençenin etkisiyle çamura dönmüştü.

Sonra şehre geri döndüler ve tembelce havadaki akımlar ve anaforların üzerinde, neredeyse görülemeyecek kadar yükseklerde süzülüp dev daireler çizerek beklemeye koyuldular.

Zamanın ne demek olduğu bilmediklerinden, sabırları sonsuzdu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Saçları kazınmış üç adam Dee'yi kuşattı.

Başı dövmeli olan, Doktor'un yanına kadar gelip "Başına konulmuş bir ödül var," dedi. Büyücü uzun boylu değilse de; bu adam en az iki-üç santimetre daha kısa boylu, fakat geniş yapılı ve kaslıydı. Dudakları humani gülümsemesini taklit etmeye çalışarak kıpırdanıyordu; ne var ki ağzı kısa, sivri, sararmış dişlerini açığa çıkaran yabani bir hırıltı şekillendirebiliyordu ancak. "Hem de büyük bir ödül."

"Canlı olarak," diye ekledi bir öteki. Dee'nin sağına geçmişti.

"Hiç yara almamış olsun denilmiyor ama," dedi üçüncü, sol taraftan. Bu, üçü içinde en iri yapılı olandı; iyiden iyiye kaslı göğsü üzerinde gerilen kamuflaj desenli pis, yeşil bir tişört vardı üzerinde.

Liderleri, "Dünyanın işi ne tuhaf," dedi.

Kuzey Londra ile Doğu Avrupa aksanlarının tuhaf bir karışımıyla konuşuyordu. "Daha dün senin için çalışıyor, Simyacı'yı kovalıyorduk. Bugünse avımız sensin." Ellerini çabuk çabuk birbirini sürttü. "Parası da iki katı. Sanırım Flamel ve çocuklar için bize gereğinden az para teklif etmişsin." Kısa boylu adam tekrar gülümsedi. "Zaten her zaman cimrinin tekiydin, Dr Dee."

"Tutumlu denmesini tercih ederim," dedi Dee, sakin sakin.

"Tutumlu. İyi bir sözcükmüş. Bilmiyordum ama o da az çok 'cimri' anlamına geliyordur herhâlde." Yoldaşlarına baktı, her ikisi de başlarını salladı.

"Cimri," diye tekrarladı biri.

"Pinti," diye ekledi en irileri.

"Tutumluluk sadakat satın almaz. Belki bize biraz daha fazla para ödemiş olsaydın, şimdi seni görmezden gelmeye meyilli olabilirdik."

"Daha fazla verseydim, yapar mıydınız?" diye sordu Dee, gerçekten de merak etmişti.

"Herhâlde hayır," dedi yaratık. "Biz avcıyız. Avımızın izini sürdük mü, yakalarız da."

Büyücü'nün ince dudakları çirkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne var ki dün Flamel ve çocukları yakalayamadınız," dedi.

Ufak tefek adam huzursuzca omuz silkti. "Eh, evet..."

"Başarısız oldunuz," diye hatırlattı Dee.

Dövmeli adam bir adım yaklaşıp sağa sola birer bakış atarak sesini alçalttı. "Biz kokularını St. Marylebo-

ne Kilisesi'ne kadar takip ettik. Sonra Dearg Due geliverdi." Sesinde bir korku seziliyordu.

Dee başıyla onayladı, sakinliğini korumaya özen gösteriyordu.

Yaratıklardan yayılan koku son derece tiksindiriciydi – bozuk et kokusunun, kirli giysilerin ve epeydir yıkanmamış bedenlerinkiyle bileşimi. Cucubuthlar birer avcıydılar. Bir vampirle bir Torc Madra'nın çocukları olarak insandan ziyade hayvan sayılırlardı; Dee ayrıca etrafına toplanmış bu tiplerin en azından bir tanesinin, pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir kuyruğa sahip olduğunu tahmin ediyordu. Fakat bu yabani paralı askerler bile Kızıl Kan Emiciler Dearg Due'dan ölesiye korkuyorlardı. "Kaç kişiydiler?" diye sordu Dee.

"İki," diye fısıldadı cucubuthların lideri. Başının haşin bir hareketiyle "Dişi," diye ekledi.

Dee bir kez daha onayladı. Dişileri, erkeklerden çok daha öldürücüydü. "Fakat Flamel ve ikizleri onlar da yakalayamadılar," dedi.

"Hayır." Yaratık tekrar sırıtarak o itici dişlerini ortaya çıkardı. "Bizi kovalamakla oyalandılar. Onları Regent's Park'ta atlattık. Okul çağında iki kız çocuğu tarafından parkın içinde kovalanmak biraz utanç vericiydi doğrusu," diye itiraf etti. "Fakat seni yakalamak bunu telafi ettirecek."

"Beni henüz yakalamış sayılmazsınız," diye mırıldandı Dee.

Cucubuth gerileyip kollarını iyice açtı. "Ne yapacaksın Doktor? Güçlerini kullanmaya cesaret edemez-

sin. *Aura*n şu anda Londra'da olan her şeyi, hem de her şeyi üzerine çeker. Kullanıp da kaçmayı başarırsan da, bu sefer o kükürt kokun saatlerce üzerinde kalır. İzin kolayca sürülür."

Cucubuth haklıydı, Dee bunu biliyordu. *Aura*sını kullandığı takdirde, Londra'da bulunan her bir Ata, Karanlık Ata ve ölümsüz insan nerede olduğundan haberdar olurdu.

"Yani sessizce bizimle gelebilirsin..." diye önerdi cucubuth.

"Ya da seni buradan biz taşıyabiliriz," diye ekledi daha iri yaratık. Dr John Dee iç çekip kol saatine bakıverdi. Zamanı azalıyordu.

"Acelen mi var Doktor?" diye sordu cucubuth otuz iki diş sırıtarak.

Dee'nin sağ eli kıpırdandı. Kalçasının hemen altındayken hareketlenip, avucu havada, öyle bir açıyla yükselerek öyle bir büküldü ki, yaratığı çenesinden yakalayıverdi. Dövmeli cucubuthun dişleri takırdadı, darbenin kuvveti yaratığın ayaklarını yerden kesti ve onu kaldırım taşlarının üzerine uçurup yapıştırdı. Dee'nin sağ bacağı öne fırlayıp en iri yaratığın uyluğunun içine vurarak cucubuthun bacağını tümüyle uyuşturdu, onu pis bir su birikintisinin içine düşürdü. Geniş, hayvansı yüzüne büsbütün bir şaşkınlık ifadesi oturmuştu.

Üçüncü cucubuth hemen geri çekilerek Dee'den uzaklaştı. "Hata yapıyorsun Doktor," diyerek hırladı. "Hem de büyük bir hata."

"Hata yapan ben değilim," diye fısıldadı Dee. Onlara bir adım yaklaştı, elleri bedeninin yanlarında serbest duruyordu. Büyücü, insanların onu hep hafife alması sayesinde yüzyıllardır hayatta kalmayı başarmıştı. Ona bakınca ufak tefek, saçları ağarmış bir adam görüyorlardı. Ününü bilenler bile, bir âlimden ötesi olabileceğini tahmin etmiyorlardı. Fakat Dee çok daha fazlasıydı. O vaktiyle bir savaşçıydı. Hem daha hâlâ tümüyle insanken, hem de ölümsüzlüğünü elde ettikten sonra Avrupa'nın dört bir yanını dolaşmıştı. Haydutların ve kanun kaçaklarının yollarda serbestçe gezindiği kanunsuz zamanlardı; şehirler bile güvenli değildi.

İnsan hayatta kalacaksa, kendini koruyabilmeliydi. Birçok kişi İngiliz doktoru hafife alma gafletine düşmüştü. Bu, doktorun bir daha tekrar etmelerine asla olanak vermediği bir hataydı. "Size zarar vermek için *aura*mı kullanmama gerek yok," dedi Büyücü usulca.

"Ben cucubuthum," dedi yaratık küstahça. "Kardeşlerimi şaşırtmış olabilirsin, fakat aynı numarayı benim üzerimde kullanamayacaksın."

Büyücü arkasından gelen iniltiyi duyup hafifçe dönerek arkasına baktığında, cucubuth liderinin ayağa kalkmakta olduğunu gördü. Her iki eliyle birden çenesini kavramıştı, gözleriyse belli ki tek bir noktaya odaklanamıyordu.

"Küçük kardeşimi yaraladın."

"Eminim tümüyle iyileşecektir," dedi Dee. Cucubuthları öldürmek neredeyse imkânsızdı, hatta bu yaratıklar yaralanmış uzuvlarını yeniden canlandıracak vampir yeteneklerine de sahiptiler.

En irileri yavaşça, acı içinde ayağa kalktı. Tuhaf bir şekilde sol bacağı üzerinde dengesini bulmuş, sağ bacağını hızla ovuşturuyor, uyuşukluğunu gidermeye çalışıyordu. "Üstüne bir de kot pantolonumu mahvettin," diye homurdandı. Pantolonunun arkası ve bacakları sudan kapkara olmuştu.

"Şimdi ne yapacaksın Doktor?" diye sordu yara almamış olanı.

"Biraz yaklaş da göstereyim." Dee'nin gülümsemesi en az cucubuthunki kadar sevimsiz ve insanlıktan uzaktı.

Yaratık aniden başını geriye attı ve ağzından insan gırtlağının asla çıkaramayacağı bir ses çıktı. Havlama ve uluma arası bir şeydi bu. Covent Garden çatılarında toplanmış *tüm güvercinler bir anda gürültüyle kanat* çırparak havalandılar.

Yakınlarda bir yerlerden, kurt ulumasını andıran bir ses Londra'nın çatılarında yankılanarak etrafa yayıldı. Buna birer birer yeni sesler katıldı, ta ki her yanı korkunç, ilkel çığlıklarla çınlayınca kadar... Gülüşüyle, insana dair tüm izler cucubuthun yüzünü terk etti. "Bu, bizim şehrimiz Doktor. Biz Trinovantum'da ta Romalıların buraya el koymasının evvelinden beri hüküm sürüyoruz. Kaç kişiyiz hiçbir fikrin var mı?"

"Birkaç kişiden fazla olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Çok, çok daha fazlası," diye hırıldadı yaratık. "Ve hepsi de şimdi buraya geliyorlar. Hepsi."

Dee, göz ucuyla bir hareketlilik gördü. Başını havaya kaldırdığında karşısında St. Paul Kilisesi'nin üçgen ça-

tısının üzerinde bir karaltının kıpırdadığını seçebiliyordu. Akşam karanlığının içinde dazlak bir adam belirdi, sonra bir başkası ve bir başkası daha... Meydanın öbür yanında altısının daha belirişiyle bir kıpırtı oldu, sonra tam karşıdaki girişte üç tanesi daha meydana çıktı.

Aniden beliren dazlakları gören turistler, kavga çıkmasından korkarak dağılmaya başladılar. Dükkânlar aceleyle kapandı. Dakikalar içinde, Covent Garden'm kaldırım taşlı meydanında sadece çirkin, kafaları kazınmış cucubuthlar kalmışlardı.

"Peki şimdi ne yapacaksın Dr Dee?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Londra'nın her yanında yankılanan ve göklere yükselen ses kuzgunların dikkatini çekti – cucubuthlarm, bir zamanlar mağaralarında birbirine sokulmuş ilkel humaniyi dehşete düşürmüş o vahşi uluması.

Huginn ve Muninn seslere doğru pike yaptılar.

Karatavuklar ve kargalar, katıksız bir korku salan bu basit yaratıkların yanlarından hızla geçiyordu. Kumrular havada, hemen aşağılarında süzülüyor; korku içinde, fakat korkularına karşı herhangi bir şey yapabilmekten aciz, geniş, taşlık bir meydanın çevresindeki çatılara yerleşiyor, fakat hemen sonra, yeni bir ulumanın gece karanlığında çınlayışıyla tekrar havalanıyorlardı.

Kuzgunlar Thames Nehri üzerinden alçaktan uçarak Victoria Embankment ve Kraliyet Opera Salonu'nun

üzerinden geçtiler. Aşağıdaki sokaklarda ilk cucubuthu, neredeyse insansı kılığının ardındaki uzun dişli, sivri pençeli hayvan adamı gördüler. Her cucubuth karanlık bir *aura*yla çevriliydi.

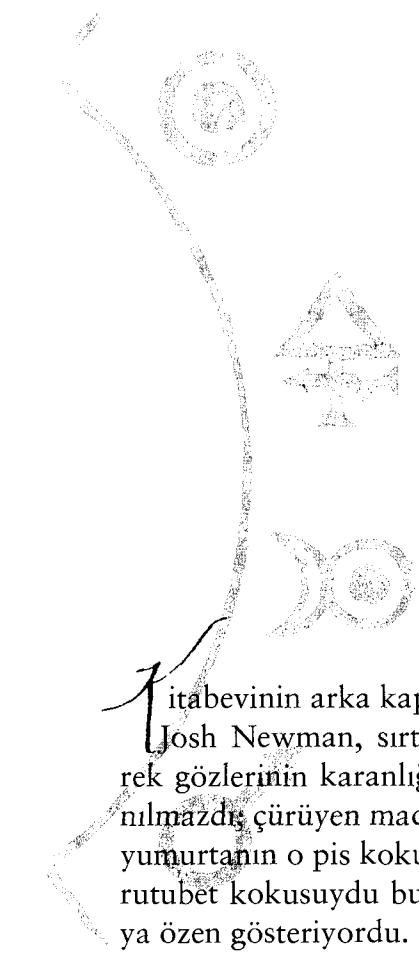
Ve yüzlercesi, koşarak, sıçrayarak, sekerek, kâh tek tek, kâh ikişer ikişer, Covent Garden'ın etrafı çevrili meydanında toplanıyorlardı.

Kuzgunlar, İngiliz Büyücü'yü bulmuş olduklarını hemen anladılar. Gagaları kıpırdanarak, aynı anda tek bir sözcüğe ses verdi: "Dee."

Ve zamanın ötesinde bir yerde, diğerlerinden kopuk bir Gölge Alemi'nde, Odin uyandı.

Ata'nın dev, gri gözü açıldı, fakat etrafını kuşatan soğuk karlı düzlükleri ve kuleler hâlindeki buz kristallerini görmedi. Sesten yoksun, devinimli, siyah beyaz bir manzaraya yukarıdan bakar buldu kendini – üç cucubuth ile kuşatılmış tek bir insan. Yaratıkların giderek daha fazlası adamın üzerine gelmekteydi. Ve her ne kadar ortada Dee'in o belirgin *aura*sına dair bir iz yoksa da, Odin bu adamın İngiliz Büyücü olduğunu biliyordu.

Ata gaddarca bir sırıtışla dişlerini açığa çıkardı. Dee'nin emrinde olduğu Atalar hükmünün verilmesi ve cezalandırılması için Büyücü'nün huzurlarına getirilmesini istiyorlardı; kendisininse bambaşka planları vardı. Dev yaratık, dünyasındaki tek canlı şeyden, Yggdrasill'in cılız, kıvrımlı bir benzerinden uzaklaşarak, Gölge Alemleri arası geçiş yapmaya girişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kitabevinin arka kapısını açık bulmuştu.

Josh Newman, sırt çantasını çıkarıp loş hole girerek gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Koku inanılmazdı; çürüyen maddelerle küfün bir bileşimi, çürük yumurtanın o pis kokusuyla bezeli mide bulandırıcı bir rutubet kokusuydu bu. Yalnızca ağzından nefes almaya özen gösteriyordu. Gözlerini kapatıp işitme duyusuna odaklandı. Mars Ultor duyularını uyandırdığından beri işitme, tat ve koku alma duyularının tam olarak ne kadar önemli olduğunun bilincine fazlasıyla varmıştı. Modern insan görme duyusuna çok fazla yükleniyordu; Josh ise, uyandırılmış duyularının aslında bire bir ilkel insanın sahip olduğu ve hayatta kalabilmek için ihtiyaç duyduğu yoğun duyular olduğunu anlıyordu.

Fakat binada çıt çıkmıyordu: Burasının terk edilmiş olduğunu teninde bile hissedebiliyordu.

Bir haftadan kısa süre önce, bu koridorda ileri geri koşuyor, teslimat kamyonetinin arkasından teslim edilen kitapları çıkartıp içeriye taşıyordu.

Şimdi bir zamanlar özenle birbirinin üzerine yerleştirdiği kutuların hepsi küften simsiyah olmuş, kenarları patlayıp açılmış, kitaplarsa çürük birer meyve gibi şişmiş, neredeyse tanınmayacak hâle gelmişlerdi.

Bir haftadan kısa süre önce.

Bunu idrak edişi; son birkaç günde tam manasıyla ne kadar çok şeyin değiştiğini, ne kadar çok şey keşfettiğini ve hakikate dair kendisinin ve dünyanın geri kalanının ne kadar az şey bildiğini iyice anlamasını sağladı bir anda.

Derin bir nefes alışıyla pis kokulu hava boğazını yaktı. Josh o zaman gözlerini açıp koridorda yavaşça ilerledi, itip kapıyı açtı ve kitabevinin içine girdi.

Ve şaşkınlıkla durdu kaldı.

Dükkân tanınmayacak hâldeydi, harabeye dönmüş, kalın bir toz ve tüy tüy küf tabakası altında kaybolmuş olduğu gibi, gözleri önünde de çürümeye devam ediyordu. Güneşin kirden yol yol olmuş pencereden süzülen hüzmeleri sayesinde, havanın uçuşan sporlarla dolu olduğu görülüyordu. Josh dudaklarını sıkı sıkıya kapattı, ağzına dolmaları riskini göze almak istemiyordu. Öne bir adım attı ve gıcırdayan döşeme tahtalarının bedeninin ağırlığıyla yerlerinden oynadığını hissetti. Tahtanın üzerinde pis kokulu siyah bir sıvı fokurdanmaya, ayağı da bunun içine gömülmeye başladı. Geriye sıçrayarak sırtım duvara verdi, ne var ki hemen sonra duvarın da

çürüyüp vıcık vıcık bir hâl almış olduğunu fark etti. Sıva o denli yumuşaktı ki parmakları içine batıveriyordu.

Etrafına şöyle bir göz gezdirdiğinde, dehşet içinde, dükkânın yenilip bitirilmekte olduğunu fark etti: Bir tür mantar; ahşap, kâğıt, halı ayırt etmeksizin her şeyden beslenmekteydi. Birkaç saat içinde neye benzeyecekti burası?

Kitapçıya gelmesinin nedeni, Nicholas ile Perenelle'in dükkânın üst katındaki dairede yaşıyor oluşlarıydı ve eve dönmüş olduklarını umuyordu. Bakışlarım yukarıya çevirdiğinde, gözüne tavandaki kocaman delikle oradan sarkan kablolar ve çürümüş kirişler ilişti. Bir anda aklına şu soru takıldı: Payandaların artık daha fazlasını kaldıramamasıyla üst katların yıkılmasına ve sonra da binanın tümüyle kilerin üzerine çökmesine dek ne kadar vakit vardı acaba?

Duvarın dibinden ayrılmadan merdivenlere doğru ilerledi. Flamellerin şehirde birden fazla adresinin olması akla yatkın geliyordu. Tehlike baş gösterdiğinde kaçabilecekleri çeşitli yerler ayarlamış olmalıydılar. Josh yukarıda bir adres bulabilmeyi, bir faturanın yahut mektubun, artık her ne olursa bir şeylerin ona nerede olduklarına dair bir ipucu vermesini umuyordu. Elini attığında trabzan yerinden oynadı, tahta jöle kıvamına gelmişti. Elini tiksintiyle geri çekti ve tam kot pantolonuna silip temizleyecekti ki durdu. Eğer bu pis kapkara küf tahtayı yiyip bitirebiliyorsa, kimbilir pantolonuna ne yapardı! O anda ihtiyacı olan son şey pantolonunun çürüyüp üzerinden düşüvermesiydi. Etini de yiyebilir

miydi acaba küf? Ürperdi. Dönüp kaçma arzusu neredeyse baskın çıkıyordu, fakat kız kardeşini bulabilmek için yegâne şansının Flameller olduğunu biliyordu, o yüzden merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Her bir basamak ağırlığıyla yerinden oynuyordu. Merdivenin yarısını tırmanmıştı ki, ayağı donuk bir çatırtıyla, basamaklardan birini yarıverip olduğu gibi içine geçti. Merdivenin bütünüyle sallandığını hissetti ve yıkılıvereceğini anladı. Tam vaktinde yukarıya sıçrayıp basamakların geri kalanını katettiğinde de, merdiven titreşip yıkılarak dükkânın zeminine gürültüyle yığıldı. Göğsü sahanlığa yapışmış, bacakları havada kıpırdanadursun, Josh parmaklarıyla üst kat zeminini kaplayan kalın halıya tutunmaya çalışıyordu.

Ne var ki halı yırtılıp avucunda lime lime oldu. Çığlık atmaya yeltendi, fakat çığlığı boğazında düğümlendi. Avucundaki parça koparak halıdan tümüyle ayrıldı. Tam geriye doğru düşüyordu ki...

Demir gibi sert parmaklar onu bileklerinden yakaladı.

Josh yukarıya çekiliverdiği gibi kendini Perenelle Flamel'in parlak yeşil gözleriyle karşı karşıya buldu. Kadın, oğlanı nazikçe yere indirirken, "Josh Newman," diye mırıldandı. "Seni beklemiyorduk."

Nicholas bir kapı eşiğinde belirip karısının yanında durdu. "Tehlikeli bir şeyler oluyor sanmıştık," dedi sessizce. "Seni görmek güzel."

Josh uyuşmuş bileklerini ovaladı. Perenelle'in kuvveti dudak uçuklatacak gibiydi, oğlanı havaya kaldır-

dığında nerdeyse omuzlarını yuvalarından fırlatacaktı. Josh ellerini göğsüne, zemine vuran yerlere bastırdı. Yara bere içinde kalmıştı, ama herhangi bir kaburgasını kırdığını sanmıyordu.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı Josh?" diye sordu Perenelle usulca, gözleri oğlanın yüzünde bir cevap arıyordu. Kendi sorusunu kendi yanıtladı: "Sophie."

"Sophie kayıp," dedi Josh nefes nefese. "Adının Aoife olduğunu söyleyen bir kız kaçırdı onu. Scathach'ın kız kardeşi olduğunu söyledi," diye ekledi. "Ona benzediğine şüphe yok." Flamellerin yüz ifadelerinin hafifçe değiştiğini gördü, Simyacı'nın gözlerinde korku olduğunu sezdiği bir hissin hafifçe titreşmesini seyretti. "Bu iyi değil, öyle değil mi?"

Perenelle başım salladı. "Hiç iyi değil."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Vingt... Vingt-et-un... Yirmi iki." Joan çimenlik yokuştan aşağıya kayıp incecik derenin kıyısında duran yoldaşının yanma geldi. İnce yapılı, gri gözlü kadın nefes nefese "Yirmi iki tane sivri dişli kaplana ne ad verilir?" diye sordu. "Sürü mü?"

"Ben şahsen baş belası derim," dedi Scathach kısaca. Doğrulup gözlerini yokuş yukarıya dikti. "Sanırım şimdi de bu yana doğru gelmekte olduklarını söyleyeceksin, öyle değil mi?"

Joan başıyla onayladı. "Bu yana doğru geliyorlar," dedi sırıtarak.

Scathach ayağını hafifçe derenin kıyısına vurdu. Ayağı, çamurda açılmış kocaman, taraklı bir ayak izinin içine oturdu. "Burası onların su içtikleri yer." Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve sonra bir örnek

kısa kılıçlarından biriyle ileriye işaret etti. "Güneyden de geliyorlar."

"Ve doğudan," diye ekledi Joan.

Scatty gözlerini açıp arkadaşına baktı. Akşamüstü güneşi Joan'un soluk tenini altın rengine boyamıştı. "Nereden biliyorsun?"

Fransız kadın, kızıl saçlı savaşçıyı omuzlarından kavrayıp döndürdü. Sivri dişli dev kaplanlar uzun çimenlerin arasında belirmişlerdi. Yabani çenelerini aralamış, kocaman açılmış gözlerini kırpmadan öylece hareketsiz duruyorlardı, yalnızca kuyrukları hafifçe seğiriyordu. "Savaşıyor muyuz, kaçıyor muyuz?" diye sordu Joan.

Scatty gerçekçi bir yaklaşımla "Kaçarsak kovalarlar," dedi.

"Savaşırsak da bizi alt ederler. Sayıları çok fazla. Belki otuz kadar."

Sivri dişli kaplanların en irisi neredeyse yavaş çekimle ilerler gibi öne doğru temkinli bir adım attı. Devasa, göz bebekleri birer yarık gibi altın renkli gözler Scathach'ın üzerine odaklandı.

"Senden hoşlandı galiba," diye mırıldandı Joan. Omuzuna asılı kılıca dokundu ve tüm hayvanlar aynı anda saldırdığı takdirde, silahının fayda etmeyeceğini anladı.

"Her zaman için köpekleri tercih etmişimdir," dedi Scathach yaratığı dikkatle izleyerek. "Köpeklerle neyin ne olduğunu bilirsin." Bir örnek kılıçlarını sırtına takılı kılıflarına sokuverip nunçakusunu kalçasına asılı kesesinden çıkardı. "Burada kal," diye komut verdi ve son-

ra, daha Joan bir karşılık veremeden, kaplana doğru koşmaya başladı.

Dev yaratık dondu kaldı.

Savaşçı, sağ elinde vızır vızır dönen nunçakusuyla, on yahut on iki adımda aradaki alanı katetti.

Kaplan, kuyruğunu çılgınca savura savura, devasa dişlerinden salyaları ip gibi akadursun, kamburunu çıkardı ve sonra kocaman pençelerini çıkararak öne sıçradı.

Kızıl saçlı savaşçı denize dalan bir yüzücü gibi havaya doğru zıplarken, Joan tek bir nefeste ancak "Scatty!" diye bağırabildi. Savaşçı bu sıçrayışla doğrudan kaplanın üzerinden geçmiş oldu, nunçakusunu savurduğu gibi otuz santimetrelik oymalı tahta çubuğun küt ucu yaratığın kafasının tam arkasına indi. Scatty havada dönüp hafif bir dokunuşla ayakları üzerine indi. Darbenin etkisiyle sersemlemiş olan kaplan eli ayağına dolaşmış bir hâlde yere yapıştı. Hayvan hemen sarsakça ayağa kalktı, sonra sendeleyip tekrar yere kapaklandı.

Scatty, nunçakusunu sol elinin avucuna vura vura yüzünü diğer iki kaplana çevirdi. Yaratıklar bir ona, bir yoldaşlarına baktılar, sonra geri çekilip uzun otların arasında gözden kayboldular.

Joan diğer yanına döndüğünde öteki kaplanların da ortadan kaybolmuş olduğunu gördü. "Çok etkileyici," dedi.

Scatty, sivri dişli kaplanın yanında diz çökerek "Onlara patron kim göstermen lazım, işte o kadar," diye karşılık verdi. Elini hayvanın ensesine koydu ve okşadı,

sonra göz kapağını kaldırıp gözünün içine baktı. Hayvan homurdandıysa da ayağa kalkmaya yeltenmedi.

Joan arkadaşının yanına çömeldi. Kaplanın dişlerine baktı. Kesici dişleri eli kadar uzundu, uçları da muhtemelen bir zırhı delebilecek kadar sivriydi.

"İşin sırrı tam olarak kafatasının dibinin omurgaya dokunduğu yerden vurmak. O darbe onları sersemletiyor."

"Ya ıskalarsan?"

"O zaman onları iyice azdırdığınla kalırsın." Scatty'nin gülüşü kendi vahşi dişlerini ortaya çıkardı. "Tabii ben ıskalamam." Dev yaratığı okşadı. "Baş ağrısıyla uyanacak."

Jeanne d'Arc doğruldu ve arkadaşının omuzuna hafifçe vurdu.

"Ne var?" diyerek başını kaldırdı Scatty.

Joan başıyla tepeyi işaret etti. Yirmi iki sivri dişli kaplan, yamaçta toplanmışlardı. Onlara bir yandan iki kaplan, sonra öteki yandan dört kaplan daha katıldı. Görünüşe göre hepsi tamamen gelişmiş yetişkin hayvanlardı ve gurul gurul hırıltıları açıkça toprağı sarsıyordu.

"Sence bu yaraladığın kaplan, sürünün lideri olabilir mi?" diye sordu Joan.

Sürü ikiye yarıldı ve başka bir sivri dişli kaplan belirdi. Bu seferki dev gibiydi, başı ve omuzları öteki hayvanların tepesinde yükseliyordu, onlardan bir yarı boyları kadar daha uzundu. Boz renkli postu eski savaş yaralarının beyaz çizikleriyle doluydu, alt dişlerinden

biri kırılıp tırtıklı bir çıkıntıya dönmüştü ve sol gözü de cam gibi beyaz bir küreden ibaretti.

"Bence sürünün lideri *bu*," dedi Scatty, gerileyerek.

Yaratığın tek işler gözü yerdeki kaplandan Scatty'ye ve tekrar kaplana kaydı. Bunun peşine kaplan ağzını açtı ve kükredi. Çıkan ses inanılmazdı, millerce uzanan bir alandaki tüm kuşları telaşla havalandıran, insanı iliğine kadar sarsan bir gurultuydu. Sonra yavaşça, neredeyse narin bir edayla, yokuştan inmeye başladı.

Scatty yaratığa doğru bir adım attı, fakat Joan kolunu yakaladı. "Ben İngilizlere karşı savaşırken bana bir şey öğretmiştin, neydi hatırlıyor musun?" diye sordu hemen.

Scatty ona boş boş baktı.

"Bana, yaralı savaşçılarla savaşmanın bir hata olduğunu söylemiştin. Onlar hayatta kalmayı başaranlardır." Fransız kadın yaklaşmakta olan hayvanı işaret etti.

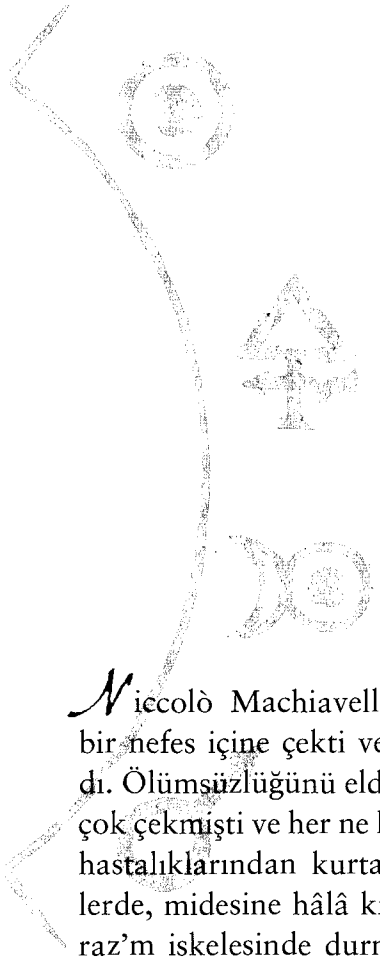
"Şu yaratığa bir bak. Çok savaş atlatmış."

Scathach dev, yara izleriyle kaplı, sivri dişli kaplana baktı. "Ben Gölge'yim," dedi sadece. "Onu yenebilirim."

Joan'un parmakları arkadaşının kolunu daha da sıkı kavradı. "Sen bana ayrıca tümüyle kaçınılmaz olmadığı sürece dövüşe atılmamamı söylemiştin. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Eh, sanırım haklısın." Scatty iç geçirdi, sonra neredeyse pişmanlıkla sordu: "O hâlde ne yapıyoruz?"

"Kaçıyoruz!"

ON ALTINCI BÖLÜM

Niccolò Machiavelli tuzlu deniz havasından derin bir nefes içine çekti ve ellerini ağrıyan karnına bastırdı. Ölümsüzlüğünü elde etmeden önce, mide ülserinden çok çekmişti ve her ne kadar Ata efendisi onu tüm insan hastalıklarından kurtardıysa da, çok sıkıntılı dönemlerde, midesine hâlâ kramplar giriyordu. Şimdi, Alcatraz'm iskelesinde durmuş San Francisco'ya bakarken, midesi âdeta alev alev yanıyordu.

Yanında duran, lekeli kot pantolonu ve haşadı çıkmış kovboy botları içindeki genç adam onuncu kez "Her şey yoluna girecek," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Machiavelli dikkatle, sesini yükseltmeksizin "William," dedi. "Ne kadar zamandır ölümsüzsün?"

"Yüz yirmi altı yıl," dedi Billy the Kid gururla.

İtalyan, Amerikalı'ya bir bakış atarak "Ben 1527 yılında ölümsüz oldum," dedi.

"Christopher Columbus bu ülkeyi keşfettiğini iddia ettiğinde hayattaydım. En yaşlı ölümsüz ben değilim; Dee'den eskiyim, fakat Simyacı Flamel benden eski, Duns Scotus daha da eski, Mo-Tzu daha bile eski. Gılgamış hepimizden eskidir. Fakat benim, Atalar ile onların hepsinden daha fazla temasım oldu. O yüzden izin ver de sana şunu söyleyeyim: Ata efendilerimiz başarısızlığa göz yummazlar. Eksiksiz itaat beklerler. Sonuç isterler. Bizse başarısız olduk," dedi. Yumruğunu kaldırıp küçük parmağını uzattı: "Biz buraya Efsuncu Perenelle'i öldürmek üzere yollandık." İkinci bir parmak uzattı: "Bir de hücrelerdeki yaratıkları şehre salmak için." Bir parmak daha. "Perenelle kaçtı, hem de bizim teknemizle," diye ekledi. Dördüncü parmağı uzatarak "Ve bizi burada, hâlâ hücrelerinde olan canavarlarla birlikte adada mahsur bıraktı. Biz başarısız olduk. Hiçbir şey, kesinlikle, yoluna girmeyecek."

Her iki adam birden, yaklaşan bir moktorun sesiyle öbür yana döndüler. Machiavelli elini taş grisi gözlerine siper edip baktığında, körfezde beyaz bir yol bırakarak yaklaşan bir tekne gördü.

Billy cep telefonunu gösterdi. "Yardım çağırmıştım da," dedi, neredeyse özür diler gibi. "Sence ne olacak?"

Machiavelli iç çekti. "Efendilerimizin huzuruna çağırılacağız ve ölümsüzlüğümüz kaldırılacak. Öleceğiz. Şanslıysak hızlıca. Fakat efendilerimiz çok acımasız olabilirler..."

Billy ürperdi. "Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor. Ölümsüzlüğe az çok alışmıştım." Sonra çabuk çabuk başını salladı. "Benim efendim..." Duraksadı, doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu. "O, tüm o diğer Atalardan farklıdır. Bütün bu olanları ona açıklayabilirim." Elini belli belirsiz arkasında kalan hapishane binasına doğru salladı. "Her şey yoluna girecek."

"Lütfen şunu söylemeyi kes."

Parlak kırmızı bir sürat motoru iskeleye yanaştı ve uzun boylu, bakır tenli, keskin yüz hatlarına sahip göz alıcı bir Amerikan yerlisi Billy the Kid'e bakıp sırıttı. "Efendimiz seni görmek istiyor." Machiavelli'ye bakıp "Seni de," diye ekledi. "İkinizin de başı fena hâlde dertte."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cucubuthlar, Dee'nin etrafını kuşattılar.

Düzinelercesi Covent Garden'a toplanmış, çok daha fazlası etraftaki binaların çatılarına dizilmişti; hayvani ulumaları şehrin dört bir yanında yankılanıyordu. Dazlak liderleri kollarını iki yana açtı, kolunun içini kıvrım kıvrım kaplayan siyah dövmeler göründü. "Şimdi ne yapacaksın, Doktor?"

Dee paltosunun altına uzanıp kolunun altına asılı taş bıçağın kabzasına dokundu. İki deri kemerden, kılıç için bir nevi bir km oluşturmuştu. Kılıcı gerçekten de kullansa neler olabilir, hiçbir fikri yoktu. Excalibur'u senelerdir üzerinde taşıyordu taşımasına, ama güçlerine dair ancak kabaca fikir sahibiydi. Clarent'e dair kısıtlı deneyimi, onun ikizinden daha da kuvvetli olduğunu düşündürüyordu. Şimdi kaynaşıp birleştiklerine göre

daha da güçlü olmalıydılar; yoksa ikisi birbirinin gücünü sıfırlıyor olabilir miydi?

Büyücü çabucak önündeki seçenekleri değerlendirdi. Kılıcı kullanırsa, şüphesiz her yöne doğru millerce yayılan bir alanda Londra semalarını aydınlatacak, ışığı muhtemelen yakınlardaki Gölge Alemlerinde de parlayacaktı. Öte yandan kılıcı ya da güçlerini kullanmazsa, o zaman da cucubuthlar onu ele geçirip Karanlık Ata efendilerinin önüne çıkaracaklardı. Bunu da kesinlikle istemiyordu: Daha beş yüzüncü doğum gününe gelmemişti. Ölmek için çok gençti.

Cucubuth, eski Doğu Avrupa dili Sorbcayı kullanarak "Sorun çıkarmadan gel Doktor," dedi.

Dee'nin eli, kılıcın kabzasına daha da sıkı dolandı. Kılıcın serinliğinin parmaklarını uyuşturduğunu hissetti ve anında bilincinin sınırlarında tuhaf, yabancı düşünceler belirmeye başladı.

Deri ve hayvan postundan zırhlar içinde cucubuthlar... Zincir zırhlar ve metal göğüslükler kuşanmış vampirler... Dar, metal gemilerden inip bata çıka karaya ilerliyor; kumsalda kıllı, ilkel, tek gözlü yaratıklarla savaşıyorlar...

O anda geceyi yaran ses, neredeyse insan kulağının duyamayacağı kadar tizdi – bitkin, tereddütlü tek bir nota.

Cucubuthlar sanki ağır bir darbe almışçasına yere yığıldılar. Dee'ye en yakın olanlar ilk düşenler oldu, sonra yaratıkların geri kalanı da elleriyle kulaklarını tıkayıp acıyla kıvranarak dalgalar hâlinde yere yapıştılar.

Virginia Dare dudaklarına dayadığı flütüyle gölgelerin içinden çıktı ve Dee'ye gülümsedi.

"Sana borçluyum." Doktor en son Kraliçe I. Elizabeth'in zamanında yapılmış bir hareketle yerlere kadar eğilerek reverans yaptı.

Virginia bir nefes aldı. "Bunu Boston'da hayatımı kurtardığın zamanın karşılığı kabul et."

Cucubuthlardan biri Dee'nin ayak bileğine uzanmıştı, adam bir tekmeyle yaratığın elini savuşturdu. "Buradan bir an önce gitsek iyi olur," dedi. Yaratıklardan birkaçı şimdiden ayaklanmaya başlamışlardı, fakat Dare'in flütünden çıkan bir dizi kulak tırmalayıcı nota daha onları tekrar yere düşürdü.

Dare and Dee, kıvranan bedenlerin oluşturduğu yığının üzerinden kaygısızca atlayarak, Covent Garden'dan çıktılar. Dee, King Street girişinde durdu ve dönüp arkasına baktı. Kaldırım taşlarıyla kaplı meydan, kıvranan, kıpırdanan bedenlerle örtülmüştü. Yaratıkların kimileri insan görünümlerini şimdiden yitiriyorlardı, elleri ve yüzleri hayvan biçimlerine dönmeye başlamıştı. Dee, flütünü çala çala sokakta ilerlemeyi sürdüren Dare'e yetişerek "İyi bir numaraydı," dedi. "Büyünün etkisi ne kadar sürecek?" diye sordu Dee.

"Uzun sürmez. Yaratık ne kadar zekiyse, büyü o kadar uzun ömürlü olur. Bunlar gibi ilkel yaratıklarda on yahut yirmi dakika."

Sokak ellerini kulaklarına bastıran, acıyla kıvranan cucubuthlarla kaplıydı. İki tanesi, bir binanın tepesinden hemen Dee ve Dare'in önüne düşüp yere kaldırım

taşlarını kıracak kadar hızla yapıştı. Virginia adımlarını aksatmadan yaratıkların iki büklüm bedenlerinin üzerinden atlayarak ilerledi. Dee etraflarından dolaştı; zira basit bir düşüşün yaratıklara aslında zarar vermeyeceğini, onları yavaşlatmakla kalacağını biliyordu.

"Bu melodiyi bir Alman'dan öğrenmiştim," dedi Dare nefes aralarında. "Bir sıçan avcısıydı."

Dee, "Benim tarafımı seçmeni sağlayan ne oldu?" diye sordu.

Virginia Dare tüm ciddiyetiyle "Bana bir dünya vaat ettin," dedi. "Sözünü tutsan iyi olur," diye de ekledi. "Sıçan avcısından öğrendiğim başka melodiler de var; inan bana onları çalmamı istemezsin."

Büyücü gülmeye yeltendi. "Bu, kulağa neredeyse bir tehdit gibi geliyor," diye söze başlayacak oldu.

"Öyle zaten," dedi kadın, sonra sırıttı. "Hatta bir tehditten daha fazlası. Bir yemin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kuzgunlar ince yapılı kadının, dudaklarına dayalı tahta, uzun bir flütle gölgelerin içinden çıkışını izlediler.

Belli belirsiz, bir sesin hayaletini tecrübe ettiler; havada bir titreşimden ziyade, kemiklerinde duyumsadıkları bir histi bu. Ezeli içgüdüleri onları yukarılara doğru, iyice yükseklere, ölümcül sesten uzaklara doğru süzülmeye itti.

Ulaştıkları yükseklikten cucubuthların, rüzgârla yere dövülen otlar gibi yere yığılışlarını seyrettiler. Ve Dee ile kadının yaratıkların bedenleri arasında ilerleyerek tüm bu karmaşadan acele etmeksizin, gezine gezine uzaklaştıklarını gördüler.

Odin, Gölge Alemi'nde, kuzgunun gözlerinden çifti izliyordu. Bu kadın da kimdi? Cucubuthları nasıl böyle bayıltmıştı?

Ata somurttu, dişi humaniye odaklanmaya çalışıyordu. Bu kadında ona az çok tanıdık gelen bir şey vardı.

Belli ki Dee'nin müttefiklerinden biriydi ve insan elinden çıkma kadim güç aletlerine benzeyen bir cisme sahipti.

Ve aniden aradığı isim acı dolu hatıralarla birlikte bir sel gibi zihnine hücum etti, başını geriye atıp memnuniyetle uludu. Virginia Dare – efendisini öldürüp hayatta kalan sayılı birkaç ölümsüzden biri. Dare'in efendisini tanır, onu dostu sayardı. Şimdi hem aşkının, hem dostunun ölümlerinin öcünü alma fırsatı elindeydi.

"Dee'yi bana getirin," diye komut verdi kuzgunlara. "Kadını da öldürün."

Kuzgunlar, şehrin semalarında ölümsüz humaniyi takip ettiler; Ata da onların gözlerinden, olacakları izlemeye koyuldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Onu ilk gördüğümüzde Scatty sandım," dedi Josh.

"Gölgelerin Aoife'sı," dedi Perenelle. "Scathach'ın ikiz kız kardeşi."

"Küçük mü büyük mü?" diye sordu Josh. Kendisi kız kardeşinden yirmi sekiz saniye daha küçüktü ve her ne kadar bir kafa boyu kadar daha uzunsa da, hâlâ ufak kardeş gibi hissediyordu kendini. Perenelle ve Josh metal yangın merdiveninden inmiş, dükkânın arkasındaki geçitte Nicholas'ın da onlara katılmasını bekliyorlardı.

"O kiminle konuştuğuna bakar," dedi Perenelle gülümseyerek. "Scathach kendisinin büyük olduğunu söyler, Aiofe da ilk doğanın kendisi olduğunu."

Nicholas merdivenin tepesinde göründü ve aşağıya inmeye girişti. Sırtına bağlı ahşap kutu yüzünden yavaş ve hantal hareketlerle ilerliyordu.

"Scatty bir kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti," dedi Josh.

Buna inanmak ona çok zor geliyordu. Kız kardeşinin, ikizinin varlığından söz etmediğini düşünemiyordu.

"Eh, doğru, uzun zaman önce çok fena kavga ettiler. İkisinin birden sevdiği bir oğlan vardı. Ulster Tazısı Cuchulain. Adına bakma, tümüyle insandı."

"Peki ne oldu?" diye sordu Josh.

"Öldü," dedi Perenelle kısaca, sonra iç geçirdi. "Scatty bu konuda konuşmaz ama Cuchulain bir kahraman olarak öldü. Kız kardeşler ölümü için birbirlerini suçladılar, ama gördüğüm kadarıyla ikisinin de tümüyle suçlu olduğu söylenemezdi. Cuchulain genç ve dikbaşlıydı. Onu kimse kontrol edemezdi. Ayrıca gelmiş geçmiş en iyi savaşçılardan biri olduğu gibi, hem Aoife hem de Scathach tarafından eğitilenlerin sonuncusuydu. İlk zamanlar Scatty, Avrupa ve Amerika kıtalarında kaldı; Aoife ise güneye, Afrika'ya gitti ve orada ona bir tanrıça olarak tapınılır oldu. Sonra doğuya gitti, şimdilerde vaktinin çoğunu orada geçiriyor. Son dört veya beş yüzyılda karşılaştıklarını sanmam."

"Pekiyi Aoife mı sorumluydu Cu... Coo.."

"Cuchulain."

"Onun ölümünden?" diye sordu Josh.

"Scathach ne kadar sorumluysa o kadar. Eğer onun yanında savaşmış olsalardı, ölmezdi."

Nicholas merdivenin sonuna ulaştı. Perenelle ve Josh son birkaç basamakta ona yardım ettiler. Duvara yasla-

nıp durdu, her nefes alışında göğsü zorlanarak şişiyordu; Josh aniden Simyacı'nın artık yaşlı bir adam olduğunu fark etti. Flamel'e dikkatle baktı ve son haftanın olaylarının adamı tam olarak ne kadar yaşlandırdığını açıkça gördü:

Saçları artık neredeyse porselen beyazıydı, kırışıklıklar alnına ve yanaklarına derinden kazınmıştı. Ellerinin üzerindeki damarlar iyice belirginleşmiş, derisi yaşlılık lekeleriyle benek benek olmuştu. Josh dönüp Efsuncu'ya baktı. Kocası kadar çarpıcı bir şekilde olmasa da, o da yaşlanmıştı. Perenelle oğlanı kendisine bakarken yakaladı ve gülümsemesi hüzünlü bir hâl aldı. Uzanıp işaret parmağını Josh'un göğsüne bastırdı. Oğlanın tişörtünün altında kâğıt hışırdadı. "Codex'i alıp ölümsüzlük büyüsünü yenilemezsek, birkaç gün içinde yaşlılıktan öleceğiz." Aniden yeşil gözleri yaşlarla büyüdü. "Önce Nicholas, sonra ben."

Josh nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Nicholas'a güvenmese de, Perenelle hakkında ne hissettiğine emin olamasa da, ölmeleri fikri onu dehşete düşürüyordu. Sophie ve onun, Flamellere ihtiyacı vardı.

"Büyücü Abraham'ın kitabına ulaşmamız lazım," diye tekrarladı Perenelle.

"Codex, Dee'de," dedi Josh. "Büyük ihtimalle çoktan efendilerine geçirmiştir bile."

Nicholas başını iki yana salladı. "Bunu yapmaya vakti olduğunu hiç sanmam. Her şey o kadar hızlı gelişti ki!" Oymalı tahta kutuyu Josh'a uzattı. "Şunu benim için taşır mısın?" Josh kutunun ağırlığıyla homurdan-

dı, şaşırtıcı derecede ağırdı. "Düşünsene, Büyücü geçen hafta Codex'i ele geçirdiğinden beri hep peşimizde, hemen bir adım arkamızdaydı. Eline kitabı Ata efendilerine verecek zaman geçtiğini sanmıyorum. Ayrıca beraberinde, bavulunda İngiltere'ye taşıması da hiç olası gelmiyor. Mantıklı olan, hâlâ burada, San Francisco'da olması."

"Nerede?" diye sordu Josh hemen. "Belki çalıp tekrar ele geçirebiliriz..."

Durdu. Hem Perenelle hem de Nicholas hayır dercesine başını sallıyordu.

"Buna kalkışacak olsak bile," dedi Perenelle. "Eminim sıradan insan muhafızlardan çok daha fazlasıyla korunuyordur." Josh'un kollarındaki kutuya hafifçe vurdu: "Ayrıca yapmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Kız kardeşini bulmalıyız," dedi Nicholas.

"Ve Alcatraz'daki yaratıkları yok etmeliyiz," diye ekledi Perenelle.

Josh korkuyla ikisine baktı. "Ama bunları nasıl yapacaksınız? Bunlar tüm gücünüzü tüketip sizi yaşlandırmaz mı?" Sonra fısıldayarak ekledi: "Öldürmez mi?"

"Evet," dedi Nicholas ve Perenelle Flamel bir ağızdan.

"Ama bu, ödemeye razı olduğumuz bir bedel," diye haykırdı Perenelle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sophie –bilinci yerine geldiyse de– gözleri kapalı, kıpırdamadan yatmaya devam etti. Uyandırılmış duyularına odaklanıp kendisini çevreleyen sesler, kokular ve hislerden yararlanarak etrafını gözünde canlandırmaya çalıştı. Havada tuz tadı vardı. Bu, San Francisco'da tuhaf bir şey değildi; fakat bu seferki sanki denize çok yakınmış gibi acı, ekşimsi bir kokuydu. Tuz kokusunun içinde dizel yakıtın kokusunu da alabiliyor, bu da ona limanda olabileceğini düşündürüyordu. Tuhaftır ki, sıcak, yoğun havada ayrıca gevrek bir odun kokusu ve hafif bir baharat esintisi de vardı. Daha aşağısındaki hafif kıpırtıyı hissedip tahtaya vuran suların belli belirsiz sesini duymadan önce bile, bir teknede olduğunu anlamıştı. Yatar konumdaydı, fakat bir yatakta değil de, onu sıkıca tutan ve başıyla ayaklarını yukarıya kaldıran yumuşak bir şeyin üzerindeydi.

"Uyanık olduğunu biliyordum."

Ses, Sophie'ye gözlerini açtırdı. Scathach!

Kıpkızıl saçlar karanlık odadaki tek renkti ve Sophie bir an için kadının havada süzüldüğünü sandı. Güçlükle doğruldu. Bir hamağın üzerine olduğunu anlamıştı. Kadının tahta bir kutunun üzerinde bağdaş kurmuş oturduğunu, siyah giysileri sayesinde karanlık odanın içinde neredeyse görünmez olduğunu fark etti. Fakat Sophie doğrulurken hatıralar bir anda tekrar zihnine hücum etti ve bu kadının Gölge olmadığını anladı. Bu, Gölgelerin Aoife'sıydı.

Sophie etrafına bakındı, gözüne pencereleri örten kalın perdeler ilişti. Pencelerden biri üzerine tahta çakılarak kapatılmıştı, ötekilerin üzerinden de kalın metal parmaklıklar geçiyordu.

"Uyanık olduğumu nereden bildin?" diye sordu, hamakta dik oturmakta güçlük çekerek.

"Nefes alıp verişindeki değişimi duydum," diye cevap verdi Aoife.

Sophie sallanıp duran hamağın kenarına kadar kaymayı başardı. Bacaklarını sallandırarak sandığın üzerinde oturan kadına baktı. Scathach'a benzerliği inanılmazdı; o aynı parlak kızıl saçlar, aynı ışıl ışıl yeşil gözler ve soluk ten. Fakat çenesinin çıkıntısında onu kız kardeşinden farklı kılan bir şey vardı. Bir de Scatty'nin gözlerinin etrafında ufacık kırışıklıklar olsa da, Aoife'nm yüzü pürüzsüzdü.

"Korkmuyor musun?" diye sordu Aoife, başını hafifçe bir yana eğerek.

O anda hiç de korkmadığını fark ederek, "Hayır," dedi Sophie. "Korkmalı mıyım?"

"Belki kim olduğumu bilsen..."

Sophie neredeyse Aoife'ya ona dair her şeyi bildiğini söyleyecekti, ama bu, Endor Cadısı'mn anılarını ona aktardığım açık ederdi, Aoife'nın bunu bilmesini ise hâlâ istemiyordu.

"Kız kardeşini tanıyorum," dedi onun yerine.

"Ben kız kardeşime benzemem," dedi. Aksanı değişmiş, Kelt kökenlerini belli ediyordu.

"Sen kime hizmet ediyorsun?" diye sordu Sophie.

"Kendime."

"Atalara mı Karanlık Atalara mı?" diye ısrar etti Sophie.

Aoife'nın elleri kızın sözlerini geçiştirircesine kıpırdandı. "Bu terimler anlamsız. İyi veya kötü, bakış açısına bağlıdır. Bir zamanlar William Shakespeare adında bir ölümsüz humani tanımıştım, şöyle yazmıştı: İyi ya da kötü diye bir şey yoktur, sadece düşünce öyle kılar."

Sophie gülmemek için yanağının içini ısırdı. Aoife'ya, ünlü ozanla daha dünden bir önceki gün tanıştığını söyleyecek hâli yoktu. "Beni neden kaçırdın?"

"Kaçırmak mı?" Aoife'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra dudakları kıvrıldı. "Sanırım kaçırmış oluyorum. Ama seninle rahatsız edilmeden konuşmam gerekiyordu."

"Sokakta konuşabilirdik."

"Özel olarak konuşmak istemiştim. Beni içeri davet edebilirdin."

Sophie başını salladı. "Hayır, bunu asla yapmazdım. Erkek kardeşim seni bulacak," dedi.

Aoife bu ihtimali geçiştirerek güldü. "Sanmam. Onunla kısaca tanışma fırsatım oldu. Güçlü fakat eğitimsiz." Sonra sesinde, âdeta hayranlıkla, "O, altın demek?" diye sordu.

"Ve ben de gümüşüm," dedi Sophie gururla.

Aoife, "Efsanedeki ikizler," diye kuşkuyla dudak büktü.

"İnanmıyor musun?"

"Kaç sözde efsanevi ikiz geldi geçti, biliyor musun?"

Sophie tedbirli davranarak "Daha önce başkaları olduğunu biliyorum," dedi.

"Birçokları. Peki şimdi neredeler onu biliyor musun?"

Sophie cevabı bilse de başını hayır dercesine salladı.

"Bu altın ve gümüş auralar üstün birer yetenek değil. Daha ziyade bir lanet," diye çıkıştı Aoife. "Sizi ve etrafınızdaki herkesi mahvedecekler. İkizlerden sırf bir tekinin öldürülmesi için kocaman şehirlerin bütünüyle yerle bir edildiğini gördüm ben."

"Simyacı dedi ki Karanlık Atalar..."

"Sana söyledim: Karanlık Atalar diye bir şey yok," diye bağırdı Aoife. "Sadece Atalar var, ne iyi ne kötü. Sadece artık Atalar diye adlandırdığımız bir soy. Kimileri humaniyi destekler, kimiyse sevmez: Aralarındaki tek fark budur. Ve insanlığı koruyanlar bile zaman zaman taraf değiştirirler. Sence kız kardeşim her daim yeni humani soyunun baş savunucusu muydu?"

Bu soru Sophie'yi şaşkına çevirip sessizliğe gömdü. Bu öneriye karşı çıkmak istiyordu, fakat Cadı'nın sinsi hatıraları damla damla bilincine aktıkça ister istemez Scathach'a dair gerçeklere, asıl gerçeklere ve neden ona Gölge dendiğine dair ipuçları yakaladı.

"Bana söylemen gerek..." diye tekrar söze girdi Aoife.

"Benim canımı yakacak mısın?" diye sordu Sophie aniden.

Bu soru, Aoife'yi şaşırtmıştı. "Elbette hayır."

"Güzel." Sophie hamaktan inip yere bastı. Hafifçe sendeledi. "Bir şeyler yemem lazım," diye konuyu değiştirdi. "Açlıktan ölüyorum. Kraker veya meyve gibi bir şey var mı?"

Aoife gözlerini kırpıştırdı. Ayağa kalkıp kızın önünde durdu. "Şey, aslına bakarsan hayır. Yiyecek bir şeyim, en azından senin yiyecek olarak kabul edeceğin bir şeyim yok."

"Bana yemek lazım. Gerçek yemek. Et değil ama," diye ekledi hemen. Etin düşüncesi bile midesini altüst ediyordu. "Soğan da olmaz."

"Soğanın nesi varmış?" diye sordu Aoife.

"Tadını sevmiyorum."

Yüzen ev körfezde, Sausalito'da demirliydi. Dikdörtgen biçimli, uzun tahta bir kutu gibiydi; sanki bir evin üst katı doğrudan denize konulmuştu. Tekrar tekrar, her seferinde yeşilin farklı bir tonuna boyanmış, ne var ki deniz havası ve geçen zaman yüzey tabakasını soymuştu; boya şimdi soyulan şeritler hâlinde sarkıyor,

altındaki alacalı tahtayı açığa çıkarıyordu. Yüzen evin motoru yoktu, yıllardır bağlandığı yerden kıpırdamadığı belliydi.

Sophie ve Aoife güvertede iki beyaz plastik sandalyede oturuyorlardı. Sophie çoktan iki muz, bir portakal ve bir armudu mideye indirmiş, şimdi de çekirdeklerini suya fırlata fırlata yarım kilo üzümü yavaş yavaş yiyip bitirmekle meşguldü.

Aoife, "Ben senin düşmanın değilim," diye söze başladı.

Sonra hemen "Gerçi dostun da değilim," diye ekledi. "Ben sadece kız kardeşime ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sophie, kızıl saçlı kadına yandan bir bakış atıp merakla, "Neden umurunda ki?" diye sordu. Aoife'nın gözleri koyu renk gözlüklerin ardında saklıysa da, Sophie, kadının ona dik dik baktığını hissedebiliyordu. "Yüzyıllardır konuşmadığınızı sanıyordum."

"O yine de benim kardeşim. O aileden. O benim sorumluluğumda."

Sophie başıyla onayladı. Bu dediklerini anlıyordu. O da, Josh gayet kendine mukayet olabilecek hâldeyken bile, her daim erkek kardeşine göz kulak olmaktan sorumlu olduğunu hissederdi. "Son birkaç günde olanların ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbirini," diyerek kızı şaşırttı Aoife. "Scathach'ın *kayboluşunu* hissettim ve derhâl buraya geldim."

"Neredeydin?"

"Gobi Çölü'nde."

Sophie bir üzüm çekirdeğini parmakları arasında sıkıştırıp suya fırlatarak çizdiği yayı seyretti. "Fakat orası Moğolistan'da, öyle değil mi?"

"Evet."

"Scatty daha dün kayboldu. Buraya gelmek için geçiş kapılarını kullanmış olmalısın."

Aoife başıyla onayladı. "Arkadaşın Saint-Germain'in uzun zaman önce bana öğrettiği bir numarayı kullandım. Bana altın ve gümüş geçiş kapısı sarmallarının nasıl görülebileceğini göstermişti. Kapıları kullanarak Moğolistan'dan Japonya'da Ise Shine'ye, oradan Avustralya'da Uluru'ya, sonra da Paskalya Adası'na ve nihayet Tamalpais Dağı'na geçtim." Öne eğilip Sophie'nin dizine hafifçe vurdu. "Geçiş kapılarından nefret ederim."

"Scatty de geçişlerde midesinin bulandığını söylemişti."

Aoife arkasına yaslanıp başını salladı. "İşte bana da aynen öyle oluyor."

Sophie dönüp daha önce limuzini kullanan, şimdiyse yüzen evin duvarlarındaki boyayı kazıyarak temizleyen Japon adama baktı. "Seninle beraber Japonya'dan mı geldi?"

"Kim? Niten mi? Hayır, o burada, San Francisco'da yaşıyor. O ölümsüz bir insan, eski dostuz biz," diye ekledi samimi bir gülümsemeyle. "Bu, onun yüzen evi."

"Uzun zamandır buraya uğramamış gibi görünüyor."

"Niten seyahat eder," dedi Aoife kısaca. "Gölge Alemlerinde gezinir."

Sophie tekrar Asyalı adama baktı. İlk gördüğünde on sekiz ya da on dokuz yaşında, yahut yirmilerinin başlarında olduğunu varsaymıştı, fakat şimdi gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgileri seçebiliyor, bileklerinin ve eklemlerinin kalınlığını görebiliyordu: Bir dövüş sanatçısının şaşmaz göstergeleriydi bunlar. Yumuşak, akışkan hareketlerle tahtanın üzerinden eski boya katmanlarını sıyırıyordu.

"Bana kardeşime ne olduğunu söyle."

Sophie, Aoife'ya dönüp üzümleri yere koydu. "Sana tek söyleyebileceğim Nicholas'ın dün Josh ve bana söyledikleri. O da Saint-Germain'den duymuş. Scathach ve Jeanne d'Arc, Alcatraz'da mahsur olan Perenelle'i kurtarmak için Paris'ten Tamalpais Dağı'na atlamaya hazırlanıyorlarmış..."

Aoife elini kaldırıp onu durdurdu. "Jeanne d'Arc'ın tüm bunlarla ne alakası var?"

"Saint-Germain'le evli." Sophie, Aoife'nın yüzündeki şaşkınlığı görerek sırıttı. "Bilmiyor muydun? Sanırım yakınlarda evlenmişler."

"Jeanne d'Arc ile Saint-Germain," diye mırıldandı Aoife başını sallayarak. "Duydun mu bunu?" dedi sesini yükseltmeksizin.

"Bildiğini sanıyordum," dedi Niten. Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildiyse de açıkça duyuluyordu. Yüzen evin duvarından pul pul olmuş boyayı uzun şeritler hâlinde soymaya devam etti.

"Nereden bileyim?" diye çıkıştı Aoife. "Kimsenin bana bir şey söylediği yok ki!" Sandalyesinde dönüp Niten'e baktı. "Neden bana söylemedin?"

"Fransız adamı hiçbir zaman sevmezdin, Fransız kadını da; kız kardeşin onu kendi kanıyla ölümsüz kıldığı için daha da az sevdiğini tahmin ettim."

"Öyle mi yaptı?" Aoife dehşete düşmüştü. "Joan içinde kız kardeşimin kanını mı taşıyor?"

"Bunu bilmiyor muydun?" diye sordu Sophie, şaşırmıştı.

Kızıl saçlı kadın başını salladı. "Bilmiyordum. Ne oldu?"

"Joan kazığa bağlanıp yakılmaya mahkûm edilmişti. Scathach tek başına şehre dalıp onu kurtardı, fakat kaçış sırasında Joan yaralandı. Hayatını kurtarmanın tek yolu kan nakliydi," diye açıkladı Sophie.

Aoife öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, uzun, soluk tenli parmakları birbirine dolandı. "Bana kız kardeşimden bahset. Ona ne oldu?"

"Pek de fazla bir şey bilmiyorum," dedi Sophie. "Anlaşılan Notre Dame'daki geçiş kapısını kullanacaklarmış, fakat bir sabotaj düzenlenmiş. Saint-Germain geçiş kapısının bulunduğu noktada mamut tozu kalıntıları bulmuş. Nicholas, bundan Machiavelli'nin sorumlu olduğunu düşünüyor.

Bugünün Tamalpais Dağı'na geçeceklerine anlaşılan geçmişte bir döneme gitmişler."

"Ne kadar geçmişte?"

"Nicholas ve Saint-Germain mamut kemiklerinin Buzul Çağı'nı işaret ettiğini düşünüyorlar. Yani 1,8 milyon yıl öncesinden 11 bin yıldan biraz daha fazla öncesine kadar herhangi bir nokta olabilir."

Sophie, Aoife'nın gözle görünür şekilde rahatlayışını şaşkınlıkla karşıladı. "Eh, o zaman çok kötü değil. Olan tek şey buysa geriye gidip onları kurtarırız."

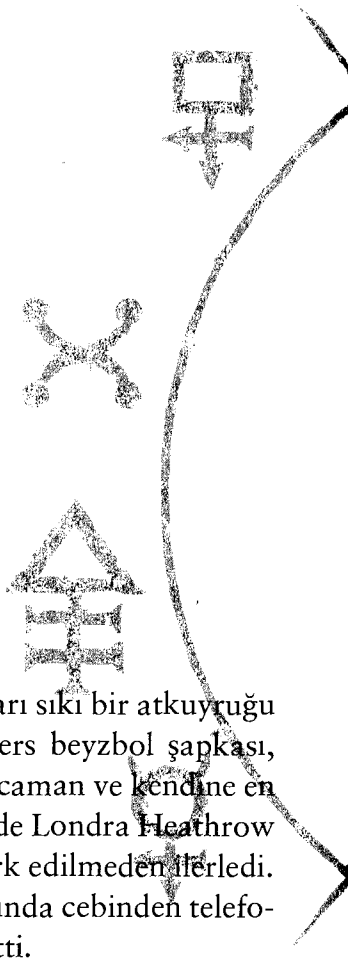
"Nasıl?" diye sordu Sophie.

"Yolları var." Aoife, Niten'e baktı. "Belki de Simyacı ve karısıyla konuşup daha fazla bir bilgiye sahip olup olmadıklarını öğrenmenin vakti geldi. Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Evet," dedi Niten kısaca, boyayı soyarak.

"Bana da söyleme nezaketinde bulunur muydun acaba?" Sophie kadının sesindeki öfkeyi açıkca duyabiliyordu.

İnce yapılı adam çenesiyle kıyıya doğru işaret etti ve Sophie ile Aoife dönüp baktıklarında kırmızı bir Thunderbird'ün bir toz bulutu içinde limana park etmekte olduğunu gördüler.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Saint-Germain Kontu, uzun saçları sıkı bir atkuyruğu yapılmış, başında lekeli bir Dodgers beyzbol şapkası, gözleri kalın gözlükleri ardında kocaman ve kendine en az iki boy büyük gelen giysiler içinde Londra Heathrow Havalimanı'nın geliş salonunda fark edilmeden ilerledi. Serin, nemli akşam havasına çıktığında cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol etti.

Tek bir mesaj vardı, bilinmeyen numaradandı. Sadece – üçüncü kat, 243 numaralı park yeri.

Dönüp otoparka doğru ilerledi, merdivenle üçüncü kata çıktı. Hızla ilerleyerek numaraları kontrol ediyordu ki, irice bir karaltı gölgelerin içinden fırlayıp önüne çıktı. "Taksi mi arıyordunuz beyefendi?"

"Palamedes," diye fısıldadı Saint-Germain. "Bir daha sakın yapma bunu. Bana kalp krizi geçirttirecektin."

"Hiç de bile. Orada olduğumu biliyordun, değil mi?"

Saint-Germain başını salladı. "Kokunu almıştım."

"Koktuğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Karanfil kokuyorsun. Ah, neyse boş ver, seni görmek güzel eski dostum," dedi Fransız adam, Farsçanın bir yüzyıl önce kaybolup gitmiş bir lehçesini kullanarak.

İri yarı, saçları kazınmış adam "Keşke daha hoş şartlar altında görüşebilseydik," diye karşılık verdi. El bagajını Saint-Germain'den aldı. Fransız adam itiraz edecek oldu, fakat Şark Şövalyesi umursamadı. Sözlerine "Efendime bir mesaj gönderdim," diye aynı kadim dilde devam etti. Her iki ölümsüz de, kimsenin konuşmalarını duyabileceği denli kendilerine yaklaşmasına izin vermeyecek kadar deneyimliydi, fakat aynı zamanda Londra'da, dünya üzerinde başka bir şehirde olduğundan daha fazla güvenlik kamerası bulunduğunu da biliyorlardı. Şu anda onlara bakan herhangi biri, müşterisini alan bir Londra taksicisi görecekti.

Saint-Germain temkinli temkinli, "Efendin nasıl?" diye sordu.

"Sana hâlâ kızgın. İnsanları sinir etmekte özel bir yeteneğin var sanki," dedi Palamedes sırıta sırıta.

Saint-Germain endişe içinde "Bana yardım edecek mi?" diye sordu.

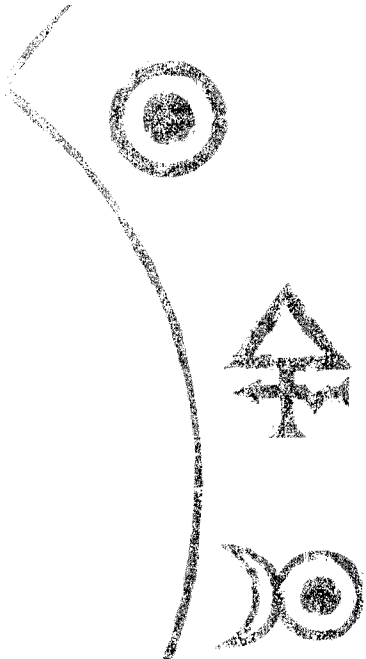
"Bilmiyorum. Senin lehinde konuşacağım. Shakespeare de konuşacak, bilirsin o da konuştu mu tam konuşur." Siyah renkli taksiye gelince durdular ve Palamedes kapıyı açıp Fransız adamın içeri geçmesine izin verdi. "Bir bedeli olacaktır," dedi Şövalye ciddiyetle.

Saint-Germain arkadaşının kolunu sıkı sıkıya tuttu. "Ne olursa. Karıma kavuşmak için her bedeli öderim."

"Bu, ölümsüzlüğün olsa bile mi?"

"O bile. Sevdiğim kadınla olmayınca sonsuza dek yaşamanın ne anlamı var?"

Şövalye'nin yüzüne tarifsiz bir hüzün yayıldı. "Anlıyorum," dedi usulca.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Bu, dostum Ma-ka-tai-me-she-kia-kiak," dedi Billy the Kid, ufak tekne San Francisco Körfezi'nde dalgaların üzerinde zıplaya zıplaya ilerlerken.

Sivri yüz hatlarıyla dikkat çeken adam, Machiavelli'ye başıyla selam verdi. "Kara Şahin demen senin için daha kolay olur," diye ağır ağır konuştu. O da Billy gibi, rengi atmış kot pantolon, eski püskü kovboy çizmeleri ve bir tişört giymişti. Fakat bir deri bir kemik denecek kadar sıska olan Billy'nin aksine, Kara Şahin büsbütün kastan ibaretti. Kuvvetle sıçrayarak yol alan sürat motorunu kolaylıkla idare ediyordu.

Billy adamın omuzuna dokundu. "Şu tarafa doğru gidelim. Arabam iskelede..."

"Kontrol ettim. Araban gitmiş," dedi Kara Şahin. Sonra Billy'nin yüzündeki ıstırap dolu ifadeyi görerek kahkalarla güldü.

"Çalınmış! Biri arabamı çalmış!" İtalyan'a döndü. "Bu... bu bir suç!"

Machiavelli renk vermemeye çalıştı. "Bahse varım Efsuncu almıştır."

Billy başını şevkle sallayarak onayladı. "Eminim öyle. En azından ona iyi bakar, öyle değil mi? Yani bir klasik araba olduğunu anlayıp gereken saygıyı gösterir, değil mi?"

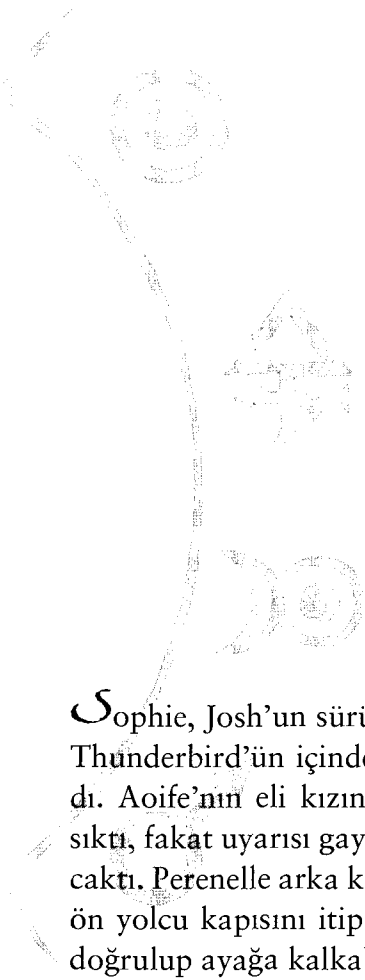
Machiavelli bir anlığına Kara Şahin'le göz göze geldi ve gülmemek için hemen bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kaldı. "Yanılmıyorsam dosyalarımdan birinde Perenelle Flamel'in araba kullanmayı daha yakınlarda öğrendiğini okumuştum," dedi masum masum.

Billy tokat yemişçesine teknenin kenar kısmına yığıldı. "Mahvedecek onu. Şanzımanın canına okuyacak, muhtemelen tekerleği de kaldırıma sürter. O beyaz yanaklı lastikleri bulmak ne kadar zor biliyor musun?"

"Seni teselli etmeye yarayacaksa, şunu söyleyebilirim," dedi Kara Şahin sırıta sırıta, "Yaklaşık bir saat içinde, artık bir daha hiçbir zaman arabaya ihtiyacın olmayacak. Efendimizi en son 1906 Nisan'ında bu kadar öfkeli görmüştüm. O zaman da neler oldu biliyorsun."

Billy'nin yüzü huysuzca buruştu. "Sen niye bu kadar mutlusun bilmiyorum. O arabayı vasiyetimde sana bırakacaktım."

"Eksik olma." Kara Şahin omuz silkti. "Ama Thunderbird benim tarzım değil, ben Mustang arabaları tercih ederim."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie, Josh'un sürücü yanındaki kapıyı açıp kırmızı Thunderbird'ün içinden çıkışıyla sandalyesinden sıçradı. Aoife'nın eli kızın omuzuna konarak onu nazikçe sıktı, fakat uyarısı gayet açıktı – yerinden kıpırdamayacaktı. Perenelle arka kapıdan çıktı, Nicholas da yavaşça ön yolcu kapısını itip açtı. Ancak birkaç saniye sonra doğrulup ayağa kalkabildi.

Niten, Aoife'nm yanı başında belirdi; biri diğerinden daha uzun iki Japon kılıcını gevşekce ellerinde tutuyordu. "Sakin ol," dedi usulca. Sophie adamın onunla mı, yoksa Aoife'yla mı konuştuğuna emin olamamıştı.

"Sophie, iyi misin?" Josh öne atılacak oldu, fakat Nicholas kolunu uzatıp onu durdurdu.

Sophie, ona "Ben iyiyim," diye seslendi. Sesi suyun üzerinde tüm berraklığıyla yankılanıyordu. Rıhtımın

seviyesi, yüzen evden azıcık daha yukarıda olduğundan Sophie'nin yüzü ikiziyle aynı hizadaydıysa da, aralarında üç metreden biraz daha az bir mesafe vardı.

Başını çevirmeksizin "Kardeşimin beni bulacağını sana söylemiştim," dedi.

Aoife, "Kendisi sürprizlerle dolu gerçekten de," diye mırıldandı, sonra sesini yükseltti: "Beni nasıl buldun?" diye Josh'a seslendi; fakat cevap veren kişi, kocasının etrafından dolaşıp iskelenin ucuna kadar giden Perenelle oldu.

"Amerika'da az dostun var Aoife," dedi Efsuncu. "Bu şehirde daha da az. Gidecek bir yerin yoktu. Kılıç Ustası dışında tabii." Japon adamı hafifçe başını eğerek selamladı, avuçlarını sıkıca kalçasına yapıştırmıştı.

Adam, "Efsuncu," diyerek kadının selamını aldı. "Sana dair çok şey duydum, elbette de kocana da." Başını eğerek kadınınkine eş bir selam verdiyse de, gözlerini hiçbir noktada onunkilerden ayırmadı.

"Biraz evvel dojonu arayıp sabah derslerine katılmadığını öğrendik. Sonra arabayla evinin önünden geçtik. Eve teslim edilmiş gazetenin hâlâ kapı önünde durduğunu görünce orada olmadığını anladım."

Adam tedbiri elden bırakmadan "Ev adresimi mi biliyorsunuz?" diye sordu.

"Sana dair bilinecek ne varsa biliyorum Kılıç Ustası."

"Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordu adam.

"Hafta sonları çoğunlukla tekneyle uğraşmak için buraya geliyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu adam.

Perenelle gülümsedi, fakat bir cevap vermedi.

"Alışkanlıklara ve bir şablona göre hareket eden biri hâline geldiğimi fark etmemiştim." Niten tekrar eğdi başını. "Bir savaşçı için bundan daha tehlikeli bir şey olamaz. İzlendiğimi de fark etmemiştim tabii," diye ekledi.

"Casuslarımın tümü humani değildi," dedi Efsuncu.

"Öyle bile olsa, onları fark etmiş olmam gerekirdi. Yaşlanınca tembelleştim demek."

"Bunun da ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?" diye sordu Perenelle. "Tembellik, en güçlü savaşçıyı bile öldürür."

"Bir daha beni takip edemeyeceksin," dedi Kılıç Ustası. Başını bir yana eğmiş, ince dudaklarında son derece hafif bir gülümseme belirmişti.

"Bunu biliyorum."

"Bunları bana niye anlattın?" diye sordu adam.

"Nicholas ve ben senin hareketlerini bir süre takip etmekle tatmin olduk. Bize zarar verme niyetinde olmadığını anlayınca seni rahat bıraktık. Fakat bizim yaptığımızı başkaları da yapabilir. Senden ve o efsanevi kılıçlardan epey kıymetli bir ödül çıkar."

"Bu sohbet iyi hoş da," diyerek kabaca araya girdi Aoife, "Tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Buraya kız için geldik. Ve de konuşmak için," diye cevap verdi Nicholas.

"Ya reddedersem?" diye sordu Aoife.

Nicholas iç çekti. "Gerçekten kötü bir gün geçiriyo-

rum, Perenelle'in keyfi de hiç yerinde değil. Bizi sinirlendirmeyi gerçekten istemezsin, öyle değil mi?"

Aoife, "Senden korkmuyorum Simyacı," diye homurdandı.

"Korkmalısın," diye fısıldadı Nicholas. "Perenelle ise ödünü koparmalı."

"Ne diyeceklermiş biraz dinlemeliyiz," dedi Niten aniden. "Daha birkaç dakika önce bizzat sen onlarla konuşmak istiyordun," diye hatırlattı Aoife'ya.

"Evet ama burada ve şu anda değil."

"Konuş onlarla," dedi Sophie.

"Sen sus."

Sophie kadının üzerine atılacakmış gibi çıkıştı: "Bir daha sakın benimle öyle konuşma," dedi; bir anda sinirlenivermişti. Yetişkinlerin onunla başlarından savarcasına konuşmasından nefret ederdi.

Aoife ona şaşkınlık içinde baktı, fakat o daha bir şey diyemeden Niten yüzen evin kenarına çıkıp bir Simyacı'ya, bir de Efsuncu'ya baktı. "Bunun bir dalavere olmadığına dair söz verin bana."

"Sana söz veriyorum," dedi Nicholas.

"Ben de," diye ekledi Perenelle.

Niten'ın kolları kıpırdadı ve kılıçları, kalçasına bağlı bir örnek kılıfların içine girip kayboldu. "Gelin," dedi. "Özgürce, hür iradenizle girin."

"Dur bakalım..." diye söze başlayacak oldu Aoife.

Niten, ona "Bu benim teknem," diye hatırlattı. "Flamelleri birçok konuda eleştirebilirsin, fakat bildiğim kadarıyla sözlerini her zaman tutmuşlardır."

"Sen onu, kandırıp mahvettikleri nesillerce insana anlat," diye homurdandı Aoife. Geri çekilip Nicholas, Perenelle ve Josh'un tekneye geçmesine izin verdi.

Kılıç Ustası, Aoife'ya "İnsanlara biraz daha fazla güvenmeyi öğrenmen lazım," dedi.

"Senin de doğru insanlara güvenmeyi öğrenmen lazım," diye çıkıştı kadın. "Bunlar doğru insanlar değil."

"Kız kardeşin onları tanıyor, onlara güveniyor."

Aoife dudak büktü. "Ben kız kardeşimle bir değilim."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bunların hiçbiri beni alakadar etmez," dedi Aoife nihayet. Nicholas ve Perenelle, son yarım saati, son birkaç günün olaylarını, Sophie'nin atladığı yahut unuttuğu ayrıntıları da ekleyerek anlatmakla geçirmişlerdi.

Niten güvertenin orta yerine tahta bir kasa koyup etrafına da birbirleriyle uyumsuz birkaç sandalye dizmişti. Kasanın üzerine narin bir güzelliğe sahip, neredeyse şeffaf olacak kadar ince porselen bir çaydanlık ve bunun takımı olan çay fincanları koymuş, fincanları hoş kokulu, zeytin yeşili bir çayla doldurmuştu. Bunun peşine de oturmak yerine, Nicholas ve Perenelle önceki Perşembe günü Codex'in kitapçıdan çalınmasından başlayarak hikâyelerini anlatadursun, kollarını serbest bırakıp Aoife'nın arkasına geçip durmuştu.

Aoife başını salladı. "Ben sadece kız kardeşimin sağ salim geri dönmesini istiyorum."

Nicholas tüm kararlılığıyla "Bunu hepimiz istiyoruz," dedi. "Scathach bizim için de çok değerli." Uzanıp karısının elini tuttu. "O bizim hiç sahip olamadığımız kızımız gibi." Tüm bedenini ürperten, derin bir nefes aldı.

"Fakat Scathach'ı ve Joan'u geri getirmek şu anda acil olarak önceliğimiz değil. Karanlık Atalar, bir ordu oluşturarak Alcatraz'ın hücrelerine sakladılar. Orduyu şehrin üzerine salmayı planlıyorlar."

"Ee, ne olmuş yani?" diye sordu Aoife.

Perenelle öne eğildi ve gümüş rengiyle yol yol saçları elektriklenerek çıtırdadı. Konuşurken, sözcükleri, gözlerindeki bakış kadar kırılgandı. "İnsanlıktan hepsini birden yok olmaya terk edecek kadar mı koptun? Bu canavarların şehrin sokaklarına salındığı takdirde neler olacağını biliyorsun."

"Daha önce de oldu," diye çıkıştı Aoife. Burnundan hafif gri bir duman tüttü. "Benim bildiğim en az dört farklı seferde daha humani neredeyse Dünya'dan silinmişti, ne var ki her seferinde de tekrar çoğalıp dünyaya tekrar yayılmayı başardılar. Senin yaşın epey fazla Efsuncu, fakat yine de benim bu dünya üzerinde çektiklerimin sadece küçük bir kısmına tanık oldun. Ben uygarlıkların yükselişini, çöküşünü ve sonra tekrar yükselişini gördüm. Bazen geçmişe sünger çekip sil baştan başlamak gerekir." Kollarını iki yana açtı. "Bu, şu andaki humaninin Dünya'ya yaptıklarına bir bak. Açgözlülüklerinin yol açtığı şeylere bak. Bu gezegeni yok olmanın eşiğine getirdiler. Kutuplardaki buzullar

eriyor, deniz seviyesi yükseliyor, hava durumunun yerleşik modelleri değişiyor, mevsimler farklılaşıyor, tarım alanları çöle dönüyor..."

"Dee gibi konuşuyorsun," dedi Josh aniden.

Aoife tükürürcesine "Beni asla İngiliz Büyücü'yle karşılaştırma," dedi. "O alçağın tekidir."

"Karanlık Ataların tüm bu hasarı onarabileceğini söylemişti. Gerçekten de bunu yapabilirler mi?" diye sordu Josh merakla.

Aoife onu kısaca "Evet," diye yanıtladı. "Evet, yapabilirler. Söylesene ona," dedi Simyacı'ya.

Josh dönüp Nicholas'a baktı. "Bu doğru mu?"

Simyacı "Evet," diyerek iç geçirdi. "Evet, hiç kuşkusuz bunu yapabilirler."

Sophie öne eğildi, suratını asmış, alnı kırış kırış olmuştu. "O hâlde Atalar, yani bizim tarafında olduklarımız da aynı şeyi yapabilirler, öyle değil mi?"

Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu, nihayet konuştuğunda Nicholas'ın sesi bir fısıltıdan pek de yüksek değildi. "Eminim yapabilirler."

"O hâlde neden yapmıyorlar?" diye sordu Sophie.

Nicholas, Sophie'ye baktı ve uzunca bir sessizlikten sonra nihayet yanıt veren Efsuncu oldu. "Çünkü er ya da geç her ana babanın çocuklarını kendi yaşamlarını sürmeleri ve kendi hatalarını yapması için özgür bırakması gerekir. Bu, büyümelerinin, gelişmelerinin yegâne yoludur. Geçmiş nesillerde, Atalar humaninin arasında dolaşır, onlarla yaşar, onlarla yan yana çalışırlardı; anlayacağınız insanlarla karşılıklı ilişki içinde olan kadim tanrılara dair anlatılan tüm o efsanelerde bir doğruluk

payı var. Yani o günlerde Dünya üzerinde gerçekten de tanrılar vardı. Fakat insanlık ilerleme gösteremiyordu. İnsan soyu ancak Ataların çoğu Gölge Alemlerine çekilip humaniyi kendi hâline bıraktığında ilerlemeye başladı."

Nicholas sözü devralıp "İnsanlığın son iki bin yılda başardıklarına bir bak," diye devam etti. "Tüm icatları, kazanımları, keşifleri, nükleer enerjiyi, uçuş becerisini, dünyanın öbür ucuyla anında iletişim kurabilme fırsatını hatta uzay yolculuklarını düşün, sonra bir de Mısır uygarlığının üç bin yıldan fazla sürdüğünü hatırla.

Babil dört bin yıldan uzun zaman önce kurulmuştu, İndus Vadisi'ndeki ilk kentlerin kuruluşu beş bin yıldan, Sümer uygarlığıysa altı bin yıldan eskiye gidiyor. Tüm bu muhteşem uygarlıklar, neden günümüz uygarlığının çok daha kısa bir sürede başardığı şeyleri onca zamanda başaramadı?"

Josh başını iki yana sallıyorsa da, Sophie adamın sözlerini onaylıyordu. Cevabı biliyordu.

"Çünkü, humaninin birer tanrı olarak gördüğü Atalar onlarla beraber yaşıyordu," dedi Perenelle. "Her şeyi onlar sağlıyorlardı. İnsanlığın gelişebilmesi için Ataların geri çekilmesi gerekti."

"Ama bazıları kaldı," diye karşı çıktı Sophie. "Cadı, Prometheus..."

"Mars..." diye ekledi Josh.

"Gılgamış," dedi Sophie. "Ve Scathach. O da kaldı."

"Evet, yeni soyu eğitmek, onlara rehberlik etmek, onları büyük edinimlere yöneltmek için birkaçı kaldı. Fakat amaçları asla işlerine karışmak, onları etkilemek ve kesinlikle onlara hükmetmek değildi," diye açıkladı Perenelle.

Aoife acı acı güldü.

"Bazı Karanlık Ataların humaniye hükmetmeye çalışmış olduğu doğru. Atalar da onlarla savaşıp bu çabaları durdurdular. Fakat kalanların hepsinin de bunun için bir sebebi vardı... Senin dışında," dedi Perenelle aniden, Aoife'ya bakarak. "Neden bu humani Gölge Alemi'nde kalmayı seçtin?"

Uzun bir sessizlik oldu, Aoife düşüncelere daldı. "Çünkü Scathach kaldı," dedi nihayet.

Sophie'nin zihninde bir dizi korkunç görüntü dalgalandı ve aklında bir isim beliriverdi. "Cuchulain yüzünden," dedi yüksek sesle.

"Cuchulain," diye tekrarladı Aoife. "Aramıza giren oğlan. Uğruna kavga ettiğimiz oğlan."

Ölümcül yaralı genç bir adam sırf varlığı korkunç bir orduyu uzak tutsun diye kendini bir sütuna bağlıyor...

Scathach ve Aoife birlikte bir savaş meydanının öte yanına hızla koşarak dev gibi üç kargamsı yaratık bedeninin üzerine çullanmadan önce ona yetişmeye çalışıyorlar...

Kargalar genç adamın güçsüz bedenini göklere taşıyor...

Ve sonra Scathach ve Aoife kılıçlar ve mızraklarla birbirleriyle dövüşmeye başlıyorlar. Neredeyse birbirinin aynısı gri auraları etraflarını kuşatıyor, kıvrılıp bükülerek hayvansı şekiller alıyor...

"Asla kavga etmemeliydik," dedi Aoife. "Öfkeyle söylenmiş, kötü sözlerle ayrıldık. Söylenmemesi gereken şeyler söyledik."

"Kendi yarattığın bir Gölge Alemi'ne gidebilirdin," dedi Perenelle.

Aoife başını iki yana salladı. "Kaldım, çünkü bir gün kız kardeşimle barışma şansım olacağı söylendi bana."

Daha Aoife konuşurken Sophie titrek bir görüntü yakaladı zihninde. *Scathach, yoksa Aoife mıydı? İnsan ayakları üstüne duran, birbirine dolanmış iki yılan başına sahip bir canavarın sırtına tutunmuştu. Yaratık canlı yılanlardan bir kaftan kuşanmıştı, bunlar tekrar tekrar kızıl saçlı savaşçının üzerine atılıyorlardı.* "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu kız boğuk bir fısıltıyla.

"Büyükannem Endor Cadısı."

Vampirin yüzü acı doluydu. "O hemen hemen hiç yanılmaz. Sizinle gelemem, size yardım edemem. Kız kardeşimi bulmalıyım. Gerekirse zaman yolculuğu yaparım."

Nicholas ona baktı. "Şu anda zaten Saint-Germain, Joan ve Scathach'ı kurtarmak için geçmişe gidip gidemeyeceğini öğrenmeye çalışıyor."

Aoife homurdandı. "Bu alemde o güce sahip Ataların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Hiçbirine de sevimlidir denemez."

"Şark Şövalyesi onu efendisi Tammuz'a, Yeşil Adam'a götürüyor," dedi Nicholas kısaca. "Chronos gibi, o da zaman tutamları boyunca seyahat etme gücüne sahip."

"Sen onun Saint-Germain'e yardım edeceğini mi sanıyorsun?" Aoife'nm karanlık, sevimsiz kahkahası, suyun üzerinde çınladı. "Tammuz onu paramparça eder."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"San Francisco'ya normal bir şekilde uçakla da gidebiliriz," dedi Virginia Dare usulca. "Ben uçmayı çok seviyorum. Hele de birinci sınıf olursa ve sen ödersen."

"Ben uçmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Dee. "Ayrıca bu, iki açıdan sorunlu olur: Bilet satın alarak arkamızda herhangi birinin takip edebileceği bir iz bırakmış oluruz, zaten ilk uçuş da ancak yarın sabah. Üstüne bir de Batı Yakası'na uçuş on bir saat sürüyor. Çok fazla zaman kaybederiz, bu da Atalara, indiğimde hazır olacak bir karşılama komitesi toparlama fırsatı verir."

"Ya özel jetle gitsek? Bunu yapabilecek kadar zenginsin."

"Evet, yeterince zenginim, ama işlemleri saatler sürer ve ardında bolca ipucu bırakır. Bu, çok daha iyi bir fikir."

Virginia, yumuşak bir ses tonuyla "Daha iyi dediğinde, bu daha tehlikeli manasına mı geliyor?" diye sordu.

"Öyle olsa bile seni daha önce rahatsız etmiş bir şey değil ki!"

"Ölümsüzüm, ama bu yaralanamayacağım anlamına gelmiyor. Öldürülebilirim. Sen de öyle," diye hatırlattı kadın. "Yaşlandıkça uzun hayatımın kıymetini daha iyi anlıyorum. Sonlandırmaya hiç niyetim yok."

Tüm diğer turistler gibi görünen çift bir ağacın gölgesi altında durmuş Londra Kulesi'nin canlı renklerle aydınlatılmış ön cephesine, soluk krem rengi taşların sıcak tonlarda ışıklarla tereyağınınki gibi bir renge dönüşüne hayranlıkla bakıyorlardı. Kısa süren bir sağanak şehri güzelce yıkamış, ışıkları yansıtan su birikintileri yaratmıştı. Bu geç saatte bile serin havanın tadını çıkaran, Londra'nın Thames Nehri üzerindeki ünlü simgelerinden birini seyreden bolca turist vardı. Ara ara fotoğraf makinelerinin flaşları çakıyordu.

"Bütün ömrüm bu kulenin içinde ve etrafında geçmiş gibi geliyor," dedi Dee efkârla. "Walter Raleigh'yi idamından hemen önce burada ziyaret etmiştim," diye ekledi. "Çocukken, daha burası Kraliyet Yabani Hayvan Koleksiyonu'yken, babam beni buraya aslanları görmeye getirmişti."

"Çok dokunaklı," diye mırıldadı Dare. "Şimdi bana neden burada olduğumuzu söyleyebilir misin?"

Dee başının hafifçecik bir hareketiyle onayladı. "İçeride bir Gölge Alemi'nin girişi var."

"Hainler Kapısı Gölge Alemi'nin." Dare başını salladı. "Duymuştum." Ürperdi, omuzları paltosunun altında kıpırdandı. "Söylenenlere göre çok fena bir yermiş."

Dee onu duymazdan geldi. "Bence ikimiz birlikte olunca onu etkinleştirip içeri girebilecek kadar güçlüyüz. Bir kez Gölge Alemi'nin içine girdik mi, alemden aleme atlayıp Amerika'ya gelince dışarıya çıkabiliriz." Samimi bir neşeyle sırıttı.

"Bir kere kapıyı etkinleştirince, nerede olduğumuzu herkese açık etmiş olacaksın," dedi Virginia.

"Doğru. Fakat Gölge Alemi'ne girdikten sonra nereye gittiğimizi kimse bilemeyecek."

Virginia Dare başını salladı, uzun saçları sırtına doğru dalgalandı. "Bu planın birkaç ufak kusuruna dikkatini çekebilir miyim?"

"Ne gibi?"

"Diyelim ki kulenin muhafızlarını alt edip atlattık..."

"Kolay iş. Onları müziğinle uyutabilirsin."

"Ve sonra diyelim ki Hainler Kapısı Gölge Alemi'nin içine atlamayı başardık."

"Bunu yapabiliriz," dedi Dee kendine güvenerek.

"Kimin Gölge Alemi olduğunu biliyor muyuz?"

Doktor başını salladı. "Kimse bilmiyor. Herhâlde çok önemli olmayan bir Ata'nındır. Ama biliyorsun ki Dünya'ya komşu olan çoğu Gölge Alemi boş."

"Bununla birlikte Karanlık Ataların daha dış Gölge Alemlerinde yaşayan kardeşlerini Litha yaklaşırken daha yakınlara gelmeye çağırdıklarını da biliyorum. Bir şeyler gelip oraya yerleşmiş olabilir."

Dee bir yorum yapmak için ağzım açmaya yeltendiyse de Virginia ısrarla devam etti.

"Diyelim ki orayı boş bulduk. Sonra Amerika'ya değen bir aleme varabilmek için onun içinde ilerleyip bir ya da iki ya da üç Gölge Alemi'nin daha içinden geçmemiz gerekecek."

"Evet."

"Üstelik içinden çıkacağımız son alemin Alaska'dan Florida'ya, Amerika'nın herhangi bir yerinde olması mümkün, öyle mi?"

"Evet. En kötü ihtimalle San Francisco'dan birkaç saat uzakta olacağız."

"O hâlde söyle bana; neden San Francisco'ya geri dönüyoruz? O şehrin senin Ata'nm kâbuslardan fırlama ordusunun istilasına uğramak üzere olduğunu sanıyordum?"

"Büyücü Abraham'ın kitabı San Francisco'da. Ona ihtiyacım var."

"Nihayet ele geçirmeyi becerdin demek!" Virginia gerçekten de memnun olmuş gibiydi. "Amma uğraştın," diye ekledi alaycı alaycı. Sonra aniden aklına bir şey geldi. "Kitap hâlâ senin elinde! Onu Atalarına teslim etmedin mi?"

"Hayır, kendime saklamaya karar verdim."

"Kendine saklamaya mı?" Virginia'nın sesi yükselince gece vakti oralarda gezinen turistlerin bazıları bir anda başlarını onlara çevirmişti. Sesini tekrar alçaltıp boğuk bir fısıltıyla konuştu: "Ama neden?"

Dee sırıttı. "Bu dünyayı bizzat ele geçirmek için kullanacağım onu."

Virginia şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı, sonra keyifle güldü. "Doktor, sen delisin. Bu da herhâlde seninle iş birliği yaptığım için benim senden de deli olduğum anlamına geliyor. Sence Ataların, burayı, yani en sevdikleri Gölge Alemi'ni ele geçirmene izin verecekler mi?"

"Onlara herhangi bir seçenek bırakmayacağım," dedi Dee basitçe. "Onlara bir ömür, hatta kaç ömür, hizmet ettim. Gel gör ki birkaç ufak hata yüzünden beni sonsuz bir ıstıraba mahkûm etmeye hazırlar.

Beni *utlaga* ilan ettiler. Benim sadakatim artık kendime." Yoldaşının yüzündeki ifadeyi görerek aceleyle "Ve bir de sana," diye ekledi. "Bu gezegenin kontrolünü zorla da olsa Ataların elinden alacağım ve burada yaşamaya devam eden tüm ölümsüz insanları, Ataları ve İkinci Nesil varlıkları öldüreceğim. Gölge Alemlerinin girişlerini mühürleyeceğim ve bu dünyayı tüm ötekilerden ayıracağım. Bu gezegen benim olacak. Daha doğrusu, eğer benimleysen, *bizim*. Buraya birlikte hükmedebiliriz."

Virginia, Dee'den bir adım geriledi ve yavaşça, dikkatle onu baştan aşağıya süzdü.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu adam.

"Budalanın tekine," diye çıkıştı kadın. "Tüm bunları nasıl başarmayı umuyorsun?"

"Dün bir Archon gördüm."

Virginia şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi? Ben hiç görmedim. Efsane olduklarını sanıyordum."

"Cernnunos'u, Boynuzlu Tanrı'yı gördüm. Şimdi seninle durduğumuz kadar yakınında durdum. Ve sonra,

Cernunnos bana geldi: Tümüyle hayal gücüyle yaratılan ve idare edilen bir varlık, bir *düşünbiçim* yolladı bana. Archon'un gücü inanılmazdı... Kaldı ki Cernunnos daha mütevazı Archonlardan."

Virginia başını telaşla iki yana sallamaya başladı. "Pekiyi ya bunun senin bu Gölge Alemi'ni ele geçirmenle ne alakası var?"

"Dört Güç Kılıcı bende. Coatlicue'yu, yani Archonların en yücesini uyandırmaya niyetliyim. O bana hizmet edecek."

Virginia kaygıyla hızlı hızlı nefes alıyordu. "John, sen aklını kaçırmışsın," dedi aceleyle.

"Archon'u uyandırsan bile, niye sana hizmet etsin ki? Onun azıcık olsun ilgisini çekecek ne sunabilirsin ona?"

"Coatlicue, Atalardan tam anlamıyla nefret eder ve tiksinir. Binyıllar önce onu sonsuz bir ıstıraba mahkûm ettiler. İntikam almak isteyeceğini tahmin ediyorum."

"İntikam hepimizi harekete geçirmeye yeter," diye mırıldandı Virginia. "Fakat ben hâlâ nasıl..."

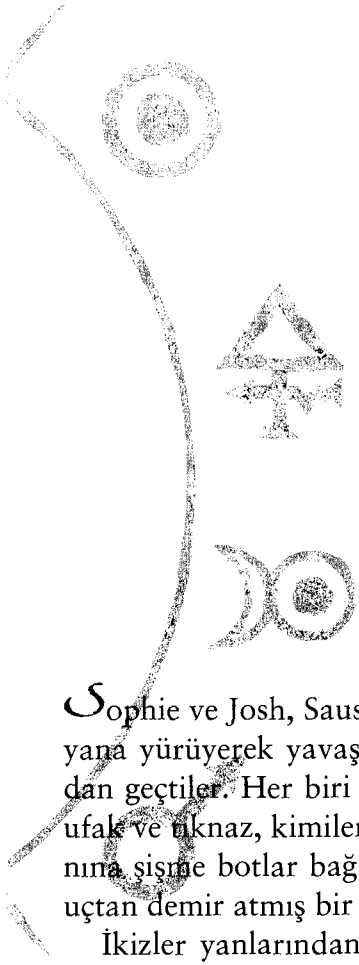
Doktorun gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Xibalba'nın dünyadaki girişinin nerede olduğunu biliyorum. Eğer bana hizmet edecek olursa, ona nerede olduğunu söyleyeceğim."

"Xibalba'ya bir girdi mi de..." diye fısıldadı Virginia.

Dee başıyla onayladı. "Sayısız Gölge Alemi'ne erişimi olacak. Onları yıkıp geçerek artık neler bulursa onlarla kendine bir ziyafet çekebilir."

Kadın titrek titrek güldü. "İnsafsız yanına her zaman hayranlık duymuşumdur John, ama bu tamamen nefes kesici. Sen bile, ne kadar güçlü olursan ol, bir Archon'u uyandıramazsın. Hele de tüm tanrıların anasını. Bu dünyaya adım attığı anda gördüğü ilk şeyle beslenir."

Dee omuz silkti. "Onu buraya çekip sonra da sihirlerle bağlarken dikkatini dağıtacak epeyce olağanüstü bir şeylere ihtiyacım olacağı doğru." Paltosunun altındaki kılıçlara dokundu. Aradığı yanıt parmaklarına aktı ve hava aniden keskin bir portakal kokusuyla doldu. Gülümsemesi düpedüz vahşi bir hâl aldı. "Ona saf altın bir aura sunacağım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sophie ve Josh, Sausolito'daki iskelenin üzerinde yan yana yürüyerek yavaşça sallanan yüzen evlerin yanından geçtiler. Her biri bir diğerinden farklıydı; kimileri ufak ve uknaz, kimileriyse uzun ve dardı. Çoğunun yanına şişme botlar bağlıydı, hatta içlerinden birinin tek uçtan demir atmış bir deniz uçağı bile vardı.

İkizler yanlarından ayrıldığında, Nicholas ve Perenelle, Niten'in yüzen evinde Aoife'yla tartışıyorlardı. Kılıç Ustası sessizliğini koruyor, sadece ara ara, vampirin öfkesi kızıştıkça araya girip ellerini Aoife'nın omuzuna koyuyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Josh.

Sophie ona baktı. "Ne mi yapıyoruz? Hangi konuda?"

"Eve gidiyor muyuz yani, onu soruyorum."

"Diyelim ki gittik, ya sonra? Ne için gideceğiz ki eve?"

Josh ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokup yürümeye devam etti. Buna verecek bir cevabı yoktu.

"Biliyor musun, ne kadar çok şey yitirdiğimizi tam olarak ancak bugün Flamelleri bulmak için evden çıkarken anladım," dedi.

"Yitirmekle neyi kastediyorsun?" Sophie'nin aklı karışmıştı.

"Flamellerle geçirdiğimiz bu son birkaç gün bize her şeyimize mal oldu," diye devam etti Josh. "Bildiğimizi sandığımız her şey, tarih, mitoloji, hatta arkeoloji, tümüyle yalanmış. Geleceğimiz bile silindi gitti."

Sophie başıyla onayladı. Bu düşünceler aklından çoktan geçmişti, fakat erkek kardeşinin aynı noktaya varmasının biraz daha fazla zaman alması onu şaşırtmamıştı.

"O hâlde şimdi nereye gidiyoruz?" Josh durup Niten'in yüzen evine baktı. Yüz metre kadar uzakta olsalar da sesini bir fısıltıya dönecek kadar alçalttı. "Ne yapacağız, Sophie? Flamel'e güvenmiyorum."

"Ben de," diye kabul etti kız.

"Ama bir şekilde onunla takıldık kaldık."

Sophie onayladı. "Ve sanırım bu işi sonuna kadar götürmemiz gerekiyor."

"O ne demek ki?" diye sordu erkek kardeşi çaresizce. "Onları duydun, Alcatraz'a saldırmaktan bahsediyorlar. Bu, tek kelimeyle delilik!"

"Ama saldırmazlarsa, o zaman da adadaki yaratıklar San Francisco'ya saldıracaklar." Sophie uzanıp erkek kardeşine dokundu ve hava aniden vanilyanın tatlı

kokusuyla doldu. Parlak mavi gözleri bir anlığına gümüş rengine döndü. "Bunun tam da olmamız gereken yer olabileceği hiç aklına geldi mi? Bu, yapmamız gereken şey."

Josh bir adım geriledi, bir anda kız kardeşinin sesindeki yoğunluktan, gerilimden korkmuştu. "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Josh, on bin yıl önce Abraham bizim hakkımızda yazmış..."

Josh hızla başını salladı. "Hayır. O ikizler hakkında yazmış. Bolca da ikiz gelmiş geçmiş."

"Bizim gibisi yokmuş ama."

"Hem de bolca varmış," diye ısrar etti Jash. "Unuttun mu? Flameller nesillerdir altın ve gümüş ikizler topluyorlarmış. Hiçbiri de uyandırılma işleminden canlı çıkamamış."

"Biz çıktık," diye hatırlattı Sophie ona.

"Zar zor."

"Josh, ben Hava, Ateş ve Su Büyülerinde eğitildim; sen de uyandırılıp Su Büyüsü'nde eğitildin. Bu becerileri görmezden gelemeyiz. Şimdi onları kullanarak şehri korumak için bir fırsat var elimizde."

"Hiç şunu düşündün mü?" diye sordu Josh birdenbire. "Ya haklı tarafta savaşmıyorsak? Ya Flameller düşman, Dee de iyi olan tarafsa?"

Aynı anda ikisinin birden gözlerine hafif bir kıpırtı ilişti ve arkalarına döndüklerinde Niten'le burun buruna geldiler. Öğleden sonra saatleri sakin ve sessiz olsa da, Kılıç Ustası'nın yaklaştığını duymamışlardı.

Adam hafifçe selamladı onları. Tekneye bir bakış atarak "Sizi çağırıyorlar," dedi. Geriye döndü, yürüyerek biraz uzaklaştıktan sonra durup bir an için onlara baktı. Yüzüne düşen ışıkla kahverengi gözleri birer aynaya dönmüştü. "Son sorunu istemeden duydum. Ben ölümsüzüm ve Nicholas ile Perenelle kadar uzun yaşamamış olsam da bir savaşçıyım; her zaman da öyleydim.

Yaşamım bana bir şey öğrettiyse, o da her savaşta, her iki tarafın da haklı olduğuna inandığıdır."

"Peki ya biz, Niten?" diye sordu Josh. "Biz haklı tarafta mıyız?"

"Siz bir taraftasınız, bu da önemli. O tarafta kalmak zorunda değilsiniz. Çoğu kez en cesur eylem, hata yaptığını kabul etmektir." Duraksadı, sonra ekledi: "Kalbinizin çizdiği yolu izleyin. Birbirinizi kollayın, birbirinize güvenin, çünkü, günün sonunda, tüm bu insanlar sizden bir şeyler istiyorlar ya da onlar için bir şeyler yapmanızı veya olmadığınız bir şey olmanızı talep ediyorlar. Sizin tek sorumluluğunuz birbirinize karşı." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Nicholas ve Perenelle rıhtımda onları bekliyorlardı. Sophie, Perenelle'in gözlerinin, sanki düşüncelerini okuyormuşcasına yüzlerinde bir şeyler görmeye çalıştığını hissetti. Efsuncu öne çıktı ve Sophie aniden, tüm berraklığıyla, dizginlerin Nicholas'ın değil de Perenelle'in elinde olduğunu anladı. Kadının muhtemelen işin başından beri asıl patron olduğunu kavramıştı.

"Karar vakti," dedi Flamel buruk bir gülümsemeyle.

"Eh, konuşuyorduk da..." diye söze başladı Josh.

"Konuşma vakti artık geçti," dedi Perenelle aniden. "Vakit eylem vakti. Bizimle misiniz?" diye sordu.

"Başka bir seçeneğimiz var mı?" diye yanıtladı onu Josh.

Perenelle cevap vermek üzere ağzım açtı, fakat Nicholas kadının kolunu çekiştirip hafifçe başını salladı. İkizlere bakarak, "Seçenekler her zaman vardır," dedi. Kemikli parmaklarından üçünü havaya kaldırdı.

"Bizim yanımızda savaşabilirsiniz, Dee'nin tarafında yer alabilirsiniz ya da hiçbir şey yapmamayı seçebilirsiniz." Yüzündeki ifade acımasızlaştı. "Dee'nin tarafında yer alırsanız, o zaman bu şehir ve nihayetinde tüm bu dünya yıkıma mahkûm olacak. Hiçbir şey yapmazsanız, bu şehir ve bu dünya yine yıkıma mahkûm olacak. Fakat bizim yanımızda savaşırsanız, o zaman insanlık için küçük de olsa bir umut doğacak."

"Ama..." diye yine söze girdi Josh.

Sophie uzanıp erkek kardeşinin kolunu yakaladı, yanıtını susturacak denli kuvvetle çimdikledi onu. "Sizin yanınızdayız," dedi Sophie. Erkek kardeşine baktı, oğlan başının tek bir hareketiyle onay verdi. "İkimiz de sizinleyiz." Kız bakışlarını Nicholas'tan Perenelle'e çevirdi. "Pekâlâ, ne yapmamız gerekiyor?"

Efsuncu başını hafifçe eğdi, fakat Sophie yüzündeki hafif gülümsemeyi görmüştü bile. "Josh'un en azından bir temel büyü daha öğrenmesi gerekiyor," dedi Perenelle. "Vaktimiz olsa onu Toprak, Hava ve Ateş Büyülerinde eğitebilecek birini bulabilirdik, ne var ki

vaktimiz yok. Bence bize kalan zamanda tek bir büyü daha öğrenebilir."

"Peki ama hangisi?" diye sordu Josh.

Perenelle olduğu yerde dönüp Simyacı'ya baktı, ince kaşları sessizce bir soru sorar gibi kalkmıştı. Aralarında tek bir kelime edilmedi, fakat Efsuncu başını onaylarcasına salladı ve yüzünde bir gülümsemeyle tekrar ikizlere döndü. "Josh'u Ateş Büyüsü'nde eğiteceğiz," dedi.

Josh, Sophie'ye bakıp sırıttı. "Ateş. Bu hoşuma gitti." Tekrar Perenelle'e döndü. "Peki ama beni kim eğitecek?"

Sophie daha Efsuncu ağzını açmadan yanıtı biliyordu. "Gidip Prometheus'u, Ateşin Efendisi'ni göreceğiz."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Niccolò Machiavelli, levazım fazlası, boyası dökülmüş cipin yolcu koltuğunda oturmuş, ön panoya lehimlenmiş raya sıkı sıkıya tutunmuştu. Billy arkada oturmuş, araba asfaltsız yolda her zıpladığında ve her çukura girdiğinde keyifle bağırıyordu. Kara Şahin gaz pedalına sonuna kadar basmış, yüzünde gaddarca bir gülümsemeyle, dar taşra yollarında son sürat sürüyordu arabayı.

"Bence," dedi Machiavelli, motorun gürültüsü içinde duyulabilmek için iyiden iyiye bağırarak. "Bence kendisi öldürebilsin diye efendin bizi ona canlı götürmeni ister. Eğer işi onun yerine halledersen hoşuna gitmeyebilir. Yavaşla biraz."

"Bu hızlı değil ki," dedi Kara Şahin. Cip öne atıldı; motor dört tekerleğin birden yerden kesilmesiyle gürledi. "Bak hız dediğin bu işte."

"Kusacağım," diye iddia etti Machiavelli. "Kustuğumda da senin tarafına doğru yapacağım bunu."

Arkasına, Billy the Kid'e doğru bakıp "Ve de senin," diye ekledi

Kara Şahin isteksizce ayağını gaz pedalından azıcık çekti.

"Avrupa'nın en çalkantılı tarihinin beş yüzyıldan uzun kısmından bir trafik kazasında öleyim diye sağ çıkmadım."

Billy, "Kara Şahin bu yollarda gözü bağlı bile araba kullanabilir," dedi.

"Eminim öyledir, gerçi neden böyle bir şey yapmak ister orasını bilemem."

"Hayatında hiç sırf yaşatacağı heyecan için bir şey yaptığın olmadı mı?" diye sordu Kara Şahin.

Machiavelli, "Hayır," dedi. "Uzun zamandır olmadı."

Kara Şahin şaşkına dönmüştü. "Ama bu ölümsüzlüğü ziyan etmek demek âdeta. Sana acıdım," diye ekledi.

"Sen mi bana acıyorsun?"

"Senin yaptığına hayatta kalmak denir, yaşamak değil."

Niccolò Machiavelli gözlerini Amerikan yerlisi ölümsüze dikip ona uzun uzun baktı, sonra başıyla onayladı ve öbür yana döndü. "Belki de haklısın," diye mırıldandı.

Ev yolun gerisinde kalıyordu.

İlk bakışta, Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına dağılmış birçoklarından farksız, ufak, sıradan

bir ahşap kulübe gibi görünüyordu. Ancak insan daha yaklaştığında gerçek ortaya çıkıyordu: Ev kocamandı, büyük bölümü ardındaki tepenin içine inşa edilmişti.

Machiavelli, araba kaba toprak yoldan dar, tekerlek izleriyle dolu bir garaj yoluna sapınca tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Koruma tılsımlarının tipik bir göstergesiydi bu. Burada kadim büyüler vardı, binyılların sihirli gücü. Gözüne ağaçlara kazınmış esrarlı simgeler, taşlara boyanmış sarmallar, çit direklerine oyulmuş çöp adam resimleri ilişti. Yol, arabanın kapılarına kadar yükselen otlarla kaplı bir araziden geçmekteydi. Otlar metale sürterken gıcırtılar, hışırtılar çıkarıyor, bu sesler de onları uyaran binlerce fısıltı gibi geliyordu kulağa. İtalyan her yanında kıpırtılar hissediyor, gözüne her an yılanlar, kurbağalar ve hızla kaçışan kertenkeleler ilişiyordu. Cılız, biçimsiz bir korkuluk tarlanın sol tarafına hükmetmekteydi. Başı dev, yumru yumru, kurumuş bir bal kabağındandı; üzerine yuvarlak gözler ve dışarı fırlamış diliyle bir yüz oyulmuştu.

Otlarla kaplı tarla, sanki toprakta bir sınır çizilmişçesine aniden son buldu. Eve giden yolun geri kalanı dümdüz bir arazinin içine uzanıyordu. Machiavelli bunu başıyla onaylayarak takdir etti – hiçbir şey sayısız alarmı etkinleştirmeden, yahut pusuya yatmış, zehir gibi bir muhafızın saldırısına uğramadan tarladan geçemezdi. Eve fark edilmeden yaklaşmak imkânsız olmalıydı. Daha önce gördüğü herhangi birinden çok daha iri, devasa bir vaşak, açık ön kapının önünde yere

uzanmış, arabayı sakin sakin süzüyordu; heykel değil de gerçek olduğunu ele veren tek şey siyah tüylü kulaklarının ufacık hareketleriydi.

Kara Şahin cipi evinin önüne çekti, fakat motoru susturmadı, arabadan inmeye yeltenmedi bile. Biraz olsun gülümsemeksizin, "Yolun sonuna geldik," dedi.

Niccolò minnetle arabadan indi. Terzi elinden çıkmış pahalı takım elbisesinin üzerindeki toz ve kiri silkelemeye girişti yse de sonra vazgeçti. Elbise mahvolmuştu.

Paris'teki evinde bir dolap dolusu bir örnek takım elbisesi vardı, fakat onları bir daha giyme imkânı olacağına şüpheliydi.

Etrafına bakınıp, ılık, çimen kokan havayı içine çekti. Ne zaman ölüm hakkında düşünse –ki bu, kayda değer bir sıklıkta oluyordu– bunun bir Avrupa şehrinde, belki Paris'te, hatta belki Roma'da yahut biricik Floransa'sında olacağını hayal ederdi. Yaşamının sonunun California'da geleceği hiç aklına gelmemişti. Ne var ki, daha hâlâ hayattaydı ve savaşmadan da gidecek değildi.

Billy cipten iner inmez Kara Şahin arabayı vitese taktı, onu ve Machiavelli'yi çakıl taşlarına ve toza bulayıp zemini de iyice sıyırarak uzaklaştı. Billy sırıttı. "Bunu yapacağını biliyordum."

"Ölmek üzere olması muhtemel biri için epey neşeli görünüyorsun," dedi Machiavelli.

"Ölüme gülerek giden adamlar da gördüm, sızlanıp ağlayarak gidenler de. Sonunda hepsi öldüler, ama gülenlerin işi daha rahat gibi görünmüştü bana."

"Bugün burada ölmeyi mi bekliyorsun?"

Billy güldü. "Ölüm hiç üzerine düşündüğüm bir şey değil," dedi. "Ama hayır, bugün olacağını sanmıyorum. Biz yanlış bir şey yapmadık."

Ölümsüz İtalyan başıyla onayladıysa da bir şey demedi.

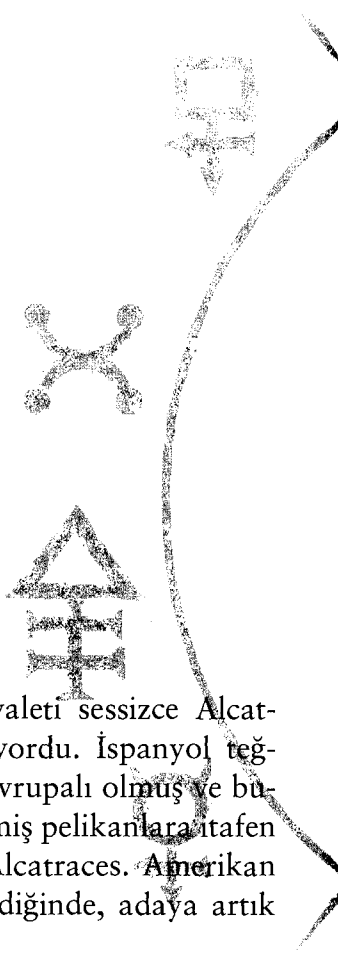
"Bay Machiavelli kendisinin ölümsüzlüğünü kaldırmaya yetkim olmadığını düşünüyor. Ne var ki yanılıyor." Evden çıkan adam kısa boylu, ince yapılıydı; teni ışıl ışıl cilalanmış bakırın rengindeydi, şahin gagasını andıran kocaman bir burunla ikiye yarılmış yüzüne, göğsüne kadar uzanan gür, beyaz bir sakal hükmediyordu.

Gözleri tümüyle kapkaraydı, beyazları görünmüyordu. Üzerinde sade, beyaz keten bir pantolon ve gömlek vardı, ayaklarıysa çıplaktı. Gülümsediğinde, dişlerinin her birinin iğne gibi sivri uçlara sahip olacak şekilde törpülenmiş olduğu ortaya çıktı. "Ben Tüylü Yılan Quetzalcoatl'ım."

"Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Efendimiz Quez... Quet... Quaza..." diye söze başladı Machiavelli.

"Aman, bana Kukulkan de, herkes öyle hitap eder," dedi Ata ve dönüp eve girdi. Machiavelli şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı: Rengârenk tüylerle kaplı uzun bir yılan kuyruğu, Ata'nın arkasında kıvrılıyordu.

Billy, Machiavelli'nin kolunu kavradı. Telaşla "Ne yaparsan yap, sakın kuyruktan bahsetme," dedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Juan Manuel de Ayala'nın hayaleti sessizce Alcatraz'ın yıkıntıları arasında süzülüyordu. İspanyol teğmen, 1775'te adayı keşfeden ilk Avrupalı olmuş ve buraya kayalıkları kendilerinin bellemiş pelikanlara itafen bir isim vermişti: La Isla de los Alcatraces. Amerikan hükümetine satıldığı 1854'e gelindiğinde, adaya artık kısaca Alcatraz deniliyordu.

De Ayala öldüğünde, hayaleti adaya dönmüş, o zamandan beri de üzerinde gezinip onu korumuştu.

Yüzyıllar içinde adanın tabiatının tekrar tekrar değiştiğine şahit olmuştu: California sahilindeki ilk deniz fenerinin yapıldığı yerdi, sonra bir ordu garnizonuna ev sahipliği yapmış, kısa süre sonrasında hapishane hâline gelmiş, 1861 ile 1963 arasında da hücrelerinde Amerika'nın en azgın ve tehlikeli suçlularından bazılarını barındırmıştı.

Daha yakın dönemde gözde bir turistik yer hâline gelmiş, de Ayala da ziyaretçi kalabalığı içinde görünmeden gezinip onların heyecan dolu yorumlarına kulak vermekten büyük keyif almaya başlamıştı.

Bilhassa da kendi ana dilinde, yani İspanyolca konuşan gezginleri takip etmeye bayılırdı.

Fakat son birkaç ayda, Alcatraz'ın durumu bir kez daha değişmişti. Ada, Enoch Holding adında özel bir şirkete satılmış, şirket de adaya yapılan turları derhâl durdurmuştu. Kısa süre sonra yeni mahkûmlar gelmişti. Ne var ki bu seferkilerin hiçbiri insan değildi. Aralarında de Ayala'ya gemici öykülerinden az çok tamdık gelen kurt adamlar ve ejderhalar, *wyvern*ler ve solucanlarla, efsanelerden bildiği minotor ve sfenks gibi yaratıklar bulunsa da, çoğu denizciye tümüyle yabancıydı.

Ve sonra Perenelle Flamel tutsak olarak getirilmişti adaya.

De Ayala kadının hücresinden kaçmasına yardım etmiş, kadın adadan da büsbütün kaçmayı başararak ardında son derece tehlikeli iki yeni ziyaretçiyi, Machiavelli ve Billy the Kid'i canavarlarla baş başa bırakınca daha da memnun olmuştu. Kendisi ve adanın öteki hayaletlerinin onlarla biraz olsun eğlenebilmesi için ikilinin geceyi de orada geçirmesini ummuştu. Ne var ki, iki adam bir Amerikan yerlisi tarafından kurtarılmıştı; de Ayala teknelerinin şehre doğru süzülüşünü seyrederken sevgili Isla de los Alcatraces'inin akıbetinin ne olacağını düşünmeden edemedi. Sfenks hâlâ hapishanenin koridorlarında dolanıyordu, korkunç örümcek Areop-Enap

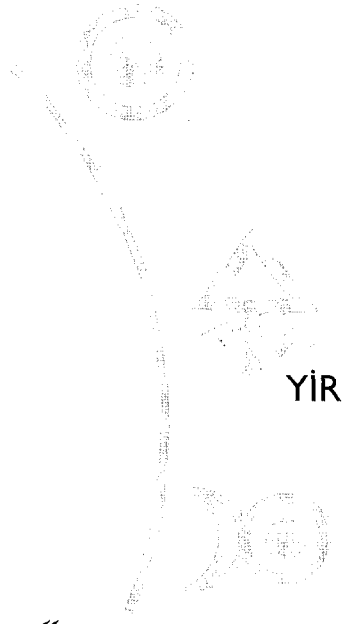
hapishane müdürünün evinin yıkıntıları arasında dev bir kozanın içindeydi, Denizin İhtiyar Adamı ile o pis kızlarıysa sularda geziniyorlardı.

Hayalet, gözlem kulesinin tepesine doğru süzüldü ve ziyaret etmeye hiç fırsatının olmadığı şehre doğru baktı.

Ana karanın kıyısındaki bu kocaman şehir, nasıl bir yerdi acaba? Göklere uzanan kulelerini, körfezi baştan başa kateden o muhteşem turuncu köprüyü görebiliyordu. Teknelerin sularda gezinişini, göklerdeki metal kuşları seyrediyor, kıyıda ilerleyen arabaların metalik ışıltısını az çok seçebiliyordu. Alcatraz'ı keşfettiğinde; otuz dört binlik nüfusuyla Philadelphia, Amerika'nın en büyük şehriydi. Şimdiyse, San Francisco'da sekiz yüz binden fazla –ki kavrayamadığı bir sayıydı bu– California eyaletindeyse otuz altı milyondan fazla kişi yaşıyordu. Canavarlar şehrin sokaklarına ve lağımlarına salınınca, tüm o insanlara ne olacaktı?

De Ayala, farkında olmaksızın suyun üzerine, şehre doğru süzülmeye başladı, fakat sonra kendisini Alcatraz'a bağlayan görünmez bağlar onu geri çekti. O, adayı koruyordu, ama daha ne kadar zaman yapabilirdi bunu? Humani ve Atalar güçlerini toplamaktaydılar. İşler nasıl sonlanırsa sonlansın, de Ayala, sevgili Alcatraz'ının yaklaşan savaşı atlatabileceğini sanmıyordu.

Koruyup kollayacağı bir kayası olmayınca, onun varoluşu da sona erecekti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Sophie, senden bir şey yapmanı isteyeceğim, ama isteyeceğim şeyi biraz tuhaf bulabilirsin," dedi Perenelle usulca. Sophie'yi kolundan tutup yana çekti; Josh ile Niten plastik sandalyeleri yüzen evin içine taşımakla meşgullerdi. Aoife güvertenin altına girip gözden kaybolmuştu; Nicholas ise teknenin kenarına oturmuş, gözlerini kapatmış, kırış kırış yüzünü güneşe dönmüştü.

Sophie dönüp Efsuncu'ya bakarak, "Nedir o?" diye sordu dikkatle. Geçkin öğleden sonra güneşi kadının yüzünde, gözlerinin çevresinde ve ağzının iki yanında belirmeye başlayan kırışıklıkları vurguluyordu. Sophie, Perenelle'e dair ne hissettiğine emin olamıyordu. Onu hâlâ seviyordu, daha doğrusu sevmek istiyordu. Öte yandan, kadında onu tedirgin etmeye başlayan bir şey vardı, ama bunun tam olarak ne olduğuna emin olamıyordu.

"Prometheus'a dair bildiklerini, yani Cadı'mn bildiklerini Josh'a söylemezsen daha iyi olur."

Ata'nın bahsiyle kızın gözleri önce mavi mavi, sonra gümüş renginde çaktı ve vanilya kokusu hafifçe tuzlu havaya sızdı. "Ben, Cadı'nın belleği hakkında mümkün olduğunca düşünmemeye çalışıyorum," dedi dikkatle.

"Neden?" Perenelle gerçekten de şaşırmış görünüyordu.

"Nicholas, onun anılarının benimkilere baskın çıkabileceği ve benim Cadı'ya dönüşebileceğim gibi bir olasılıktan bahsetti bana," diyerek somurttu Sophie. "Ya da onun bana dönüşebileceği gibi. Cadı'nın bildiği her şeyi hatırlarsam, bu benim ona dönüştüğüm anlamına mı gelir?"

Perenelle tatlılıkla güldü. "Hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım."

"Ama Nicholas dedi ki..."

"Nicholas neyin doğru olduğuna inanıyorsa, sana da onu söylemiş," dedi Perenelle. "Ama yanılıyor."

Sophie avuçlarının diplerini gözlerine bastırdı ve sonra duyduklarına bir anlam vermeye çalışarak başını salladı. "Fakat eğer Cadı'nın hatıraları benimkilerden daha kuvvetli bir hâl alırsa..."

"Ama hatırlayan *sen*sin, Sophie. Her daim de sen olacaksın. Ben yüzyıllardır bu dünyadayım; ne var ki altı yüz altmış yıldan uzun süre önce ölen büyükannemin saçlarının kokusunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Yüzyıllar içinde içinde yaşadığım her ev ve dairenin, barakanın, sığınağın ve sarayın adresini hatırlayabiliyorum. Bir anı, bir diğerini dışarıya itmez. Cadı'mn hatıraları seninkilere eklendi sadece, o kadar. Bundan daha faz-

la bir şey yok. Doğru, hatıralarımız ve deneyimlerimiz bizi benzersiz kılar. Fakat Cadı eğer senin hatıralarına baskın çıkmak isteseydi, bunu sen Ojai'deyken, anında, hemen oracıkta yapabilirdi."

Efsuncu bir an için durdu, sonra usulca ekledi: "Nicholas, Bastille'de tutsakken; ben vaktimi Endor Cadısı'na çıraklık yaparak geçirdim. O zamanlar Fransa'nın güneyinde yaşıyordu. Yanında on yıldan uzun süre öğrenim gördüm. Zalimce ve kaprisli davranabilir, üstelik de inanılmayacak kadar tehlikelidir. Gel gör ki bir o kadar da tertipsizdir. Hiçbir zaman uzun vadeli planlar yapmayı beceremezdi. Buna çok kez şaşmışımdır. Değişen zaman tutamlarını gözlemleyebilme yetisi için gözlerini feda etti. Yıllar, on yıllar, yüzyıllar, hatta binyıllar ötesini görebiliyor ve geleceğin kıvrım kıvrım hatlarının izini sürerek olası sonuçlarına ulaşabiliyor. Fakat o kadar dağınık ki, kendisinin bir gününü planlayamaz. En basit şeyleri bile sık sık unutur. Bununla birlikte cin gibidir; o yüzden eğer seni kontrol etmeye niyetli olsaydı, bunu seni uyandırırken yapardı zaten."

Sophie omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti kendini. "O hâlde onun hatıralarıyla benim hatıralarım birbirinden ayrı kalacak."

"Ayrılar zaten," diye onu temin etti Perenelle. "Cadı'nın hatıralarını tecrübe ettiğin zaman bunların onun belleğinden olduğunu anlıyorsun, öyle değil mi?"

Sophie başıyla onayladı. "Ama Nicholas dedi ki..."

"Nicholas'ın yanıldığı çok olur," diye araya girdi Perenelle, sesine bir anlığına buz gibi bir soğukluk yan-

sımıştı. "Onu çok seviyorum, yüzyıllardır da sevdim. Fakat ne kadar olağanüstü ve zeki olursa olsun, hâlâ tüm kusurları ve zaaflarıyla bir insan. Hata yapabilir," diye ekledi. "Her ikimiz de yapabiliriz." Başım sallayıp gülümsedi ve sesine o eski sıcaklığı geri döndü.

"Sonuç olarak, hayır, Cadı'nın hatıralarının seninkilere üstün çıkacağını sanmıyorum. Sen çok güçlü bir iradeye sahipsin; uyandırılmadan sağ çıkıp Hava, Ateş ve Su Büyülerini bu kadar hızlı öğrendiğine göre öyle olmalısın. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, Cadı'nın bu kadar karmaşık bir şey planlayabilmiş olacağım hiç sanmıyorum," diyerek bir gülümsemeyle ekledi: "Hiçbir zaman öyle incelikli biri değildi."

Niten ve Josh güvertenin altından çıktılar. Josh'un yüzünü kocaman bir gülümseme kaplamıştı. "Biraz sonra döneriz," dedi Niten. "Arabayı getireceğiz. Buraya geldiğiniz kırmızı ucubeye göre daha az dikkat çeken bir şey lazım."

Sophie ve Perenelle sessizce durup Josh ile Japon adamın iskeleye çıkıp birbirine birbiri ardına dizili yüzen evlerin içinde gözden kayboluşunu izlediler.

"Nicholas'la ben, Prometheus'tan Josh'a Ateş Büyüsü'nü bahşetmesini isteyeceğiz," diye devam etti Perenelle. "Fakat bu, erkek kardeşin için tümüyle yeni bir deneyim olmalı, Ateşin Efendisi'ne dair uyarılmamalı."

Sophie tam bunun nedenini soracaktı ki, hatıralar aniden zihninde belirdi. Gülmemek için yanağının içini ısırdı. Josh'un Ateş Büyüsü'nü öğrenmek istediğine şüphe yoktu, fakat bunu edinme işleminden hiç de memnun olmayacaktı. Başıyla onay verdi. "Ona hiçbir şey söylemem."

"Güzel."

"Niten kim?" diye sordu Sophie. İsim, Cadı'nın bildiği bir isim değildi ve Sophie ne zamandır Japon adam hakkında bir şeyler öğrenebilmek için fırsat kollamaktaydı.

Efsuncu'nun yeşil gözleri bulandı, onları uzaklaşmakta olan adama çevirdi. "O şüphesiz dünyadaki en iyi kılıç ustası, Scathach'ı tek bir dövüşte yenen tek humani. Fakat ona ne olduğunu sorarsan, sana bir sanatçı olduğunu söyleyecektir. Bu da doğru; fırçayla gösterdiği maharet tek kelimeyle destansıdır. Nicholas'la bizim New York'taki dairemizde onun orijinal kuş tablolarından biri vardı. Sonra Dee evi olduğu gibi yakıp kül etti. Niten, sırf becerilerini geliştirebilmek için dövüşecek rakipler bulma arayışıyla bu dünyayı ve çevre Gölge Alemlerini baştan başa gezdi. Cadı dâhil birçoklarının kadim Yüce Atalardan olduğuna inandığı Benzaiten tarafından on yedinci yüzyılda bir ara ölümsüz kılındığı kabul ediliyor. Miyamoto Musashi diye de bilinirdi."

Sophie nefesini tuttu. Miyamoto Musashi ve şimdi de Benzaiten isimleri zihninde onlarca görüntüyü titreştiriyordu birbiri ardına. Hafif hafif çırpınan suya gözlerini dikti ve dalgalar çözünüp...

Niten, egzotik samuray giysilerini kuşanmış, sık bir bambu ormanında hızla koşuyordu. Peşinden hayvan suratlı, hırıldayıp duran yüzlerce canavar geliyordu. Yaratıkların çoğu pembe ve mavi deriliyse de, kiminin teni kırmızı renkteydi. Hepsi de boynuzlu ve üçer gözlüydü, ağızları vahşi dişlerle dolu, elleri pençeliydi. Samuray

ormandan çıktı ve hırçın bir denizle alçaklarda kalan sarp kayalıkların üzerinde yükselen dik bir uçurumun kenarında sendeleyerek durdu. İki elinde birer kılıçla yüzünü canavarlara döndü. Yaratıklar, aç aç uluyarak meydana çıktılar ve humaninin çevresini kuşattılar...

Ve sonra Benzaiten beliriverdi.

Niten'in ardındaki denizden yükselmişti. Ufak tefekti, uhrevi bir güzelliğe sahipti ve pembe pullu, dev bir ejderhanın üzerine binmişti. Süslü bir yelpazeyle ejderhanın başının arkasına hafifçe vurdu ve yaratık örümcek ağı gibi incecik kanatlarını açtı, ağzını da açarak ortaya yüzlerce tırtıklı dişle uzun, siyah, çatallı bir dil çıkardı. Boynuzlu canavarlar arkalarına döndükleri gibi bambuların içine doğru kaçmaya koyuldular.

Tek biri kalmıştı. Azı dişleri aşağıya doğru kıvrılan, dev gibi, mavi derili bir yaratıktı bu. Kendisi kadar iri bir yayı kaldırıp, siyah uçlu uzun bir oku doğrudan ufacık Ata'ya doğru fırlattı.

Niten'in kılıçları havada ışıldayarak olağanüstü bir hızla oku havada kesip paramparça etti.

Sophie ürperdi ve derin, güç bir nefes altı. "Evet, onu Benzaiten ölümsüz kılmış..."

Perenelle merakla, "Cadı, Benzaiten hakkında ne düşünüyormuş?" diye sordu.

Sophie başıyla onay verdi. "Cadı onun Yüce Atalardan biri olduğunu düşünüyor."

"Gördün mü?" Perenelle memnuniyetle gülümsedi. "İhtiyacın olduğunda belli bazı hatıralardan faydalanabilirsin. Belleği sen yönetiyorsun, bellek seni değil."

"Anladığım kadarıyla isimler hatırlamama yardımcı oluyor. Paris'teyken Joan ben uyurken bana yardım etmek için bir şey yaptı. Cadı bana belleğini ilk verdiğinde, sanki kafatasım patlayacak gibi geliyordu. Kafamdaki sesler inanılmazdı. Yüz farklı dilde konuşan sesler duyup duruyordum ya da şarkılardan kesitler, sesler... Ve tüm bunlar bana o kadar yabancıydı ki, dehşete düşüyordum.

Bir-iki günden sonra, neler dediklerini anlamaya başladığımı fark ettim," diye ekledi, şaşkınlık içinde. "Joan işini bitirdiğinde, sesler hâlâ oradaydı, ama daha ziyade uzaklardan duyulan birer fısıltı hâlini almışlardı. Şimdi, eğer dikkatimi yoğunlaştırırsam, bir isme odaklanabiliyorum ve hatıralar beliriveriyor. Ama bir süredir onları yok saymaya çalışıyordum."

"Yapma bunu. Hatıralar bilgidir, bilgi de güç. Cadı sana olağanüstü bir yetenek bahşetmiş." Perenelle dalgınlaştı. "Keşke neden sana verdiğini bilebilseydim."

"Neden mi?" Sophie anlamamıştı.

"Geleceğinde, bu bilgiye ihtiyacın olacağını ima eden bir şey görmüş olmalı," dedi Perenelle. "Sana tüm hatıralarını vermeden de Hava Büyüsü'nü rahatlıkla öğretebilirdi."

Açığa çıkan bu bilgi bir şekilde Sophie'yi rahatsız etmişti, ama bunun nedenini bilmiyordu. Daha sonra bunu Josh'la konuşmalıydı, belki o yardımcı olabilirdi. "Yani hatıralar beni kontrol etmeyecek, öyle mi?"

"Hayır." Perenelle şefkatle gülümsedi. "Ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin. Korkunç bir uyandırılmayı atlattın ve birkaç günlük zaman içinde Temel Bü-

yülerden üçünde eğitildin." Perenelle'in sesi yumuşaktı, Sophie'ye hüzün gibi gelen bir duygudan izler taşıyordu. Kadının aklına hayatta kalamayan diğer ikizlerin gelmiş olabileceğini düşünmeden edemedi. "Başardığın şeyin daha önce hiç yapılmamış olduğunu bilmelisin. Hem de hiç." Uzanıp elini Sophie'nin omuzuna koydu. "Seninle ne kadar gurur duyuyorum bilemezsin. Sen ve erkek kardeşinin doğru ikizler olduğunu biliyordum."

Uzun, siyah limuzin rıhtımda görünüp bir toz bulutu içinde park etti. Josh sürücü koltuğundan indi, memnuniyetle sırıtıyordu. Niten yolcu tarafından çıktı, belli ki arabayı Josh'un kullanmasına izin vermişti.

Sophie ikizine el salladı. Efsuncu'ya bakmaksızın, "Bunları ta baştan planlamıştın, öyle değil mi?" dedi.

Perenelle cevap vermedi.

Sophie, kadına bakmaksızın sözlerine devam etti. "Josh'un kitapçıda iş görüşmesine gittiği, senin de Kahve Fincam'nda benimle tanıştığın gün. İkiz olduğumuzu öğrendiğin anda... O zaman anladın değil mi, bizim..."

"Efsanedeki ikizler olduğunuzu mu? Ben bir yedinci kız evladın yedinci kızıyım. Önsezi sahibiyim. Seni gördüğüm an farklı olduğunu anladım; kapıdan girdiğin anda *aura*nın çok hafif bir ışıltısını yakalamıştım; gümüş rengi, azıcık bir parıltısı vardı. Bir ikizin olduğunu öğrenince, şüphelerim kuvvetlendi ve Josh'u görüp tenindeki altın ışıltıya şahit olunca kesinkes emin oldum. Nicholas'a işi Josh'a vermesini söyledim. Tam reddetmek üzereydi." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Erkek kardeşin görüşmede çok da iyi bir iş çıkarmamıştı! Bana işi istemiyor gibi gelmişti."

"İstemiyordu zaten." Sophie kadına hızlı bir bakış attı. "Sen de Bernice'in beni Kahve Fincam'nda işe almasını sağladın." Bu soru değil de bir beyandı; fakat yine de Efsuncu'nun gerçeği itiraf ettiğini duymak istiyordu.

Perenelle başının çok hafif bir hareketiyle onay verdi. "Sana ihtiyacı olduğunu ima ettim, bu doğru."

"İma mı ettin?"

"Çok ikna edici olabilirim."

"Sen ve Nicholas bunu bize ne zaman söylemeyi planlıyordunuz?" diye sordu Sophie, sesi öfkesini ele veriyordu. Aylarca Flameller tarafından ustalıkla kendi çıkarları için kullanıldıkları fikri, tüyler ürperticiydi.

"Aslında bakarsan, bu haberi size iki hafta kadar sonra verecektik – yaz gün dönümünde."

"Litha." Bu isim bir anda Sophie'nin aklına gelmişti.

"Evet, eskiler o güne Litha der. Ayrıca yılın, *aura*larınızın, altın ve gümüşün, en güçlü hâllerinde olacağı vaktidir. Bunun sizi, en az tehlikeli olacak şekilde uyandırmak için en iyi zaman olduğunu düşünmüştük."

"Ama yine de bir takım tehlikeler söz konusuydu yani."

"Tehlike her zaman söz konusudur."

Sophie, Perenelle'in soğuk, yeşil gözlerinin içine baktı. "Ve siz yine de bunu yapacaktınız, öyle mi?"

"Evet."

Sophie'nin midesi kalkmıştı. Bir zamanlar sevdiği, imrendiği, hatta saygı duyduğu bu kadın, açıkça kendisini ve Josh'u korkunç bir tehlikeye atmaya hazır olduğunu söylemişti. Sophie, şimdi Efsuncu'yu başka bir

gözle görüyordu. Perenelle'in o soğuk güzelliği aniden neredeyse tehditkâr bir havaya bürünmüştü.

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu Perenelle aniden.

Sophie derin bir nefes alarak, "Nedir?" dedi. "Vanilya," diye cevap verdi sonra. "Ekşimsi bir kokusu var."

"Öfken auranı bulandırdı. Bunu kontrol etmeyi öğrenmelisin. Ayrıca bizi yargılamadan önce, eğer sen ve Josh bizim yerimizde olsaydınız ne yapardın, onu düşün bir," diye buz gibi bir gülümsemeyle sözlerini sürdürdü Perenelle.

"Nicholas ve ben bu dünyayı topyekûn yıkımdan kurtarabilecek iki kişiyi aramaya yüzyıllarımız verdik. Ve evet, hatalar yaptık, korkunç hatalar," diye ekledi üzüntüyle, "Hayatımız boyunca da o hatalarla yaşayacağız. Ama sana soruyorum, başka ne seçeneğimiz vardı? O iki kişiyi aramasak daha mı iyi olurdu? Bize korkunç bir sorumluluk verildi: Biz de kabul ettik."

"Gılgamış, o diğer ikizlerin uyandırılma işleminden canlı çıkamadıklarını söyledi. Büyük ihtimalle öleceklerini bile bile uyandırdınız onları."

"Bazıları canlı çıktı," dedi Perenelle soğukça. "Fakat biz asla kimseyi uyandırılmaya zorlamadık. Riskleri açıkladık. Tüm o ikizler o riskleri kabul ettiler, hem de memnuniyetle," diye ekledi.

"Ben uyarılmadım," dedi Sophie öfkeyle.

"Zaman mı vardı?" diye sordu Perenelle. "Geçen Perşembe Dee kitapçıya dalıverdiğinden beri, olaylar öyle bir hızla ilerledi ki!"

"Uyarılmalıydım," diye ısrar etti Sophie.

"Peki risklere karşı uyarılmış olsaydın, nasıl bir karar verirdin? Ne yapardın?" Perenelle kıza bir adım daha yaklaşarak doğrudan gözlerine baktı. "Sen iyi bir insansın Sophie Newman. Sen gümüşsün, tıpkı Joan gibi. Onun gibi sen de şefkali ve düşüncelisin. Ve onun gibi, sen de doğru olanı yapmak isterdin. Eğer Nicholas ve ben planladığımız gibi Litha'ya kadar bekleyip durumu sana açıklasaydık, inanıyorum ki o zaman da uyandırılmayı seçerdin."

Sophie cevap vermek üzere ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Perenelle haklıydı; riskleri bilse bile yine de yapardı bunu.

"Peki ya Josh?" diye sordu Perenelle. Sesi o kadar alçaktı ki, Sophie duymakta zorlanıyordu.

Sophie dönüp kardeşine baktı. Cevabı düşünmesine gerek yoktu. Riskleri bilse, Josh uyandırılmaya girişmezdi. Tüm o savurduğu tehditlere ve cesaret gösterilerine rağmen, oğlan aslında cesur biri değildi. Ama sonra Josh'un Paris ve Londra'daki hâlini düşündü: Her iki şehirde de olağanüstü bir cesaret sergilemişti. Bu yeni bir Josh'tu; daha önce hiç tam olarak görmediği bir Josh. Geçen haftaki erkek kardeşi, eski Josh, orada yaptıklarının hiçbirini asla yapamazdı. Bunlara yeltenmezdi bile.

"O yüzden ona Prometheus'tan bahsetmezsen daha iyi olur bence," diye sözlerini bitirdi Perenelle. "Onu korkutmayalım."

OTUZUNCU BÖLÜM

Güvenlik görevlileri Virginia Dare'in tahta flütünden çıkan neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesleri işitir işitmez yere yığıldılar. Virginia, içlerinden birini eski Amerikan yerlilerinin söylediği bir ninniyle hipnotize ederek uyanık tuttu. Adam itaatkârca güvenlik kameralarını kapattı, alarmları devre dışı bıraktı ve kapıları açarak Dee'yle Dare'in içeri girmelerini sağladı. Teskin edici ninni tek bir tiz notayla son bularak, güvenlik görevlisinin yüzü acıyla kasılırken şuurunu yitirip yere yığılmasına yol açtı.

Büyücü iki büklüm olmuş bedenin üzerinen atlayarak, uyuyan güvenlik görevlilerine baktı ve takdir edercesine başını salladı. Dönüp flütü şöyle bir süzdü, başını yana eğerek kıvrım kıvrım bir desenin çalgıyı boydan boya kaplayan izlerine baktı. "Flütün her zaman beni

büyülemiştir," dedi. "Nereden aldığını bana hiç söylemedin."

"Doğru, söylemedim," dedi Dare kararlılıkla. Sonra konuşmayı orada sonlandırarak ona arkasını döndü.

Dee kadının peşinden boş Londra Kulesi'ne girdi. "Efendinden bir hediye mi yoksa?" diye ısrar etti.

"Benim bir efendim yok," dedi kadın yavaşça, sonra hafifçe dönüp soğuk ve öfkeli gözlerle adama bir bakış attı. "Ama şüphesiz bunu biliyordun zaten."

"Ah doğru ya! Onu öldürmüştün."

"Bir Ata'yı öldürmek için budalanın teki olmak lazım," diye çıkıştı. "Ve senin aksine ben budala değilim."

Dee omuz silkti. "Hekate'den mi bahsediyorsun? Ne olduysa oldu ve geri gelmesi mümkün değil. Ayrıca teknik açıdan onu öldürdüm denemez, Yggdrasill üzerine düştü."

"Her zaman böyle kurnazca lafların üstadıydın John," dedi Virginia usulca. "Shakespeare bile aslında oyun yazarı olmuş olman gerektiğini söylerdi. Duyduğum kadarıyla onunla ve Şark Şövalyesi'yle karşılaşmışsın. Senin açından pek iyi gitmemiş," diye ekledi, muzip bir gülümsemeyle.

Dee ölümsüz kadına yetişti. "Bu şehirde olduklarını biliyor muydun?"

"Şehri kiminle paylaştığımı bilmeyi kendime iş edindim." Tekrar gece karanlığına çıkmışlardı, hemen önlerinde de kırmızı ve siyah tablalı Tudor tarzı bina duruyordu. Taşlara çarpan suyun sesi açıkça duyuluyordu,

havadaysa rutubet kokusu vardı. "Shakespeare on altıncı yüzyıldan beri burada. Palamedes gelip gidiyor." Dare, düz tabanlı yumuşak deriden ayakkabılarıyla kaldırım taşlarında çıt çıkarmadan ilerledi. Metal korkuluğun parmaklığının üzerine eğilerek kapkara sularla dolu bir havuzun içine baktı, sonra karşıdaki duvarda, ağır görünen metal bir kapıyla örtülmüş kemerli bir açıklığa işaret etti.

Kapının iki yarısı ortada içe çökmüştü, payandaların arasında yağ gibi dalgalanan ikinci bir kapkara havuz görünüyordu. "Ve şimdi de bana Gölge Alemi'nin girişinin o kapının ardındaki havuzun içinde olduğunu söyleyeceksin, değil mi?"

"Öyle. Oraya hiç gitmedin mi?" diye sordu Dee, şaşırmıştı.

"Ben hiçbir zaman senin o tehlikeli merakına sahip olmadım," dedi kadın.

Büyücü gülümsedi. "Merak sayesinde öğreniriz." Dirseklerini metal korkuluğa dayayarak, havuzun demirlenmiş girişine baktı. "Güçlerimi kullanabilseydim, hemen..."

"Eğer güçlerini kullanmayı aklından bile geçirirsen, bu şehirdeki her şeyi anında buraya toplarsın," diye hatırlattı Dare. "Bu sefer seni kurtarmam."

Dee hemen ona baktı. "Sen mi? Sen beni mi kurtardın? Öyle mi yaptığını sanıyorsun?"

Virginia flütü eline bir baton gibi çevirdi. "Kurtardım tabii. Belki bir-iki tanesiyle savaşabilirdin, ama yüzlerce yaratık birden çevreni kuşatmıştı. Avrupa'da-

ki her bir cucubuth bu şehirde olmalı. Orada birkaç serseri Torc Madra da gördüm. O köpek adamlar ne kadar tehlikelidir bilirsin. Seni ele geçirir ve büyük kısmını efendilerine teslim ederlerdi."

"Büyük kısmımı mı?" Dee gözünde aniden canlanan görüntü karşısında güçlükle yutkundu.

Virginia'nın gülümsemesi vahşiceydi. "Eminim yolluk olarak senden birkaç ısırık alırlardı. Tadına bakmak niyetine."

Dee ürperdi. "Cucubuthlardan nefret ediyorum."

"Merak etme, şu anda onlar da senden nefret ediyorlar. Düşmanlarının sayısı her geçen saat katlanıyor."

"Sana da düşmanlar," dedi Dee.

"Hiç de bile." Virginia tekrar flütü döndürdü. "Beni hiç görmediler ki! Seni suçlayacaklar."

Dee başını hayranlıkla salladı. "Ne acımasız bir düşman olduğunu unutmuşum. Güçlerimizi nesiller önce birleştirmeliydik; birlikte dünyaya hükmedebilirdik."

"Bunu hâlâ yapabiliriz," diye ona katıldı Dare. "Fakat şimdi kapıyı açmanın bir yolunu bulman lazım. İzleniyoruz."

Dee kıpırdamadı; bir anda gerginleştiğini ele veren tek şey omuzlarının aniden yukarıya kalkışıydı. "Nerede? Kim?"

Kadın önlerindeki kapkara, ayna gibi suyun içine doğru başıyla işaret etti.

Dee gözlerini dikip dikkatle baktı ve sonra konuştu: "İki kuş var, yukarıda uçuyorlar. Ama kuşlar geceleri uçmazlar; hele de mükemmel çemberler çizerek."

"Ne olduklarını göremeyeceğimiz kadar yüksekteler," dedi Virginia. "Ama tahminimce birer kuzgun olmalılar."

"Kuzgun mu?" Dee sinirli sinirli dudaklarını yaladı. "Eh, Londra Kulesi'nde kuzgunlar var zaten."

"Onların kanatları uçamasınlar diye kesik," diye hatırlattı Virginia. "Havadaki bu kuşlar doğal değil. Bu da demektir ki onlar..."

"Odin'in kuşları," diye fısıldadı Dee.

"Bu da Odin'in kurtları Geri ve Freki'nin çok uzakta olamayacağı anlamına geliyor." Virginia tatlı tatlı gülümsedi. "Ne deniyordu onlara? Hah, hatırladım: Pisboğaz ile Açgözlü. Benim peşimde olmadıklarına çok memnunum!"

Aniden, İngiliz Büyücü'nün aurası bedeni etrafında sapsarı parlayarak duvarları kehribar renginde ışıklar ve kapkara gölgelere boyadı; kükürt kokusu gece havasına yayıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye telaşla bağırdı Virginia Dare. "Bulunduğumuz yeri belli ettin!" Daha o bu sözleri söylerken bile uzaklardan gelen ulumalar ve muzafferane çığlıklar gökyüzünü doldurdu. Cucubuthlar uyanmıştı.

"Ben Hekate'yi öldürüp Dünya Ağacı'nı mahvettim," diyerek çıkıştı Dee. "Odin ona aşıktı. Niyeti beni Atalara vermek için yakalamak değil. Beni mahvetmek isteyecek, bunu da son derece yavaş bir şekilde yapacak. İnce eleyip sık dokumanın, dolap çevirmenin vakti geçti. Hemen şimdi buradan çıkmamız gerekiyor!" Dee'nin sarı aurası vücudundan yükselerek karanlık su-

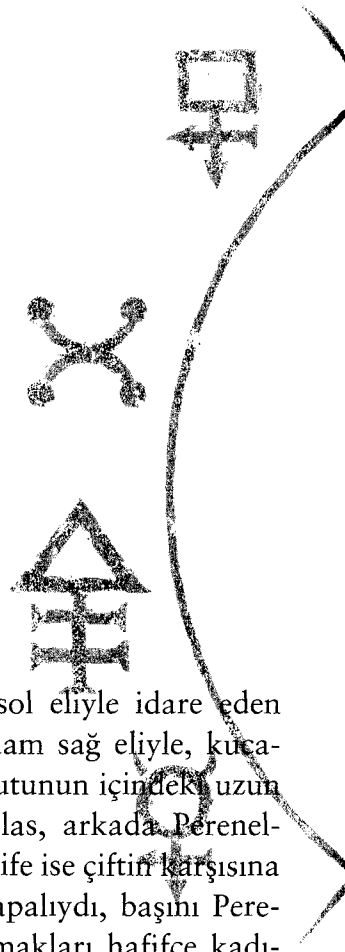
yun üzerine aktı ve onu anında kirli sarı bir buza dönecek şekilde dondurdu. Büyücü parmaklığın üzerinden atlayarak emin adımlarla donuk yüzeyin üzerine indi. Yüzey çatırdadı, ayakları altında ufacık çatlaklar bir ağ gibi belirse de buz dayanıklı çıktı. Büyücü başını kaldırıp kadına baktı. "Karar vermek için son şansın."

"Bir seçeneğim kaldı mı?" Dare'in güzel yüzü öfkeyle çirkin bir hâl almıştı. "Senin pis kokuna bulandım." Hafifçe parmaklığın üzerinden sarkarak Büyücü'nün yanma indi. Adama yaklaştı, flütünün ucunu Büyücü'nün boğazına dayayıp kuvvetle âdemelmasına bastırarak çenesini yukarıya, başını geriye itti. "Bana ihanet etme, John Dee," diye fısıldadı Virginia Dare. "Beni düşman listene ekleme hatasını yapma."

"Sana söz verdim," dedi Dee güçlükle.

"O sözleri tuttuğuna emin ol. Ben bu dünyaya hükmetmek istiyorum."

Dee başını sallamaya başlamıştı ki, tam o sırada sessizce karanlık gökyüzünde sivri gagalarını ve ustura gibi pençelerini uzatmış üstlerine doğru alçalan iki dev kuzgunu fark etti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Josh, arabanın direksiyonunu sol eliyle idare eden Niten'in yanında oturuyordu. Adam sağ eliyle, kucağında duran verniklenmiş siyah kutunun içindeki uzun hançeri özenle tutuyordu. Nicholas, arkada Perenelle'in yanına yığılmış, Sophie ile Aoife ise çiftin karşısına oturmuştu. Simyacı'nın gözleri kapalıydı, başını Perenelle'in omuzuna yaslamıştı, parmakları hafifçe kadının eline değiyordu.

"Ne kadar vakti kaldı?" diye sordu Aoife açık açık.

Flamel solgun gözlerini açıp doğruldu. "Yeterince," diye cevap verdi, sesi çatlak çıkıyordu. Öksürdü ve tekrar konuşmayı denedi, sesi bu kez daha kuvvetliydi. "Ayrıca henüz ölmüş değil, sağır hiç değil."

Aoife hızlıca bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve o an için aynı kız kardeşi gibi göründü.

"Sen neden buradasın?" diye ona çıkıştı Perenelle.

"Kız kardeşimi geri istiyorum," dedi Aoife, sesi Efsuncu'nunki kadar soğuktu.

Nicholas, "Öyle görünüyor ki kendisi geçmişte mahsur kalmış," dedi.

"Amcam Prometheus beni Chronos'a götürecek, ondan Scathach'ı..."

"Ve Joan'u," dedi Perenelle hemen.

Aoife isteksizce, "Ve Joan'u," diye ekledi. "İkisini birden geçmişten çekip çıkararak buraya getirmesini sağlayacağım."

Sophie iyice kapıya yaslandı ve dönüp savaşçıya baktı. Chronos adı zihnini Cadı'nın düşünceleriyle doldurmuştu. Endor Cadısı, Ata Chronos'u tanıyor, kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyordu. Daha önce onunla pazarlık etmiş ve korkunç bir bedel ödemişti. "Chronos bir tür ödeme talep etmeyecek mi?" diye sordu tedbiri elden bırakmadan; sesindeki sakin tonunu korumakta zorlanıyordu.

"Edecek." Aoife omuz silkti ve koyu renk gözlüklerini tekrar burnunun üzerine itti. "Amcam bunun icabına bakar. O, Ataların en güçlülerindendir," diye ekledi gururla.

"Ve sen de sırf Prometheus istedi diye Chronos'un kız kardeşini ve Joan'u geçmişten buraya getirmesini bekliyorsun, öyle mi?" diyerek öksürürcesine güldü Nicholas. Gülümsemeye yeltendi, fakat başaramadı. "Ya reddederse?"

Aoife vahşi vampir dişlerini gösterdi. "O zaman onunla bizzat konuşurum. Bugüne kadar kimse hiçbir konuda beni geri çevirmedi."

"Scathach dışında," dedi Sophie usulca.

Kızıl saçlı savaşçı dönüp kıza baktı ve uzunca bir süre arabanın içinde lastiklerin yola sürterek çıkardığı uğultu dışında tek bir ses duyulmadı. "Scathach dışında," diye onayladı kadın nihayet. Kaybın verdiği acı sesinde hissediliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Sophie.

Aoife gözlerini kırpıştırdı, bir anlığına yeşil gözleri kan kırmızısına döndü. Sonra koltuğunda dönüp Josh'a baktı. "Josh senin erkek kardeşin," dedi. "Onu kaybetsen ne yapardın?"

"Kaybetsem mi?" Sophie başını iki yana salladı, anlamıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana sırt çevirse, senden nefret etse..."

Josh gülmeye başladı, fakat sonra vampirin şaka yapmadığını fark etti. "Ben asla..." diye söze başladı.

"Scathach da öyle demişti," diye sözünü kesti Aoife. Gözlerini Sophie'ye dikti. "Soruma cevap vermedin: Erkek kardeşini kaybetsen, birden senden nefret etse ne yapardın? Ondan vazgeçer miydin?"

"Asla," diye fısıldadı Sophie. Bunun düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyor, midesini bulandırıyordu.

Aoife yavaşça başını salladı, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapadı; avuçlarını bacaklarına yapıştırmıştı. "Ben Scathach'ı kaybettim, ama ondan asla vazgeçmedim. Bu Gölge Alemi'nde on bin yılımı ona kendisini sevmekten asla vazgeçmediğimi söyleyebileceğim, ona bunu gösterebileceğim tek bir an için bekleyerek geçirdim."

Araba kuzey istikametinde 101 numaralı kara yoluna döndü ve hızlandı; duyulan tek ses tekerleklerin yolda çıkardığı patırtıydı. Sonra Perenelle öne eğilip vampirin dizine dokundu. Hava elektriklenerek çatırdadı.

"Kız kardeşini seviyor musun?"

"Evet."

"O seni sevmiyor," dedi Efsuncu usulca.

"Fark etmez."

Bir süre sessizce yol aldılar, sonra Perenelle son derece alçak bir sesle, neredeyse fısıldayarak konuştu; gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "Belki de senin hakkında yanlış hüküm verdik, eğer öyleyse kendi adıma özür dilerim."

Aoife gülercesine homurdandı. "Hayır, yanlış bir hüküm vermedin Efsuncu. Dedikleri kadar kötüyüm."

Josh ön koltukta arkasını dönüp kadına baktı. "Bir dakika, bu dünyada on bin yıl geçirdiğini söylemedin mi demin?"

Sophie başını salladı. Oğlanın ne sormak üzere olduğunu da, cevabı da biliyordu.

"Fakat sen Scatty'nin ikizisin. O bize iki bin beş yüz on yedi yaşında olduğunu söylemişti. Sen nasıl on bin yaşında olabilirsin?"

"Scathach yalan söylemiş," dedi Aoife basitçe. Başını salladı. "Ne yalancıdır o! Dediği tek kelimeye inanmasan iyi olur."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Herhâlde Billy sana kuyruktan bahsetmemeni tembihlemiştir?" dedi Kukulkan, üzerine korkunç çirkinlikte sırıtan yüzler oyulmuş, yuvarlak kesimli taş bir tabureye oturarak. Rengârenk tüylü kuyruğu ayaklarına dolanmış, ucu sessizce yere vuruyordu.

Niccolò Machiavelli süslü, el oyması ahşap bir tahtın üzerinde arkasına yaslandı, dirseklerini tahtın kollarına dayadı ve iki elinin parmak uçlarını yüzü hizasında birleştirdi. İçini bir dinginlik kapladı; hemen öldürülmemiş olmaları ona umut vermişti. Yavaş, derin bir nefes alıp cevap vermeden önce kendine çekidüzen verdi.

İtalyan daha önce bunun gibi, kendisini kesin ölümden kurtaran tek şeyin zekâsı ve doğru sözcükleri seçmekteki becerisi olduğu durumlarda bulunmuştu. Tek bir yanlış kelimenin yahut hatalı bir bakışın insanı ölüme mahkûm edebileceği ışıltılı Fransız ve İspanyol

saraylarında elçilik görevlerinde bulunmuştu. Daha sonraları, ölümcül Papa sarayından, üstüne bir de Borgialarm suikast ve zehirleme gibi eylemlerin olağan görüldüğü daha bile acımasız ve tehlikeli dünyasından sağ çıkmıştı.

Karşısında oturan, kuyruğu ve kaskatı kara gözleri dışında her bakımdan insan gibi görünen Ata'nın yaşı, pekâlâ on binin üzerinde olabilirdi; fakat Machiavelli zaman içinde ister bu dünyada, ister çevre Gölge Alemlerinde olsun, karşısına çıkan her varlığın neredeyse aynı ihtiyaç ve arzularla hareket ettiğini öğrenmişti. Humaninin en eski söylenceleri, tanrıların zaman zaman ne kadar ıvır zıvır şeylerden olay çıkardığını ortaya koyan öykülerle doluydu. Tanrıların insanı kendi suretlerinde yarattığı söylenirdi. Eğer öyleyse, o hâlde humani o aynı tanrıların tüm hatalarını ve zayıflıklarını da devralmış olmalıydı.

Bir yanıt bekleyedursun, Kukulkan'ın kuyruğu seğirdi.

Nihayet Machiavelli gülümsedi ve "Billy kuyruk konusuna girmekten kaçınmamı önermiş olabilir," dedi. Göz ucuyla Amerikalı ölümsüzün memnuniyetsizce gözlerini yumduğunu gördü. "Ama söylemeliyim ki, gördüğüm kuyruklar arasında en güzellerinden biri."

Billy the Kid'in hem gözleri hem ağzı dehşet içinde açılıverdi. O ana kadar İtalyan'ın sağ omuzunun arkasında, yüzü Ata'ya dönük durmaktaydı; fakat bu lafın üzerine yavaşça, dikkatle yana kaydı. Bir hedefin arkasında durmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar fazla çatışmada yer almıştı.

"Çok kuyruk görmüşlüğün mü var?" diye sordu beyaz sakallı ufak tefek adam. Ağzı neredeyse tamamen dudaksız, neredeyse yatay bir çizgiden ibaretti. Kaskatı kara gözleri Machiavelli'nin yüzüne odaklandı.

"Çokça. Hem bu dünyada, hem de Gölge Alemlerinde. Güzel şeylere karşı hep bir düşkünlüğüm olmuştur," diye ekledi İtalyan. "Yüzyıllardır antika koleksiyonu yapıyorum. Uzun yıllar boyu sahip olduğum en kıymetli şeylerden biri Papua Yeni Gine'den bir Abelam Yam maskesiydi. Olabilecek en muhteşem cennet kuşu tüyleriyle süslüydü."

"Çok güzel bir kuştur," diye ona katıldı Kukulkan.

"Gerçi bence sizin kuş tüyleriniz daha görkemli," diye ekledi Machiavelli.

"Eğer beni pohpohlamaya çalıştığına kanaat getirirsem, inan seni hemen buracıkta öldürürüm." Yaşlı adamın yüzü hafifçe kıpırdandı.

Billy bir adım daha geriledi.

"Yalan söyleyip söylemediğimi mi bilmek istiyorsunuz?" diye sordu Machiavelli.

"Elbette," diye onayladı Ata.

"Ben sadece gerçeği beyan ediyordum. Genel olarak doğruyu söylemenin en kolay yol olduğunu düşünürüm," dedi ölümsüz. "Ahmaklar yalan söyler, aklı olan gerçeğe bağlı kalır."

"Efendin karmaşık biri olduğunu söylemişti," dedi Kukulkan uzun bir sessizlikten sonra.

"Efendimi tanıdığınızı bilmiyordum," dedi Machiavelli. "Gerçi şaşırmamam lazım, Ataların çoğu birbirini tanıyordur herhâlde."

"Aslına bakarsan hiç de öyle değil," diye cevap verdi Kukulkan. "Binyıllardır adını duymadığım biri birdenbire bu Gölge Alemi'nde ortaya çıkınca hâlâ şaşırıyorum." Başını duvarlardan birindeki kocaman pencereye çevirdi. Bu açıdan, sivri çenesi ve kanca burnuyla, Machiavelli'nin Güney Amerika'nın dört bir yanındaki tapmaklarda gördüğü taştan oyma heykellerdeki yüzleri andırıyordu.

"Senin efendin ve ben akrabayız," dedi Kukulkan usulca. İtalyan'a bir bakış atarak ekledi, "Kan bağı ya da aile bağı üzerinden değil, mücadele ve güçlüklerle işlenmiş bağlar üzerinden. Ona kardeşim demekten gurur duyuyorum."

"Efendimi nereden tanıdığınızı sorabilir miyim?"

"Danu Talis'in dağılışını takip eden korkunç günlerde, hayatta kalanlar olarak bir zamanlar görkemiyle ünlü, metal gemilerden oluşan donanmamızın kalıntılarına bindik. Günlerce, lavlarla fokurdayan denizlerde sürüklendik durduk. Hava rezil bir kükürt kokusuyla doluydu, gökten de alev alev kömürlerle kaynar bir yağmur yağıyordu. Gemim daha yeni oluşmuş bir lav resifine çarpıp battığında, tek hayatta kalan ben oldum. Senin efendin, mürettabatmın itirazlarına aldırış etmeden, farklı bir kabile ve sınıftan olmama rağmen gemisini geriye döndürüp beni kurtarmaya geldi. Yiyeceğini, suyunu benimle paylaştı ve umutsuzluğa düştüğümde beni Bir Zamanların Dünyası ve Geleceğin Dünyası'na dair hikâyelerle avuttu. Bana Danu Talis'in yıkımıyla, öncekinden ne daha iyi ne daha kötü yeni bir dünyanın

şekilleneceğini öğretti. Senin efendin beni değiştirdi, bu yeni humani soyunun olası güçlerini fark etmemi sağladı. Hayatta kalabilmek için onlara ihtiyacımız olduğunu söyledi. Ben de ona inandım." Kukulkan ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı; o yürüdükçe kuyruğu ardında yerleri süpürüyordu. "Hâlâ da inanıyorum."

Artık gözleri loşluğa uyum sağladığından, Machiavelli kocaman odanın Aztek, Maya ve Olmek kültürlerine ait sayısız eserle dolu olduğunu görüyordu – taştan oyma objeler, dağlanmış altın tabakalar, yeşim taşından, ince ayrıntılarla bezeli maskeler ve üzerilerine mücevherler kakılmış siyah obsidyen bıçaklar.

Antikaların arasına kimileri Maya eserleriyle şaşırtıcı benzerlikler taşımakla birlikte belli ki Eski Mısır dönemine ait olan parçalar saçılmıştı.

Ata'nın parmakları, siyah volkanik camdan bir gömmeye sahip, yeşim taşından yapılma bir Aztek kılıcı üzerinde gezindi. "Ben batıya, Ormanlar ve Dağlar Diyarı'na gittim, senin efendin Aten ise doğuya Orta Deniz Diyarı'na doğru yola devam etti." Kukulkan, ufacık, oyma bir pislik böceği biblosunu eline alıp dikkatle inceledikten sonra rafına geri koydu. "Biz humaniyi eğittik, onları uygarlığa yönlendirdik. Zamanla humani, farklı farklı şekillerde olsa da, bize tapar oldu. Hiç o zamanlardaki kadar mutlu olmamıştım." Machiavelli'nin genelde renk vermeyen yüzünde bir şey olmuş olmalıydı ki, Ata'nın dudakları kıvrılarak bir gülümseme hâlini aldı. "Mutlu olabilme yetisine sahip olduğumuz için şaşırdın mı?" diye sordu Kukulkan.

Ölümsüz başını salladı. "Yüzyıllar içinde muhatap olduğum Ataların öfke, kızgınlık ve kıskançlık gösterdiğine şahit olmuştum. Başka duygular da hissedebilecekleri hiç aklıma gelmemişti," diye itiraf etti.

"Neden?"

Machiavelli omuz silkti. "Çünkü insan değilsiniz," dedi.

"Ata'dan humaniye, hatta hayvanlara kadar canlı tüm yaratıklarda ortak olan bazı duygular vardır," dedi Kukulkan. "Hiç sahibinin yasını tutan bir köpek ya da ölülerine hürmet gösteren bir fil sürüsü görmedin mi? Efendisi ona döndüğünde bir köpeğin sergilediği heyecana tanık olmuşsundur şüphesiz."

Machiavelli başıyla onayladı.

"Ama soy olarak, Ataların, daha olumlu duygular konusunda tam olarak rahat olmadığı da doğru. Yüzyıllarca güç ve yetki sahibi olmak bizden hayattaki neşemizin çoğunu aldı. Her şeye sahiptik ve daha fazlasını istedik. Adanın batışından önceki o son yıllarda, pek kahkaha duyulmazdı. Atalar hizmetkârlarına ve birbirlerine karşı acımasızlardı. Sırf bunu yapabileceğimiz için savaştık; ortada can sıkıntısından başka bir neden olmadan savaşlar başlattık." Kukulkan, Machiavelli'ye bir bakış attı. "Ben de ötekiler kadar suçluydum. Aten bunu değiştirdi. O karşıma çıkan en acımasız, en cesur savaşçıydı; öte yandan en nazik ve en şefkatli olandı da." İtalyan'ın yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi gördü. "Kendi efendin hakkında bunu bilmiyor muydun?"

"Ben onunla sadece iki kez yüz yüze görüştüm," dedi Machiavelli. "O seferlerde de kısaca. İkinci sefer beni ölümsüz kıldı. Yüzyıllar içinde sık sık konuştuysak da, tekrar karşılaşmadık." Gülümsedi. "Onu birçok şekilde tanımlayabilirim, ama sanırım asla nazik ve şefkatli diye betimlemezdim. Mısır'da bir yaşam şeklini tek başına olduğu gibi yok etti. Kendisinden o denli nefret edilmişti ki, isminin neredeyse her bir bahsi tarihin kayıtlarından çıkarıldı."

Kukulkan bu yorumları geçiştirircesine elini salladı. "Ben oradaydım. Yaptığı şey, daha doğrusu yaptığımız şey gerekliydi. Biz Mısır'ı görkemine kavuşturduk." Ata taştan taburesine geri döndü ve sessizce yüzünü Machiavelli'ye çevirdi. Hiç kıpırdamadan duruyor, sadece kuyruğunun ucundaki tüyler açık kapıdan içeriye giren ılık esintiyle hafifçe dalgalanıyordu.

Machiavelli arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu. Sabrı sonsuzdu; bunu en büyük meziyetlerinden biri sayardı.

O yüzden sessizliği koruma oyununda Kukulkan'a yenilmeyeceğini biliyordu. Aceleyle söylenmiş sözler, aceleyle yapılmış hareketler nice planı mahvetmişti. Ata'ya tümüyle inanıp inanmadığına emin olamıyordu. Machiavelli kendi araştırmasını vaktiyle yapmıştı: Efendisi, Akhenaten diye de bilinen Aten, Mısır'da öyle bir zorbalıkla hüküm sürmüştü ki, sonraki nesiller ondan kısaca "Düşman" diye bahsederdi. Machiavelli ayrıca, Akhenaten'in oğlu Tutankhamon'un ender bir altın auraya sahip olduğunu da biliyordu."

"Seninle ne yapayım şimdi İtalyan?" diye aniden sordu Ata.

"Ne mi yapın?"

"Sen sorulara hep mi başka bir soruyla cevap veriyorsun?"

"Öyle mi yapıyorum?"

Kukulkan'ın tüylü kuyruğu seğirdi ve sabırsızca yere vurdu.

Billy telaş içinde "Mac," diye fısıldadı.

"Bana Mac deme. Bundan nefret ederim."

"O hâlde bu acayip güçlü Ata'yı sinir etme," diye mırıldandı Billy.

Kukulkan'ın yüzü ve kömür karası gözleri hiçbir şey ele vermiyordu, konuştuğu zaman sesinde de herhangi bir duygudan eser yoktu. "Senin ukala mı, aptal mı yoksa çok akıllı mı olduğuna emin olamıyorum."

"Ukalayım," dedi Machiavelli gülümseyerek. "Bunun her zaman farkında oldum. Fakat çok da akıllıyım. Ayrıca, kıymetliyim," eliyle odadaki tüm o ender hazinelere işaret etti. "Ve gördüğüm kadarıyla siz de kıymetli şeylerin değerini biliyorsunuz."

Kukulkan bunu onaylarcasına başını eğdi. "Öyle. Kıymetli bir araç aceleyle bir kenara atılmamalı."

"Daha önce de kıymetli bir araç olduğum söylenmişti," dedi Machiavelli.

"Efendin tarafından mı?"

"Aten bunu birkaç sefer söylemişti," diye onayladı Machiavelli.

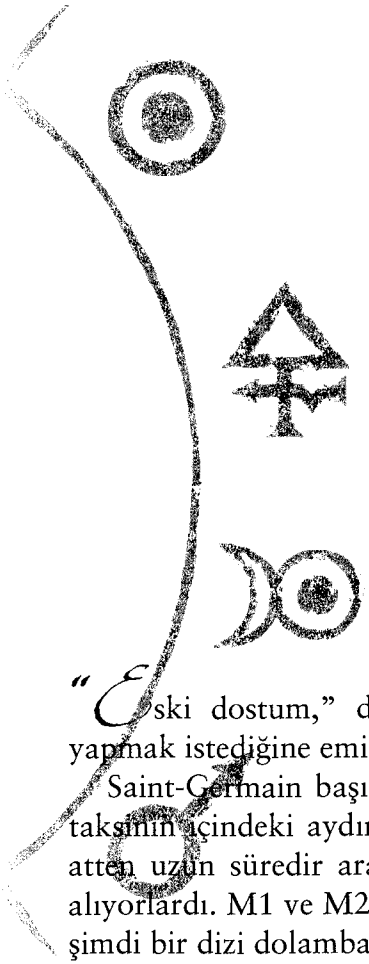
Ata ona katılarak başını salladı. "Aten bana birçok araç, birçok armağan verdi," diye devam etti Kukulkan.

"Bana yaşamayı, saygı göstermeyi ve sevmeyi öğretti. Kardeşime borçlu olduğum çok şey var, her zaman da ona borçlu kalacağım. Her ne kadar benden senin hayatının bağışlanmasını istemediyse de, sanırım ona bir hediye olarak bağışlayacağım. Şeref borcudur bu."

Machiavelli hafifçe selamladı onu. İçinde aniden yükselen öfkeyi bastırdı. Hâlâ hayatta olduğu için minnettar olması gerektiğini biliyordu, fakat yaratığın yürüttüğü mantıkta bir şeyler onu rahatsız etmişti. Bu şimdilik bir kenara atıp başka bir zaman düşünmesi gereken bir meseleydi. Öfkenin muhakeme gücünü bulandırmasına asla izin vermemek gibi bir kuralı vardı. "Minnettarım," dedi kısaca.

"Ben de," dedi Billy.

"Senin hayatını bağışlayacağımı da kim söyledi!" diye çıkıştı Kukulkan.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Eski dostum," dedi Palamedes itinayla, "bunu yapmak istediğine emin misin?"

Saint-Germain başını sallayarak onayladı, yüzü loş taksinin içindeki aydınlık tek şeydi. "Elbette." İki saatten uzun süredir arabanın içinde kuzeye doğru yol alıyorlardı. M1 ve M24 kara yollarını geride bırakmış, şimdi bir dizi dolambaçlı taşra yolunda ilerliyorlardı.

Şark Şövalyesi rahatsızca koltuğunda kıpırdandı. Ara sıra yanlarından geçtikleri sokak lambaları yüzünü aydınlatıyor, gözleri bu ışıkta turuncu renkli bir sıvı gibi görünüyordu. "Efendimin sağı solu belli olmaz," dedi nihayet. "Tehlikelidir yani. Humaniye mutlak bir nefret besler. Kendisinin yaratılmasına yardım ettiği Dünya'ya yaptıklarından tiksinir."

"Seni ölümsüz kılacak kadar sevmiş ama," dedi Saint-Germain.

İri yarı adam acı acı güldü. "Efendim beni sevmez. Beni ölümsüz kılıp, çok çok eski bir suçun cezası olarak Gölge Alemlerinde dolanıp durmaya mahkûm etti." Elini şöyle bir salladı. "Bir gün bundan bahsederiz, ama bugün değil." Palamedes ana yoldan çıkıp dar bir toprak yola saptı. Burada sokak lambası yoktu, fakat farların ışığında yolun iki tarafına sıralanmış yaşlı ağaçların yumru yumru gövdeleri seçiliyordu.

Hava çok hafif bir yanık yaprak kokusuyla doldu ve Saint-Germain'in parlak mavi gözleri bir anlığına kırmızıya döndü. "Efendin ve benim daha önce tanıştığımızı biliyorsun, değil mi?"

Palamedes perişan perişan "Biliyorum," dedi. "Hatırlıyor. O artık yaşlandı, çok çok yaşlı. Fakat asla unutmadığı bazı şeyler var. Ne yazık ki, sen de onlardan birisin."

"Sence kendisiyle pazarlık yapabilir miyim?" diye sordu Fransız.

"Deneyebilirsin. Shakespeare ve ben yanında olacağız."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi hemen Saint-Germain. "Tehlikeli olabilir. Hatta öldürücü," diye ekledi acımasızca.

"Sana arka çıkacağız," dedi Şövalye. "Sen çok kez bize arka çıktın ve birden çok kez hayatımızı kurtardın. Senin ihtiyacın olduğunda biz seni yüzüstü bırakırsak, ne biçim insanlar oluruz?"

Saint-Germain öne eğilip Palamedes'in omuzunu hafifçe sıktı. "Dostum olduğun için şanslıyım," dedi samimiyetle.

"Sen benim için bir dosttan da fazlasısın," diye karşılık verdi Palamedes. "Benim ailem uzun zaman önce öldü. Sevgilimi de başka bir adama kaptırdığımda, bir daha asla bir ailem olmayacağını sanmıştım. Sonra bir gün, neredeyse kazara, etrafıma yeni ailemi toparlamakta olduğumu fark ettim.

Önce Will, sonra sen ve şövalye yoldaşlarım. Siz artık benim ailemsiniz. Bir zamanlar inancım ve ülkem için savaşırdım; sonraları kendisine karşı beslediğim görev bilinci ve davasına sadakatim nedeniyle Arthur adına savaştım. Yıllarca savaştım, ama hiç ailemden biri için savaşmamıştım. Fakat bu gece, senin yanındayım, çünkü sen benim kardeşimsin."

Bu sözler Saint-Germain'in nefesini kesmişti; bir anda boğazının kuruduğunu gözlerinin yaşardığını hissetti. Sesinin cevap verebilecek kadar sakinleşmesi biraz vaktini aldı. "Ben tek çocuktum," dedi. "Her zaman bir erkek kardeşim olmasını isterdim."

"Eh, artık iki kardeşin var."

Taksi boş bir otoparka saptı, farların ışığında tahta piknik masasının tepesine bir kuş gibi tünemiş, saçı başı dağılmış bir tip göründü. "Will," dedi Saint-Germain memnuniyetle. Daha araba tam olarak durmadan kapıyı açıp dışarıya fırladı. Shakespeare masadan indi, iki adam bir an birbirlerini süzdüler ve Ozan'ın selamı Saint-Germain'in abartılı hareketine göre biraz daha zoraki kaçsa da birbirlerini eğilerek selamladılar.

Shakespeare arkadaşına dertli gözlerle baktı. "Sherwood Ormanı'na hoş geldin." Ürperdi ve "Buradan nefret ediyorum," diye ekledi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Point Reyes'e hoş geldiniz," dedi Niten.

Sophie ve Josh arabanın pencerelerinden dışarıya baktılar. Hiçbir şey göremiyorlardı. Sausalito'da, 101 numaralı otoyol boyunca ve Sir Francis Drake Bulvarı'nın tamamında parlak bir güneş vardı, hâlbuki Inverness'ten geçtikten kısa süre sonra sis bastırmıştı. Sonra, şaşkına çevirecek denli ani bir şekilde, yoğun, donuk bir duman denizin üzerinde yuvarlana yuvarlana yaklaşarak tüm araziyi hafif tuzlu bulutlarla kaplamıştı.

Josh penceresini indirecek düğmeye bastı. Arabanın içine dolan hava soğuktu, fakat yine de başını dışarıya uzatıp sisin içinden bir şeyler görmeye çalıştı.

"Pencereyi kapat," diye çıkıştı Aoife. "Donuyorum."

"Sen on bin yaşında bir vampirsin," dedi Sophie sırıtarak; yaratığın tepkisini gülünç bulmuştu. "Soğuğu hissetmemen gerekir."

"Bu rutubetten nefret ediyorum," diye homurdandı Aoife. "Zaten o yüzden hep sıcak iklimleri tercih ettim."

Perenelle kımıldandı. Nicholas başını onun omuzuna yaslamış uyukluyordu. "Senin kavminin hava koşullarından etkilenmediğini sanıyordum."

"Kimileri etkilenmiyor olabilir," dedi Aoife. "Ben öyle değilim." Kolunu kaldırıp giysisinin kol kısmını yukarı çekti. Soluk derisinde tüyleri diken diken olmuştu. "Scathach'la ben neden İskoçya'yı terk edip bir daha da geri dönmedik sanıyorsun? Yağmura katlanamıyorduk."

Josh başını içeriye soktu ve pencereyi kapatma düğmesine astı. Saçında soğuk nem tanecikleri ışıldıyordu. Niten'e bakarak ön cama vuran yoğun sisi işaret etti. "Biraz yavaşlasan iyi olmaz mı?" dedi endişeyle. "Ben yolu göremiyorum bile, nereye gideceğimizi nasıl anlıyorsun?"

Niten'in gözleri kıpırdamadı, fakat dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Nereye gideceğimi bilmek için göze ihtiyacım yok benim."

"Bu ne demek hiçbir fikrim yok," dedi Josh. "Bir çeşit ninja hilesi mi bu?"

Niten, Josh'a bir uyarı bakışı attı. "Ne yaparsan yap, onlardan bahsetme..."

Çok geçti. Arka koltukta Aoife kıpırdandı. "Ninjalar," diye sözcüğü âdeta tükürdü. "Neden herkes kafayı ninjalara takmış? Hiçbir zaman o kadar iyi değillerdi. Ödlektiler bir kere, siyah pijamaları içinde sinsi sinsi

dolaşır, kurbanlarına zehirli oklar saplarlardı. Ninjalardan nefret ederim, onlarda şeref kavramı yoktur."

"Scathach onları kendisinin eğittiğini, ama hiçbir zaman o kadar iyi olamadıklarını söylemişti," diye ekledi Sophie.

"Onlardan uzak durması lazımdı," dedi Aoife pat diye. "Tüm gizli numaralarını öğreninceye kadar ona öğrencilik ettiler, sonra da onu öldürmeye kalktılar." Homurdanırcasına güldü. "Büyük hata," dedi acımasızca.

"Ne oldu?" diye sordu Josh, fakat Aoife yüzünü pencereye çevirdi, bakışları uzak ve dalgındı. Oğlan şoföre baktı. "Ne oldu?" diye sordu tekrar. Merak etmişti; ninjaları her zaman çok havalı bulurdu, şimdi de onları kendi gözleriyle görüp onlarla savaşmış birinden onlara dair bir şeyler öğrenme fırsatı geçmişti eline.

"Bilmek istemezsin," diye mırıldandı Niten. "Scathach onlarla işini bitirdiğinde, Aoife hayatta kalan birkaç tanesinin izini sürmekte ısrar etti." Ufak tefek adam ön camı işaret ederek konuyu değiştirdi. "Ne görüyorsun?"

"Sis," dedi Josh.

"Tekrar bak," diye ısrar etti Niten.

Josh iyice odaklanarak baktı. Yol, arabanın kaputunun hemen birkaç santimetre ötesinde, hareket hâlinde, gri, nemli bir sis duvarının içine doğru kayboluyordu. Nihayet "Görülecek bir şey yok," dedi, ölümsüz Japon'un neyi kastettiğini anlamakta zorlanıyordu.

Niten, "Nasıl bakacağını bilirsen görülecek bir şey her zaman vardır," diye önerdi. Başını hafifçe kaldıra-

rak çenesiyle ileriyi işaret etti. "Yolun iki yanına bak, dumanın nasıl ilerleyip kıvrıldığını gör. Şimdi doğrudan ileriye bak ve nasıl kıpırdadığını gör."

Josh gözlerini kısıp camdan dışarıya baktı ve aniden tuhaf bir şey fark etti. "Önümüzde, yanlarda olduğundan daha hızlı ilerliyor gibi görünüyor."

"Yolun yüzeyinden salınan ısı, sisi hareket ettiriyor," dedi Niten. "Oysa iki yanımızda kalan toprak ve taşlardan ısı yansıması yok, o yüzden sis durağan."

"Arabayı bu sayede yolda tutuyorsun o hâlde." Başını öne arkaya salladı, etkilenmişti.

Niten gülümsedi. "Eh, o, bir de yolun ortasındaki beyaz çizgi sayesinde."

Perenelle öne eğilip derin bir nefes aldı. "Ama bu sıradan bir sis değil, öyle değil mi?"

Aoife gözlerini kırptı ve sonra yavaşça, mahsus dönüp Efsuncu'ya baktı. "Hayır, doğal değil. Gelişimizden haberdar. Her an bu dünyadan..."

Daha o sözlerini bitirmeden lastiklerin asfaltın üzerindeki yalın ıslığı kaba saba bir tıkırtıya dönüştü.

"...onun Gölge Alemi'ne geçeceğiz."

Josh suratını astı. Hayal mi görüyordu yoksa sis gerçekten de dağılıyor muydu? Tam dönüp Sophie'ye soracaktı ki, tek bir nefeslik zamanda sis tümüyle yok olup ortaya uzaklarda görünen mavi denize kadar uzanan yemyeşil kırlardan oluşan bir manzara çıkardı. Yol namına iki yanına meyve ağaçları dizilmiş toprak bir patikadan pek de fazlası kalmamıştı; ayrıca ne ağaçlar göze tanıdık geliyordu ne de verdikleri meyveler. Oğlan

koltuğunun üzerinden arkasında oturan kız kardeşine bakıp tek kaşını kaldırdı ve dudaklarını sessizce *Neredeyiz?* diye sorar gibi oynattı.

Kız başını salladı. *Güvendeyiz.*

Josh tam ona bunu nereden bildiğini soracaktı ki, kız kardeşinin gözlerinin hızla Aoife'ya çevrildiğini gördü ve içgüdüleriyle, Sophie'nin, Scathach'm ikizinin, sahip olduğu bilgilerin kapsamından haberdar olmasını istemediğini anladı.

Manzara kendi dünyasına benzer, hatta çok benzer görünüyordu, fakat hemen göze çarpmayan birtakım farklar vardı. Ağaçlar birazcık daha büyük, otlar daha uzun ve tüm renkler daha keskin, daha parlaktı. Öne eğilip göğe baktı. Gökyüzü beyaz bulutlarla yol yol olmuş, parlak bir cam göbeği tonundaydı, fakat güneşten eser yoktu. Ön camdan dışarıya daha iyi bakabilmek için başını eğdi, sonra göğü baştan başa gözden geçirdi. "Burada güneş yok," diye fısıldadı hayretler içinde.

"Çünkü burası Prometheus'un alemi," diye karşılık verdi Nicholas arka koltuktan. "Yerin altında, bir zamanlar Hades diye bilinen Gölge Alemi'ndeyiz." Göğsünden yükselen dolu dolu bir hırıltıyla öksürdü. Sonra tekrar arkasına yaslandı.

"Etrafında gördüğün her şey birer algı yanılması, bunu unutma," diye tamamladı Perenelle.

"Hades..." diye söze başladı Josh, telaş içinde sesi yükselmişti. Bir anlık bir hareket dikkatini dağıttı ve dönüp penceresinden dışarıya baktı. Araba toprak yol boyunca sessizce ilerlemekteydi ki, yandaki ağaçların

arasından birinin çıktığını gördü. Bunun peşinden bir ikinci ve sonra üçüncü geldi. Bir anda dar yolun kenarı sıraya dizilmiş, belli belirsiz bir benzerlikle insanı anımsatan varlıklarla kaplanmıştı. Tam şekillenememiş, biçimsiz yaratıklardı; kiminin başı fazla büyük yahut tek kolu ötekinden uzundu, sıska bacakların ucunda kocaman ayakları yahut ellerinde çok fazla parmağı vardı. Yüzleri neredeyse bomboştu; normalde ağzın ya da gözlerin olacağı yerde hafif izler vardı sadece. Üstelik her biri keldi, kulakları veya burunları da yoktu.

Araba yaratıklara yaklaşınca, Josh koyu kahverengi tenlerinin kurumuş çamur gibi çatlak çatlak ve sayısız kırışıklıkla dolu olduğunu gördü. Josh, dükkâna saldırdığında Dee'ye eşlik eden çamur adamları hatırlayarak dehşet içinde "Bunlar birer Golem," diye fısıldadı.

"Golem değiller..." diye mırıldandı Sophie. Hatıralar zihninde âdeta taklalar atıyordu, görüntüler titreşe titreşe belirmeye, isimsiz kadim bir şehre dair karanlık, korkunç düşünceler aklına dolmaya başlamıştı. "Hayır, Golem değiller..."

Aoife kolduğunda dönüp gözlerini Josh'a dikerek "Golem filan değiller," diye çıkıştı. "O ikisini aynı nefeste anma bile. Golemler bu yaratıkların ancak gölgesi olabilirler. Bunlar İlk İnsanlardan geriye kalanlar."

"İlk İnsanlar mı?" diye sorarak başım salladı Josh. "Hiç duymadım."

Aoife şaşkınlık içinde "Hiç duymadın mı?" diye sordu. Nicholas, Perenelle ve Sophie'ye baktıktan sonra tekrar Josh'a döndü. "Amcam Prometheus'un ilk hu-

maniyi çamurdan yarattığını biliyorsun ama, öyle değil mi?"

Bunun düşüncesi bile o kadar saçmaydı ki, Josh gülmeye başladı. Ne var ki sonra arabanın içinde başka kimsenin yüzünde gülümseme dahi olmadığını görerek durdu. Kız kardeşine baktı ve kızın hafifçe başıyla onayladığını gördü. "İlk İnsanlar."

"İnsanları çamurdan mı yarattı? Bu... Ama bu tek kelimeyle..."

Sophie hemen ona "Bu hafta çamur ve bal mumu insanlar gördük," diye hatırlattı.

"Biliyorum, ama onlar Dee'nin ve Machiavelli'nin auralarıyla canlandırılan yapay varlıklardı. Onu az çok anlayabiliyorum." Yolun kenarına dizilmiş şekilsiz yaratıklara bakıp tekrar Aoife'ya döndü. "Fakat sen insan soyunu Prometheus'un yarattığını söylüyorsun!"

Aoife doğrudan Josh'a bakarak konuştu: "Amcam birçok kavmin efsanelerinde yer alır. Farklı farklı adlar almışsa da hikâye aynıdır: Prometheus ilk humaniyi çamurdan, büyü sanılacak kadar ileri bir kadim teknoloji kullanarak yaratmıştır. Öteki Atalardan kimilerinin de hayvan yaratmışlığı vardı, fakat Prometheus bir adım öteye gitti. Birçoklarına göre aşırıya kaçan bir adımdı bu. Ataların ondan nefret etmesinin ve onu sürgüne göndermesinin, Hades Gölge Alemi'nde çok uzun sürecek yavaş bir ölüme mahkûm edilmesinin nedeni de buydu."

Josh başını çevirip yolun kenarında kıpırdamadan duran insansı varlıklara baktı. Aklına aniden gelen bir düşünceyle koltuğunda dönüp arkasında oturan dört-

lüye baktı. "Madem ilk humaniyi yarattı," dedi umutla, "O hâlde bu bize de yardım edeceği anlamına gelir, öyle değil mi?"

Aoife sevimsizce güldü.

Sophie, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Savaşçının sırıtışı vampir dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Amcam humaniye hayat verdi ve onlara Ateş Büyüsü'nü öğretti. Humaniyse onu yüzüstü bıraktı. Onu hep terk ettiler, ona ihanet ettiler. Dostunuz Saint-Germain bile," dedi, aniden Sophie'nin kolunu yakalayıp kızın bileğindeki dövmeyi göstererek. "Önce amcamla arkadaş oldu, sonra ateşin sırrını çaldı ondan." Başını iki yana salladı. "Prometheus'un humaniye karşı sabrı kalmadı. Onlardan nefret ediyor."

Josh tekrar camın dışındaki, arabaya giderek yaklaşan yaratıklara baktı.

"Peki İlk İnsanların burada ne işi var?"

"Onlar Gölge Alemlerinin muhafızları." Aoife sırıttı. "Ve açlar. Her zaman açlar."

Araba aniden sarsıldı ve sonra motor bir hırıltı çıkarıp durdu.

Josh, "Sanırım neyle beslendiklerini bilmek istemiyorum," diye homurdandı.

Kız kardeşi, "İnan bana istemezsin," dedi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Niten?" diye sordu Nicholas.

"Akü bomboş." Ölümsüz adam anahtarı kontakta çevirdi, fakat motor boşu boşuna tıkırdadı durdu.

Nicholas uzanıp tepedeki ışığın düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. "Gölge Alemi gücü tümüyle emmiş."

"Ne yapacağız?" diye sordu Josh.

"Oturup bekleyeceğiz," dedi Simyacı.

Sophie, giderek artan bir tedirginlikle, arabaya azar azar yaklaşmakta olan çamurdan varlıkları seyretti. Nereye temas ederlerse, orada, parlak metalin üzerinde kuru ve kabuk kabuk olmuş toprağa benzeyen bir şeyden çizgiler bırakıyorlardı. Sağa sola savrulan bir kol ön camın üzerinde bir çamur lekesi bıraktı; başka biri kapının üzerine bastırarak camı tümüyle yapış yapış kahverengiyle griye çalan bir çamurla kapladı. Bir şey

pat diye arabanın üzerine düştü ve üzerine abanan iri bedenlerin ağırlığıyla araba iki yana sallandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Josh; sesinde bir ürperti vardı. Yaratıklardan biri arabanın tepesinde sürünerek ilerlemeye başladı, fakat ısı yumuşak bedenini kurutup parça parça metale yapıştırdı.

"Sakın pencereleri açmayın!" dedi Sophie aniden, sesi çatlıyordu. Sesi her zamankinden farklı, yaşlı ve boğuk çıkmıştı, sözlerinde tanımlanamayan bir şive fark ediliyordu. "Bize dokunmamalılar."

Aoife dönüp ona baktı, yeşil gözlerini kuşkuyla kısmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Cadı söyledi," diye fısıldadı Sophie. Mavi gözleri gümüş renginde titreşip bir anlığına insanı şaşkına çevirecek bir yeşile döndü. Kız dönüp camdan dışarıya baktı. Çamur yaratıklardan biri, yüzü onun yüzünün birkaç parmak ötesinde kalacak şekilde hemen önünde duruyordu. Sophie camda kendi yüzünün yaratığın boş yüzünün üzerine denk gelecek şekilde yansımasını gördü ve korkuyla geriye sıçradı. Yaratıkları oraya çeken şeyin ne olduğunu, neyin peşinde olduklarını biliyordu. "*Aura*larımızın peşindeler," dedi son derece yavaşça; sesinde hâlâ o aynı şivenin etkisi duyuluyordu. "Hareket etseler de gerçek hayat kıvılcımından mahrumlar. Bize şöyle bir dokunabilirlerse o zaman auralarımızı emip kendileri etrafına sararak hayatın sureti denebilecek bir şeye kavuşabilecekler."

Aoife'nın soluk benzi iyice attı, çilleri yanakları ve burnu üzerinde âdeta kan damlalarını andırıyordu şimdi. "Sen... Söylediklerin kulağa onun..." Başını salladı. "Ama bu imkânsız."

Sophie dönüp Aoife'ya baktı. Yüzüne düşmüş birkaç sarı saç telini yana itip gözlerini doğrudan savaşçıya dikti.

İyice odaklandı, mavi gözleri giderek solup neredeyse bembeyaz oldu, sonra gümüş rengine döndü. Gözleri çok hafif ışıltılarla parladı, arabaysa vanilya kokusuyla doldu.

"Kimsin sen?" diye sordu Aoife. "Nesin?"

Sophie cevap vermeyince, Nicholas öne çıkıp konuştu: "Sophie, Hekate tarafından uyandırıldı; sonra da büyükannen ona Hava Büyüsü'nü öğretti. Aynı zamanda Cadı ona bilgeliğini de aktardı. Sophie, Cadı'nm bildiği her şeyi biliyor."

Aoife geri çekilerek Sophie'den uzaklaştı, yüzü allak bullak olmuştu. "Buna inanmıyorum."

"Doğru ama," dedi Josh.

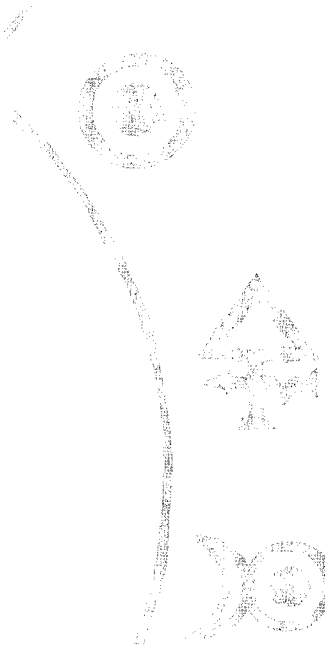
"Neden korkuyorsun?" diye sordu Sophie. Hatıralar bilincine akmaya başladı ve kendi sorusunun yanıtını bularak başını yavaşça salladı. "Bildiklerimden korkuyorsun."

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!" dedi hemen Aoife.

"Bence sen hayatın boyunca korku içinde yaşamışsın."

"Bu bir hile," diye çıkıştı Aoife, sesinde çok hafif bir titremeyle. "Flamel ya da Efsuncu seni eğitmiş olmalı." O pis gri aurasından tutamlar vücudundan buğu gibi yükselip burun ve kulaklarından aktı. "Eğer Endor Cadısı'nın bildiği her şeyi gerçekten de biliyorsan; o hâlde bana onun gerçek adını, gizli adını söyle."

"Zephaniah," dedi Sophie bir solukta. Ve daha ismi söylerken bile kalbi ani, capcanlı hatıraların zihnini ele geçirişiyle küt küt atmaya başlamıştı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı...

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Zephaniah derin bir nefes aldı ve gözlerini açıp isimsiz Archon metropolisine baktı.

Yüce Atalar buraya rast gelip ilkel ormanlarını yok etmeden önce, şehir, çok eskilerden kalma bir harabeydi. Hatta gizemli Archonların aslında şehri inşa etmediklerine, onun yerine Zamandan Önceki Zaman'dan kalma cam ve altın binaları sadece iskân etmek ve sonra da terk etmekle kaldıklarına dair kanıtlar da vardı. Yüce Atalar yeni yaratılmış Danu Talis Adası'na taşınınca, isimsiz şehir bir kez daha ormanın hâkimiyetine bırakılmıştı. Şimdilerde o ışıl ışıl metal kulelere sık sarmaşıklar dolanmış, cam duvarlar ve pırıl pırıl kara taşlı sokaklar da sürüngen bitkilerle ve peşlerinden sürüklenen köklerle kaplanmıştı. Tümüyle terk edilmiş bir hâldeydi, yıkık dökük kentte tek bir hayvan görülmüyor,

göklerde kuşlar uçmuyordu; ormanın o alışılagelmiş şamatasından eser yoktu.

"Burası beni ürkütüyor," dedi yüksek sesle.

İri yarı, kızıl saçlı, kızıl sakallı yoldaşı sessizliğini korudu. Güneşe karşı elini gözlerine siper ederek herhangi bir yaşam yahut hareket belirtisi peşinde, yavaşça şehri boydan boya süzdü.

Zephaniah uzun zaman önce nesli tükenmiş bir kertekele türünün derisi üzerine yakılmış haritasını açtı ve yeşil bir cam duvara yapıştırdı. Başını yana eğerek kısa ve eğri çizgilerle sır dolu el yazısından bir anlam çıkarmaya çalıştı. Haritada bir noktayı işaret ederek şüphe içinde "Buradayız," dedi.

Dev gibi bir el omuzunun üzerinden uzanıp haritayı duvarın üzerinde dümdüz etti ve sonra yavaşça baş aşağı çevirdi. Küt tırnaklı bir parmak bir noktaya dayandı. "Hayır, şuradayız, kardeşim."

Zephaniah adamın elini kaplayan sert kızıl kılları tutup kuvvetle çekti.

"Uf! Niye yaptın bunu?" diye sordu Prometheus.

"İşte."

"İşte mi?"

"Sana, senin benim küçük kardeşim olduğunu, bir de bu sefere benim önderlik ettiğimi hatırlatmak için."

Pas rengi deri giysiler içindeki savaşçı sırıttı. "Bunun tek nedeni Abraham'ın seni benden daha çok sevmesi."

Zephaniah'nın gülümsemesi yok oldu. Usulca, "Doğrusunu istersen, bence Abraham ikimizden de hoşlanmıyor," dedi.

Prometheus elini kız kardeşinin omuzuna koyup başını onunkine öyle yaklaştırdı ki, grileşen kızıl saçları Zephaniah'nınkilere karıştı. Yemyeşil gözleri sıkıntılıydı. "Biliyorum ondan hoşlanıyorsun, ama dikkatli ol kardeşim. Archon teknolojisiyle Ata büyüsünü daha önce hiç kullanılmamış şekillerde harmanladığına dair söylentiler duydum."

Ablasının yeşil gözlerinin ardında bir şeylerin oynaştığını gördü ve onun ufak çenesini eliyle kavrayarak kadının başını yukarıya kaldırdı. "Bunu biliyordun..." dedi onu itham edercesine.

"Biraz," diye kabul etti kadın. "Bana dünyanın tüm bilgilerini kapsayacak bir ansiklopedi yaratmakta olduğunu söyledi. Ona Codex diyor."

"Kalın bir kitap olmalı," dedi Prometheus gülümseyerek.

"Yirmi bir sayfaya sığdırabileceğine inanıyor."

Kızıl saçlı savaşçı başını sallamaya başladı. "İmkânsız diyecektim ama sonra Abraham için hiçbir şeyin imkânsız olmadığını hatırladım. Bunu neden yaptığını da söyledi mi sana?" diye sordu Prometheus. Fakat daha ablası ona cevap veremeden dönüp arkasına baktı ve sevimsiz ormanın çevresini hızla gözden geçirdi. Sabahtan beri takip edildiklerine dair bir his vardı içinde. Şehirde tek bir kıpırtı dahi olmasa da, kenti çevreleyen kırlar yaşam belirtileriyle doluydu: Gözüne, soylarının uzun zaman önce tükendiğini sandığı benekli yılanlar bile ilişmişti. Nehirlerde canavar gibi kertenkeleler vardı, kazsılar takımından birtakım kuşlarsa hâlâ göklerde süzülüyorlar-

dı. Fakat izlerini sürenin bir hayvan olduğunu sanmıyordu. İki farklı anda burnuna pis ve çürük, epeydir ölü bir şeyin kokusu gelmişti. Hiçbir şey görememişse de, bunun hayal gücünün ürünü olduğunu düşünmüyordu. Ormanın içinde, onları izleyen bir şey vardı.

"Abraham dünyanın sonunun geleceğine inanıyor..." dedi kocaman, yusyuvarlak yeşil gözlü, kızıl saçlı ufak tefek kadın.

Prometheus güldü. "Yüzyıllardır bunu iddia ediyor. Yeterince uzun süre söylerse, sonunda bir gün haklı çıkacak."

O kocaman kentte bir başlarına olsalar da, Zephaniah sesini alçalttı.

"Chronos'la bir ittifak kurmuş..."

Prometheus'un yüzü iğrentiyle buruştu.

"Anladığım kadarıyla Zamanın Efendisi ona dünyanın sonu için belirli bir tarih vermiş."

"O ihtiyar canavara güvenim, onu tutup da fırlatabileceğim mesafeden az."

Zephaniah bir an gözünde canlanan görüntüyle gülümsedi. Erkek kardeşi Prometheus son derece kuvvetli, Chronos ise ufacıktı. Haritayı tekrar rulo yapıp sırtına takmış olduğu metal tüpün içine yerleştirdi. "Bu taraftan değil mi?" diye sordu.

Prometheus kız kardeşine dönmeden arkasına son bir bakış attı. "Hayır, şu taraftan. Kütüphane bu sokağın sonunda olmalı."

İki Ata on gündür yoldaydılar, her ikisi de yorgun düşmüştü fakat hedeflerine nihayet yaklaşmışlardı.

Yolculuklarının ilk kısmı epey sorunsuz olmuştu. Danu Talis'ten ayrılıp bir geçiş kapısından diğerine atlaya atlaya, batan güneşin izinde doğudan batıya dünyanın öbür ucuna yoğru yol alıp nihayet efsanelere göre Zamandan Önceki Zaman'da Dünya Efendileri, Kadimler ve Archonların birbirleriyle savaştıkları yere ulaşmışlardı. Bu harap yerde hiçbir şey büyümüyordu; yoğun ısı toprağı parlak cama çevirmişti. O şiddetli savaş dünyanın manyetik güçlerini öyle bir altüst etmişti ki, geçiş hatları bile artık doğru dürüst işlemiyordu. Bir kayalığın yüzeyindeki kusursuz bir çemberden ibaret olan son geçiş kapısından atlayıp geçenlerden hiçbiri geri dönememişti; yüzyıllar geçmiş olsa da çığlıkları kapılarda hâlâ yankılanıyordu.

Zephaniah ve Prometheus güneye doğru yürümeye devam ettiler. Geçiş hatlarını altüst eden güçler aynı zamanda auralarını da emmiş, onları hem zayıf düşürmüş, hem de neredeyse savunmasız bırakmıştı. Birazcık su ısıtmak üzere cılız bir alev çıkarabilmeyi bile Ateşin Efendisi Prometheus ancak üçüncü denemede başarabilmişti. Son geçiş kapısından uzaklaştıkça auraları güçlenmiş, fakat İsimsiz Şehir'i kuşatan ormana girdiklerinde auraları tekrar sönmüştü.

Zephaniah bitkin düşmüştü. Bu yüzlerce yıldır tecrübe etmediği, olağan dışı bir histi. Geçiş kapısının etrafındaki kupkuru çöl ve hemen peşine ormanın pis kokulu rutubeti deri ve metalden yapılma giysilerini mahvetmişti; güya son derece dayanıklı olan çizmelerinin de aslında o kadar da dayanıklı olmadığı meydana

çıkmıştı. Aurasına ulaşmadığını keşfetmek korkunç bir deneyim olmuştu. Pekişmemiş duyularla hareket etmek zorunda kalmak, sağır ve kör olmak gibiydi. Tat alma duyusu bile körelmişti, öyle ki her şeyin tadı neredeyse aynı, ya tatlı ya da tuzluydu. Şimdi sadece en kuvvetli, genellikle de en kötü kokuları alabiliyordu. Aradıkları şeyi alıp İsimsiz Şehir'den ne kadar çabuk ayrılabilirlerse, o kadar mutlu olacaktı. Fakat Abraham'ın talimatları son derece açıktı: Kütüphane kayıtlarını almadan dönmeyecekti. Codex'i oluşturmayı tamamlayabilmesi için ihtiyacı olan belli bir kitap vardı.

Başta, Zephaniah bu yolculuğa bir başına çıkmayı düşünmüştü: Hem kuvvetli hem de hızlıydı, aura gücüyse inanılmazdı. Ne var ki arkadaşı Hekate yanına birini alması için yalvarmış, şaşırtıcı bir şekilde Abraham da bunu yapmasına izin vermişti. Büyücü, yoldaşı olarak küçük kardeşi, herkesin içine korku salan savaşçı bilge Prometheus'u önerdiğinde; Zephaniah daha da şaşırmıştı.

"Benimle geldiğine memnunum," dedi aniden. "Bu yolculuğu tek başıma yapmak hoşuma gider miydi bilmiyorum."

"Ablama göz kulak olacağım tabii," dedi savaşçı sırıta sırıta. Sonra gülümsemesi silindi. "Ama ne demek istediğini biliyorum. Burada... Tuhaf bir şeyler var. Terk edildiğine şaşmamak lazım."

"Neden hiçbir zaman bir isim vermemişler acaba?" dedi kadın. "Haritalarda sadece Şehir olarak geçiyor, Abraham da buradan İsimsiz Şehir diye bahsetti." İkili,

ilkel siyah taşlara oturtulmuş gizemli metal olukları takip ederek geniş sokağın ortasından ilerlemeye devam etti. Her ne kadar şehrin yaşı ancak binyıllarla ölçülebilecek olsa da, hiçbir metal paslanmamış, cam duvarlar ormanın etkisiyle çizilip kazınmış olsalar da tek bir bölüm dahi kırılmamıştı.

"Sanırım burası..." dedi Prometheus. Basamaklı dev bir cam piramidin dışında durdu. Binanın ön yüzü tümüyle girift sarmallar ve halkalarla kaplıydı. Sırf bunlara bakmak bile Prometheus'un başını döndürüyordu. Gözlerini sıkıca yumarak başını salladı. "Haritada kontrol et."

Zephaniah metal tüpten haritayı çıkardı, açıp kapının üzerindeki cama kazınmış simgeleri derinin üzerindeki desenlerle karşılaştırdı. Birbirlerine uyuyorlardı. Başını kaldırıp piramidin tepesine bakarak "Burası kütüphane," dedi. Piramidin ucu som altınla kaplıydı. "Oranlar yanlış," dedi aniden, gerileyip kapılara bakarak. "Kapı kolları fazla yukarıya oturtulmuş, kapılar da olağan dışı yükseklikte."

Prometheus başını sallayarak ona katıldı: "Basamaklar da üstünkörü yapılmış," dedi.

"Bu şehir bizim gibi yaratıklar için inşa edilmemişti," diye ekledi Zephaniah.

"Peki ama kimin ya da ne içindi?" diye merak etti kardeşi.

"Kadimler?" diye önerdi Zephaniah.

"Onlar olamaz: Onlar belli bir ölçüde bize benziyorlardı. Efsaneye göre bu şehir Dünya Efendileri için yaratılmış."

"Peki ya onlar neye benziyormuş?"

Prometheus omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Son savaştan hiçbiri sağ çıkmamış, onlara dair tüm kayıtlar da tarihten silinmiş." Kemerinden iki kısa, çift başlı balta çıkarıp mat siyah camdan kapının önüne geçti ve yıllar içinde sıkışmış olacağını tahmin ederek kuvvetle itti.

Kapı sessizce açılıverdi.

Prometheus hemen içeri girip elini duvara yaslayarak gözlerinin loşluğa alışmasını bekledi. Zephaniah dışarıda kalıp beline iliştirilmiş kıvrımlı metal kamçıyı çekip çıkardı. İçeride bir şey varsa, erkek kardeşinin ayağına dolanmak istemiyordu, ayrıca onu korumak Zephaniah'nın göreviydi.

"Burasının doğru yer olduğuna emin değilim..." Prometheus'un sesi yankılandı. "Burada kitap filan yok, sadece heykeller var. Yüzlerce, hayır, binlercesi."

Ormanın sınırında bir kıpırtı Zephaniah'nın dikkatini çekti. Bir dal hafifçe yerinden oynamış, rüzgâra uyarak hareket edeceğine, aksi yönde kımıldamıştı.

"Sanırım yalnız değiliz," dedi usulca. Sonra erkek kardeşinin aurasının belirgin anason kokusunun burnuna gelişiyle burun delikleri yandı. "Prometheus?"

Adam "Heykeller," diye tekrar etti, sesi kapıdan uzaklaştıkça giderek daha alçak duyulmaya başlamıştı.

"Prometheus..."

"Kilden yapılmış gibi duruyorlar..."

Anason kokusu daha da kuvvetlenmişti, Zephaniah arkasına hızlıca bir bakış attığında erkek kardeşinin aurasının karanlık binanın içinden gelen donuk kırmızı ışığını gördü. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Son

birkaç günde ikisi de auralarını aydınlatmayı başaramamışlardı. Sağ eliyle kamçıyı sıkıca kavrayarak geri geri açık kapıdan içeri girdi, sonra döndü ve dehşet içinde durdu kaldı.

Prometheus kocaman bir odanın ortasında duruyordu. Baltaları yere düşmüş, kolları dümdüz iki yana açılmış, başı geriye düşmüştü. Aurası alev alevdi, ateş teninden şeritler hâlinde yükseliyor, saçları ve sakalı çıtır çıtır elektrikleniyordu. Ayaklarının dibinde ateş sıvı hâlde birikiyor, gerilmiş parmakları ufacık şimşekler püskürtüyor, gözleriyse kızgın korlar gibi yanıyordu.

Ve heykellerle çevriliydi.

Karmaşık bir güzellikte, kilden özenle oyulmuş heykeller simsiyahtan en uçuk beyaza kadar farklı renklerdeydiler. Gövdeleri kusursuzca oyulmuşsa da, yüzleri tamamlanmamıştı; gözlerden, kulaklardan, burun ve ağızdan yoksun, belli belirsiz oval biçimli birer baştan pek de fazlası yoktu. Kadın ve erkekler bir örnek pozisyonlarda yan yana duruyorlardı; her biri de uzun boylu, zarif ve başka bir dünyadan gelmiş gibiydi. Atalardan, hatta efsanevi Archonlardan bile o kadar da farklı görünmüyorlardı, fakat o ırklardan belli ki farklıydılar.

Ve kilden bedenlerinin her bir santimetresi binanın ön yüzünü bezeyen o aynı kıvrım kıvrım yazıyla kaplıydı.

Prometheus'un alev alev aurası en yakındaki heykelleri kapladı, kıpkırmızı kıvılcımlar desenlerin üzerinde gezindi, al al ateş o kadim yazıların üzerinde sürüne sürüne kıvrım kıvrım harfleri canlandırdı.

"Prometheus..." diye fısıldadı Zephaniah.

Sonra Prometheus'un en yakınındaki heykel olan endamlı bir kadın figürü kıpırdadı. Sertleşmiş bir kil parçası yere düşüp parçalandı ve ardındaki koyu renk teni ortaya çıkardı. Atanın arkasında ikinci bir heykel, bu sefer bir erkek, hafifçe yerinden oynadı ve yine bir miktar çamur dökülerek altındaki ışıl ışıl altın rengi teni açığa çıkardı.

"Kardeşim..."

Ata'nın aurası alev alev giderek yükseldi, bir heykelden diğerine atlayarak ateşten tutamlarla yazıları tutuşturdu. Çıtır çıtır ateş topları Prometheus'un teninden ter gibi damlıyor, yerde yuvarlanıyordu. Bir heykele vardıklarında tıslayarak aniden kabarıyor, alevler yol yol kilde ilerleyip heykellerin üzerinde yükselerek yazıları tutuşturuyordu. Yazılar tümüyle alev alıp heykel ateşler içinde parladığında; figür hareketleniyor, sertleşmiş çamur, bedeninden çağlarcasına dökülüyor ve yere çarparak paramparça oluyordu.

Zephaniah aniden erkek kardeşinin aurasının renk değiştirdiğini fark etti. Koyulaşmış, neredeyse çirkin bir hâl almıştı; acı tatlı anason kokusuysa keskinleşmiş, ekşimişti.

"Prometheus!" diye bağırdı telaş içinde. Fakat kardeşi onu duyamıyordu. Zephaniah ne olduğunu biliyordu – aurası, kardeşini tüketmeye başlamıştı.

Ata'nın aurası artık bir cehennem ateşine dönmüştü; ateşten katı bir sütun gibi piramidin zirvesine doğru uzanıyordu; Prometheus'un kendisi ise alevlerin içinde

neredeyse görünmez olmuştu. Ateş tavandan sekip bir alev yağmuru gibi oymaların üzerine dökülüyordu.

Sıcaklık bunaltıcıydı, ısı binlerce heykeli kaplıyor, çamuru yakarak altta kalan teni meydana çıkarıyordu.

Zephaniah erkek kardeşinin dikkatini dağıtması, ateş onu yok etmeden önce aurasını kesintiye uğratması gerektiğini biliyordu. Çaresizce, ite kaka heykellerin arasında ilerledi. Kimileri devrilip düştü, kilden kabuklarının Prometheus'un aurasının değmemiş olduğu yerleri yere çarpar çarmaz toza döndü. Zephaniah yeterince yaklaştığında kamçısını çözüp erkek kardeşine kırbacını savurdu ve onu uzanmış kolundan yakaladı. Kamçının hem deri hem de metal kısımları anında al al parlayarak yanmaya başladı. Kadın tüm gücüyle asılıp erkek kardeşini çekti ve adam sendeledi.

Prometheus'un aurası titreşti, karardı, sonra tekrar alev aldı, bu kez daha bile parlaktı. Anason kokusu açıkça tiksindirici bir hâl almıştı. Acıydı.

Zephaniah alev alev kamçısını hızla geri çekip sonra tekrar savurdu ve bu kez erkek kardeşini boğazından yakaladı. Kamçıyı her iki eliyle kavrayarak tüm gücüyle geriledi ve Prometheus'un dengesini bozmayı başardı. Adam sendeledi, sonra aurası titreşti ve dizleri üzerine yığılışıyla tümüyle söndü.

"Prometheus..." Zephaniah yere çöküp tenini yakan, giysilerini kavuran ısıyı umursamaksızın kardeşini kollarına aldı. Adam yeşil gözlerini açıp ona baktı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

Zephaniah bakışlarını erkek kardeşinden ayırıp etrafına baktı. Biraz öncesinin heykelleri artık canlı birer varlık olmuşlardı. Sessizce, usulca etraflarına toplandılar ve o anda Zephaniah dehşet içinde önceden bomboş olan yüzlerinin değişip erkek kardeşinin hatlarına bürünmüş olduğunu fark etti.

"Sanırım baba oldun," dedi şaşkın şaşkın. "Hepsi sana benziyor."

"Olamaz." Öksürdü. "Kadınlar bile mi?"

"Bilhassa kadınlar," dedi Zephaniah, gözlerini kapatarak.

Sophie Newman gözlerini açtı ve anında pencerenin öbür yanından onlara ateş püsküren gözlerle bakan yüzü tanıdı. "Prometheus," dedi. "Küçük kardeşim."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Birer at büyüklüğündeki dev kuzgunlar Huginn ve Muninn, ustura gibi keskin pençelerini çıkarıp Dee ve Virginia Dare'in üzerine doğru alçalmaya başladılar. Kendilerine verilen talimatlar gayet açıktı: Her iki ölümsüzü de kapıp iyice havalandıracak, Thames Nehri'nin üzerine geldiklerinde de Büyücü'ye yardım etmesinin cezası olarak kadını nehre fırlatacaklardı.

Dr John Dee, Virginia'yı bir yana iterek donuk havuzun üzerine fırlattı. Kadın kayarken flütü de elinden döne döne uçtu. Büyücü koşmaya çalıştı fakat dengesini kaybetti, ayakları kayıverdi. Bu düşüş hayatını kurtardı.

Canavar gibi iki kuzgun buza hızla çarptı, pençeleri ve gagaları yüzeyi çatır çatır çatlattı. Huginn telaşlı bir ciyaklamayla suyun altında kayboldu ve hemen bir an

sonra ışıl ışıl buz parçacıklarını âdeta patlatarak tekrar belirdi. Muninn kaygan havuzun yüzeyi üzerinde kaya kaya dengesini bulmaya çalışıyordu.

Dee zar zor ayağa kalktı ve buz tabakasının her yanında çatlayışıyla sallana sallana dengesini korumaya çabaladı. Suyun pahalı ayakkabılarının içine nüfuz edişini hissetti ve bir anda sinirlenerek ayağını hızla yere vurdu. Yüzey tekrar donarak Huginn'i yarı yarıya suyun altına hapsetti, Muninn'in ayaklarını da buza sabitledi.

Cucubuthların ulumaları artık daha yakından geliyordu.

Virginia Dare ayağa kalkıp flütünü tekrar eline alana kadar Dee donuk havuzun üzerinden onun yanma gelmişti bile. "Gitme vakti geldi," diye çıkıştı adam.

Muninn'in kocaman başı onlara döndü. Ölümsüzler yanından geçerken, kuş mızrak gibi gagasıyla onlara vurmaya çalıştı. Dee paltosunun altına uzanıp kılıcı çıkardı. Kılıç çatırdadı, Büyücü'nün dev kuşun hemen önünde şöyle bir savuruşuyla kızıl-mavi bir ateş taş bıçağı kapladı. Kuzgun başını geri çekti, sonra gagası açılıp kapandı.

"Büyücü."

Kuştan çıkan ses kullanılmaya kullanılmaya hamlaşmıştı. Danu Talis'in kadim dilinde konuşuyordu.

Virginia Dare sesi duyunca olduğu yerde kaldı, şaşkına dönmüştü. "Hayatım boyunca birçok tuhaf şey gördüm ama..."

"Huginn ve Muninn insanın konuşma becerisine sahiptirler," diye hatırlattı Dee. Kılıcını kaldırdı. Kuşun

başına yaklaştırdıkça bıçak aydınlandı; kırmızı-mavi ateşi yaratığın kocaman gözlerinden yansıyordu. Kadın, kuşun gözlerine bakıp yaratığı dikkatle inceleyerek, "Fakat şu anda bizimle konuşanın kuzgunun bizzat kendisi olduğunu sanmıyorum," diye ekledi.

"Göz Bağcı..."

"Hayır, bu daha eski, menfur bir şey," dedi Dee usulca. Ansızın kılıcı savurdu ve Hainler Kapısı'nın havuzuna girişi engelleyen ağır kilit düştü.

"Kuzgunların efendisi Odin konuşuyor."

"Benden kaçamazsın. Bu Gölge Alemi'nde benden saklanabileceğin bir yer yok."

"Gölge Alemi'ni mahvettiğim için üzgünüm, ama yenisini yaratabilirsin," diye söze başladı Dee.

"Sen sevdiğim kadını öldürdün."

Dee arkasını dönüp gidecekti, fakat durup tekrar hapsolmuş kuzguna baktı. "Onun için de üzgünüm. O bir savaşçıydı, cesurca savaşırken öldü."

"Sen sevdiğin birini kaybetmek nasıl bir şey bilir misin Göz Bağcı?"

Dee şaşırmıştı. Dürüstlükle "Evet, bilirim. Eşlerimi, çocuklarımı toprağa verdim ben. Onların yaşlanmasını, ölüp gidişini gözlerimle gördüm."

"Seni yok etmeden önce, dünyanı mahvedeceğim Dee. Değer verdiğin her şeyi öldüreceğim."

"Artık değer verdiğim çok az şey kaldı."

"Ya bu kadın?"

Dee aniden kuşa saldırdı, bıçağının ucu boynundaki tüylerden tek bir tanesini yarıp geçti. "Beni tehdit

etme," diye hırladı Dee. "Seni daha önce yendim. Yine yeneceğim." Kılıcını kaldırıp kuşun gözlerinin hemen önüne uzattı. "Üstelik geçen sefer elimde bu yoktu."

"O benim açımdan olduğu kadar senin için de tehlikeli," dedi Odin kuşun ağzından. Sonra korkunç bir öksürük sesi çıktı. Odin'in güldüğünü anlaması Dee'nin biraz vaktini aldı. *"O Hekate'yi öldüren kılıç. Bence senin de düşüşün ondan olacak Göz Bağcı."*

"Doktor, buradan gitmeliyiz." Virginia eliyle Büyücü'nün elini yakalayıp onu açık kapıdan daha küçük olan havuza doğru çekti.

"Sohbetinizi bölmek istemezdim ama ziyaretçilerimiz var. Çok sayıda ziyaretçimiz hatta, teki de dostumuz değil. Belki seni canlı ele geçirmek istiyor olabilirler ama aynı kural benim için geçerli değil."

Cucubuth ulumaları her yanlarını kaplamış, taşlardan sekip yankılanıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dare. "Bir planın var, değil mi?"

"Bunu," dedi Dee ve kılıcını alıp donuk havuza sapladı. Buz çatladı, su buharlar çıkarıp tısladı ve sonra ikili mürekkep karası derinliklerin içine dalıverdi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Beni öldürmek," dedi Billy the Kid yavaşça, "hatta beni öldürmeye çalışmak, hata olur." Sesinde artık neşeden eser yoktu, şivesi de sertleşmiş, konuşması kesik kesik bir hâl almıştı. "Çok insan denedi, hepsi de başarısız oldu."

Kukulkan hırıldarcasına güldü. "Ben insan değilim."

Ölümsüz yavaş yavaş Ata'dan uzaklaştı.

Machiavelli, uyarırcasına, usulca "Billy," dedi.

Billy, İtalyan'a baktı ve arkasındaki hareketliliği göz ucuyla yakaladı. Geriye dönüp baktığında eşikte, kocaman yeşil gözlerini üzerine dikmiş, dev bir vaşak gördü.

"Onu canlı tutmayı seçtim," dedi Kukulkan, İtalyan'ı göstererek. "Ama seni niye sağ bırakayım ki?"

"Senin imdadına yetiştiğimi, hayatını kurtardığımı unuttun mu?"

"Peki sen o borcu seni ölümsüz kılarak ödediğimi unuttun mu?"

"O zamandan beri senin pis işlerini yapıyorum," dedi Billy hemen.

"Ger gör ki bu sefer beni öteki Ataların önünde küçük düşürdün. Onları bu ufak görev için kusursuz olacağına ikna etmiştim." dedi Kukulkan. "Sense beni yarı yola bıraktın."

Amerikalı, kapıdan bir adım uzaklaşarak "Şahsen ben senin beni yarı yolda bıraktığını düşünüyorum," diye çıkıştı. "Neye bulaştığımı bana söylemeden beni tehlikeli bir göreve gönderdin." Yavaş yavaş odanın içinde dolanmayı sürdürerek tek parmağını Ata'ya doğru salladı. "Efsuncu'yu hafife aldın."

"Bunu yapan ilk değilsin ama," diye araya girdi Machiavelli. "Perenelle kocasının gölgesinde yaşamayı seçti, ama ben her zaman ikisi arasında daha zeki olanın aslında o olduğuna inanmışımdır. Ona dair bilinmeyen o kadar çok şey var ki!"

Kukulkan yavaşça ayağa kalktı ve İtalyan'a dik dik baktı. "Bir daha konuşma," diye tısladı. "Yoksa fikrimi değiştirip seni de öldürürüm." Dikkatini tekrar Billy'ye çevirdi. "Sana üç basit görev verdim: Adaya kadar bu adama eşlik edecek, Efsuncu'yu öldürecek ve yaratıkları serbest bırakacaktın. Başarısız oldun."

"Eh, birini hallettim ikisi kaldı. O kadar da kötü değil!" dedi Billy. Sonra aniden Ata'nın üzerinde kadim eserler koleksiyonunu sakladığı rafa doğru atılıp, üstüne volkanik cam parçaları oturtulmuş yeşim taşı sopayı

kaptı. Bu bir Macuahuitl, yani bir Aztek kılıcıydı. Sopayı kaldırıken siyah obsidiyen parçalar öğleden sonra ışığında parladı.

"Benim önümde ne cüretle silah çekersin!" Kukulkan'ın başı aniden öne çıktı ve doğaüstü uzunluktaki siyah çatallı dili kanun kaçağına doğru dışarıya fırladı.

Ne var ki Billy, gerilemek yerine öne, Ata'ya doğru bir adım atarak Macuahuitl'i savurdu.

Jilet gibi keskin cam havayı sanki bir ıslık çalarak yardı. Kukulkan derhâl dilini geri çekti ve sonra öksürüp boğulacak gibi oldu. Macuahuitlden kıl payı kurtarmıştı dilini.

"Bunu bir daha yaparsan keserim o dili!" diye bağırdı Billy. "Yerinde yeni bir dil büyür biliyorum ama eminim acıyacaktır."

Dev vaşak sessizce Amerikalı'ya doğru ilerledi, çenesi aralanmış, yabani dişlerini meydana çıkmıştı.

"Ayrıca kediciğine de dışarı çıkmasını söylesen iyi olur," diye ekledi Amerikalı, gözlerini Ata'dan ayırmaksızın. *Macuahuitl*i yan yatırıp kedinin gözlerine doğru tutarak odanın dört bir yanına ışıklar aksettirdi.

Vaşak durdu ve dar başını Ata'ya doğru sabitledi, sonra dönüp sessizce odadan çıktı.

"Beni düşmanın bil," dedi Kukulkan.

"Açıkçası ben de sana karşı çok dostça hisler beslemiyorum şu anda. Beni öldürmekten bahsediyordun," diye hatırlattı Billy. "Bu da ister istemez insanın asabını bozuyor."

"Buradaki tek yetişkin ben miyim?" dedi Machiavelli aniden. Sandalyesinden bir gıdım kıpırdamamış,

şaşkınlıkla Ata'yı izliyordu; Ata şımarık bir çocuk gibi davranmaktaydı. "Bu kadar saçmalık yeter, güya aynı tarafta olacağız."

"Beni hiçbir humani tehdit edemez..." diye söze başladı Kukulkan.

"Beniyse hiç kimse, ne Ata, ne ölümsüz, insan ya da canavar, tehdit edemez," dedi Billy.

"Pekâlâ, ikinizin de tehdit edilmekten hoşlanmadığını böylece saptamış olduk," dedi Machiavelli ılımlılıkla. "O hâlde şimdi işimize dönelim." Sırayla bir birine bir ötekine bakıp onları kendisine odaklanmaya zorlayarak "Anlaşılan o ki," diye hemen devam etti.

"Hepimiz birini hayal kırıklığına uğrattık. Fakat şimdi elimizde bunları telafi etmek için bir fırsat var." Sakince Kuş Tüylü Yılan'a baktı. "Her ikimiz de hâlâ hayatta olduğumuz için minnettarız. Başarısız olduğumuzu biliyoruz, şimdi bu başarısızlığı nasıl telafi edeceğimizi konuşalım."

Billy, "Ben başarısız olma..." diye söze başladıysa da, İtalyan'ın bir bakışı onu susturmaya yetti.

"Başarısızlığımızın sana da kötü yansıdığının farkındayız," dedi Machiavelli, Kukulkan'ı sakinleştirme çabasıyla kasten suçu üzerine alarak. "Fakat Billy ve benim başarısız olduğumuzdan haberdar olan başka kim var?" İtalyan, Ata'yı düşündürüp konuşturmaya devam etmeyi başarırsa o zaman bu durumu çözme şansı olabileceğini düşünüyordu.

Kukulkan kıvrımlı taş taburesine geri döndü. "Başka Ataları mı kastediyorsun?"

İtalyan başıyla onayladı.

"Kimse; eminim haberler daha Gölge Alemlerine sızmamıştır bile. Daha doğrusu aşağı yukarı eminim," diye sonda ekledi. "Ama şehirde benim bilmediğim casuslar olabilir."

Billy the Kid tekrar Machiavelli'nin arkasına, önceden durduğu yere geçti. "Sizlerin güvendiği kimse mi yok?"

Kukulkan açıkça "Hayır," dedi.

"O hâlde Billy ve ben Alcatraz'a geri dönsek, orduyu uyandırıp şehrin üzerine salsak, o zaman görevimiz başarıyla sonuçlanmış kabul edilir. Kimse de olanlardan haberdar olmaz."

Kukulkan bunu bir an düşünüp başını salladı. "Bu doğru."

Machiavelli kollarını iki yana açtı. "Yani kimsenin bizim başarısızlığımızdan haberdar olması gerekmez, sen de herhangi bir şekilde küçük düşmekten kurtulmuş olursun."

"Bunların yanında size Perenelle'i öldürme görevi de verilmişti, ne var ki Efsuncu kaçtı," diye hatırlattı Ata. "Onu nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Gerek kalmayacak." Machiavelli'nin gülümsemesi buz gibiydi. "Flamelleri tanıyorum. Onları, bilhassa da kadını incelemeye yüzyıllarımı verdim." Neredeyse farkında olmadan son karşılaşmalarının hatırası beyaz yara izlerinin soluk desenleriyle bezeli sol elini ovuşturdu. "Bizi durdurmaya çalışmak için adaya dönecekleri ne teminat verebilirim. Tabiatlarında var; her kadın ve her erkek tabiatlarının esiridir."

Kukulkan bu sözleri değerlendirirken, tüylü kuyruğu hafifçe yere vuruyordu. "Alcatraz'a geri döndükleri takdirde, Simyacı ve Efsuncu'yu yenebileceğine emin misin?"

Machiavelli gülmemek için yanağının içini ısırdı. Kazandığını biliyordu. "Flameller artık iyice zayıflar ve hızla yaşlanıyorlar. Adada güçlerini emecek bir sfenks var, ayrıca yardım için hâlihazırda orada bulunan yaratıkların bazılarından da faydalanabilirim." Öne eğilip sesini alçaltarak Ata'yı da öne eğilmeye zorladı. Bu yarım binyıl evvel öğrendiği bir numaraydı. "Senin sunacağın her tür yardım da elbette çok makbule geçecektir."

Kukulkan başını salladı. "Elbette. Evet, yardım edebilirim." Gülümsemesi siyah çatallı dilini ortaya çıkardı. Parmaklarıyla beyaz sakalını sıvazlayarak ekledi: "Sana yardım etmesi için çağırabileceğim bazı yaratıklar var."

"Peki ya ben?" diye sordu Billy usulca.

"İtalyan'ın yanında git," diye çıkıştı Kukulkan. "Belki sana biraz yol yordam öğretir."

"Yani beni bugün öldürmeye çalışmayacaksın..." diye sataştı Billy.

"Billy!" Machiavelli, Ata'yı tekrar kızdırmayı göze alan Amerikalı'ya ters ters baktı.

"Bugün değil," diye fısıldadı Kukulkan. "Ama bir gün, evet. Engin bir hafızaya sahibim ve inan ki burada yaptıklarını unutmayacağım." Ata ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, sonra durup başını olanaksız bir açıy-

la çevirerek tekrar Amerikalı'ya baktı. "Macuahuitl'i aldığın yere koyabilirsin. Ve lütfen dikkatli ol, humaniden daha eskidir." Bu sözlerin peşine dönüp büyük adımlarla dışarıya, uzun çimenlerle kaplı kıra çıktı. Vaşak da yanma gelip ona katıldı.

Billy, Machiavelli'nin omuzunu sıvazladı. "Eh, bence bayağı iyi gitti, ne dersin?"

İtalyan durup eliyle mahvolmuş takım elbisesinin tozlarını silkeledi. "Pazarlık yapma konusunda sana öğretebileceğim çok şey var."

Billy kararlılıkla "Ben asla pazarlık yapmam," dedi.

"Sana bir tavsiye, genç dostum: Bir Ata'yı kızdırmak her zaman için hatadır. Sonuçta sadece seni bugün öldürmeyeceğini söyledi."

"Eh, madem tavsiye işine giriştik, izin ver de ben de sana bir tane vereyim." dedi Billy. *Macuahuitl*i güneş ışığının siyah camın üzerinde parlayıp loş odaya saptırıp ayrıştırdığı gökkuşakları saçacağı şekilde eğerek rafına geri koydu. "Yaşlı bir silahlı soyguncu bir keresinde bana kullanmaya niyetli değilsen asla ve asla silah çekmemeyi ve silahını çekeceğini de asla ve asla kimseye önceden söylememeyi tembihlemişti. Doğrudan yapacaksın." Gülümsedi, öne çıkık dişleri göründü.

"Birine ona ne yapacağını söylemek büyük hatadır... Hızlı davranıp senden önce sana aynısını yapmaya çalışabilirler." Dönüp Kukulkan'ın uzaklaşmakta olan silüetine baktı. "Tüm bunlar sona erdiğinde onunla ufak, ciddi bir konuşma yapacağım..."

Machiavelli başını eğerek selamladı onu. "Düşünme şeklin hoşuma gitti." Dışarıya çıktı, gün ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ, adaya nasıl geri dönüyoruz?"

Billy cep telefonunu çıkardı. "Kara Şahin'i arayacağım."

"İkimizin de hâlâ hayatta olduğunu öğrenince şaşıracaktır eminim."

Amerikalı ölümsüz başını iki yana salladı. "Sanmam. Kara Şahin beni öldürmenin imkânsız olduğunu bilir. Yeterince kez denedi." Birden aklına gelen bir şey onu durdurdu. "Efendin ölünce ne oluyor? Ölümsüzlüğünü kayıp mı ediyorsun?"

Machiavelli başını iki yana salladı bu kez. "Hayır, ölümsüz kalıyorsun. Sana hükmedecek kimse olmuyor... Kimse de ölümsüzlüğünü geri çekemiyor."

"Bak bu ilginç." Billy'nin soğuk mavi gözleri çimenlerin arasında kaybolunca dek Ata'yı izledi. "Sen hiç efendini öldürmeyi düşündün mü?"

"Asla," dedi Machiavelli.

"Neden?" diye sordu Billy.

"Olur da ölümsüzlüğümün kaldırılmasını istediğim bir gün, yaşlanıp ölmeyi istediğim bir gün gelirse diye."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Oyunlarından birkaçı buna benzer ormanlarda geçmiyor muydu?" diye sordu Saint-Germain kaygısızca.

William Shakespeare boğuk bir fısıltıyla "Yalnızca komediler," diye cevap verdi. "Ayrıca benim ormanlarımda çok daha uysal yaratıklar barınıyordu. Burası musibet bir yer."

Palamedes aniden durdu ve hem Francis hem de William ona çarpıverdiler. "Sessiz olur musunuz?" diye fısıldadı Şövalye. "Bir fil sürüsü kadar gürültü çıkarıyorsunuz. İnanın bana, bu ormanda benim bile uyandırmak istemeyeceğim bazı şeyler var."

"Fark etmez," diye mırıldandı Saint-Germain. "Burada olduğumuzdan eminim zaten haberleri var. Arabadan çıktığımız andan beri biliyorlardır."

"Tabii canım, burada olduğumuzu biliyorlar. Takip ediliyoruz zaten," dedi Shakespeare.

İki ölümsüz dönüp ona baktı.

Orman zifirî karanlık olsa da, pekişmiş duyuları etraflarını renkten mahrum olmakla birlikte şaşırtıcı derecede ayrıntılı görebilmelerini sağlıyordu. Palamedes, Saint-Germain'e baktı, Fransız başını hafifçe salladı; takip edildiklerini ikisi de fark etmemişlerdi.

Shakespeare işaret parmağıyla büyük gözlüklerini iyice burnunun üzerine doğru itip dişlerini hemencecik eliyle kapatarak gülümsedi. "Şu anda bir orman ruhu tarafından gözetleniyoruz. Kısa boylu, koyu tenli, hoş bir tipi var, renginin parlak yeşil olduğunu tahmin ettiğim bir kıyafet giyiyor."

"Çok etkileyici," dedi Palamedes. "Tüm bunları nasıl biliyorsun..." diye yeni bir cümleye başlayacak olduysa da durdu. "Hemen arkamızda duruyor, değil mi?" diye sordu Latince.

Ozan başıyla onayladı.

Palamedes, gözlerini Shakespeare'den ayırmadan "Ve yalnız da değil, öyle değil mi?" diye aynı dilde devam etti.

"Değil," diye onayladı Ozan.

Saint-Germain yavaşa dönüp Şövalye'nin omuzunun üzerinden öteye baktı.

"İddiaya varım ok ve yayları da vardır," diye devam etti Palamedes.

"Yay ve mızrak," diye düzeltti Saint-Germain.

Şövalye karşılama komitesine yüzünü döndü. Desenli giysileri kusursuzca saklanmalarını sağlıyordu, dolayısıyla ağaçların arasına dağılmış on iki kadının her

birini seçebilmesi biraz zaman aldı. Göremediği bir o kadarı daha olduğunu tahmin edebiliyordu. Kısa boylu, ince yapılıydılar, uzuvları biraz fazla uzun, gözleri geniş ve yana yatık, ağızları yüzlerini neredeyse baştan başa geçen ince, yatay birer çizgiden ibaretti. Onları tanıdı; *dryad*lar, yani orman perileriydi bunlar.

İçlerinden, diğerlerinden biraz daha uzun boylu olan biri öne çıktı. Elinde kısa, kıvrımlı bir yay ile çoktan yaya geçirilmiş siyah uçlu bir ok tutuyordu. "Kendinizi tanıtın." Sesi, yaprakların hışırtısı gibiydi.

Palamedes eğilerek yaratığı selamladı. Geleneksel selamlarını kullanarak "Esenlikler," dedi. "Seni daha önce görmemiştim," diye ekledi.

"Biz yeniyiz."

Şövalye doğruldu. "Şiveniz de pek sevimli. Nakşa, hayır, Kerpe olmalı. Peki ama Yunan orman perilerinin bir İngiliz ormanında ne işi var?"

"Bizi çağırdı."

Arkasında bir hareketlenme oldu ve peri uzun boylu, olağanüstü zayıflıkta birinin belirişiyle yana çekildi. Bu varlığın yüzü güzel bir kadınınki gibi olmakla birlikte bedeni görünüşe göre bir ağaç gövdesinden oyulmuştu. İncecik dalları andıran parmaklarla son bulan kolları yere kadar uzanıyor, ayak parmaklarının yerindeyse düğüm düğüm kökler bulunuyordu.

Palamedes aralarına yeni katılan bu varlığı ötekilere tanıtma kisvesi altında yoldaşlarına döndü. "Sakın gözlerine bakmayın," diye fısıldadı aceleyle. "Beyler, sizi Ptelea Hanımefendi ile tanıştırmak benim için bir

onurdur." Tekrar yaratığa dönüp onu eğilerek selamladı. "Sizi görmek her zaman için bir zevk," dedi, gençliğinin dilinde.

"Sir Şövalye." Ptelea öne çıkıp ölümsüzün hemen önünde durdu.

Palamedes başını eğik tutarak her türlü göz temasından kaçmıyordu. Gözlerine bakarsa, anında büyüsü altına girecekti. Ptelea bir *hamadryad*dı.

Şövalye onun bir karaağacın ruhu mu, yoksa kendisine insansı bir hayat bahşedilmiş gerçek bir ağaç mı olduğuna emin değildi. Öte yandan, her ne kadar kendisine karşı her zaman nazik ve saygılı davranmışsa da, *hamadryad*ların yeri geldiğinde büsbütün öldürücü olabileceklerini biliyordu. "Efendimi görmek için buradayım," dedi Palamedes, bakışlarını kadının çenesinin ucuna sabitleyerek.

"Yeşil Adam seni bekliyor," dedi kadın. Başını kaldırıp Shakespeare ve Saint-Germain'e baktı, ikili hemen onu selamladı. "Beraberinde başkalarını da getirdiğini biliyor mu?"

Şövalye başıyla onayladı. "Kendisinden bir ricada bulunacağımı belirtmiştim."

Hamadryad arkasını döndü ve Şövalye yeri süpüren, karaağaç yapraklarından pelerinine basıp takılmamaya özen göstererek yaratığın arkasında yürümeye koyuldu. "Orman perileri yeniymiş," dedi tatlı tatlı. "Onları daha önce görmemiştim."

Hamadryad, onları Sherwood Ormanı'nın derinliklerine yönlendirerek "Gölge Alemi'nin her köşesinden

orman ve ağaç perilerini çağırdı," dedi. "Aylardır toplanmakla meşguller."

Palamedes başını salladı. "Neden bu kadar uzun zamandır kendisinden hiç haber almadığımı merak etmiştim. Gölge Alemlerinde çok zaman geçirdiğine dair söylentiler duymuştum."

Ptelea, kadim bir meşe ağacının yanından geçerlerken saygıyla eğildi ve bir anlığına ağacın üzerinde güzel bir kadın yüzü çok hafifçe belirdi, sonra tekrar kayboldu ve ağaç gövdesinde yalnızca onları izleyen altın rengi iki kocaman göz kaldı.

Shakespeare ve Saint-Germain birbirlerine baktılarsa da tek kelime etmediler. Ağaca gözlerini dikip bakmamak için inanılmaz bir çaba sarf etmeleri gerekiyordu.

"Kız kardeşlerinden biri miydi?" diye sordu Palamedes.

"Balanos," dedi peri.

Palamedes başını salladı. Balanos'un meşe ağacının hamadryadı, onun ruhu olduğunu biliyordu, fakat onu daha önce Sherwood Ormam'nda hiç görmemişti.

"Tüm orman ruhları mı burada?" diye sordu Shakespeare. "*Dryad*lar, *hamadryad*lar, ağaç perileri? Onları görmeyi çok isterim."

"Hepsi burada," diye fısıldadı Ptelea.

"Neden peki?" diye sordu Palamedes. Orman perilerini dünyanın dört bir yanında, tenha ormanlarda ve ağaçlık alanlarda yaşayan münferit yaratıklar olarak biliyordu.

Ptelea konuşmaya başlayınca, Şövalye, sesinde hafif bir heyecan hissetti. "Yeşil Adam son beş yüzyılı en

sevdiği Gölge Alemi'ni, Eridhu Ağaçlığı'nı tekrar yaratmakla uğraşarak geçirdi. Yakında hazır olacak." Sonra ekledi: "O zaman da bizi bu pis, zehirli yerden alıp ağaçlar dünyasına götürecek."

Şövalye, Ozan'a bakarak kaşlarını merakla kaldırdı.

"Peki ya Yeşil Adam olmadan bu dünyaya ne olacak?" diye sordu Shakespeare.

Hamadryad uzun kollarını umursamazlıkla salladı. "O bizim derdimiz değil." Başı tahta gıcırtısıyla hepten arkasına döndü ve üç ölümsüzün her biri hemencecik bakışlarını başka yöne çevirdiler. "Bu Gölge Alemi'nin yakında tekrar Ata efendilerinin eline geçeceğini duydum. Bu gerçekleştiğinde burada olmak istemiyoruz."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Palamedes.

"Ben söyledim." Ses, bir erkek sesiydi; yavaş ve derinden, toprakta yankılanıyor, havada çınlıyor, tüm yaprakları tir tir titretiyordu.

Ptelea yapraktan pelerinine dolanıp yana çekildi. Bir karaağaca yaslanıp gövdesinin içine karıştı. Bir an için güzel yüzü ağacın kabuğunda asılı kaldı, sonra gözlerini kapatıp tümüyle kayboldu.

Hamadryad ölümsüzleri ormanın tam orta yerinde bir açıklığa getirmişti. Ağaçlar yaşlılıktan yumru yumru, kıvrım kıvrım olmuşlardı. Meşe ve kestane, karaağaç, dişbudak, alıç ve elma bir çember şeklinde bir araya toplanmış, hepsi birden sarmaşıklarla örtülmüştü. Vakitsiz olgunluktaki kırmızı yemişleriyle çobanpüskülü çalıları ağaçların diplerinde öbek öbek toplanmış, ökse otunun beyaz incileriyse dalları benek benek süslemişti.

Açıklığın ortasındaki bir tümsekten, her bir santimetresi iç içe geçmiş halkalar ve girift sarmallardan oluşan bir desenle kaplı beyaz taştan kaba bir sütun yükseliyordu.

"Bu dünyanın sonu yaklaşıyor." Ses, bir an için âdeta taştan yükselmişti. "Ve ben bu gerçekleştiğinde yarattığım varlıkların burada olmasını istemiyorum."

"Kalıp savaşabilirsiniz," dedi Palamedes ağaçların ortasına çıkıp taşa yaklaşarak. "Bunu daha önce de yaptınız."

"Ve kaybettik," dedi gümbür gümbür erkek sesi.

Sütunun arkasından çıkan kişi uzun boylu, ince yapılıydı, üzerinde gümüş yapraklarla bezeli, uzun, beyaz, kapüşonlu bir pelerin vardı. Fevkalade şatafatlı, gümüş bir maske yüzünü ve başını tümüyle örtüyordu. Üzerine, kabartmalarla maskenin dışına uzanarak takanın başını devasa gösteren bir yaprak bolluğunun içinden dışarıya bakan genç bir adamın yüzü resmedilmişti.

Her bir yaprak damarlarına ve liflerine kadar akıl almaz bir ayrıntıyla kabartılmıştı.

Palamedes öne çıktı ve adamın önünde tek dizi önüne çöküp yerlere kadar eğilerek selamladı onu. "Efendimiz, Tammuz."

Pelerinin altından uzanıp Şövalye'nin sağ omuzuna yerleşen el yemişler, yapraklar ve kıvrım kıvrım asmalarla bezeli gümüş bir eldivenle kaplıydı. "Çağrın beklediğim bir şey değildi, hoş da karşılanmadı," diye gürledi kalın ses.

Şark Şövalyesi düzgün bir hareketle ayağa kalktı. Boyu efendisinden çok az daha kısaydı, cilalı gümüşün

üzerinde yansımasını sayısız kez görebiliyordu. Kahverengi noktalarla benek benek bezeli parlak yeşil gözler, maskenin göz boşluklarından ona bakıyordu. Göz bebekleri yassı, dar, yumurta şekilliydi. Kim bilir kaçıncı kez, Palamedes, Yeşil Adam'm gerçekte neye benzediği merak etti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tammuz. Çevresindeki ağaçların yaprakları her sözünde titreşiyordu.

Palamedes doğrudan "Bir iyilik," dedi. Londra'dan oraya doğru arabada gelirlerken bu konuşmanın sayısız provasını yapmıştı, fakat efendisinin nasıl bir tepki vereceğini bir türlü kestiremiyordu. Efendisine hizmet ettiği yüzyıllar içinde, Tammuz'un olabilecek en tehlikeli bileşimlerden biri olduğunu öğrenmişti: Kibirli ve sağı solu belli olmayan biriydi.

"Bu, tabiatımda olmayan bir şey." Tammuz oyma taştan bir adım uzaklaşıp açıklığın öbür yanma, *hamadryadı* yutan ağacın yanında duran iki ölümsüze baktı. "Üstelik yanında Ozan'ı da getirmişsin." Öne eğilip bağıra bağıra ekledi: "Ondan hiç hazzetmiyorum."

William Shakespeare, Ata'ya yaklaştı ve abartılı bir reveransta bulundu. "Korktuğumuz şeylerden nefret ederiz," dedi alaycı alaycı. Şövalye'ye bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

"O hâlde her şeye kadir Ata'yı sinir etme," diye fısıldadı Şövalye.

"Beni sinirlendirme," diye gürüldedi Tammuz.

Shakespeare güldü. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok Yeşil Adam."

Tammuz dönüp üçüncü ölümsüze baktı ve ağaçlığa derin bir sessizlik çöktü. Tekrar konuşmaya başladığında Ata'nın sesi yumuşak, sonbahar yaprakları arasından tıslayan rüzgâr gibi neredeyse ılımlıydı. "Tekrar karşılaştık, Saint-Germain."

Ölümsüz, gölgelerin içinden çıkıp hafifçe selam verdi. "Haşmetli Tammuz," dedi tüm sakinliğiyle.

"Ah, nihayet. Bu anı yüzyıllardır bekliyordum. Yollarımızın tekrar kesişeceğini biliyordum. Bu dünya gerçekten de çok küçük." Ata'nm sesi derinleşerek havada çınladı, yaprakları dallardan döktü. "Francis, Saint-Germain Kontu. Yalancı. Hırsız. Katil!"

Çok sayıda orman perisi aniden açıklığın çevresinde yayları ve mızrakları ellerinde hazır hâlde beliriverdi. Ağaç gövdelerinde yüzler şekillendi ve sonra hamadryadlar birer birer ağaç çemberinden sıyrılıp açıklığa çıktılar. Tammuz gümüş eldivenli elini kaldırıp ölümsüzü gösterdi. "Öldürün onu!" diye bağırdı. "Hemen öldürün!"

KIRKINCI BÖLÜM

Gece karanlığı çökerken, tarih öncesi topraklar çeşit çeşit seslerle canlandı – ulumalar, haykırışlar, çığlıklar, bağırışlar, havlamalar.

"Birden bu hayvanların hepsinin neslinin neden tükendiğini anladım," dedi Scathach. Bir mağaranın ağzında, sırtını bir taş yığınına vermiş, bağdaş kurmuş oturuyordu. "Herhâlde yorgunluktan öldüler. Muhtemelen hiçbiri doğru dürüst uykusunu alamıyordu."

"Oysa ben biraz uykumu alabilirim, izin verirsen tabii," diye homurdandı Joan. Ufak tefek Fransız kadın Scathach'ın arkasında, mağaranın içindeydi. Samandan yaptıkları bir yatağın üzerine uzanmış, üzerini otlar ve ağaçlardan kestikleri dallardan ördükleri bir örtüyle örtmüştü. Ot yorganını çenesine kadar çekip gözlerini kapattı. "Şimdi uyuyacağım," diye beyan etti ve nefes alıp verişi neredeyse hemen rahat bir ritme oturdu.

Scathach uzanıp arkadaşının omuzu üzerindeki dallardan birini düzeltti. Zifirî karanlıkta yaprağın birinin üzerinden kocaman siyah bir böceği kaldırıp mağaranın ağzında yere koydu.

Böcek gece karanlığının içine doğru kaydı, orada ufak bir tilkiyi andıran bir hayvan hemen üstüne atılıverdi. Scathach başını iki yana salladı – burada, bu zamanda, her şey ya avcı ya avdı.

Burnuna küf gibi bir koku gelince, Gölge yerden bir taş alıp karanlığın içine doğru fırlattı. Bir şey ciyakladı ve uzun otların içine doğru hızla kayboldu. "Dev kurtlar geldi yine," dedi usulca. Arkasında, Joan son derece hafif horlamaya başladı.

Scathach gülümsedi. Joan'un, güvende olacağına emin bir şekilde uyuyakalmış olduğunu bilmek ona olağanüstü bir haz veriyordu. Bir çocuğun ebeveynine karşı duyduğu mutlak güven gibi bir şey olmalıydı bu. Sonra gülümsemesi silindi. O, hiçbir zaman kendi anne babasına bu güveni beslememişti. O iki kişi onun için neredeyse birer yabancıydı. Soğuk ve mesafeliydiler hep. Her ne kadar onlara anne ve baba demişse de, bunlar içi boş unvanlardı; sözcüklerin ardında herhangi bir duygu yoktu. Büyükannesi ve amcasına daha yakındı, fakat her zaman en yakını kız kardeşi olmuştu.

Gölgelerin Aoife'sı – işte bu, yıllardır üzerine düşünmekten kaçındığı bir isimdi.

Otların içinde bir şey kıpırdandı ve kadın bir taş daha fırlatarak görünmez yaratığı çalıların içine doğru kaçmaya zorladı.

Anne babası şimdilerde Scathach'ın aklına nadiren geliyordu. Her ikisi de hayattaydı; öyle olmasa kendisine illa ki söylenirdi. Güya Danu Talis'in kayıp dünyasına öykünerek geliştirilmiş uzak bir Gölge Alemi'ndeydiler. Yüzyıllardır oraya gitmemişti. Bir anda, kulağa tuhaf gelse de, Nicholas ve Perenelle'in yıllar içinde o hiç sahip olmadığı anne babaya dönüşmüş olduklarını düşündü.

Bunu aklından ilk geçirişi de değildi.

Yüzünü buruşturup Flameller ile karşılaştığı ilk seferi hatırlamaya çalıştı. Bunun on dördüncü yüzyıl ortalarında Paris'te, çift, Büyücü Abraham'ın Kitabı'nı satın aldıktan kısa süre sonra olduğuna neredeyse emindi. Codex'i tercüme etmeye çalıştıkları dönemde onlarla İspanya'da buluştuğunu kesin olarak biliyordu; bir de 1402'de Perenelle'in cenazesi için Paris'te bulunduğuna emindi. Yüzyıllar içinde yolları tekrar tekrar kesişmişti. O, yeri geldiğinde onların hayatlarını kurtarmış, Flameller de kendisininkini birden çok kez kurtarmış ve bir şekilde neredeyse onun ailesi hâline gelmişlerdi. Tavsiyeye ihtiyacı olduğunda Perenelle'e danışmış, paraya ihtiyacı olduğunda Nicholas'a gitmişti.

On yıllar içinde yeni ailesine katılan başkaları da olmuştu. Joan mesela, onun için bir kız kardeş gibiydi. Fakat humani dostlar edinmekteki sorun, onların zamanla yaşlanıp ölmeleriydi; o yüzden de son birkaç yüzyılda humaniyle yeni arkadaşlıklar kurmamaya özen göstermişti. Yakın bir arkadaş çevresine sahip olduğu son sefer, vampir kavminden üç kişiyle Almanya'da bir Goth-punk müzik grubunda olduğu dönemdi. Epey çılgın

zamanlar geçirmişlerdi. Gündüz uyuyor, geceleri şarkı söyleyip eğleniyorlar, sonra da şafak sökmeden önceki alaca karanlık saatlerinde *Nix*, yani yabani su perileri avlıyorlardı. Şimdilerde San Fransisco'da Uzak Doğu sporları dersleri verdiğinden, çok sayıda öğrencisi vardı ve her ayın son Cuma günü birkaçıyla yakınlardaki bir suşi restoranındaki karaoke gecesinde buluşuyorlardı. Ne var ki bunların hepsi sıradan bir intiba yaratmak içindi, dosttan ziyade birer tanıdıktı hepsi.

Ve kendini yalnız hissetmiyordu. Tam anlamıyla değil...

Yine de şu son birkaç gün ona humaninin arkadaşlığından ne kadar çok keyif aldığını hatırlatmıştı. Becerilerini sadece stüdyoda değil de hakkıyla kullanabildiği için sevinçten deliye dönmüştü. Binyıllara yayılmış bir Uzak Doğu dövüş sporları eğitimi vardı; bunu arkadaşlarını korumak, onları kollamak için kullanmalıydı. Bu ona istendiğini, kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyordu. Paris'teki macera dünyada tekrar etkin bir rol oynama zamanının geldiğini anlamasını sağlamıştı. Tüm bunlar bittiğinde humani için bugüne dek ne yaptıysa buna aynı şekilde devam edeceğine kendi kendine söz vermişti – korumaya ihtiyacı olanları koruyacak, hak edenleri cezalandıracaktı.

Şu andaysa, bu sözü tutabileceğini sanmıyordu.

Gölge daha önce de zor durumlarda kalmıştı; Gölge Alemlerinde mahsur kalmış, kendini kurtulma şansının çok düşük olduğu durumlarda, canavarlarla savaşırken, hatta bir keresinde koskoca bir orduya tek başına kafa tutarken bulmuştu. Ne var ki hayatta kalacağından ve

evine döneceğinden hiçbir zaman kuşkusu olmamıştı. Bir Gölge Alemi'nin hem girişi hem de çıkışı vardı. Tek yapması gereken o çıkışı bulmaktı. Düşmanlarla savaşılabilir, onlar kandırılabilir, yenilebilir ya da dostlukları kazanılabilirdi.

Fakat bu seferki durum farklıydı.

Bu Buzul Çağı dünyasında düşman çoktu ve hiçbiri de kandırılacak ya da dostluğu kazanılacak türden değildi. Bitki örtüsünün büyük kısmı zehirli ya da yenmez şeylerdi; hayvanların her biriyse açtı.

Üstüne üstlük sayıları da çok fazlaydı.

Kılıç dişli kaplanlarla karşılaşmalarından sonra, Scathach ve Joan; aslanlar, dev ayılar ve sürülerce bizon görmüşlerdi.

Sesleriyle kulakları sağır eden kocaman akbaba sürüleri göklerde kanat çırpıyordu. Gece karanlığı çökünce kurtların ilki gözlerine ilişmişti. Yüksek otların arasında onlarla aynı hızda ilerleyen, iri, uzun bacaklı yaratıklardı bunlar.

"Kurt mu?" diye sordu Joan.

"Dev kurt," diye düzeltti Scathach. "Günümüzdeki kurdun atası ve bir o kadar da öldürücü. Gördüğün her bir tanesi için görmediğin en az on tanesi daha vardır üstelik."

"Dört tane görebiliyorum."

"Eh, o hâlde bizi büyük bir sürü izliyor."

Scathach, upuzun hayatında ilk kez olarak başının belada olabileceğini düşünmeye başladı. Hem de ne bela! Bu, hızının ve özel yeteneklerinin bile faydalı olamayacağı bir durumdu. Karanlığa doğru bir taş daha

fırlattı, taşın bir hayvanın etine çarptığını duydu ve yaratığın kaçacağını tahmin ettiği yöne doğru bir tane daha fırlattı. Bir kurt korkuyla uludu. "Atış ve sayı!" diye fısıldadı.

Daha ancak birkaç saattir buradaydılar, ama şimdiden büyük yırtıcı hayvanların ilgisini çekmeye başlamışlardı. Scathach'ın onlarla dövüşebileceğine şüphesi yoktu, Joan da dövüş becerisinde neredeyse ona denkti; fakat eninde sonunda ikisinden biri yaralanacaktı. Ve ölümsüz olsalar da bu, yara almayacakları anlamına gelmiyordu. Aldıkları yara yeterince kötüyse ölürlerdi. Bir kaplanın pençe darbesi, bir ısırık, hatta alelade bir çizik bile kısa sürede iltihaplanabilirdi. Metabolizması iyileşmesini sağlardı, ama ancak beslendiği takdirde. Sorun şuydu ki, burada, beslenmekte kullanabileceği kimse yoktu, tabii Joan dışında... ki bunu da asla yapmazdı.

Scathach'm vampir kabilesi kan içici değildi; onların başka ihtiyaçları vardı.

Her ne kadar beslenmeye çok nadir ihtiyaç duysa da, er ya da geç açlık onu ele geçirecekti. Joan'un da yemeğe ihtiyacı olacaktı. O vejetaryendi ama bu zamanda, burada neyin güvenle yenilebileceğini kim bilebilirdi?

Gölge derin bir nefes alıp temiz gece havasını içine çekti ve kollarını uzatıp etrafı gözden geçirmek üzere arkasına yaslandı. Yakınlarda bir yerde, bir aslan kükredi ve daha ufak bir yaratık telaşlı bir çığlık kopardı.

Tahmin ettiğinden daha uzun yaşamış, uygarlıkların yükselip çöküşünü, sonra tekrar yükselişini görmüştü. Humani tarihinin en iyi ve en kötü zamanlarına şahit olmuştu. Uzun yaşamında elbette hataları olmuştu; her

ne kadar yaptıkları için özür dilemek tabiatında yoksa da, şimdi olsa bazı şeyleri çok daha farklı yapardı. En büyük pişmanlığı Cuchulain'i eğitmek olmuştu. Bir delikanlıyı alıp onu bir savaşçıya çevirmişti; bu da nihayetinde onu ölümüne götürmüştü. Belki öncesinde onu ölümsüz kılacak bir Ata efendi bulmalıydı. Ne tuhaf, yüzyıllardır Cuchulain'i düşünmemişti; zira onun anısı kız kardeşine dair hatıralarına ayrıştırılamayacak şekilde karışmıştı ve onlar da acı dolu hatıralardı.

Hayatını tekrar baştan yaşayacak olsa ikiziyle asla ve asla kavga etmezdi. Anne babası ve erkek kardeşi onu umursamazken, Aoife her zaman onun yanında olmuş, onu koşulsuzca sevmişti.

Scathach dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına doladı ve çenesini diz kapaklarına yasladı. Kız kardeşini düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Acaba Aoife hâlâ Dünya üzerinde miydi? Öyle sanıyordu.

Ara ara, kızıl saçlı, açık tenli bir savaşçıya dair söylentiler duyuyor ya da karşısına kendisini Aoife'yla karıştırmış, efsanelerini artık onun bile ayıramayacağı kadar birleştirip harmanlamış hikâyeler çıkıyordu.

Scatty, önündeki manzaraya bakarken, burada ölmesinin çok büyük bir olasılık olduğunu fark etti. Ne zaman ölümü düşünse, bunun görkemli bir savaşta, isminin nesillerce hatırlanmasını sağlayacak büyük, ihtişamlı bir olay esnasında olacağını hayal etmişti. Bu yapayalnız dünyada, Tarih Öncesi bir dev yaratık tarafından avlanarak can verme fikri hoşuna gitmiyordu. Ani bir düşünceyle doğruldu. Bir keresinde kendisine çok değişik bir yerde öleceği söylenmişti. Eh, Buzul Çağı dünyasından daha değişik bir yer nerede bulacaktı?

Scathach başını yukarı kaldırıp göklere baktı. Gökyüzü bulutsuz, yıldızlar öyle parlak ve berraktı ki, toprağa azıcık bir ışık bile düşürüyorlardı. Takımyıldızları bulmaya çalıştı. Dünya üzerinde yaşadığı yüzyıllar içinde yerleri değişmişti, ama Kutup Yıldızı'nı bulmayı başarırsa, o zaman...

Tam o sırada kocaman gri kurt, yabani çenesi ardına kadar açık, postu akan salyalarıyla keçeleşmiş hâlde karanlığın içinden üzerine atladı.

Scatty sırtüstü yatıp bacaklarını hızla iterek yaratığı göğsünden yakaladı, onu olduğu gibi havaya kaldırıp gece karanlığının içine doğru fırlattı. Tek bir şaşkın çığlık duyuldu, sonra otların içine düşüşünün patırtısı, peşine de ayağa kalkıp uzaklaşırkenki hırıltısı.

Gölge sırt üstü yerde kalıp karanlık gökyüzüne dikti gözlerini.

Yıldızlarda tuhaf olan bir şey vardı.

Yavaşça ayağa kalkıp mağaranın dışına çıktı ve göğe baktı.

Neredeyse Samanyolu'na benzeyen muazzam bir ışık yolu gökyüzünü aydınlatıyordu, fakat bunun genel biçiminde yanlış olan bir şey vardı. Yay şeklinde olması gerekirken fazlasıyla düz görünüyordu. Ayrıca hangi yöne bakarsa baksın Kutup Yıldızı'nı bir türlü bulamıyordu.

"Nerede?.." diyerek soludu.

Ve sonra Ay doğuda koskocaman, sapsarı yükselerek istikrarla göklere tırmandı ve manzarayı süt beyazı bir ışığa boyadı. Gökyüzü o kadar berraktı ki, yüzeyindeki krater tek tek seçilebiliyordu.

Bir an sonra ikinci bir Ay yükseldi.

Sonra bir üçüncü.

Ve dördüncü.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Josh, Sophie'ye bakıp korkuyla karışık bir hayranlık içinde, "İriymiş," diye fısıldadı. "Bayağı bir iri."

Gözlerini adama sabitlenmiş olan kız da başını sallayarak katıldı ona.

Prometheus dev gibiydi. Ata'nın boyu iki metrenin üzerindeydi ve tamamı kas olmak üzere en az 130 kg ağırlığında gibi duruyordu. Bedeninde bir gıdım yağ yoktu. Kot pantolonu yırtık pırtık, giyilmekten her iki dizde de aşınmış, dikiş yerlerinde yıpranmıştı; tişörtünün üzerindeki logo o kadar solmuştu ki neredeyse görünmüyordu, botlarının üzerinde kalın bir çamur tabakası kuruyup kabuk tutmuştu. Saçları sık kızıl lülelerle doluysa da, sakalı gri ve gümüş rengi tutamlarla yol yoldu.

"Amca!" Aoife bir sevinç çığlığı atarak arabanın kapısını açtı ve iri yarı adamın üzerine atıldı.

"Aoife!" Adam sanki ağırlıksızmışcasına kadını yakaladığı gibi havaya fırlattı, ikisi de gülüyordu.

Josh aniden bu gaddar görünümlü adamın kollarında bir çocuk gibi duran Aoife'yı havaya fırlatırken sırıtışına gülümserken buldu kendini.

Ansızın, küçükken kendi babasının, onu aynen böyle havaya fırlatışını tüm canlılığıyla hatırladı. O uçma hissine bayılırdı.

"Cici kızım benim." Prometheus, Aoife'yı tekrar, bu kez daha da yükseğe fırlattı, Aoife da bir çığlık daha kopardı.

Bir hıçkırığa tutularak, "Düşürme sakın beni," dedi nefes nefese.

"Hiç düşürdüm mü?" diye sordu Ata. Josh bir anda adamın İngilizceyi şaşırtıcı derecede kuvvetli bir Güneyli aksanıyla konuştuğunu fark etti.

"Asla," dedi kadın soluksuzca.

"Uzun zaman oldu. Çok uzun zaman." Dev gibi adam Aoife'yı tutup yere indirdi, onu omuzlarından tutarak bir adım geriledi ve baştan aşağı süzdü. "Büyümüşsün..."

"Son gördüğünden beri bir santim dahi büyümedim," dedi Aoife hemen.

"Ne zamandı o?" diye sordu adam.

"Ah, çok olmadı. Yüz yirmi yılı biraz geçti sanırım." Aoife koyu renk gözlüklerini başının üzerine itip, amcasının geniş yüzüne baktı.

Josh anında adam ve kadının gözlerindeki yeşilin bire bir aynı tonda olduğunu fark etti.

"Son görüşmemizde," diye devam etti Aoife, "Krakatoa'da Nagalarla başım derde girdiğinde, Niten'le birlikte yardımıma gelmiştiniz."

Prometheus başını sallayıp güldü. "Evet evet, hatırlıyorum!"

"Krakatoa," diye heyecanla soludu Josh. "Orası annemle babamın beş sene evvel gittiği yer. Üzerinde yanardağ olan ada..."

Dönüp arabanın içine baktı, fakat kimsenin onu dinlediği yoktu: Sophie, Nicholas ve Perenelle, hepsi gözlerini Ata'ya dikmişti.

İkizlerin anne babaları onlar on yaşındayken bütün yazı o adada geçirmişler, Josh da adayı ve anne babalarının çektiği fotoğrafları iki yıl önce okulda yaptığı bir projenin çıkış noktası olarak kullanmıştı. Dünya üzerinde kayıtlara geçmiş en büyük yanardağ patlamalarından birinin on dokuzuncu yüzyılda Krakatoa'da yaşanmış olduğunu biliyordu... Bunun aşağı yukarı yüz yirmi yıl önceye denk geldiğini fark ederek irkildi.

"Peki ya erkek arkadaşın Kılıç Ustası nasıl?" diye gürlercesine konuştu Prometheus.

Aoife hemen "O benim erkek arkadaşım değil," dedi; solgun yanaklarında al al noktalar belirivermişti. "İyi ama."

"Yakınlarda gördün mü?"

"Hem de çok yakında." Aoife arkasına dönerken, arabanın sürücü kısmının kapısı açıldı ve Niten dışarıya çıktı. Japon ölümsüz ellerini kalçasına yapıştırıp eğilerek iri, kızıl saçlı Ata'yı selamladı.

Prometheus da ona aynı selamla karşılık verdi. "Seni görmek ne güzel eski dost," dedi içtenlikle.

"Seni de, Ateşin Efendisi."

Josh etrafına bakınarak bir anda, Prometheus'un arabanın yanı başında belirdiği anda çamurdan yaratıkların gözden kaybolup dar kır yolunun iki yanındaki ağaçların ve uzun otların arasına geçivermiş olduklarını fark etti. Güneşe dönen çiçekler gibi boş yüzleri kızıl saçlı Ata'ya dönük duruşlarıyla, yaprakların arasında seçebiliyordu onları.

Prometheus başını eğip arabanın arka koltuğuna baktı.

"Bakalım burada başka ne sürprizler varmış," dedi. "Hoş bir sürpriz mi?.."

Perenelle, Nicholas'ın arabadan inmesine yardım etti.

"... Yoksa pek de hoş olmayan bir sürpriz mi?" diye sözünü bitirdi Ata. Sonra doğrulup Efsuncu'nun elini tutup üzerine doğru eğildi. "Keşke sizi görmenin her zaman için bir zevk olduğunu söyleyebilseydim Bayan Flamel, fakat siz hep beraberinizde kötü haberlerle gelirsiniz."

"Bu durumda kötü haber ben oluyorum sanırım." Nicholas elini uzattı fakat Prometheus onu görmezden gelerek, şefkatle Simyacı'ya öyle bir sarıldı ki adamın ayaklarını bir an için yerden bile kesti.

Ata sözlerindeki ithamı hafifletmek için gülümseyerek "Sen her zaman kötü habersin," dedi tatlı tatlı. Yeşil gözleri ölümsüze bakarken dertliydi. "Bugün de gördüğüm kadarıyla farklı değil. Yaşlanmışsın Simya-

cı." Dönüp kadına baktı. "Sen hâlâ her zamanki kadar güzelsin."

"Sen hep çapkının tekiydin zaten. Ama doğrusunu yaptın, bir kadına asla yaşlandığını söylememek lazım." Perenelle gülümsedi.

"Başımız belada," diye itiraf etti Nicholas. "Hepsini sonra anlatacağım. Fakat önce tanışmanı istediğim iki kişi var." Nicholas arkasını döndü ve Josh bir anda Simyacı'nın kendisine baktığını fark etti. Derin bir nefes alıp yolcu kapısını açtı ve anında havada sanki görünmez bir güç onu geriye itiyormuş gibi bir basınç hissetti.

Ata'nın etrafında belli belirsiz bir kırmızı halka ilişti gözüne; fakat arabadan indiği anda ışıltı yoğunlaştı ve sanki Ata, teninin hemen üzerinde dalgalanan kızıl bir sisle sarmalanmış gibi bir hâl aldı.

Josh, Prometheus'un arkasında Aoife'nın gri aurasının bedeninden buhar gibi yükseldiğini görebiliyordu. Bir adım öne çıkışıyla kendi aurası da âdeta bir patlamayla etrafını kuşattı. Başı kaşındı ve parmaklarıyla saçlarını sıvazladı. Elinin altında portakal kokulu kıvılcımların çıtırtısını hissedebiliyordu.

"Bir altın daha," dedi Prometheus hüzünle. Gözleri Flamellere bakarken sertleşti. "Geçen sefer olanlardan sonra anlaştık sanıyordum..."

Nicholas, "Bu herhangi bir altın değil," diyerek adamın sözünü kesti. "Bu saf altın." Josh'u işaret etti. "Ona yakından bak Prometheus. *Aura*sına bak. O efsanedeki altın ikiz. Uyandırıldı, Gılgamış'tan Su Büyüsü'nü öğrendi. Şimdi de Ateş'i öğrenmesi lazım."

"Ve sen de onu eğitmemi bekliyorsun?"

"Lütfen. Çok vaktimiz yok."

"Kesinlikle olmaz," diye çıkıştı Prometheus. "Geçen seferden sonra bir daha asla bir humaniyi eğitmeyeceğimi sana söylemiştim."

Şaşkına dönmüş, sarsılmış Josh tam Nicholas'a dönüyordu ki sırtında bir serinlik hissetti. Dönüp arkasına baktığında Sophie arabadan inmekteydi.

Sophie'nin hissettiği uyuşma Prometheus'un kocaman başının arabanın içine bakmak üzere uzandığını gördüğü an başlamıştı. Sanki binlerce karınca, el ve ayak parmaklarından başlayarak vücudunun içinde yarışırcasına aceleyle kafatasına doğru ilerlemekteydi. Üstelik karıncalanma beraberinde hatıraları da getirmişti.

... kayalığın tepesinde kızıl saçlı bir oğlan, köpüren denizden yükselen çok bacaklı bir canavar...

... oğlan artık egzotik gümüş zırhı içinde genç bir adam olmuş, alev alev, kıpkırmızı kılıcını sıra sıra zırhlı savaşçıya doğru savuruyor...

... aynı genç adam uzaklardaki ışıl ışıl metal gemilerden bir filonun üzerine ateş topları yağdırıyor...

... adam artık iyice yaş almış, peşinde binlerce, on binlerce daha yeni yaratılmış humaniyle İsimsiz Şehir'den çıkıyor...

... adam, artık yaşı daha da ilerlemiş, yaralar içinde, zehirli bir Gölge Alemi'nde bir kayaya zincirlenmiş, kuşa benzer yaratıkların daimi saldırısı altında...

Ayağı yere değdiği anda aurası Sophie'nin bedeni etrafında aydınlandı ve anında sertleşip katılaşarak vü-

cudunu tümüyle kaplayan değişik görünüşlü gümüş bir zırha dönüştü. Pürüzsüz oval bir miğfer başını tümüyle örtüyordu, göz delikleri yeşil camla korunmuştu ve parmaklarını saran eldivenler metalden olmakla birlikte deri kadar esnekti.

Sophie'nin sesi, miğferin içinde "Bu zırh tanıdık geldi mi?" diye hafifçe yankılanarak bu dünyanın dışından kopup gelmiş bir tınıya büründü. Zırh, Prometheus'un genç bir adamken giydiği zırhın birebir kopyasıydı.

Prometheus bir adım geriledi, yüzü kireç gibi olmuştu. Aoife uzanıp amcasının elini tuttu.

"Bana kendi aurandan bunun gibi bir zırh yaratmıştın, hatırladın mı? Beni korumak için yaptığını söylemiştin." Havadaki vanilya kokusu iyice kuvvetlendi, sonra içine başka bir koku karıştı – tutuşan yaprakların keskin kokusu. İnce, kahverengi bir hat gümüşe karıştı, yüzeyine leopar derisini andıran bir desen verdi.

Prometheus başını sallayarak geriledi. Kızıl saçlarında ve sakalında kıvılcımlar toplandı. Göğsü ve omuzlarında ışıl ışıl, kıpkırmızı bir zırh şekillenmeye başladı. "Kimsin sen?" diye sordu Danu Talis'in kayıp dilinde.

Kız aynı dilde "Ben Sophie Newman'ım," diye cevap verdikten sonra İngilizceye döndü. "Ve ablandan bir mesaj getirdim."

Prometheus'un aurası kan kırmızı alev aldı ve Sophie'nin üzerindekine benzer bir zırh bedenini kapladı. Biri kırmızı, biri gümüş iki metal zırh parlaya parlaya havaya renkli aura tutamları saçtı. Prometheus "Ablam benim için öldü," diye gürledi; sesi miğferi içinde

yankılanarak daha da kuvvetleniyordu. "O bana ihanet etti... Hepimize ihanet etti."

Sophie'nin zırhı soldu, saydam ve kristal gibi bir hâl alarak altındaki kızı görünür kıldı. Gözleri, yüzüne oturtulmuş birer ayna gibi som gümüştendi. "O ne gerekiyorsa onu yaptı," dedi. Aniden aurası teninden gümüş damlacıklar hâlinde koparak tümüyle kayboldu. Konuşmaya başladığında çıkan ses ise Endor Cadısı'nın çatlak, yaşlı sesiydi. "Küçük kardeşim, ben mecbur olduğum şeyi yaptım ve senin için yaptım onu. Sen hayatını beni koruyup kollayarak geçirdin ve bunun için korkunç bir bedel ödedin. Evet, Chronos'la gidip gözlerimi ona feda ettim, fakat bunu her daim değişen zaman tutamlarını görebilmek ve bu sayede seni her zaman izleyebilmek ve koruyabilmek için yaptım."

"Zephaniah..." diye fısıldadı Prometheus. Auradan zırhı bedeninden akarak ayaklarının dibinde toplandıktan sonra toprağa karıştı. Etrafında ufacık dağ çiçekleriyle bezeli yemyeşil otlar bitti.

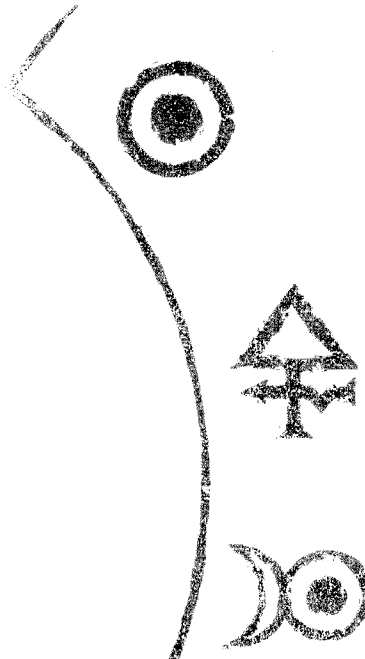
Sophie, Ata'ya döndü. Sözlerine, "Bu dünya sona erecek," diye Cadı'nın sesinde devam etti. "Bunu her bir zaman tutamında gördüm... Bir tanesi hariç. O sonuncuda çok ufak da olsa bir kurtuluş şansı görülüyor. Seninle birlikte daha yeni yaratılmış humani için savaştığımızı hatırlıyor musun, küçük kardeşim?"

Şaşkınlıktan âdeta dili tutulmuş olan Prometheus başını sallamakla yetindi.

"Şimdi iki başka kardeşin aynısını yapma vakti. Ve onların senin yardımına ihtiyacı var, küçük kardeşim."

Prometheus başını iki yana sallamaya başladı. Yeşil gözleri ateşten yaşlarla kocaman olmuştu. "Lütfen benden bunu isteme..."

Cadı'nın sesinde şimdi öfke hissediliyordu. "Senin auran humaniye hayat verdi. Sen onların babasısın ve her baba gibi aileni korumak senin yükümlülüğün. Bunu reddersen, humaniyi yok olmaya mahkûm edeceksin." Sophie ayakları üzerinde yalpalamaya başladı ve Josh hızla koşup onu yakaladı. Oğlanın altın aurasından tutamlar kızın etrafına, etine değdikçe tıslayıp çıtırdaya çıtırdaya tanecikler püskürterek dolandı. Kız ürperdi. Gözlerini tekrar açtığında, parlak mavi renklerine geri dönmüşlerdi. Göz kapakları titreşti, gözlerini kuvvetle kırpıştırarak bakışlarını Prometheus'tan Josh'a çevirdi. Nefes nefese "Beni hayal kırıklığına uğratma. Küçük kardeşimle her zaman çok gurur duymuşumdur," deyip bayıldı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Virginia Dare, buz gibi suyun içine düşerlerken "Geçiş kapılarından nefret ediyorum!" diyerek bir çığlık kopardı.

"Şimdi mi söylüyorsun!" diye bağırdı Dee.

Düştükçe düştüler... Ta ki ansızın etraflarını su yerine sadece mutlak bir karanlık kuşatıncaya kadar.

"Bilhassa da düşme gerektirenlerden nefret ederim." Virginia'nm sesi sanki daracık bir alanda konuşuyormuş gibi donuk ve boğuk geliyordu kulağa. "Atlamalılardan da pek hoşlanmam aslında."

Dr John Dee bulunduğu yeri anlamaya çalıştı, fakat karanlıkta hangi yönün yukarı hangisinin aşağı olduğuna bile emin olamıyordu.

"Işık yok mu?" dedi Virginia. "Bence şu anda biraz ışık iyi giderdi."

"Sana daha önce kimse fazla konuştuğunu söyledi mi?" dedi Dee.

"Hayır." Virginia gerçekten de şaşırmış gibiydi. "Çok mu konuşuyorum? Öyle herhâlde." Sesi değişip vahşice bir hâl aldı.

"Ama sadece zifirî karanlıkta bir geçiş kapısından düşmek zorunda kaldığım zaman! O zaman da edecek birkaç lafım oluyor hâliyle."

Kulakları tıkanıp açıldı ve sanki leş gibi kokan bir bulutun içinden geçmişlercesine bir dizi berbat koku yayıldı esti üzerilerine.

Aniden her tür hareket tümüyle son buldu. Şimdi kapkara bir boşlukta, kıpırdamadan duruyorlardı.

"Kibritin var mı?" diye sordu Virginia.

"Kibrit mi?" diye sordu Dee; kafası karışmıştı.

"Siz büyücüler her zaman üzerinizde kibrit taşırsınız sanıyordum. Mumlarınızı yakmak için. Büyücüler mum yakıp durmazlar mı?"

"Son bir yüzyıldır elektrik kullanıyorum ben," diye homurdandı Dee. "Kibrit taşımıyorum."

"Çok karanlık," dedi Virginia, malumu ilan ederek. "Korkutucu."

"Bana karanlıktan korkuyorum deme."

"Karanlıktan değil Doktor, ama karanlığın içinde yaşayanlardan korkarım."

Dee iç çekerek paltosunun altına uzandı ve taş kılıcı çıkardı. Tenine değdiği anda bıçak önce gri, sonra mavi, sonra da pırıl pırıl bir beyazlıkta parladı ve peşine aniden kıpkırmızı alevlerle tutuşarak etraflarını soğuk, sert bir

ışıkla kapladı. Kılıçtan yol yol alevler saçılıyorsa da, bu havada buz zerrecikleri bırakan, soğuk bir ateşti.

"Hmm, görecek pek bir şey yokmuş," dedi çevresine bakarak.

Virginia Dare yanında durdu, yüzü soğuk, kızıl alevlerin ışığında hortlak gibiydi. Sonra yavaşça adama döndü. "Sanırım hiçbir şey göremezken daha iyiydi."

Düz, çorak bir arazi önlerinde boz rengiyle her yönde kesintisiz uzanıyordu.

Ayaklarının altındaki tozların üzerindeki tek iz kendi ayak izleriydi.

"Neredeyiz?" diye sordu Virginia.

Dee kılıcını yukarıya kadırıp tam bir tur kendi etrafında döndü.

"Bunların bahsini duymuştum... Ama daha önce hiç bizzat görmemiştim. Yarım kalmış bir Gölge Alemi'ne benziyor."

"Yarım kalmış mı?"

"Yapımı başlamış ama tamamlanmamış." Kılıcını indirdi ve gölgeler daha yakına toplandı. "Atalar Gölge Alemlerini kendi auralarını, hayal güçlerini ve hatıralarını kullanarak yaratıyorlar. Bazen güçlü biri tek başına bir alemi bütünüyle yaratabilir, ama çoğu kez gruplar bir araya gelip birlikte kendi dünyalarını yaratırlar." Kılıcıyla ileriye işaret etti. "Bunun yapımı bitirilmemiş."

"Neden?" diye sordu Dare.

"Hiçbir fikrim yok..." diye söze başladı Büyücü, sonra Virginia'yı kolundan yakaladığı gibi sürüklemeye başladı. "Koş!" diye bağırdı.

Kadın dönüp başını kaldırdığında karanlık gökten üzerilerine doğru düşmekte olan dört cucubuth gördü.

"Geçiş kapısı kapanmadan atlayıvermiş olmalılar," dedi Dee.

Dört yaratık yumuşak bir inişle yere kondu. Belli ki sağlarını sollarını şaşırmışlardı. Dönüp kılıcın parlak ışığına odaklandılar. Muzafferane ulumalarla Dee ve Virginia'ya doğru koşmaya başladılar.

Koşmaya başlayınca biçim değiştirdiler. İnsandan hayvana dönüşümleri bir anda gerçekleşmişti. Bir an kafaları kazınmış genç birer adamken, hemen sonrakinde insan yüzlerine sahip devasa kurt gibi yaratıklara dönüşmüşlerdi.

İki ayak üzerinde koşuyorlarsa da kambur duruyorlar, pençeleriyle de yerden sarmallar hâlinde tozlar kaldırıyorlardı.

"Doktor?" dedi Virginia sakince.

"Uyut onları," diye seslendi Dee. "Aynı anda hem koşup hem flüt çalabilir misin?"

Dare flütünü deri kılıfından çıkarıp dudaklarına götürdü ve yavaşça üfledi.

Ne var ki hiçbir ses çıkmadı.

"Ah," diye nefesi kesildi kadının. "Bu, hiç de iyi değil."

Dört cucubuth artık yaklaşmışlardı. Yüzlerinin güzelliği ağızlarını dolduran tırtıklı dişlerle gölgeleniyor, tüysüz kuyrukları yeri dövüyordu.

Havada, cucubuthların ardında bir kıpırtı oldu ve Huginn ile Muninn ortaya çıktı. Dev kuzgunlar gökten

yuvarlanırcasına düşüp bir toz bulutu yaratarak yere yapıştılar. Kanatlarını çarparak yükselmeye yeltendilerse de ancak birkaç metre havalandıktan sonra tekrar yere indiler. Sonra alev alev kılıcı görüp ikisi bir ağızdan Dee'nin adını haykırdılar. Dev kuşlar görülen tek ışığa doğru atılıp mesafeyi kısa sürede katederek koşarcasına sıçrayışlarla hızla onlara doğru atıldılar.

Virginia flütünü kılıfına sokuşturup paltosunun altından yassı başlı bir savaş baltası çıkardı ve nefes nefese "Doktor, eğer dâhice bir planın varsa şimdi devreye sokmanın tam sırası," dedi. Dee hemen cevap vermeyince Dare tehlikeyi göze alıp adama bir bakış attı. "John?"

Dee durdu.

"John?" dedi kadın tekrar. Aslına bakılırsa yanından geçip gitmişti bile, ama dönüp adamın yanı başına geldi.

Büyücü'nün yüzü herhangi bir ifadeden tümüyle yoksundu. Soğuk gri gözleri, yanan kılıcın ışığıyla kırmızı ve maviye dönüyordu. Sonra Virginia bu tamamlanmamış Gölge Alemi'nin yerlerindeki iri kum tanelerinin adamın ayakları etrafında kıvrılıp dönmeye, sarmallar ve yılankavi dalgalar gibi desenler çizmeye başladığını fark etti. Elini adamın gözlerinin önüne götürdüğünde, gözler kırpışmadı ve o zaman kadın, adamın onu görmediğini, üstüne bir de onu duyamadığını anladı. "Hep belalıydın, Dr John Dee. Etrafındaki herkesin ölmesi tesadüf değil." Sonra tek başına yüzünü cucubuthlara ve kargalara döndü.

Soğuk ateş.

Sıcak buz.

Bu hisler kılıçtan yuvarlanırcasına bileklerine oradan da kollarına akıp göğsüne oturuyordu.

Sıcak ve soğukla birlikte hatıralar da gelmişti; humaniden önceki bir zamandan, Ataların dünyaya hükmettiği bir zamandan, sonra daha da ötesinden, Archonların dünyasından ve onlardan da önce Kadimlerin ve daha da ötesinde Dünya Efendilerinin hüküm sürdüğü Zamandan Önceki Zaman'dan korkunç, dehşet verici hatıralar...

Dört muhteşem güç kılıcına dair hatıralar:

... yaratılışları...

... güçleri...

... neden birbirlerinden ayrıldıkları...

... ve neden asla bir araya getirilmemeleri gerektiği...

Ve bunların sadece birer silah değil, çok daha, çok çok daha fazlası oldukları.

✧ ✧ ✧

"John!"

Büyücü yavaşça başını çevirip Dare'e baktı ve adamın yüzünde her ne gördüyse, kadının âdeta dili tutuldu. Adamın gözlerinden kadim, yabancı bir şey dışarıya bakıyordu. Kadın donup kalmış gibi adamın elinin havaya kalkışını, silahı yüzünün önüne götürüşünü izledi.

Ateş.

Taş kılıç akkor hâline gelip parladı.

Buz.

Buzlar çatırdayarak bıçağı ve kabzayı kapladı.

Aniden ateş kıpırdanıp parçalandı ve Dee'nin sol elinde kızıl kara yanan Clarent, sağ elinde de mavi alevlerle çatırdayan Excalibur kaldı.

"Nerede olmak istersin Virginia?" Dee'nin sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

"Burası dışında her yer olur."

Cucubuthlar neredeyse tepelerine kadar gelmiş, temkinli temkinli iki kılıcın etrafında daireler çiziyorlardı. Kuzgunlar, Odin'in sesiyle kahkahalar atmaktaydılar.

"Ben nerede olmak istiyorum biliyor musun?" dedi Dee. Kolları havada biri alev alev bir kırmızı, diğeri çatır çatır bir mavi, iki kocaman, kusursuz çember çizdi. Çemberler ortada kesişerek eriyen buz gibi ışıldayan uzun, oval bir biçim ortaya çıkardılar.

"John, beni korkutuyorsun."

"Ben eve gitmek istiyorum," dedi Dee. Oval kesişimin içine bir adım attı ve gözden kayboldu. Anında ateş sönmeye buz erimeye başladı. Cucubuthlar uluyup öne atıldılar, kuzgunlarsa çığlıklar kopardılar.

Virginia Dare gözlerini kapatıp kendini alevler içinde eriyen oval kesişimin içine attı...

✧ ✧ ✧

Gözlerini tekrar açtığında, güneş yüzüne vuruyordu. Sıcak, tuz kokan havayı içine çekti ve çimenlerin üzerine uzanmış, trafik seslerini dinlemekte olduğunu fark etti. Araba kornaları gürültüyle ötüyordu; o anda bu ses ona bu dünyanın en ahenkli sesi gibi geldi. Doğrulup etrafına baktı. Dee yanında oturuyordu. Excalibur

ve Clarent adamın yanında, çimenlerin üzerinde, biri bir buzlu su birikintisi içinde, diğeri kavrulmuş toprağın üstünde duruyorlardı. Virginia dehşet içinde "John, ellerin..." dedi.

Dee ellerini kaldırdı. İkisi de yanıp simsiyah olmuş, derisi çiğ ve çirkin bir hâl almış, çoktan su toplamaya başlamıştı. "Küçük bir bedel." Yüzünü ekşitti.

Virginia ayağa kalkıp etrafına baktı. Kulağına yakınlardan birtakım sesler geliyordu. Her yanında ağaçlar vardı, yakınlardaki binaların tepeleri de seçebiliyordu. Bunlardan bir tanesi, bir kule, ona çok tanıdık geliyordu. "John, ne yaptın? Neredeyiz? Lütfen bana bunun da başka bir Gölge Alemi olduğunu söyleme."

"Ansızın bu kılıçların neler yapabileceğini keşfettim," dedi Dee usulca. "Yok, *keşfettim* demek yanlış olur. Bana bu kılıçların neler yapabileceği söylendi." Dönüp Virginia'ya baktığında, kadının gri gözlerinde buz kırıkları ve köz zerrecikleri gibi ufacık mavi ve kırmızı benekler gördü. "Atalar kılıçlarla Gölge Alemleri yaratmışlardı. Archonlar ise onları geçiş kapıları yaratmakta kullanmışlardı."

"Bir geçiş kapısı yarattın!" Virginia şaşkınlık içinde ona bakakaldı. "Bu senin için bile çok etkileyici John. Peki ya cucubuthlarla kargalar?"

"Odin hayvancıklarını kurtarmaya yeltenmediği sürece sonsuza dek orada mahsur kalacaklar."

"Bizi buraya nasıl getirdin?" diye sordu Virginia.

Dee'nin gülümsemesi bir anda ıstırap doldu. "Nerede olmak istediğimi *görüverdim* işte," Aniden durdu

ve tekrar ellerine baktı. "Aslına bakarsan ellerim iyice acımaya başlıyor..."

"Ellerine biraz aloe vera jeli sür," dedi Dare hemen. "Pekiyi tam olarak neredeyiz?"

"San Fransisco'da, Pioneer Park'ta." Başını ağaçların üzerinden yükselen Coit Kulesi'ne döndü. "Evimden beş dakika uzakta."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yani gökte dört ay var ve bu da iyi bir haber, öyle mi?" Joan of Arc mağaranın ağzında durup gözlerini dört aya dikti. Biri kocaman ve sapsarı, ikinci daha ufak ve maviye çalan mürekkep karası; üçüncü parlak zümrüt yeşili, dördüncüyse renksizdi. Zayıf Fransız kadın parmaklarıyla kısa, bir oğlan çocuğununkini andıran saçlarını düzeltti. "Bilmediğim çok şey var, astronomi de bilgimin kuvvetli olduğu alanlardan değil; fakat ben bile dünyanın dört uydusu olmadığını, bunun *hiçbir dönemde* olmadığını biliyorum."

Ay ışığı Scatty'nin kızıl saçlarını siyaha boyamış, tenini her zamankinden bile soluk gösteriyordu. Gözleri gümüşten birer aynaydı âdeta. "Bunun ne demek olduğunun farkında mısın?" dedi heyecanla.

Joan başını iki yana salladı.

"Bu demektir ki, bir Gölge Alemi'ndeyiz."

Joan ona boş boş bakmayı sürdürdü; ayların ışıkları, karanlığın içinde dört iğne deliği gibi gri gözlerinde yansıyordu.

"Yani geçmişte değiliz."

"Hayır," dedi Scatty, arkadaşının ellerini kavrayıp kuvvetle sıkarak. "Değiliz."

"Ve bu da iyi bir şey, öyle mi?"

"Geçmişte olsaydık, o zaman herhangi bir çıkış yolumuz olmaz, orada tıkılıp kalmış olurduk. Ya da en azından ben birinin gelip bizi kurtarması haricinde –ki birinin bizim tüm zamanlar içinde nerede olduğumuzu bulabilmesi son derece küçük bir ihtimal– bir çıkış yolu bulamadım. Kendi zamanımıza ulaşmanın tek yolu belki bir milyon yıl yaşamak olurdu."

"Bu mümkün mü?"

"Teoride evet. Atalar ve İkinci Nesil son derece uzun yaşayabilirler, ama humaniden emin değilim. On bin yıldan sonra zavallı Gılgamış'a ne olduğuna baksana. Sanırım beden yaşamayı sürdürebiliyor, fakat zihin tüm o deneyimlerin ve hatıraların ağırlığı altında parçalanıyor."

"O hâlde, bu bir Gölge Alemi'yse..." diye başladı Joan.

"... mutlaka bir geçiş kapısı da vardır," diye memnuniyetle arkadaşının sözlerini tamamladı Scatty.

"Peki nasıl bulacağız onu?" diye sordu Joan.

Scathach'ın gülümsemesi kayboldu. "O kısmı henüz tam çözemedim. Ama buralarda bir yerlerde olmalı."

Dev kurtlar şafak sökerken saldırıya geçti.

Scathach ve Joan onları kolaylıkla yendiler ve onları koşar adım, uluya uluya arazinin üzerine çökmüş yoğun sisin içine doğru kaçırttılar.

Kısa süre sonra tek bir aslan mağaranın etrafında dolanmaya başladı, fakat Scatty onu iyice uzaklaşıncaya dek taşlar fırlatarak kovaladı.

Sonra meydana küçük suratlı dev ayı çıktı.

İki kadın yaratığın dört ayak üstünde büyük adımlarla koşarak yaklaşmasını, başını geriye atıp havayı koklayışını izlediler. Yaratık kocamandı.

"En az bir ton ağırlığında olmalı," dedi Scatty, kısa kılıçlarını gevşetip nunçakusunu kontrol ederek. "Bahse varım iki ayak üstüne kalktığında boyu üç buçuk metreye yaklaşıyordur."

"Onu öldürmek zorunda kalmak istemiyorum," dedi Joan.

"İnan bana, onu öldürme konusunda senin çekincelerini paylaşacak değilim." Katlanmış nunçakusunu gösterdi. "Şu anda bize bakıp aklından 'işte kahvaltım' diye geçiriyor."

Joan kararlılıkla başını sallayıp kılıcını kınına soktu ve omuzunun üzerine attı.

Scatty iç geçirdi. "Eğer onu öldürmezsek, o bizi öldürecek."

Joan kararlılıkla başını salladı: "Onu öldürmeyeceğim."

"Sana bir zamanlar bir ordunun başını çektiğini hatırlatabilir miyim?"

"O uzun zaman önceydi. Kendimi savunurum elbette, fakat masum bir yaratığı öldürmeyeceğim."

"Bu yüzden mi vejetaryen oldun?"

Joan başını salladı. "Hayır," diyerek güldü. "Nicho-

las bana senin kanını verdikten kısa süre sonra, etin tadından gerçekten nefret ettiğimi fark ettim."

Ayı yokuşun dibinde durup onlara baktı. Sonra arka ayakları üzerinde şahlanarak başını geriye attı ve uludu.

Scatty hayvanın boyuna dair tahminini tekrar değerlendirdi.

"Üç buçuk metreden fazla boyu." Yaratığı dikkatle inceledi. "Onu alt edebilirim."

"O pençelere bak," dedi Joan. "Tek bir darbesi kafanı uçurur. Birçok yeteneğin olduğunu biliyorum ama yeni bir kafa çıkarmak onlardan biri değil."

Sabah saatlerinin çoğunu koşarak, yemyeşil, dalga dalga çayırların içinde rahatlıkla ilerleyerek geçirdiler. Artık bunun bir Gölge Alemi olduğunu bildikleri için, etraftaki ufak tutarsızlıklar belirgin bir hâl almıştı. Rüzgâr sadece güneyden esiyor ve her daim limon kokuyordu, havada tek bir böcek olmadığı gibi güneş normalde olduğu üzere doğudan doğup göğe yükselse de en yüksek noktasında fazla uzun süre kalıyordu.

"Sanki biri Buzul Çağı'nı aklında kaldığı kadarıyla yaratmış, daha doğrusu yeniden yaratmış gibi," dedi Scatty.

"Eh, hayvanları tutturmuşlar," dedi Joan Fransızca. Her ne kadar zindeliğini ve formunu korumaya özen gösterse de, o ana kadar bir maratona eşit mesafe koştuklarını tahmin ediyordu; üstelik koşu yakında bitecek gibi de durmuyordu. Dalağı şişmiş, baldırlarına kramp

girmeye başlamıştı. Ayrıca botlarının içinde ayağının su toplamaya başladığım da hissedebiliyordu. "Birazdan dinlenmem gerekecek," dedi. "Biraz su içmem lazım."

Scatty sağ taraflarına işaret etti. "Şurada bir dere olmalı."

Joan hiçbir şey göremiyordu. "Nereden anladın?"

"Yere bak," dedi Gölge, parmağıyla işaret ederek. Ayaklarının etrafındaki toprak, sağa doğru giden toynak ve pençe izleriyle doluydu.

Eğer orada su içilecek bir yer varsa, o hâlde muhakkak su içen bir şeylerle karşılaşacağız demektir..." diye söze başladı Joan.

"Ne kadar susadın?"

"Çok."

Scathach her iki nunçakuyu da kılıflarından çıkarıp sağa döndü ve hayvanların izlerini takibe koyuldu. "Hadi sana su bulalım. Söz veriyorum beni öldürmeye kalkışmayan hiçbir şeyi öldürmeyeceğim."

İzler bir oyuğa doğru uzanıyor, oraya kadar bel hizasında olan otlarsa artık omuzlarına kadar yükseliyor, tıslıyor, gürültüyle birbirlerine sürtünüyordu. Hava yaşamın, bitkilerin yoğun, boğucu kokusuyla doluydu. Yüzlerine çarpan limon kokulu esinti olmayınca, sıcaklık birden yükseldi.

Scathach elini kaldırdı ve Joan durup hemen arkasına dönüp baktı. Gölge başının arkasını arkadaşınınkine dayayarak durdu. Joan'un gençliğinin Fransızcasım kullanarak "Dikkatli ol," dedi. "Burada yolunda olmayan bir şeyler var."

Joan başıyla onayladı. "Otların arasından ileriyi göremiyoruz, koku alma duyumuz iyiden iyiye şaştı, işitme yetimiz bile bozuldu. Tesadüf mü?" diye sordu.

"Ben tesadüflere inanmam," diye cevap verdi Gölge. Nunçakusunu tekrar kılıfına sokup bir örnek kısa kılıçlarını çekip çıkardı. "Burada kötü bir şeyler var," diye tekrarladı. "Hem de çok kötü."

Kısıtlı görüş, işitme ve hatta koku alma kabiliyetleriyle, dezavantajlı olduklarının bilincinde, son derece temkinli ilerlediler. Uzun otların arasında herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi.

"Yılanlar," dedi Joan aniden.

Scatty sıçrayıp sağa sola döndü. "Nerede?"

"Hiçbir yerde. Sadece geldiğimizden beri hiç yılan görmediğimizi fark ettim. Oysa burası yılan kaynıyor olmalıydı. Hele de tam burası. Çayır en uygun ortam hâlbuki."

Beş-altı adım daha attılar ve otlar aniden son buldu. Hemen önlerinde ışıl ışıl mavi bir su birintisi bulunuyor, çarşaf gibi sularında gökyüzündeki kıpırtısız bulutların yansımaları görünüyordu.

"Gölge Scathach ve Jeanne d'Arc. Nerelerdeydiniz? Sizi o kadar uzun zamandır bekliyorum ki! Dünyama hoş geldiniz." Başlıklı adam durup kollarını iki yana açtığında, gözlerine sol elinin yerini almış olan kıvrımlı metal kanca ilişti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sophie gözlerini açtı ve Josh'un yüzü bir anda görüş alanına girdi. Oğlanın yüzüne bir rahatlamanın yayıldığını gördü. Mavi gözleri bir anda yaşlarla kocaman olmuştu.

"Merhaba," diye fısıldadı, fakat sesi titriyordu. Öksürüp konuşmayı tekrar denedi: "Merhaba. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sophie yavaş, derin bir nefes alarak kardeşinin sorusu üzerine düşündü. Aslına bakılırsa, gayet iyi hissediyordu kendini. Hatta iyiden de fazlası, harika. Zinde ve güçlüydü, zihniyse berraktı. Doğrulup etrafına baktı. Ta bin dokuz yüz altmışlarda döşenmiş gibi duran ufacık, tıklım tıkış bir odada, dar bir kanepenin üzerinde yatıyordu. Duvarlar perdelerle ve yerdeki kahverengi muşamba döşemeyle uyumlu, siyah ve kırmızı halka-

larla bezeli, berbat bir kahverengi duvar kâğıdıyla kaplıydı. Ufak mutfak masasını parlak kırmızı bir plastik tabaka örtüyordu ve etrafındaki dört sandalyeden de sadece ikisi birbiriyle uyumluydu.

Oda loştu, eskilikten ve kullanılmamışlıktan kokuyordu, tek ışık köşedeki bir masanın üzerinde duran örümcek ağlarıyla kaplı lambadan geliyordu. "İyiyim," dedi, ayağa kalkıp pencereden bakmaya gitti. Havanın kararmış olduğunu görerek şaşırdı ve hemen bileğine baktı, fakat saati üzerinde değildi. "Ne kadar uyudum?"

"Dört saatin üzerinde..."

"Dört saat mi? Saat kaç şimdi?" diye sordu. Hatırladığı son şey Prometheus'a baktığıydı.

Josh, Sophie'ye, onun bir süredir elinde tutmakta olduğu saatini verdi. "Seninkini kullanıyordum. Benimkinin pili bitti," diye açıkladı. "Sekizi biraz geçiyor." Kız kardeşine yakından baktı. "İyi olduğuna emin misin? Ağzından Cadı'nın sesinin çıktığını duyunca sonunda seni tümüyle ele geçirdiğini sandım."

"Merak etme Josh. Öyle bir şey olmayacak," dedi Sophie şefkatle. Oğlanın şaşkınlığına bakıp güldü. "Nicholas yanılıyormuş. Perenelle, Cadı'nın hatıralarının asla benimkilere baskın çıkmayacağını söyledi."

"Ve sen de ona inandın, öyle mi?" diye sordu Josh dikkatle. Kız kardeşini yakından izliyordu. Gözlerini azıcık kısarsa kızın gümüş aurasının çok hafif bir izini görebiliyordu sanki. Pekiyi ya hayal mı ediyordu yoksa gerçekten de kızın aurasına hafif bir kahverengilik, yani Endor Cadısı'nın aurasının rengi mi karışmıştı?

"Evet. Ona inanıyorum," dedi Sophie.

Josh başını iki yana salladı. "Sophie'ciğim, dikkatli ol. Bence ikisine de güvenmemeliyiz. Ayrıca Bayan Flamel hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, ona o kadar az güveniyorum."

Sophie erkek kardeşinin sesinde hafif bir kızgınlık seziyordu.

Evet, Nicholas'a güvenilmemeliydi, onlardan bazı şeyleri sakladığını keşfetmişlerdi. Fakat Endor Cadısı'nın hatıraları ve bilgisi zihninde dönüp dururken, Perenelle'in oturup da ona yalan söyleyecek hâli yoktu herhâlde. "Perry on yıl kadar Dora'nın yanında çıraklık yapmış. Dedi ki, eğer Cadı benim düşüncelerimi ele geçirmek isteseymiş, bunu beni uyandırırken yaparmış." Sophie tekrar erkek kardeşine gülümsedi. "Yani boşa endişelenmişiz. Nicholas yanılıyormuş. Ben iyiyim. Gerçekten. İyiyim."

Josh gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı. Bu, kulağa mantıklı gelmiyordu; Nicholas, Londra'da onlarla Cadı'nın hatıralarının gücüne dair konuşurken, kendinden o kadar emin konuşmuştu ki, kendisi bile biraz korkmuş gibi gelmişti ona. "Peki söyle bana, Perenelle tam olarak ne dedi?" diye sordu.

"Dedi ki..." Sophie yüzünü buruşturdu, sözcükleri bire bir hatırlamaya çalışıyordu. "Dedi ki Nicholas bize doğru olduğuna inandığı şeyi söylemiş. Ama sonra kocasının sıkça yanıldığını da ekledi. Hata yapar, dedi. Sözleri tam olarak 'Nicholas çoğu kez yanılır,' idi."

"Çoğu kez yanılır mı?" diye tekrarladı Josh. "Vay be, bu epey büyük bir şey, hele de kendi karısından ge-

liyorsa." Kız kardeşinden boşalan koltuğa oturup arkasına yaslandı ve bu yeni bilgiyi sindirmeye alıştı. "Ona inanabilir miyiz?"

Sophie omuz silkti. Gelişigüzel "Ben inanıyorum," dedi. Sonra erkek kardeşine baktı. Oğlanın gözlerindeki ifadeyi okuyabiliyordu. "Ama sen inanmıyorsun."

"Neden inanayım?" diye sordu. "Biliyorum Perenelle'i seviyorsun, ama bunun seni etkilemesine izin verme. Ben de Nicholas'ı seviyordum, gerçekten, ama bize yalan söylediğini ve bizi tehlikeye soktuğunu öğrenince, ona bir daha asla güvenemeyeceğimi anladım."

"O Nicholas... Perenelle değil. Perenelle o sıralarda Alcatraz'da mahsurdu."

Josh başını bıkkınlıkla salladı. "Sophie, hatırlasana, yüzyıllardan beri ikizler toplayanlar Flameller, ikisi birden. Ayrıca kontrolün Perenelle'in elinde olduğunu ikimiz de açıkça gördük. Bence o da Nicholas kadar suçlu. Ben ona güvenmiyorum."

"Sen her zaman bu kadar şüpheci miydin?" diye sordu Sophie.

"Bu son hafta beni herkes ve her şey hakkında durup bir daha düşünmeye itti," dedi Josh. "O ilk günümüzde Scatty ne demişti; kalbinizin sesini dinleyin, kimseye güvenmeyin..."

"... birbirinizden başka," diye kardeşinin sözlerini tamamladı Sophie. "Hatırlıyorum."

"Ayrıca şüpheci olmakta haklıyım. Nicholas konusunda başından beri haklıydım."

"Evet, haklıydın. Fakat artık çok daha fazla şey biliyoruz. Ve ben Cadı'nın tüm bildiklerini biliyorum, bu da bize fayda sağlıyor. Ayrıca Cadı'nın Perenelle'e güvendiğini biliyorum, o yüzden ben de ona güveniyorum. Josh, dinle beni, eğer bu işten sağ çıkacaksak insanlara güvenmeyi öğrenmeliyiz."

"Ama hangi insanlara?" diye sordu, kız kardeşini dikkatle izleyip sinirlenmemeye çalışarak. Neden Sophie, Flamellerin tehlikeli insanlar olduğunu göremiyordu? "Kime güveneceğiz? Nicholas ve Perenelle'e mi? Her ikisi de bize yalan söylediler. Scathach'a mı? Kendi öz kardeşi bize onun yalancı olduğunu söyledi. Saint-Germain mi? Hırsızın teki olduğunu biliyoruz. Sophie, bir de bunlar iyiler olacak güya. Sonra herkesin deli gözüyle baktığı Dee var, bir de Machiavelli. Açıkçası onun nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorum ama kendisinden bir şekilde hoşlanmıştım. Bana dürüst davranan tek kişi oydu."

"Gılgamış'ı unutma," diye ekledi Sophie, ufak, hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Eh, onu da sevmiştim, gel gör ki deliydi," diye hatırlattı Josh.

"Buna o kadar emin değilim." Sophie odada dolanarak parmaklarını plastik sandalyelerin, masanın formika yüzeyinin ve ufak, dikdörtgen bir kutu şeklindeki radyonun üzerinde gezdiriyordu. Düğmesini çevirdi ve radyo içinden çok hafif bir takım seslerle cızırdadı. Tık diye çevirip kapattı. Hantal, krem rengi bir Prescot buzdolabına dayanıp erkek kardeşine baktı. "Artık

Cadı'nın hatıralarının zararsız olduğunu, bana zarar veremeyeceklerini bildiğim için onun Gılgamış'a dair bildiği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum bir süredir... Fakat büyük boşluklar var."

"Boşluklar mı? Ne tür boşluklar?"

"Hani bir şarkının sözlerini hatırlamaya çalışırsın da, az çok kulağa nasıl geldiğini bilirsin, mırıldanabilirsin ama bir türlü tamamıyla çıkartamazsın ya, onun gibi bir şey."

Josh başıyla onayladı. "Bu, bana hep final döneminde oluyor. Cevabı bildiğimi biliyorum, ama bir türlü çıkartamıyorum."

Sophie derin bir nefes aldı. "Mesela şimdi zihnimi Gılgamış'a odaklıyorum. Neye benzediğini neredeyse hatırlayabiliyorum, hatta onu gözümde siyah kıvırcık saçları ve deniz mavisi gözleriyle genç bir adamkenki hâliyle bile canlandırabiliyorum. Fakat başka hiçbir şey hatırlayamıyorum." Başını salladı, sinir olmuştu. "Eminim zamanla aklıma gelecektir."

"Flamellere dair bir şeyler hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Josh.

"Sadece ufak tefek şeyler. Cadı onlara dair çok fazla bir şey bilmiyormuş. Ünlerini duymuş tabii. Tüm Atalar ve Karanlık Atalar, Flamellerden haberdarmış; fakat Cadı'nın onlarla çok fazla teması olmamış. Aslında bakarsan ne onlarla ne de başka kimseyle... Nesillerce münzevi bir hayat sürmüş. Tek başına Orta Doğu'da ve Rusya steplerinde dolaşmış; Transilvanya'da, Yunanis-

tan'da, İsviçre'de ve Fransa'da yaşadıktan sonra on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru Amerika'ya gelmiş."

"Perenelle, Cadı'nın çıraklığını yapmıştı hani?" diye sordu Josh. "Nerede?"

"Fransa'da. Fakat anladığım kadarıyla Perenelle, Cadı'ya Nicholas'la evli olduğunu söylememiş. Kızlık soyadını kullanıyormuş. Cadı gerçeği uzun, çok uzun zaman sonra öğrenmiş."

"Bu tuhaf işte. Neden yapmış bunu?" diye sordu Josh.

Sophie başını salladı. "Cadı bilmiyormuş."

Josh ayağa kalkıp elini başına götürüp saçlarını alnından çekti, sonra avuçlarını kot pantolonuna sildi. Saçları yağlı gibi geliyordu, duş almaya ne kadar da ihtiyacı vardı! "Bak, kontrolün artık Nicholas'ın elinde olmadığı apaçık ortada..."

"Josh," diye kardeşinin sözünü kesti Sophie. "Ben kontrolün hiçbir bir noktada onun elinde olduğunu sanmıyorum! Perenelle, Nicholas'ı seni işe almaya ikna edenin kendisi olduğunu itiraf etti. Anlaşılan mülakatın pek de iyi geçmemiş," diye ekledi. Erkek kardeşine cevap fırsatı vermeden sözlerine devam etti: "Ayrıca Bernice'e bana Kahve Fincanı'nda iş vermesini öneren de oymuş."

"Peki kim bu Perenelle Flamel?" diye sordu Josh.

Kardeşinin yanına gelip onun gözlerinin içine baktı. "Cadı, Efsuncu'ya dair neler hatırlıyor?" Daha soruyu sorarken bile, içinde cevabı zaten bildiğine dair bir his vardı.

Sophie sinirle yüzünü ekşitti. "Hatırlamaya çalışıyorum... ama boşluklardan biri de o."

Josh başını salladı. Şaşırmamıştı. "Fakat Cadı, Perenelle'i illa ki hatırlıyor olmalı."

Sophie ona katıldı. "Öyle olmalı. Onunla on yıl geçirmiş."

Josh bu duruma inanamayarak, "Ama sen o zamandan hiçbir şey hatırlayamıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Kız suratını astı. "Hatıralar orada. Neredeyse yakalayacak gibi oluyorum, ama tam odaklanmaya çalıştığım anda kayıp gidiveriyorlar."

Josh, odada bir ileri bir geri yürüyerek "Neden acaba?" diye mırıldandı .

"Ben endişelenmiyorum. Zamanla aklıma gelecek. Hekate beni uyandıralı ve Cadı bana hatıralarını aktaralı bir haftadan az oldu. Anca yerlerine oturuyorlar."

Josh eski moda buzdolabının önünde durdu, kapağını açıp içine bir göz attı. Buzdolabının titrek sarı ışığı odaya yayıldı. Oğlan, sanki bu gelişigüzel bir soruymuşçasına "Bir şey seni hatırlamaktan alıkoyuyor olabilir mi?" diye sordu,.

"Efsuncu gibi mi?" diye sordu Sophie. Sesinde son derece hafif bir kuşku seziliyordu.

"Efsuncu gibi," diye onayladı Josh. Doğrulup yüzünü kız kardeşine döndü. "Nicholas bize Cadı'nın hatıralarının seni tümüyle ele geçirebileceğini söylüyor. Perenelle ise bunun olamayacağını. Öte yandan Cadı'nın Efsuncu'ya dair bildiklerini hatırlayamıyorsun. Bu epey tuhaf bir durum, sence de öyle değil mi?"

"Hem de çok tuhaf," diye huzursuzca ona katıldı Sophie. "Sence Perenelle bana yalan mı söylüyor?"

"Sophie, bence herkes bize yalan söylüyor. Scatty'nin dediği şeyi hatırlasana: Kimseye güvenmeyin..." Kız kardeşi başıyla onayladı ve cümleyi hep bir ağızdan tamamladılar. "... birbiriniz dışında."

Josh buzdolabının kapağını kapattı. "Tamamen boş. Bir Ata ne yer acaba?"

"Çoğu bir şey yemiyor," dedi Sophie hemen. Bu bilginin aklına kolayca geliverişiyle somurttu. Neden bunu hatırlayabiliyor da, çok daha önemli bir şeyi bir türlü çıkaramıyordu? "Humaniden farklı bir metabolizmaya sahipler..."

Kız daha açıklamasını bitiremeden Josh dönüp gözlerini ona dikti. "Bak bu ilginç."

Sophie irkildi, erkek kardeşinin sesindeki öfke onu şaşırtmıştı. "Nedir ilginç olan?"

"İnsan soyundan humani diye bahsettin," dedi oğlan usulca. "Daha önce onlara, yani bize öyle dediğini hiç duymamıştım."

"Cadı öyle diyor," dedi kız.

"Aynen öyle. Belki yanılan Nicholas değil de Perenelle'dir."

Sophie başını sağa sola salladı. "Ben Efsuncu'ya inanıyorum," dedi kararlılıkla. Erkek kardeşine cevap fırsatı bırakmadan kollarını kavuşturdu, arkasını dönüp odayı gözden geçirdi. Mahsus konuyu değiştirerek, "Biz neredeyiz bu arada?" diye sordu.

Josh derin bir nefes alıp aklından konuşmaya devam etmeye yeltenmeyi geçirdi, fakat deneyimlerine dayanarak bir kez kollarını kavuşturup ona sırtını dönünce

bunun Sophie'nin kararını vermiş olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Israr ederse kavga edeceklerdi, bu da o anda istediği son şeydi.

Tek dileği, kızın, Efsuncu'nun ona söylediği her şey hakkında biraz daha dikkatli düşünmesiydi.

"Prometheus'un Point Reyes'teki evinde. Evvelden dikkatimi çekmişti. Başka her yerden son derece kopuk bir yerdeyiz. Bir ana bina ile çevresine yayılmış on-on iki ufak kulübe var. Kulübelerden birindeyiz. Sana söylemeliyim ki burası tam bir çöplük." Çekmeceleri karıştırmaya başladı. Birinde her biri diğerinden farklı çeşit çeşit bıçaklar, çatallar ve kaşıklar vardı, fakat hepsi de sanki yıllardır el değmemiş gibi donuk ve pas lekeleriyle kaplıydı. Bir başkasında mutfak havluları duruyordu. Josh bir avuç dolusunu çekip çıkardı. Hepsi de yıllar içinde grileşip sertleşmişti, üstlerindeyse Avrupa'nın çeşitli şehirlerinden turistik manzaralar görülüyordu: Londra'dan Buckingham Sarayı, Paris'ten Eiffel Kulesi, Berlin'den Brandenburg Kapısı, Madrid'den Kraliyet Sarayı ve Yunanistan'dan Akropolis. Nihayet yığının en altında Mısır piramitlerinin resmedildiği bir havlu vardı. Josh birini çekip açışıyla kumaştan ufak bir toz bulutu yükseldi. "Acaba burada en son ne zaman biri kalmıştı?" dedi. Bir anda içeri dolan soğuk hava onu arkasına dönmeye itti. Sophie mutfak kapısını açmış, nemli gece karanlığına çıkmıştı. San Francisco'nun ışıkları gökyüzünü güney yönünde turuncu bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

"Ata nerede?" diye sordu usulca, dönüp kardeşine bakmadan.

"Bilmiyorum. Sen bayıldığından ya da yere yığıldığından ya da o olan her neyse işte, ondan beri onu veya başka kimseyi görmedim. Arabanın aküsü boşalmıştı, o yüzden Prometheus taşıdı seni buraya. Sonra buraya vardığımızda tek söylediği 'Bırak uyusun. Uyandığında gayet iyi olacak,' oldu, sonra da gitti." Josh omuz silkti.

"Son dört saattir burada oturmuş uyanmanı bekliyorum." Durup ekledi: "Açlıktan ölüyorum."

"Sen hep açsın zaten."

"Sen aç değil misin?"

Sophie bir an durup düşündü. "Hayır," dedi, "Değilim doğrusu." Bundan daha aç olması gerektiğini biliyordu, bütün gün ağzına koyduğu tek şey Aoife'yla yüzen evde yediği meyve olmuştu, fakat bir şekilde kendini gayet iyi hissediyordu. "Burada kalmak zorunda değiliz," dedi. "Gidip onları bulabiliriz."

"Burası bir Gölge Alemi," diye ona hatırlattı Josh. "Dışarıda şu çamur adamlardan var. Eminim başka muhafızlar da mevcuttur."

"Peki herkes nerede?" diye sordu, fakat daha o sorusunu sorarken, gece karanlığında iki şekil belirivermişti. Yaklaştıklarında, Sophie bunların kol kola girmiş, eve doğru yürümekte olan Nicholas ve Perenelle Flamel olduklarını gördü. "Ziyaretçilerimiz var," dedi usulca.

Josh dışarıya çıkıp tahta sundurmada kız kardeşinin yanında durdu. "Daha yaşlı görünüyor," dedi alçak sesle. "Perenelle'den daha yaşlı durduğu kesin."

"Ki Perenelle ondan on yaş daha büyük," diye hatırlattı Sophie erkek kardeşine.

"Peki o neden aynı hızla yaşlanmıyor?"

"Belki aurasını onun kadar fazla kullanmamıştır," diye fikir beyan etti Sophie.

Josh başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Alcatraz'da illa ki güçlerini kullanmış olmalı."

Sanki oğlanın bakışlarını üzerinde hissetmişcesine, Perenelle başını kaldırıp Josh'a baktı. Gözleri soluk, oval biçimli yüzünün üzerinde koyu renk birer leke gibiydi.

Gülümsedi, fakat bu zorlama ve yapay kaçıyordu. "Uyanmışsın," diye seslendi Sophie'ye. Sonra Josh'a döndü: "Sen de acıkmış olmalısın."

Oğlan umarsızca "Karnım zil çalıyor," dedi. "Gelirken yiyecek bir şeyler getirmediniz herhâlde, öyle değil mi?"

"Bolca yemek var, fakat henüz yiyemezsin," diye cevap verdi Perenelle. Artık ikizlerin arkasında kalan odadaki masa lambasının solgun ışığının, yüzünü sarı bir parıltıya bulayıp gözlerinin beyazını limon rengine döndüreceği kadar yakınlarındaydı.

"Prometheus seni Ateş Büyüsü üzerine eğitmeyi kabul etti."

Josh şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi Ateş Büyüsü'nü mü öğreneceğim?"

"Hemen şimdi." Nicholas başını sallayarak onayladı. "Su Büyüsü'nü güzel bir şekilde bütünleyecek."

"Yemekten sonra yapabilir miyiz?" diye sordu oğlan, karnı gurulduyordu.

Nicholas dikkatle Josh'a baktı. "Tok karnına Temel Büyülerden birini öğrenmek asla iyi bir fikir değildir."

"Fakat Saint-Germain, Sophie'ye Ateş Büyüsü'nü akşam yemeğinden sonra öğretmişti," diye neredeyse huysuzca belirtti Josh. Kız kardeşinin yemeğe ihtiyacı olmayabilirdi, fakat kendisi bütün gün hiçbir şey yememişti.

Perenelle'in gülümsemesi yüzünden silindi, ifadesi sertleşti. "Sen kız kardeşin değilsin; o senin olabileceğinden sonsuz oranda daha güçlü Josh. O senin için mümkün olmayan bazı şeyleri yapabilir."

Nicholas karısına dik dik bakarak, "Elbette senin de kendi yeteneklerin var," dedi hemen Josh'a.

Josh az önce duydukları karşısında aklı karışmış, iyice şaşırmış hâlde çifte baktı. "Ben eşit olduğumuzu sanıyordum," dedi nihayet.

Perenelle tam cevap verecekmiş gibi duruyordu ki; Josh, Nicholas'ın karısının elini tuttuğu gibi kuvvetle sıkıp onu susturduğunu gördü. "Siz ikizsiniz," dedi, "Fakat hiçbir zaman eşit olmadınız. İkinizin de ayrı ayrı güçleri ve zayıflıkları var. Sizi bu kadar özel kılan da zaten güçlü yanlarınızın bileşimi, birinizin ötekinin zayıflıklarını dengelemesi."

"İkisi tektir, tek olan de her şey," diye tamamladı Perenelle.

Nicholas gözlerini kısıp Josh'a baktı, solgun gözleri odaklanamıyor gibiydi. "İstersen şimdi yemek yiyebilirsin, fakat sen yemeğini bitirene kadar Prometheus fikrini değiştirmiş olabilir." Gülümseyip neşeyle sordu: "O hâlde, Ateş Büyüsü mü yemek mi, Josh?"

"Ne diyorsun?" diye sordu Perenelle. Onun sesindeyse neşeden eser yoktu.

Josh bir Efsuncu'ya, bir Simyacı'ya baktı. Belli ki aralarında bir şey geçmişti. Daha önce, tartıştıkları zamanlarda anne babasını böyle görmüştü. Birbirlerine nazik fakat alınganlıkla yaklaşır, onları biraz olsun kızdıran herkese de patlayıverirlerdi. Acaba ölümsüz çift hangi konuda tartışmıştı? Bir taraftan Perenelle'in Endor Cadısı'ndan eğitim alırken kızlık soyadını kullanması kafasını kurcalıyordu. Simyacı'nın karısı olduğunu söylememişti. "Ateş Büyüsü," dedi oğlan usulca.

Simyacı onaylayarak başını salladı. "Ateş Büyüsü o hâlde."

Sophie, "Prometheus'un bir daha asla kimseyi eğitmeyeceğini sanıyordum," dedi.

Perenelle kıza bakarak, "Ata fikrini değiştirdi," diye cevap verdi.

"Prometheus her zaman doğru olanı yapar," dedi Sophie usulca. Josh, kızın sesinde hafifçe de olsa Cadı'nın aksanını duyarak irkilmişti. Sophie başını Josh'a çevirdi: "Hazır mısın?"

Josh onayladı. "Sanırım..."

"Haydi, gidelim o hâlde."

Simyacı başını iki yana salladı. "Ata sadece Josh'u istiyor," dedi, sesi fısıltı kadar alçaktı. "Seni bir daha görmek istemediğini söyledi."

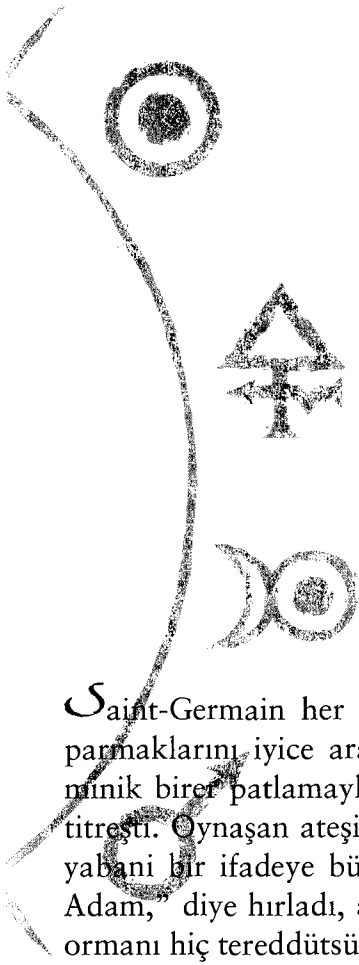
Sophie şaşırmıştı. İçini olağanüstü bir hüzün kapladı.

"Sanırım onu biraz korkuttun," diye ekledi Perenelle.

Nicholas, Josh'a baktı. "Ata seni eğitmeyi kabul etti. Bu büyük bir onur, Prometheus'un uzun zamandır bir öğrencisi olmamıştı."

"Saint-Germain'in Ateş Büyüsü'nü ondan öğrendiğini sanıyordum," dedi Josh.

Nicholas başını iki yana sallayıp güldü. Kıkırtısı göğsünün derinliklerinden gelen ıslak, hırıltılı bir sesti. "Saint-Germain ateşi Ata'dan çaldı. Ne yaparsan yap onun adını anma. Prometheus ondan nefret eder. Aslında, sanırım Ataların çoğu Saint-Germain'den nefret ediyor. İnsanları sinir etmekte üstüne yok."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Saint-Germain her iki elini birden havaya kaldırıp parmaklarını iyice araladı. Parmak uçlarının her biri minik birer patlamayla aydınlanıp rengârenk alevlerle titreşti. Oynaşan ateşin ışığında ölümsüz adamın yüzü yabani bir ifadeye büründü. "Beni tehdit etme, Yeşil Adam," diye hırladı, aksanı iyice belirginleşmişti. "Bu ormanı hiç tereddütsüz yakıp kül ederim."

Tammuz geriledi; yansıyan ışık gümüş maskesinin üzerinden âdeta bir sıvı gibi akıyor, üzerine oyulmuş yaprakları sanki rüzgârda salınıyormuş gibi görünüyordu.

Orman perileri kara uçlu oklarını kirişlerine yerleştirip Yeşil Adam'a bakarak onun komutunu beklemeye koyuldular.

Tammuz tereddüt etti ve Saint-Germain hemen öne çıktı. Gömleğinin kollarını sıvamış, kelebek dövmelerini açığa çıkarmıştı. Parmak uçlarından çıkan alevlerin

ışığında sanki kelebekler hafifçe kanat çırpıyorlardı. "Buraya seninle uzlaşmaya geldim Tammuz Efendi, hatta senden yardım dilemeye. Seni tehdit etmeye değil. Fakat neler yapabileceğimi biliyorsun, o yüzden beni mecbur bırakma." Durdu ve sonra buz gibi bir gülümsemeyle ekledi: "1908'de Rusya'da pek kıymetli ormanına olanları unutma."

"Gidin, yok olun." Yeşil Adam elini öfkeyle salladı ve orman perileri ormanın içine dalarak gözden kayboldular, *hamadryad*lar da tekrar eriyip ağaçların içine karıştılar.

Ptelea sona kalmıştı. "Efendimiz, çok üzgünüm, bilmiyordum..."

"Bunun seninle alakası yok," diye gümbürdedi Tammuz. "Bu ikisinin suçu," dedi Shakespeare ve Palamedes'i göstererek. "Hele de senin Sir Şövalye."

Palamedes sırtını iyice doğrulttu ve yeşil aurası hafif ışıltıyla bir anlığına alazlandı. "Konuşmaya, kardeşimizin ricasını desteklemeye geldik, o kadar," dedi. Sonra yavaşça ekledi: "Ayrıca diyeceklerimizi dinleyeceğini umuyordum, bizi böyle başından savar gibi karşılayıp tehdit edeceğini değil. Saint-Germain benim dostum; dosttan da ötesi, o benim can yoldaşım ve benim korumam altında. Onu tehdit etmek beni tehdit etmek demektir."

Gümüşten maskesinin içinden bile, Yeşil Adam'ın şaşkınlığı apaçık hissediliyordu. Sesi hayretini ele verdi: "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Sen aklını mı kaçırdın Palamedes? Bu sihirbaz sana bir büyü

mü yaptı? Bu dostum dediğin adamın kim olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı? Ne yaptığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Buraya o konuda konuşmaya gelmedik."

"Belki onun için gelsen daha iyi olurdu. Onun şu hâline bak..." Ata elini Saint-Germain'e doğru salladı. "Beni tehdit ediyor. Benim ormanımı, yaratıklarımı tehdit ediyor. Alemimin orta yerine lanetli ateşini getiriyor." Gümüş eldivenli elini uzattı.

"Gücüm ona etki etmiyor olabilir, ama aynısı senin için geçerli değil. Tek yapmam gereken elimle sana dokunmak. Sana ölümsüzlüğü ben verdim, tek bir dokunuşla geri alabilirim."

William Shakespeare, Palamedes'in arkasından çıkıp Şövalye'yle Ata'nın arasında durdu. "Ama benim efendim değilsin, benim üzerinde hiçbir gücün yok." Shakespeare'in gözlükleri burnunun ucuna doğru kaydı, Ozan siyah çerçevelerin üzerinden gözlerini Ata'ya dikti. Gülümsemesi son derece sevimsizdi. "Ve sana neler yapabileceğime dair tek bir fikrin dahi olduğunu sanmam." Ozan öne eğildi. "Beni sinirlendirirsen sana sözcüklerin ardındaki gerçek büyüyü öğretirim... İnan bana beyefendi, seninle işim bittiğinde, keşke bunun yerine Saint-Germain pek kıymetli ormanımı yaksaymış dersin."

Uzunca bir süre gece karanlığında tek duyulan Saint-Germain'in parmak uçlarındaki alevlerin hafif çıtırtısı oldu. Başparmağından bir ateş küresi damlayıp yer-

de parçalandı. Yapraklar kavruldu, kıvrıldı ve aniden etraf yanık koktu. "Tüh." Fransız ölümsüz, kıvılcımları çizmesinin burnuyla söndürürken gülümsedi.

Yeşil Adam neredeyse açıklığın ortasına kadar gerilemişti. Sırtı beyaz sütuna çarpınca durdu, metal maskesinin kenarları taşa sürtünerek gıcırdadı. Başını kaldırıp Ozan'ın ilerisine, Fransız ölümsüze baktı. "Eğer size istediğinizi verirsem beni rahat bırakıp gidecek misiniz?" diye sordu.

Saint-Germain zaferle sırıttı. "Hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez." Ellerini yumruk yapıp alevleri söndürdü, yumruklarından renkli bir duman tüttü.

"Söyle o hâlde. Ne istiyorsun?"

"Karım Joan beraberinde Scathach ile geçmişte mahsur kaldı. Eğer onları bu zamana geri getirmek gücünün ötesinde bir talepse, o hâlde beni geçmişe, karımın yanına göndermeni istiyorum." Ceketinin cebinden beyaz bir zarf çıkarıp en yakınında duran kişi olan Will Shakespeare'a uzattı. Ozan zarfı Palamedes'e geçirdi, o da Ata'nın yanma vardı. Tammuz elini uzattı ve Şövalye dikkatle, Ata'ya değmemeye özen göstererek zarfı gümüş eldivenin hemen üzerinde tuttu, Yeşil Adam'ın eline bıraktı ve geri çekildi.

"Joan ve Scathach, Lutetia'nın dışındaki kadim geçiş kapısını etkinleştirdiler," diye devam etti Saint-Germain. "Onları Dünya'nın öbür yanma, Amerika'nın Batı Yakası'na götürmesi gerekiyordu, fakat oraya ulaşamadılar. Durumu incelediğimde, Sıfır Noktası taşının üzerinde tuhaf bir maddeyle karşılaştım."

Ata başım eğip zarfın içine baktı. Yarıya kadar gri bir tozla doluydu.

"Bir takım simya testlerinden geçirdim," dedi Saint-Germain. "Buzul Çağı'na ait mamut kemiklerinin öğütülmüş kalıntıları ve bir çekim büyüsünün artıklarına rastladım. Burnuma o pis yılan Machiavelli'nin kokusu geliyor."

"Ve sen de karın ve Gölge'nin geçmişe gönderildiğine inanıyorsun, öyle mi?"

"Buzul Çağı'na," diye belirtti ölümsüz.

"Benim zaman hatları üzerinde hiçbir gücüm yok, onları günümüze geri getiremem."

Saint-Germain hemen başını salladı. "Bunu tahmin etmiştim. Fakat aslında zaman üzerinde azıcık da olsa kontrol sahibisin.

Gölge Alemlerinde zamanın farklı bir şekilde ilerlediğini biliyorum. Oralardaki bir gün burada bir hafta, bir ay ya da bir yıla eşit olabilir. Ölümsüz humani şövalyelerini Gölge Alemlerine gönderdiğini ve zaman farklarından etkilenmemelerini sağladığını biliyorum. O hâlde zaman hakkında bir şeyler biliyorsun demektir."

"Chronos'tan bir-iki şey öğrenmiştim," diye kabul etti Tammuz.

"Beni oraya gönderebilir misin?" diye hevesle sordu Saint-Germain.

Yeşil Adam başını kaldırdı; ışık, gümüş maskesi üzerinde oynaştı. "Gönderebilirim. Bu elbette gücüm dâhilinde." Zarfı eğip tozdan bir parça eline döktü. Toz, gümüş eldivene değdiği anda tısladı ve cızırdadı. Ata'nm

avucunda puslu gri bir duman birikip yavaşça top şeklini aldı. "Fakat seni geçmişe gönderdiğim takdirde bu tek yönlü bir yolculuk olur, dönüşü yoktur. Seni oradan geriye sadece Zamanın Efendisi Chronos getirebilir." Yeşil Adam kıkırdadı. "O da bunu asla yapmayacaktır, senden benim ettiğimden bile çok nefret eder."

Shakespeare dönüp Saint-Germain'e baktı ve göz kırptı. "Ne cesur, ne bela adamsın. Herkes mi nefret ediyor senden?"

"Hemen hemen." Ölümsüz bundan neredeyse memnun gibiydi. "Özel bir yetenek."

Duman topu Tammuz'un gümüş eldiveninde şekillenmeyi sürdürdü. "Bir kere oraya gittin mi, orada sonsuza dek mahsur kalacaksın." Ata, Fransız adama dikkatle baktı. "Bunu yapmayı neden istiyorsun?" diye sordu merakla. "Bu kadın senin için neden bu kadar önemli?"

Saint-Germain hayret içinde gözlerini kırpıştırdı. "Sen hiç birine aşık oldun mu?" diye sordu.

Tammuz, ihtiyatla "Evet," dedi. "Bir aralar bir hayat arkadaşım vardı, Inanna..."

"Peki onu seviyor muydun? Gerçekten, tüm kalbinle seviyor muydun?"

Yeşil Adam sessiz kaldı.

"Senin için hayatın kendisinden daha kıymetli miydi?" diye ısrar etti Saint-Germain.

"Aşkını göstermeyen aşık değildir," diye usulca mırıldandı Shakespeare.

Ölümsüz Fransız, Ata'ya bir adım daha yaklaştı. "Ben Jeanne'ımı seviyorum," dedi açıkça. "Onun yanına gitmeliyim."

Tammuz, düşüncesi bile akıl almaz bir şeymişcesine "Sana her şeyine mal olacaksa bile mi?" diye üsteledi.

"Evet. Joan olmadan, sahip olduğum her şey değersiz."

"Ölümsüzlüğün bile mi?"

"Hele de ölümsüzlüğüm." Şakalaşmalar, alaycı sözler geride kalmıştı. Shakespeare'in de, Palamedes'in de daha önce görmediği bir Saint-Germain'dı. "Onu seviyorum," dedi adam.

Yeşil Adam gözlerini avucunun içindeki dumandan küreye dikti. Rengi solmuş, küre yer yer neredeyse saydamlamıştı. Zarftaki gri tozdan birazcık daha ekledi ve tozun kürenin içine doğru kar taneleri gibi süzülüşünü seyretti.

"Ben humaninin bu gezegenin meşru varisleri olup olmadığına hiçbir zaman emin olamadım," dedi Tammuz aniden. "Danu Talis battığında, kavmimden kimileri Gölge Alemleri yaratmayı, kimileriyse bu dünyada yaşamayı seçti. Krallar ve prensler olduk. Hatta kimilerimize tanrı diye tapınıldı, birkaçımız ise humaninin onları zamanla üstün kılacak özelliklere sahip olduğunu iddia ederek eğitici rolünü üstlendi.

Sevgi ve sadakat o özelliklerin arasında sayılırdı hep." Hafifçe başını salladı. "Kim bilir, belki benim kavmimde de o ikisinden biraz daha fazla olsaydı, hâlâ bu dünyaya hükmediyor olurduk," dedi iç çekerek. "Pekâlâ, karının Buzul Çağı'nda kaybolduğunu söylüyorsun..."

Avucundaki küre tümüyle saydamlaştı.

Bir anda üç ölümsüz, kürenin içinde Jeanne d'Arc ve Scathach'ı gördüler. İki kadın bir nehrin kıyısında durmuş, görünmeyen bir düşmana karşı kılıçlarını çekmişlerdi.

Saint-Germain nefessiz kaldı âdeta. "Jeanne..."

"Fakat burada tuhaf bir şeyler var..." Yeşil Adam'ın sesi yankılandı, gözleri parlayarak gümüşten miğferini zümrüt yeşili bir ışıkla aydınlattı. Kürenin içindeki görüntü fırıl fırıl dönedursun, adamın sesi yükseldi ve o anda kürede, kadınların başlıklı bir adamla karşı karşıya oldukları ortaya çıktı. Adam kımıldadı ve Ata ile ölümsüzler sol elinin yerini almış olan metalden kancayı gördüler. "Hayır. O olamaz. Bu mümkün değil...." diye dehşetle haykırdı Tammuz.

Saint-Germain de gördükleri karşısında donup kalmıştı. "Kanca elli adam." Sesi yoğun duygularla boğuklaşmıştı. "Ama bu imkânsız," dedi Ata'nın düşüncelerini tekrarlayarak.

Palamedes bir Saint-Germain'e, bir Ata'ya bakıp "Siz ikiniz de bu yaratığı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Tanıyorum onu." Yeşil Adam'ın sesi titriyordu. "Onu on bin yıl önce görmüştüm. Danu Talis düşerken oradaydı." Sesi çatladı. "O benim dünyamı yok etti. Adayla birlikte onun da yok olduğuna emindim."

Vahşice bir öfkeyle ekledi: "Hâlâ hayatta olduğunu bilsem, onun peşine düşer, bulup öldürürdüm onu."

"Saint-Germain, kim bu?" diye sordu Palamedes kürenin içine bakarak.

"Ben ateşi Prometheus'tan çaldım," diye fısıldadı Saint-Germain, "fakat bana ateşin gizemini öğreten bu yaratıktı."

"Nedir o? Ata mı, İkinci Nesil mi, ölümsüz mü, humani mi?" diye ısrarla sordu Palamedes.

"Emin değilim. Bence ne Ata ne de İkinci Nesil. Tam olarak insan olduğunu da sanmıyorum. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Nicholas da tanışmıştı onunla, benden çok uzun zaman önce. Simyacı'ya Codex'i tercüme etmeyi o öğretmiş, ölümsüzlük formülünü o göstermiş."

"Peki ama geçmişte ne işi var?" diye sordu Will Shakespeare.

"Geçmişte değil," dedi Tammuz, hepsini hayrete düşürerek. "Tarih Öncesi dünya örnek alınarak yaratılmış bir Gölge Alemi'ne bakıyorsunuz."

Ve sonra, tüm berraklığı, belirginliğiyle incecik bir ses duydular. "Gölge Scathach ve Jeanne d'Arc. Nerelerdeydiniz? Sizi o kadar uzun zamandır bekliyorum ki! Dünyama hoş geldiniz."

Tammuz'un elindeki kürenin etrafına toplanmış üç ölümsüz, adamın durup kollarını iki yana açışını izlediler. Sonra ansızın başlıklı adam başını kaldırıp duman küresinden dışarıya, onlara baktı. Mavi gözlerinin gümüş rengi bir ışıkla parladığını gördüler. "Saint-Germain de buradaymış. Sana bugünün geleceğini söylemiştim. Borçlarını ödemenin vakti geldi. Bize katılmayacak mısın? Tammuz, onu derhâl bana gönder," diye komut vererek bitirdi sözlerini.

Yeşil Adam, tek kelime etmeden uzanıp Saint-Germain'ın paltosunun ön kısmını sol eliyle yakaladı ve dumandan küreyi ölümsüzün göğsünün orta yerine saplayıverdi.

Saint-Germain anında gri bir buhara dönüşüp yok oldu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Dee'nin çalışma masasının üzerindeki dâhili telefon alçak sesle çaldı. "Bayan Dare geri geldi efendim."

"İçeri yolla." Dr John Dee deri koltuğunda dönüp San Francisco sokaklarının manzarasına sırtını verdi. İnce yapılı, kızıl saçlı sekreter adam kapıyı açtı ve elleri kolları alışveriş torbalarıyla dolu Virginia Dare'in, çizmelerinin topuklarını mermer yerlerin üzerinde takırdata takırdata, büyük adımlarla, cam ve krom yüzeylerle kaplı devasa ofise girmesine izin verdi.

"Alışveriş yapmaya bayılıyorum," diye haykırdı kadın.

Dee sekretere baktı. "Teşekkürler Edward, başka bir iş yok. Artık çıkabilirsin, bu kadar geç saate kaldığın için de teşekkür ederim."

Adam başıyla onayladı. "Yarın gelecek misiniz? İmzalanması gereken birtakım belgeler var."

"Şu anda emin değilim. Beni arayan olursa, hâlâ izinde olduğumu söyle."

"Tamam. Zaten birkaç saat evvel, Hong Kong'da olduğunuzu belirten bir basın açıklaması yapmıştım," dedi adam odadan çıkıp kapıyı ardından kapatarak.

"Müthiş görünüyorsun," dedi Dee, dikkatini tekrar Virginia'ya çevirerek. Koltuğunda öne kayıp, yanık ellerini masanın üzerine koydu. Aloe vera jeli ve uyuşturan bir kremle kaplamış olsa da elleri hâlâ acıyor, üstüne bir de su toplamaya başlıyordu.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Virginia gülümseyerek. "Bilmeni isterim ki, her şeyin parasını sen ödedin ve hepsi de çok pahalıydı."

"Hep pahalı zevklerin vardı zaten," dedi Dee.

Virginia, bolca püsküllü, belde biten, siyah, domuz derisinden süet bir ceketin altına pudra mavisi bir kot pantolon ve kovboy stili bir gömlek giymiş, beline de siyah kovboy çizmeleriyle uyumlu siyah kertenkele derisi bir kemer takmıştı. İngiliz Büyücü'ye dönük bir sandalyeye kurulup çizmelerini çalışma masasının kenarına uzattı ve siyah mermer levhanın üzerinden adama baktı. "San Francisco'da ne kadar harika butikler olduğunu unutmuşum."

"En son ne zaman buradaydın?" diye sordu.

Virginia geçiştirircesine "Çok olmadı," dedi. "Ama biliyorsun, Amerika kıtasında fazla zaman geçirmekten hoşlanmıyorum, burada çok fazla acı anım var."

Dee onayladı. O da İngiltere'ye gitmekten aynı nedenle kaçınıyordu.

"Ellerin nasıl oldu?" diye sordu kadın, konuyu değiştirerek.

"Acıyor," dedi Dee ellerini havaya kaldırıp. "Beni sinir eden de şu ki, auramı bir anlığına kullanabilsem ellerimi hemen iyileştirebilirim."

"Evet, bir de bu şehirdeki herkesi varlığından haberdar edersin tabii."

Büyücü başını salladı. "Aynen öyle."

"Herhâlde bir planın vardır, öyle değil mi?" diye sordu Dare.

Dee arkasına yaslanıp koltuğunda dönerek tekrar şehre baktı. "Benim her zaman bir planım vardır," dedi. "Sen geldiğinde tam da onu düşünüyordum. Neredeyse her şey hazır." Gece karanlığına işaret etti. "Alcatraz orada. Artık adanın sahibi benim şirketim, erişim de kısıtlı. Tüm hücreler canavarlarla dolu, üstüne adada serbest dolaşan bir de sfenks var."

Virginia Dare ürperdi. "O yaratıklardan nefret ederim."

"Faydalı olabiliyorlar. Perenelle Flamel'i kontrol edebileceğini düşünmüştük. Yanılmışız."

"Düşünmüştük derken?"

"Efendilerim ve ben," diye açıkladı Dee.

Virginia çalışma masasının etrafından dolaşarak İngiliz Büyücü'nün yanında durdu. "Güzel manzara," dedi Dare.

"En sevdiğim manzara," diye mırıldandı Dee. Pencerelerinden bakınca sokakları zar zor görebileceği kadar yüksekte olan Londra veya New York'taki ofislerinden

farklı olarak burada Pioneer Park'ın üzerinden öteye bakıp San Francisco'nun uzansa dokunacakmışcasına hemen altında uzandığını görebiliyordu. Neredeyse tam karşısında Transamerica Binası'nın üçgen biçimi, gecenin içinde ışıkları sayesinde seçiliyordu.

Virginia usulca, "Efendilerinin seni yakalayıncaya kadar rahat etmeyeceklerini biliyorsun değil mi?" dedi.

"Evet. Biliyorum."

"Cezalandırılmadan özgürce dolaştığın her an onlara bir hakaret gibi. Efendilerin öteki Atalar arasında itibarlarını kaybedecekler. İbret olsun diye seni cezalandırmak zorundalar."

Dee tekrar başını salladı. Koyu renk camın üzerinde kendisinin ve Virginia'nın yansımalarını görebiliyordu.

Âdeta şehrin üzerinde, havada süzülüyormuş gibi görünüyorlardı. "Sen efendini öldürdün... Ama senin peşine düşen olmadı," dedi.

Virginia güldü, fakat gülüşü kırılgan ve sahteydi. "Ben efendimi öldürmedim. Ahmak, yaşlılıkta hem küstahlaştı, hem de özensizleşti. Bir Geyik Kadın'ın yetkisini sorgulamaya kalkıştı, sonra da ona ve onun Biçim Değiştirenler Kavmi'ne hakaret etti."

"Sonra ne oldu?"

Virginia yine güldü. "Sence ne olmuş olabilir? Geyik Kadınlar daha Atalar, Danu Talis'ten kaçmadan çok önceki zamanlardan beri bu topraklarda yaşıyorlar. Her bir saklı geçidi, gizli yolu ve geçiş kapısını, bunların nereye, nasıl bağlandıklarını bilirler. Ata efendim bir an Oklahoma'da kadını tehdit ederken bir sonrakinde ken-

dini yaz ortasında, Badwater'da, Ölüm Vadisi'nin orta yerinde buldu. Anladığım kadarıyla birkaç gün aurasım kullanarak serinlemeyi başardı, ta ki aurası tükeninceye kadar." Aniden ellerini çırptı ve Büyücü yerinden sıçradı. "Aurası sonunda onu bir ateş topu hâlinde yedi bitirdi. Tek bir toz zerreciği bile kalmadı geriye."

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Dee.

"Oradaydım da ondan," dedi Dare neşeyle. "Geyik Kadın'ı ona kim götürdü sanıyorsun?" Dee'nin omuzunu sıvazladı. "Bıkmıştım ondan. Bana çok kez yalan söyledi, tutmaya hiç hiç de niyetli olmadığı sözler verdi." Sesi iyice kısılıp bir fısıltıya dönüştü, parmakları hafifçe kıvrıldı. "Aynı hatayı yapma."

"Yapmam," dedi Dee. Tüm bu konuşma boyunca gözlerini Dare'in yansımasından ayırmamıştı.

"O hâlde söyle bana, ne yapacaksın Doktor?" diye sordu Virginia.

Dee tutuk tutuk ayağa kalktı. Tek bir kelime etmeden odanın öbür ucuna yürüdü ve ufak, özel bir asansöre bindi. Dare bir an tereddüt ettikten sonra onu takip etti. Asansör rahatsız edecek kadar dardı; belli ki tek bir kişi için tasarlanmıştı. Büyücü özenle yanık başparmağını Arıza tuşuna bastırdı. Tuşun üzerinde donuk mavi bir ışık yandı ve kapılar tıslayarak kapandı.

"Parmak izi tanıma teknolojisinin son örneği," diye açıkladı Dee. "Başka herhangi biri tuşa bastığı takdirde asansör gazla doluyor."

"Aman da aman, ne zekice!" dedi kadın alay edercesine.

Öncesinde herhangi bir hareket hissedilmemiş olmasına karşın, asansörün kapısı bir anda açıldı. Virginia dışarı çıktı, Dee de hemen peşinden gitti. "Neredeyiz?" diye sordu kadın.

Geniş, açık planlı bir oturma odasına girmişlerdi. Duvarların dördü de tümüyle camdandı, şehrin panoramik bir manzarasını gözler önüne seriyorlardı. Deri koltuklar ve sandalyeler oturma grupları hâlinde odaya yayılmıştı, dört kocaman düz ekran televizyon da bir kare oluşturacak şekilde tavandan sarkıyordu. Ekranların her biri History Channel'a ayarlanmıştı. Odanın en uzak kısmında bir mutfak, karşı tarafında da, bir dizi şatafatlı resimle süslü paravanların ardında, bir Japon şiltesi etrafına kurulu yatak odası bölmesi bulunuyordu.

"On üçüncü kattayız."

"Bu binanın on üçüncü katı yok ki!" diye çıkıştı Dare.

"Kat planında yok tabii," diye ona katıldı Dee. "Fakat bu asansörle, bir de dar bir bakım merdiveniyle ulaşılabilen bir on üçüncü kat aslında mevcut. Evime hoşgeldin," dedi kollarını açabildiğince açarak. "On ikinci ve on dördüncü katlar arasına yapıldı, her ikisinden de biraz alan çalıyor. Pencereler tek yönlü ve tüm kat bütünüyle ses yalıtımına sahip."

Virginia etrafına baktı. "Bir kadın dokunuşuna ihtiyacı var," dedi; gördüklerinden hiç de etkilenmemişti. "Deriden başka malzemelerle kaplı koltuklar da mevcut, biliyorsun değil mi? Ayrıca camlı metal masalar en son bin dokuz yüz seksenlerde modaydı." Durup dön-

dü, aniden söyleyecek söz bulamadı âdeta. "Yapma çiçek mi? John, ciddi olamazsın."

"Gerçekleri ölüp duruyordu," dedi Dee. "Hem sen ne zaman başımıza iç mimar kesildin? Son karşılaştığımızda bir çadırda yaşıyordun."

"Hâlâ da öyle," dedi kadın. "Çadırda yaşayınca asla evsiz kalmazsın."

Dee odanın öteki ucuna, mutfak görevi gören bölüme geçip buzdolabının kapağını açtı.

Virginia, peşinden giderek "Yemek yiyecek olursan, bahse girerim kâğıt tabak kullanıyorsundur sen," dedi. "Süt var mı diye sormak abes kaçar herhâlde?" diye sordu, adam buzdolabının içine uzanırken.

"Gerçekten de öyle," diye teyit etti adam. "Ama su var, soda var." Dee buzdolabından önce iki şişe, sonra da arkalardan, bir paçavraya sarılı, kısa, dar bir cisim çıkardı. Bunu Dare'in hemen önüne, masanın üzerine koydu; peşine tekrar buzdolabının içine uzanıp buna benzer iki cisim daha çıkardı. Biri kırmızı ipeğe, öteki yeşil bir deri parçasına sarılıydı.

Virginia Dare, kadim gücün gıdıklarcasma tenini kaplayıp sonra tekrar geri çekilişini hissetti ve sızlayan ellerini derhâl ceketine silerek geri çekildi.

Sanki teninde karıncalar dolaşıyordu.

Dee fırını açtı ve dikdörtgen biçimli tahta bir kutu çıkarıp onu da masanın üzerine koydu.

Dare, "Eşyalarını neden buzdolabında ve fırında sakladığını sormayacağım bile," diye homurdandı. "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?" diye sordu.

"Ne olduklarını düşünüyorsun?" diye sordu Dee.

"Tehlikeli, güçlü, öldürücü şeyler."

"Kesinlikle öyleler." Büyücü özenle kırmızı ipeğe sarılı nesneyi, incecik kumaşı yavaşça açarak meydana çıkardı. "Daha geçenlerde düşünüyordum da, budalalık ettim."

Virginia Dare şeytana uyup yorum yapmamak için dudaklarını sıkı sıkıya kenetledi.

"Yüzyıllarımı neden Atalar için çalışarak, bir hizmetkâr ya da eğitilmiş bir köpek gibi onların ayak işlerine koşarak geçirdim?"

"Seni onlar ölümsüz kıldı da ondan," diye hatırlattı Virginia.

"Bazı başkaları bir Ata'ya ihtiyaç duymaksızın ölümsüz oldular," diye belirtti Dee. "Flameller, Saint-Germain ve Shakespeare mesela. Belki ölümsüzlüğün sırrını arasaydım, kendi kendime de bulabilirdim."

"Belki de bulana kadar ölür giderdin," diye fikrini belirtti Virginia.

"Atalara yüzyıllarca hizmet ettim..."

"Biliyorum, biliyorum. Bu kendine acıma muhabbetinden sıkılmaya başladım," diye bilhassa onu kışkırttı Dare. Büyücü'yü, sözünün kesilmesinden nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Dee'nin bir zaafı varsa, o da uzun uzun konuşmaya bayılmasıydı. "Niyetin nedir onu söyle bana?"

"Önce Coatlicue'yu zindanından çıkarıp onu Gölge Alemlerinin üzerine salacağım," dedi, yanık parmaklarıyla beceriksizce kırmızı ipekle uğraşıyordu.

Dare onu dikkatle izlese de yardım etmeye yeltenmedi.

"Atalar, Dünya üzerindeki birliklerinin çoğunu, tüm tanrıların anası ile savaşmak için Gölge Alemlerine geri çekmek zorunda kalacaklar. Burada olup bitenler o sırada umurlarında olmayacak. O arada, Machiavelli de Alcatraz'daki canavarları şehrin üzerine salmış olur."

Dare hayret içinde gözlerini kırpıştırdı, fakat adamın sözünü şu anda kesmemesi gerektiğini biliyordu.

Kırmızı ipek kumaş çözülüp basit, taş bir kılıç çıkardı ortaya. Kabzası süssüzdü, gri bıçağıysa öyle cilalanmıştı ki metal gibi duruyordu. Dee ışıl ışıl gözlerle Virginia'ya baktı. "Tanıdık geldi mi?" diye sordu.

Kadın nefesini tutup "Güç kılıçlarından biri," dedi. "Hangisi?"

"Durendal," diye fısıldadı Dee.

"Yok edilemeyen kılıç." Dare kadim silaha bakmak üzere biraz daha yaklaştı. "Bu oyuncaklara her zaman hayrandın, öyle değil mi Doktor?"

"Bir zamanlar tek elli bir adam falıma baktı ve kaderimin kılıçlara sarılı olduğunu söyledi bana."

"Göze daha etkileyici görüneceğini sanırdım," dedi Virginia.

Büyücü yeşil deriye sarılmış nesnenin etrafına sıkıca düğümlenmiş kalın ipi çekti.

"San Francisco kısa sürede yaratıkların eline geçecek," diye devam etti, kadının yorumunu kulak ardı ederek. "Humani orduları canavarlarla baş edemeyecek. Sırf yarattıkları korku bile bize inanılmaz bir fayda sağ-

layacak. Ayrıca Dünya'nın dört bir yanındaki büyük şehirlerde saklanan buna benzer başka gruplar da mevcut. Dünya birkaç güne kalmadan kıyamet yerine dönecek."

"Peki ya Gölge Alemlerinde Coatlicue ile savaşmak üzere Dünya'yı terk etmeyi reddeden Atalar?" diye sordu Virginia. "Ya da Karanlık Ataların müttefiki olmayan ölümsüzler? Onlar canavarlarla savaşacaklardır."

"Ah, eminim öyle," diye homurdandı Dee. Beceriksizce kılıfından çıkarmaya çabaladığı nesneyi saran iplerden ikisi açılmıştı, fakat üçüncüyü bir türlü çözemiyordu. Kadına baktı. "Acaba sen..."

"Yanına yaklaşmam onun," dedi Virginia. Ceketinin kolundaki gizli bir kından kısa, yassı bir bıçak çıkarıp Büyücü'ye fırlattı. Adam bıçağı ustalıkla yakaladı ve son düğümü de kesip attı.

"Çoğu Ata, İkinci Nesil ve ölümsüzün bu dünyadaki konumlarını biliyorum. Saklandıkları yerlerden çıktıkları anda hepsini birer birer yakalayabilirim. İşim bittiğinde sen ve ben bu gezegendeki son iki ölümsüz olacağız. Ata efendilerim bir zamanlar bana bu gezegeni vaat etmişlerdi: Şimdi ben kendi gücümle ele geçiriyorum onu."

"Ve de benimle paylaşıyorsun," diye hatırlattı Virginia.

"Ve de seninle paylaşıyorum," diye onayladı Dee.

"Hâlâ neden bana ihtiyacın olduğunu söylemedin," dedi Virginia.

"Aa, canım, sen planımın olmazsa olmazısın." Durup başım kaldırdı, sinsice gülümsedi. "Dönüp dolaşıp bir araya geleceğimizi her zaman biliyordum."

"Hadi canım!"

"Birbirimize benziyoruz, sen ve ben."

"Eminim benziyoruzdur," diye mırıldandı Virginia Dare. Başını eğdi, başka bir şey demedi. Dee onu neredeyse gençliğinden beri tanıyordu, ne var ki hâlâ tam olarak ne olduğuna, neler yapabileceğine dair tek bir fikri yoktu. Büyücü, Kraliçe Elizabeth Dönemi'nde büyümüştü ve kadınlara dair görüşleri o dönemin şartlarında şekillenmişti. Dare bunun Dee'nin ve Machiavelli'nin tekrar tekrar Perenelle Flamel'i hafife almalarının çok sayıda nedeninden biri olduğunu düşünüyordu.

Dee özenle yeşil deri kılıfı açarak ilk kılıcın ikizini çıkardı.

Buna şaşırarak "İkiz kılıç," dedi Virginia Dare. "Şarlman'ın kılıcı Joyeuse olmalı."

"Ele geçirdiğim ilk kılıç," dedi Büyücü. "Artık takımın tamamına sahibim." Excalibur ve Clarent'i ilk iki kılıcın yanına koydu.

Şimdi, kılıçlar cam yüzeyli masanın üzerinde bir arada dururlarken, aralarındaki benzerlikler açıkça ortadaydı. Her biri yarım metre boyunda, tek bir taş parçasından oyulmaydı. Dört kılıçtan sadece Clarent donuk ve çirkindi, ötekiler ışıl ışıl oluncaya dek cilalanmıştı. Kabzalarındaki desenlerde ufak tefek farklılıklar gözüne çarpmıştı, ama Virginia, Dee'in kılıçları teker teker masaya koyuşunu bizzat seyretmiş olmasa, onları birbirinden ayırabileceğini sanmıyordu – Clarent dışında tabii!

"Bu Dünya'da kalan Atalar, İkinci Nesil ve ölümsüzlerin hepsini bulup öldürdüm mü, kılıçları Gölge

Alemlerinin bu Dünya'daki girişlerini yok etmekte kullanacağım. O zaman burası gerçek anlamda bizim dünyamız olacak."

"Çok zekice bir plandır, eminim," dedi Dare. "Tek bir sorum var..."

"Sadece tek bir mi?"

"Neden ben?"

Dee ona boş gözlerle baktı.

"Tüm bunları en ince ayrıntısına kadar planlamışsın. Bana niye ihtiyacın var?" Büyücü ağzını açacak olduysa da Dare elini kaldırıp onu durdurdu. "Yalan söylemeyi aklından bile geçirme," diye fısıldadı. "Hele de hemen önümdeki şu masanın üzerinde dört tane kılıç dururken." Konuşurken gülümsemeye devam etse de, tehdidi gayet açıktı.

İngiliz adam başını salladı. "Sana geldim çünkü... Dedim ya işte; sen planımın olmazsa olmazısın. Flütün lazım bana."

"Flütüm mü?" Virginia bunu beklemiyordu.

Dee hafiften utanmıştı. "Eh, tabii. Canavarlar şehre salındıkları zaman onları birkaç gün boyunca kontrol edebilirim. Fakat karınlarını doyurup yabanileştiler mi, kontrolümü kaybedeceğim..." Dare'in tepkisini izlerken sesi giderek kısılıp kesildi.

"Ve flütümün onları büyüleyip kontrol edebileceğine inanıyorsun."

"Buna eminim. Unutma, Kızıl Nehir'in kıyısında durup izdihama yol açan üç bin mandalık bir sürüyü

kaçırıp dağıttığında seninleydim. Flütün güçlerine dair az çok bir fikrim var."

"Mandayla, toparladığın hayvanat bahçesinde artık ne gibi kâbuslardan fırlama yaratıklar varsa, onlar arasında fark var."

Dee başını salladı. "Hepsi hayvan işte. Ayrıca kısa süre önce hem cucubuthları hem de humaniyi yere serişine şahit oldum. Sana güvenim tam."

"Teşekkür ederim," dedi Virginia alaycı alaycı. "Peki ben yaratıkları bayılttıktan sonra, ayıldıkları zaman onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Dee ilgisizce omuz silkti. "Öldürürüm ya da hepsini Alcatraz'a geri yollarım ki birbirlerinin çaresine baksınlar." Masanın üzerindeki dikdörtgen biçimli tahta kutuya uzandı, kapağını açtı ve bakır ciltli ufak bir kitap çıkardı.

Odanın havası anında bir elektrik akışıyla çatırdadı, yeşil kıvılcımlar tüm metal yüzeylerin üzerinde oynaştı.

Virginia kendini bir an için sanki tüm nefesi bedeninden çekilmiş gibi hissetti. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

Dee kitabı masanın üzerine, kılıçların orta noktasına koydu. Kitap, paslanmış, yeşilleşmiş bakır cildiyle 15 santime 20-22 santim boyunda, içindeki yapraklar kalın ve tırtıklı kenarlarıyla sarı sarıydı.

"Codex – Büyücü Abraham'ın Kitabı," dedi Dee, kitabın önünde eğilircesine. "Bütün yaşamımı bu kitabı bulmaya adadım..." Kırmızı ipek kumaşın bir ucunu parmaklarına dolayarak özenle kitabı açtı. "Ve nihayet ele geçirdiğimde, son iki sayfa koparılıp alınmıştı içinden." Kitabın arkasını çevirip iki kalın yaprağın ciltten sarkan kalıntılarına baktı.

Büyücü kıkırdadı, sesi tiz ve sinir bozucuydu. "Biliyor musun Virginia, son iki sayfada Son Çağrı yani Ataları Gölge Alemlerinden bu Dünya'ya getirmek için gerekli olan formül yazılı. Efendilerim o kısmı kaybettiğim için çok kızmışlardı." Kıkırtısı kahkahaya döndü, kahkahaları da kısa sürede yükselip onu kendinden geçirerek bedenini tümüyle sarsmaya başladı. "İşe bak, artık Son Çağrı'ya ihtiyacımız yok çünkü Atalar geri dönmeyecekler!"

"Doktor!" diye çıkıştı Dare, bir anda Dee'den ürkmeye başlamıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. "Kendine hâkim ol."

John Dee, gövdesini sarsan, derin bir nefes aldı. "Elbette. Özür dilerim." Codex'i kapattı ve ipek kaplı parmağını metal yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Canavarları bir hafta kadar bırakacağız ki Dünya'yı yağmalasınlar. Orduların, donanmaların ve hava kuvvetlerinin yaratıklarla baş etme derdinde kaynaklarını tüketmelerini bekleyeceğiz ve sonra, tam da her şey sona ermiş gibi görünürken, kendimizi insanlığın kurtarıcıları ilan edeceğiz. Yaratıkları uzaklaştırıp gezegenin kontrolünü ele geçireceğiz. Dünya'mn ölümsüz hükümdarları olacağız. Senin zaten bir efendin yok, benimki de ya ölmüş ya da bu Dünya'ya herhangi bir erişimi olmaksızın bir Gölge Alemi'nde sıkışıp kalmış olacak; yani ben de güvende olacağım. Bu kitabı kullanarak Dünya'yı istediğimiz şekilde baştan yaratıp tekrar şekillendirebilirim." Gülümsedi. "Tek kısıtlama hayal gücümüz."

"Benim çok canlı bir hayal gücüm vardır," diye mırıldandı Virginia. "Peki bir şey unutmuyor musun?" diye ekledi sakin sakin.

Dee şaşırarak ona baktı: "Neymiş o?"

"Tüm bunlar Coatlicue'nün senin emrine uymasına bağlı."

"Uyacak," dedi Dee, kendinden emindi. "Asıl tehlikeli an ilk uyandığında – açlıktan ölüyor olacak. Onu mutlaka iyi beslemem lazım."

"Coatlicue vejetaryen değil," diye hatırlattı Virginia.

Büyücü'nün gülümsemesi vahşileşti. "Evet, biliyorum. Kendisine çok lezzetli bir ziyafet hazırlıyorum."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Josh çalışma odasının kapısına dayanıp içeriye baktı. Duvarlardan ikisi kitaplarla, üçüncü DVDlerle kaplıydı; dördüncüdeyse dev gibi bir televizyon bulunuyordu.

Kızıl saçlı Ata, bir televizyon koltuğuna uzanmış son sürat kablolu televizyon kanalları arasında geziniyordu. CNN'e gelince durdu, kısa bir süre izleyip başka bir kanala geçti.

Josh kapının sövesine vurdu. "Beni görmek görmek istemişsin," dedi usulca. Kendini ne kadar sakin hissettiğine şaşırmıştı. Endişeli değildi, fakat pek bir heyecan da hissetmiyordu.

"İçeri gel," dedi Prometheus dönmeden. Uzaktan kumandayla kendisininkine bir örnek bir koltuğu işaret etti. "Otur biraz, konuşalım."

Josh koltuğa oturup ayaklık kısmını kaldıran düğmeye bastı.

"Babamda da bundan var," diye açıkladı. "Ondaki masaj ve ısıtma özellikleri olandan."

"Bende de ondan vardı, fakat masaj özelliğini kullandığım her sefer deprem oluyor sanıyordum, o yüzden geri gönderdim."

Prometheus kanallar arasında gezinmeye devam ederken bir süre sessizce oturdular. Ata ancak haberlere ve siyah-beyaz filmlere denk geldiğinde yavaşlıyordu. "Yüzlerce kanal var, ama hiçbir zaman izleyecek doğru dürüst bir şey yok," diye söylendi.

Josh fırsattan istifade Ata'ya baktı. Çalışma odasındaki tek ışık televizyonun değişip duran ekranından geliyordu, bu da adamın yüzünü sürekli hareket hâlindeymiş gibi gösteriyordu. Şimdi yakınında olunca Josh, Prometheus'un yanaklarının ve çenesinin sakalıyla yarı yarıya gizlenen ufacık yara izleriyle çizgi çizgi olduğunu gördü. Alnı da yine yara izleriyle doluydu.

"Hapiste geçen zamanımın ufak yadigârları," dedi Ata. Derin gurul gurul sesi Josh'u yerinden sıçratmıştı.

"Affedersin. Gözlerimi dikip bakmak istememiştim." Josh'un Ata'nın ona baktığını nereden bildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Prometheus elinin üzerini alnına sürttü. "Artık çok nadiren aklıma geliyorlar. Onları iyileştirip yok edebilirim, ama birer andaç gibi saklamak hoşuma gidiyor."

"Neyin andacı?" diye sordu Josh.

"Bazı şeylerin uğruna savaşmaya değer olduğunun... Ve her şeyin bir bedeli olduğunun."

"Neden hapse girmiştin?" diye sordu oğlan. "Sormam sorun değilse," diye ekledi hemen.

İri yarı adam elini konuyu geçiştirircesine salladı.

"Eski, çok eski ve şu anda sana anlatamayacağım kadar uzun ve karmaşık bir hikâye." Duraksadı, sonra ekledi: "Bir gün ablama sormalısın. O bilir."

"Cadı bildiği için mi?"

"Kız kardeşimi ne kadar zamandır tanıyor?" diye sordu Ata. Kocaman yeşil gözlerini oğlana çevirdi.

"Onunla sadece bir kez, geçen Cuma, çok kısa bir süreliğine görüştüğümüze bilmem inanır mısın?.." sesi giderek kısıldı. Tüm bunların başladığı zamanı, o haftanın başlarını hatırlamaya çalışmak bile güçtü. Üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. "Sophie'ye Hava Büyüsü'nü öğretti ve aynı anda ona tüm bilgisini aktardı. Nasıl yaptı bilmiyorum. Bu olduğunda odada değildim."

"Peki ablam bunu neden yapmış, bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sophie'ye sorman lazım," dedi. "Gerçi onun da bildiğini sanmıyorum ya."

Ata, sonunda Josh'un sözlerini takip eden sessizliği bozarak "Gördüğüm öteki altınlara pek benzemiyorsun," dedi.

"Çok mu gördün?"

"Hem de çok."

"Peki bir altın nasıl görünür?" diye sordu Josh.

"Korku dolu."

Josh gelişigüzel "Ah, ben artık korkmuyorum," dedi. "Korkmaktan geçtim, ödümün kopmasını geçtim. Artık kanım dondu."

Prometheus dikkatle ona baktı. "Seni korkutan nedir?"

Josh uzaktan kumandayı eline alıp kanalı değiştirmeye koyuldu. "Her şey. Burası. Sen. Flameller...

Dee. Machiavelli. Gölge Alemleri, geçiş kapıları. Büyü." Sesi her sözcükte biraz daha yükselmişti. "Bize öğretilen her şeyin, evde, okulda, kitaplardan, televizyondan öğrendiğimiz her şeyin yalan olduğu düşüncesi. Ve Sophie," diyerek nihayet en derin korkusunu itiraf edip boğuk bir fısıltıyla bitirdi sözlerini: "Onu artık tanıyamıyorum gibi geliyor. Ve bu da senin ablanın suçu." Ata'ya baktı. Öfkesi oğlanı pervasızlaştırmıştı. "Sophie, kardeşin ona o hatıraları aktardığı zaman değişti."

Prometheus onaylarcasına başını sallayarak onu şaşırttı. "Kız kardeşler bir dert," dedi. "Ata veya humani olması işi değiştirmiyor. Bazen sırf erkek kardeşlerini üzüp sinir etmek için var olduklarını düşünüyorum. Ben de bir zamanlar benimkiyle sizin olduğunuz kadar yakındım." Durup ekledi: "Binyıllardır konuşmadım onunla."

"Ne oldu?"

Prometheus koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Bildiğimi sanıyordum. Şimdi yanılmış olabileceğimi düşünüyorum. Asırlarca, beni Chronos'a ifşa ettiğini sanıyordum. Şimdiyse... Şimdi emin değilim. Onunla yüz yüze konuşmama hatasını yaptım." Yeşil gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kardeşinle aranda ne olursa olsun, herhangi bir karara varmadan önce mutlaka onunla konuş. Başka birinin güya onun dediklerini, yaptıklarını sana aktarmasını kabul etme. Sana kendisi söylesin."

"Bu bir uyarı mı?"

Prometheus güldü. "Hayır, sadece benim yaptığım hatanın aynısını yapmanı istemiyorum."

Bir süre sessizce oturdular ve Josh kanalları değiştirmeye devam etti.

"Bir sürü yabancı kanal var," dedi, nihayet bir futbol maçında durarak. Anlatım tanımlayamadığı bir dildeydi, Korece olması mümkündü. Takımlardan biri gol atıncaya kadar maçı seyrettiler, sonra Josh gelişigüzel "Demek başka altınlara da Ateş Büyüsü'nü öğrettin."

"Bazılarına," diye kabul etti Prometheus.

Josh dikkatini televizyondan ayırmadan devam etti: "Onlara sonra ne oldu biliyor musun? Şimdi neredeler?"

"Bildiğim kadarıyla çoğu öldü, Josh," dedi Prometheus şefkatle.

"Çoğu mu?"

"Benim eğittiklerimin hepsi. Ötekileri bilemem."

Josh hava durumu kanalında durup koltuğunda döndü ve Ata'ya baktı. "Bu, benim için iyi bir durum değil, öyle değil mi?"

"Muhtemelen değil," diye ona katıldı Prometheus.

"İşlemin tehlikeli olduğunu biliyorum."

Prometheus kocaman kafasını salladı. "Hayır, en tehlikeli işlem uyandırmadır." Başını arkada atarak derin bir nefes aldı. "Üzerine yapışmış o pis kokuya bakarak seni bizzat Mars Ultor'un uyandırdığını tahmin ediyorum."

Josh başını salladı. Ata'nın sesindeki sertlik onu şaşırtmıştı. "Paris katakomplarında."

"Ah, demek oraya saklamış onu," dedi Prometheus gizemli gizemli. "Tüm bunlar sona erdiğinde gidip bir ziyaret etsem iyi olacak."

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Josh, meraklanmıştı.

"O benim arkadaşımdı, en iyi dostumdu, kardeşten yakındı bana. Ablamla evlendi, daha mutlu olamazdım..." Ata'nm sesi yavaş yavaş kısıldı.

"Bir şey mi oldu?"

"Kılıçlar. Mars ıssız bir adadaki terk edilmiş bir tapınakta Excalibur'u buldu. Bu, onu Clarent'e götürdü. Zephaniah onu kılıçların yoldan çıkardığını iddia etti, ama ben hiçbir zaman buna tam olarak emin olamadım. Tek bildiğim korumaya ant içtiği insanlara ihanet ettiği. Dünya'nın dört bir yanında ve Gölge Alemlerinde kovaladım onu. Tam yakalayacakken ortadan kayboluverdi. Sonra, yüzyıllar sonra, kız kardeşimin onu benim intikamımdan korumak için bir yere sakladığını öğrendim, fakat bunun neresi olduğunu bir türlü bulamadım." Çirkin bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Şu ana kadar. Eksik olma."

"Onu rahat bırak," dedi Josh öfkeyle. "Korkunç bir acı içinde, eriyik lavlardan bir kabuğun içinde mahsur. Binlerce yıldır o hâldeymiş."

"İyi," dedi Prometheus canice. "İnsanlarıma yaptıklarının karşılığında ufak bir bedel."

"Senin insanların mı?"

"Benim insanlarım. Humani. Onları ben yarattım Josh. Onları canlandıran benim auramdı. Bu gezegendeki, sen de dâhil, her humaninin içinde benim auramın

bir kıvılcımı var. Mars Ultor'un insanları neden esir alıp onları kadim piramitlerin üzerinde kurban ettiğini biliyor musun?"

Josh başını salladı, fakat aniden Clarent'i taşırken gözünün önüne gelen görüntüleri hatırladı. Şimdi yerlerine oturuyorlardı.

"O yaşam kıvılcımı için. Mars Ultor benim auramı topluyordu."

"Neden?"

Prometheus başını iki yana salladı. "O hikâye başka bir güne kalsın. Şimdi Ateş Büyüsü'nü öğrenmek için buradasın," dedi aniden, konuyu değiştirerek.

"Evet. Öğretirsen tabii."

"Öğreteceğim. Fakat bunu doğru olmadığını bile bile yapıyorum," diye devam etti Prometheus. "Bunu, ablam yapmam gerektiğini söylediği için yapıyorum. Bilirsin, ablana hayır demek neredeyse imkânsızdır. Tabii bir de hep haklı çıktığını bildiğim için."

Josh iç çekti. "Kulağa aynı Sophie gibi geliyor."

Prometheus parmağını şaklattı ve havada yassı, gri bir disk döne döne belirdi.

Josh irkildi. Onu sağ eliyle yakalayıp televizyonun ışığında inceleyebilmek için öne eğildi. Bu avucu kadar, taştan, ufak bir daireydi. Taş cilalanıp pürüzsüzleştirilmişti, yüzeyinde de bronz ve altın boya izleri vardı. Merkezinde yusyuvarlak gözlü, ağzı açık bir yüzle onun da etrafında bir dizi halka vardı. Her bir halkanın içine sayısız ufacık simge oyulmuştu. Daha önce bunun gibi bir şey görmüştü. "Bu bir Aztek takvimi," dedi nihayet. "Annemin çalışma odasında aynı bunun gibi bir tane var."

"Bu bir güneş taşı," dedi Prometheus usulca.

Josh pürüzsüz taş diski elinde evirip çevirdi. Sıcaktı.

"Kız kardeşine Ateş Büyüsü'nü Saint-Germain'in öğrettiğini biliyorum."

Josh huzursuzca kıvrandı. "Nicholas senin yanında onun adını anmamamı söylemişti."

Ata kocaman elini sallayarak geçiştirdi. "Saint-Germain hilebazın, yalancının ve hırsızın teki, ama onu affettim. Uzun süre benim öğrencimdi; sonra ya tembelleşti ya da açgözlüleşti. Benden ateşin sırrını çaldı." Ata omuz silkti. "Fakat ona kızgın kalmam zor, zira aslında ben de ateşi çalmıştım. Ben değil, başka biri Saint-Germain'e Ateş Büyüsü'nü nasıl kullanacağını öğretti, fakat tüm sırlarımı bilmiyorlardı. Sana Ateş Büyüsü'ne dair kız kardeşinin bilebileceğinden çok daha fazlasını öğreteceğim. Güneş taşma bak."

Josh avucunun içine baktı ve nefesi kesildi. Disk altın rengi donuk bir ışıkla bir kalp gibi atmaya başlamıştı. Bir an için oyma yüzdeki gözlerin kırpıştığını ve dilin titreşiverdiğini sandı.

"Kendi kendime, bir daha herhangi bir humaniye Ateş Büyüsü'nü öğretmeyeceğime söz vermiştim. Ama bozulması gereken bazı sözler vardır."

Taştan tutam tutam sarı bir duman tüttü ve odaya portakal kokusu doldu.

"Sen güneşsin Josh, ateş senin doğal unsurun. Kız kardeşin ay, onun birincil unsuru su. Evet, kız kardeşin ateşi biliyor, fakat sen Josh, sen onu yüz kat daha iyi bileceksin!"

Ve disk alev aldı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sophie çığlık attı.

Mutfak masasının yanından elini tutarak sıçradı.

Perenelle ve Aoife, kızın iki yanında ayaklanıverdiler. Bir tek Flamel ve Niten oturdukları yerde kalmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Perenelle.

Sophie sağ elini gösterdi. Avucu kıpkırmızıydı. "Bir şey... Bir şey elimi yaktı sanki," dedi, gözlerini kırpıştırarak biriken yaşları savuşturdu.

Perenelle lavaboya gidip bir mutfak havlusunu soğuk suya tuttu, sonra gidip Sophie'nin avucuna bastırdı. "Başladı demek," dedi, kızın gözlerine bakarak. "Prometheus kardeşine Ateş Büyüsü'nü öğretiyor."

"Ama Saint-Germain bana öğretirken hiç canım yanmamıştı."

"Ne kadar öğretmen varsa büyü öğretmenin de o kadar yolu vardır," dedi Perenelle.

"Onun yanma gitmeliyim..." diye başlayacak oldu Sophie.

"Gidemezsin. Bu, tek başına yapması gereken bir şey." Perenelle, Sophie'yi tekrar masaya çekti. "Otur, bizim yapmamız gereken başka bir şey var."

Perenelle ufak mutfak masasında Nicholas'ın karşısına oturdu. Aoife, Sophie'nin karşısına, üçüncü sandalyeye geçmişti. Niten önceden Sophie'nin üzerinde uyuduğu koltukta oturuyordu. Yavaşça, sistemli bir hareketle samuray kılıcını bir bezle silmekle meşguldü.

Masanın ortasında oymalı, ahşap bir kutu duruyordu.

Sophie kutuya yakından baktı. Havada egzotik baharatların kokusunu hafifçe almış, kokulardan birinin Agnes Teyze'nin en sevdiği parfüm olan yasemin kokusu olduğunu saptamıştı. Kutuya baktığında kutunun kenarlarına ve üzerine oyulmuş üçlü sarmal desenini daha önce bir yerde görmüş olduğunu fark etti. Aniden gözünün önünde Zephaniah'nın aynı üçlü sarmalı İsimsiz Şehir'in camdan duvarlarında gördüğü sahne geldi.

Sophie, Nicholas'ın kapağı dikkatle kaldırıp kutunun içine uzanarak hasır ve sazdan ince bir işçilikle örülmüş bir keseye sarılı bir şey çıkarışını izledi.

Teker teker her birinin auraları kıvılcımlar saçmaya ve çatırdamaya, ışıktan közler fışkırtmaya başladı; yeşil ve beyaz, gümüş rengi ve gri, bir de Niten'in mora çalan mavisi. Perenelle'in saçları elektriklenerek hafifçe omuzlarından havalandı.

Perenelle kutuyu ve kapağını kaldırıp yere koydu ve Simyacı hasıra sarılı nesneyi masanın üzerine bıraktı.

Kıvrım kıvrım hasır tutamlarını çözmeye koyuldu. Çıtır çıtır güç damarları parmaklarının üzerinde dolanıyordu.

"Bunu daha önce görmüş olabilirsin," dedi Perenelle Aoife'ya. Sonra Sophie'ye baktı. "Belki sen de. Daha doğrusu sen değil de Cadı." Gülerek ekledi: "Hatta hakkında bizden çok daha fazla şey biliyor olabilir."

Nicholas hasır düğümleri çözdü ve kılıf ellerinden düşerek ortaya neredeyse insana ait gibi dursa da bir şekilde tam öyle de denilemeyecek, ince bir güzellikte kristal bir kafatası çıkardı. Simyacı elini kafatasına koyduğunda, nane yeşili bir ışık yavaş bir dalgalanmayla saydam kristalin içinden atan bir kalp gibi titreşti. Perenelle elini kocasımnkinin üzerine koydu ve kafatası aydınlanmaya başladı.

Nicholas, Aoife'ya bakarak, "Sıra sende," dedi.

Kadın yüzünde mutlak bir tiksintiyle adama baktı. "O pis şeye hayatta dokunmam," dedi boğuk sesiyle.

"Sen bilirsin." Sophie'ye baktı. "Auranm gücüne ihtiyacımız var..."

Sophie şaşkınlıktan hissizleşmişti, sanki odanın içindeki tüm hava emilip yok olmuştu. Bunu daha önce görmüştü...

Zephaniah yine İsimsiz Şehir'deydi.

Baygın kardeşini dışarıda toplanan canavar sürülerinden korumaya çalışıyordu. Ne var ki kütüphanenin içi de bir o kadar kalabalıktı; dört bir yanında hayat bulmuş kil adamlar hareket ediyor, kıpırdanarak onu ezilme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyorlardı.

Prometheus'u binanın derinliklerine doğru çekiştiriyordu. Dışarıda hava kararmıştı. Görünmez yaratıklar, terk edilmiş sokaklarda pençelerini takırdata takırdata, bedenlerini sürüye sürüye, yerlere sürte sürte kol geziyorlardı. O iğrenç kokuları geliyordu burnuna – timsah gibi kokuyorlardı.

Zephaniah kütüphanenin derinliklerinde bir oda buldu. Normalden çok daha yüksek kapıları kilitliydi, fakat cam duvarın yere yakın bölümünde bir parçası eksikti. Geçmiş asırlardan birinde, bir deprem şehri sarsmış, yerin bir kısmı çökmüş olmalıydı. Duvarın cam tuğlaları kaymış, aralanarak geniş bir açıklık meydana getirmişti.

Sürünerek delikten içeriye girdi ve erkek kardeşini de korunaklı odanın içine çekti. Tam da o sırada canavarlar tepesinde kalan binanın içine dalmışlardı. Tıslamalarını, patırtılarını, kilden heykellerin parçalanırken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu.

Doğrulduğunda, oda anında yumuşak, süt gibi bir ışıkla aydınlandı. Bir zamanlar muhtemelen sayısız kitapla kaplı olan duvarlar şimdi bomboştu ve odanın orta yerinde geriye kalmış tek şey cilalı, madeni bir kaidenin üzerinde duran kristal bir kafatasıydı.

Zephaniah ışığın kafatasının içinde titreşip bir nabız gibi atmaya başlayışını seyretti ve sonra bunun kendi kalbinin atışına uygun ritimde olduğunu keşfetti.

Sonra kafatası ona seslendi...

Söylediği şeyler tek kelimeyle korkunçtu.

Sophie kafatasının ne olduğunu, kökenini ve güçlerini biliyordu.

Bu, Archon teknolojisiydi ve onlar kafataslarını daha bile eski bilgilere dayanarak yaratmışlardı. Cadı bunun gibi parçaların peşinde yüzyıllarını harcamış, bulduğunda da onları bütünüyle yok etmişti. Kocaman madeni kitap yığınlarını yakarak; kılıç, mızrak ve bıçağa benzer kadim nesne ve silahları eritip kömür kırıntılarına çevirerek; kristal küreleri paramparça ederek ve muhteşem cevherleri öğütüp toz hâline getirerek binlerce yıllık bilgiyi yok etmişti.

Zephaniah, Archon kafataslarını bulabilmek için ne servetler harcamıştı. Kafataslarını kırmak imkânsızdı, herhangi bir bıçak ya da alete karşı dayanıklıydılar, fakat Cadı sonunda onları etkin yanardağların ağzına fırlatarak yok edebileceğini keşfetmişti; bu şekilde eriyik lavlar kafataslarını yutuveriyordu. Dünya'yı bulabildiği kadar çok büyülü nesneden temizledikten sonra, Cadı bu sefer Archonların ve onlardan önce hüküm sürmüş Dünya Efendilerinin hatıralarını canlı tutan masalcıları birer birer öldürmeye baş koymuştu.

Fakat tüm bunlar daha sonraydı.

Çok daha sonra.

Danu Talis'in düşüşünden sonra.

Kafataslarının gerçekte tam olarak ne kadar tehlikeli olduklarını kavradıktan sonra.

"Sophie?" Perenelle öne eğilip gözlerini kızın yüzüne dikti. "Aurana ihtiyacımız var. Elini kafatasının üzerine koy."

Sophie başını iki yana salladı; ufacık, belli belirsiz bir hareketti bu.

Efsuncu şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Senin, daha doğrusu Cadı'nın kristal kafatası hakkında bildiği bir şey mi var?"

Sophie, Efsuncu'nun gözlerine baktı ve yavaşça, kararlılıkla başını iki yana salladı. İçgüdüleri, yahut Cadı'nın bilgeliği ona yalan söyletmişti: "Hayır," dedi.

Daha o ağzını kapatmadan bir patlama sesiyle tepelerindeki ampul paramparça oldu ve oda karanlığa gömüldü... Işıldayan kafatasının dışında.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Disk önce alkor sonra akkor hâlinde yandı. Her bir kare resim yazı, kırmızı, turuncu ve siyah renklerde titreşerek sarsılıyor, desenler, şekiller ortaya çıkarıyordu. İç içe halkalar sağa sola dönüyor; içteki halka saat yönünde, bir sonraki aksi istikamette devinerek yeni desenler meydana getiriyorlardı. Josh korkuyla oymaların kendi kuyruklarının peşine düşen yılanları andırdığını fark etti. Yılanlardan nefret ediyordu.

Sonra taşın merkezindeki yüz kıpırdadı.

Gözler açıldı; parlak siyah közlerle benekli, ateş kırmızısıydılar. Ağız oynadı ve Prometheus'un sesinde konuştu.

"Hava veya Su Büyüsü'nün hatta Toprak Büyüsü'nün en güçlü büyü olduğunu söyleyenler çıkar. Ama bu yanlıştır. Ateş Büyüsü tüm diğerlerinden üstündür, çünkü ateş hem hayat verir, hem de ölüm getirir."

Aniden ateş kaybolarak Josh'u zifirî karanlığa mahkûm etti.

Gözleri açık mıydı, neredeydi, kestiremiyordu. Algılarını tümüyle yitirmişti, duyumsadığı tek şey avucundaki sıcak taşın ağırlığıydı. Artık taşı her iki eliyle birden kavrayıp sıkıca tutmuş, tüm dikkatini ona vermişti. Korkmadığı gibi heyecan da duymadığını fark etti; merak içindeydi sadece.

"Her şeyin başında..."

Karanlığın içinde iğne deliği gibi, ışıktan tek bir nokta belirdi.

"... ateş vardı."

Noktacık bir anda şişti, büyüdükçe büyüyerek önce kehribar rengine, sonra turuncu ve kırmızıya dönüp nihayet pırıl pırıl akkor bir küreye dönüştü. Ateş topunun iki yanı soyulup rengârenk ışıklar saçan noktacıklar ve hatlarla kaplı geniş, yatay birer çizgiye dönüştü. Ve ışık kocaman, yavaş bir dalga şeklinde ona doğru yuvarlanırken Josh bir anda gördüğü şeyin ne olduğunu anladı – bir galaksiydi... Hayır, gördüğü şey Evren'di!

"Havadan evvel ateş vardı..."

Cayır cayır yanan bir ateş üzerine aktı. Yoksa içine mi düşmüştü ışığın? Alevler ve akışkan bir ateş onu kapladı, yıkadı. Şimdi kendini görebiliyordu. Ayakta duruyor, süzülüyor, uçuyordu; teniyse altın alevlerle aynı renkteydi. Bir açıdan ödünün patlıyor olması gerektiğini biliyor, fakat hâlâ hiç mi hiç korku hissetmiyor, sadece kız kardeşi orada olup bunu onunla paylaşmadığı için tuhaf bir üzüntü duyuyordu.

"Sudan önce..."

Derisi saydamlaştı. Vücuduna baktığında, ince, kıvrılıp uzanan damarları, kasların yumrularını ve dokusunu, organlarının koyu karaltısını ve etinin altındaki kemiklerin çizgilerini ve kıvrımlarını görebiliyordu.

"Topraktan önce..."

Ateş, teninden uzun şeritler hâlinde akıyor, yoğunlaşıyor, sertleşip bir kabuk hâline gelerek onu yanan bir küreye hapsediyordu.

"Ateş dünyaların yaratıcısıdır."

Bir anda Josh tekrar karanlıkta buldu kendini, fakat bu kez karanlık mutlak değildi. Her bir yanda çok hafif ışık belirtileri, kızıl ateşten bir saç teli kadar ince, kıpır kıpır çatlaklar görebiliyordu. Yumurta kabuğu gibi görünüyordu etrafı. Çatlaklar genişledi, yarıklara dönüştü ve sonra açıklıklardan ateş çağlayarak döküldü. İşte o zaman bir mağaranın içinde, bir lav havuzunun kenarında durmakta olduğunu, ergimiş kayanın yanı başından süzülüp akmakta olduğunu anladı.

"Ve her dünyanın yüreği alevdendir."

Josh, kendisi mi görüntülerin yanından geçiyor, yoksa o sabit duruyor da görüntüler mi geçip gidiyor emin olamıyordu. Fokur fokur kayaların ve alev alev taşların, yapış yapış sel taşlarının ve damla damla ateş küreciklerinin arasından yükseliyor gibi hissediyordu kendini. Giderek daha hızlı yükseliyor, yanan duvarlar yanından çizgi çizgi geçiyordu. Bir anda tepesinde hayret verici bir şekilde, pis duman ve kaynayan bulutlarla lekeli olmakla birlikte muhteşem mavilikte bir gökyüzü belirdi.

"Bu Dünya'yı ateş yarattı... O şekillendirdi..."

Josh sırayla patlayan bir volkan dizisindeki dev bir yanardağın ağzından çıkan sorguç gibi lavlar ve duman eşliğinde havaya fırlayıp, iyice yükseklere süzüldü. Yanardağ topraktan iri parçalar kopartıp çorak Dünya'yı tekrar tekrar şekillendiriyor, ona belli bir biçim verip sonra tekrar paramparça ediyordu.

"Bu ilkel gezegende yaşam kıvılcımını tutuşturan ateşti..."

Yoğun toz bulutları Josh'un etrafında fırıl fırıl döndü, sonra aniden hepsi dağıldı ve oğlan bir gölün kenarında yürümekte olduğunu fark etti; gerçi bu göl suyla dolu değildi ya...

Kıvamlı, çorbamsı içeriğinden buharlar çıkarıyor, pıtır pıtır patlayan pis kokulu dev kabarcıklarla fokurduyordu. Kaynar çamurun yüzeyini de vıcık vıcık, gri bir yosun tabakası kaplıyordu.

"Isı hayat verir..."

Prometheus konuşurken bile Josh'un gözleri önündeki manzara inanılmaz bir hızla değişiyordu: Geniş çayırlar belirdikleri gibi kuruyup gittiler. Yerlerini alan ağaçlar nefes kesen yüksekliklere ulaşıp hemen sonra un ufak oldular, peşlerine daha ufak ağaçlar, eğrelti otları ve çalılar geldi.

"Bin bir çeşit şekliyle hayat..."

Şimdi hayvanlar ortaya çıkmıştı. Başta küçüklerdi, sonra korkunç canavarlara, pelycosaurlara ve archosaurlara dönüştüler. Josh bunların dinozorlardan önce gelen yaratıklar olduğunu biliyordu. Büyülenmişçesine bu ilkel dünyanın her yanına bakmaya çalıştıysa da görün-

tüler hızla değişti, geriye pulların ve postların, pençelerle dişlerin kalıntılarından başka pek bir şey kalmadı.

"Ve ateş yok eder..."

Gökyüzü kapandı, şimşekler çaktı sonra alevler ormanı kapladı ve tek bir anda Dünya karardı, ağaçlar korkunç bir yangın felaketinin izlerini taşıyorlardı.

"Ateş yok eder, ama yaratır da. Bir ormanın serpilmek için ateşe ihtiyacı vardır, kimi tohumlar filizlenmek için ona bel bağlar."

Ve ağaçların diplerinde muhteşem yeşillikte filizler, küllerin içinden başlarını çıkarıp kıvrılıp bükülerek güneşe uzandılar...

"İlk insanlarımı, humaniyi ısıtan, sert iklim koşullarında başarılı olmasını sağlayan ateşti."

Orman kurudu, yerini buzlarla çevrili, kayalık, karlarla kaplı ıssız bir manzara aldı.

Fakat mağaralarla benek benek kaya yüzlerinde ufacık ateşler pırıl pırıl yanıyordu.

"Ateş ilk humaniye avlarını pişirme imkânı sağladı, avladıkları etin içindeki besinleri daha kolay sindirmelerine olanak verdi. Onları mağaralarında sıcak ve güvende tuttu. Aynı ateş aletlerini, silahlarını sertleştirdi, yumuşak kili kaplara çevirdi, hatta yaralarını iyileştirdi. Ateş, kadim dünyadan günümüze kadar her büyük uygarlığın ardındaki itici güç olmuştur."

Cam, çelik ve betondan, otoyollar ve köprülerle, gökdelenler ve banliyölerle, tren yolları ve havalimanlarıyla dolu modern bir şehir Josh'un gözleri önünde gelişiverdi.

"Bu gezegeni yaratan ateş, onu yok edebilir de."

Josh'un hemen önünde, şehrin orta yerinde dev bir nükleer bulut şekilendi, ortasındaki ışık herhangi bir güneşten daha parlaktı, önündeki her şeyi yakıp geçiyordu... Ve bir an sonra geriye yanıp kül dönmüş çorak topraklardan başka bir şey kalmamıştı.

"Bu, ateşin gücü," dedi Prometheus.

Bir anda Josh kendini tekrar çalışma odasında, yatar koltuğun üzerinde buldu. Ata'ya bakıp konuşmaya çalıştı; fakat ağzı kurumuş, dudakları çatlamıştı, diliyse kalınlaşıp ağırlaşmıştı sanki.

"Bu gezegenin üzerindeki ve Gölge Alemlerindeki yaşayan her şey ateş sayesinde var," dedi Prometheus. Loşluğun içinde gözleri parlak ve kıpkırmızıydı. "Kıvılcımını içimizde taşırız." Uzanıp işaret parmağıyla Josh'un göğsünün tam ortasına hafifçe vurdu. Genç adam vücuduna yayılan sıcaklık hissiyle ürperdi. "Josh, Ateş Büyüsü senin aurana bağlandı ve seninki de karşılaştığım en kuvvetli auralardan biri.

Ama auranın çözülmez bir bağla duygularına tutunduğunu bilmelisin. Dikkatli olmalısın, hem de çok dikkatli. Ateş Büyüsü'nü asla öfkeliyken etkinleştirme. Ateş sadece sakinken başvurulması gereken tek büyüdür. Aksi takdirde kontrolden çıkıp her şeyi yutabilir, sen de dâhil."

Josh kupkuru ağzından çatlak bir sesle birkaç kelime çıkarabildi: "Peki büyüyü ne zaman öğreneceğim?"

Prometheus kıkırdadı. "Öğrendin bile. Ellerini aç."

Josh aşağıya baktı. Sağ elinde hâlâ Aztek güneş taşını tutmaktaydı, fakat onu sol eliyle örtmüştü. Sol elini kaldırdığında taş da beraberinde geldi. Derisine yapışmıştı. Şaşkın şaşkın Ata'ya baktı.

"Bekle bir dakika," diye fısıldadı Prometheus.

Ansızın Josh'un sol eli altın renginde parladı ve kıvrandıran bir acı koluna yayıldı. Nefesini tuttu, sonra burnuna portakal kokusu geldi ve acı kayboldu.

Güneş taşı yere düştü.

Ve elini çevirip baktığında Aztek yüzünün avucuna dağlanmış olduğunu keşfetti. Siyah bir dövmeyi andırıyordu. "Bir tetikleyici mi bu?" diye fısıldadı.

"Bir tetikleyici, evet," dedi Prometheus. Ateş Büyüsü'ne başvurmak istediğinde, yaratmak istediğin alevi gözünde canlandır ve sağ elinin başparmağını avucundaki yüzün üzerine bastır."

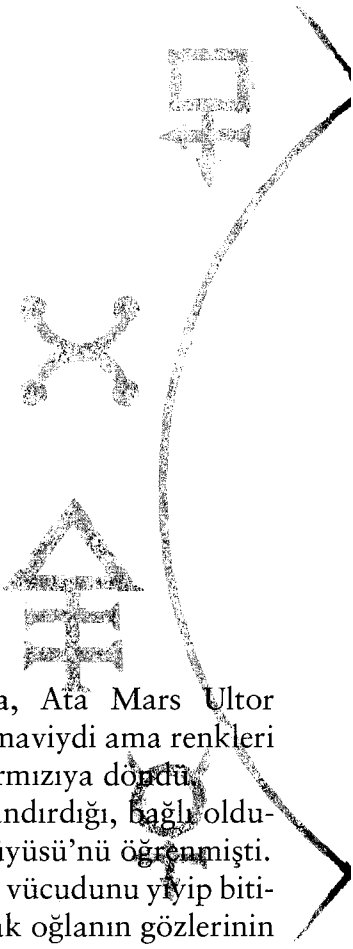
Josh avucuna dağlanmış barbarca çizime bakıp sırıttı.

Bu, Sophie'nin sıkıcı çember dövmesinden çok daha havalıydı.

"Git şimdi," dedi Prometheus. "Dinlen biraz. Yarın yoğun bir gün olacak." Ata koltuğuna oturup uzaktan kumandasına uzandı. Oğlanın sarsakça ayağa kalkışını seyretti.

"Teşekkür... Teşekkür ederim," diye mırıldandı Josh.

"Rica ederim... Ah bir de Josh, kendini kazara çok yakmamaya özen göster lütfen."

ELLİNCİ BÖLÜM

Paris katakomplarının altında, Ata Mars Ultor uyandı. Gözleri bir an için parlak maviydi ama renkleri hemencecik çirkin, alev alev bir kırmızıya döndü.

İkizlerden erkek olanı, yani uyandırdığı, bağlı olduğu oğlan, ikinci büyüsünü, Ateş Büyüsü'nü öğrenmişti.

Gözlerini kapatıp kendini bütün vücudunu yiyip bitiren acıyı göz ardı etmeye zorlayarak oğlanın gözlerinin içinden etrafa bakınca kendini karısının erkek kardeşinin yüzüyle karşı karşıya buldu: Prometheus. Ata'nın varlığını sezeceğinden korkarak anında bağlantıyı kesti. Hiç kimseden, hiçbir şeyden korkmayan İntikamcı Mars Ultor'un, Ateşin Efendisi'ne gelince ödü kopardı.

Sonra, neredeyse isteksizce İngiliz Büyücü'nün yüzünü gözünde canlandırmaya odaklandı ve Dee başını çevirip gri gözleriyle yukarıya bakınca, Ata "Tamamdır," dedi.

✧ ✧ ✧

"Tamamdır." John Dee öyle bir sarsıntıyla uyandı ki, az kalsın koltuğundan düşüp yanık ellerinin üzerine yuvarlanıyordu. Acı dayanılacak gibi değildi, ama yine de yok saymaya çabaladı: Rüyasız uykusu, Paris'in derinliklerindeki kemikten hapishanesinde mahsur Uyuyan Tanrı Mars Ultor'un görüntüsüyle bölünmüştü. Rüyasında Ata'nın gözleri açılıp ona baktı ve Dee onun maskesinin ardından konuştuğunu duydu.

"Tamamdır. Oğlan Ateş Büyüsü'nü öğrendi."

Dee ayağa kalkıp kollarını oğuşturdu ve alnını serin cam duvara yasladı. Odaklanarak Mars Ultor'un hapishanesini en ince ayrıntısına kadar gözünde canlandırdı ve sonunda oraya hapsolmuş Ata'nın kendisini görebilmeyi başardı. Yüksek sesle "Oğlanı istiyorum," dedi.

Ve dünyanın öteki ucunda, Uyuyan Tanrı'nın gözlerinden kan kırmızısı bir duman yükseldi. "Josh," diye fısıldadı Mars. "Josh."

Josh Newman, bitkin düşmüş, ağrılar içinde sert, rahatsız yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Hemencecik uyuyakaldı.

Ve sonra gözleri hızla açıldı.

Artık mavi değil de, Mars Ultor'unkiyle aynı renkteydiler.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Scathach göz ucuyla tepelerinde bir hareketlenme olduğunu görerek Joan'u yana itti ve hemen peşine Saint-Germain havadan ayaklarının dibine düşüp yığılıverdi.

Ölümsüz, ayağa kalkıp iki kadının şaşkın bakışları altında titizlikle giysilerini silkeledi. Tam doğrulmuştu ki, hemen arkalarındaki çalıların içine başka bir şey çakılıverdi. İki kadın dönüp silahlarını çekmişlerdi ki, uzun otların arasından Palamedes ve William Shakespeare çıktı.

"Üçümüz bir daha ne zaman buluşalım diye soracaktım tam ben de!" dedi Shakespeare, çirkin dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle.

Joan bir sevinç çığlığı atarak Saint-Germain'in üzerine atıldı, kollarını ve bacaklarını adamın gövdesine dolayarak dengesini sarstı. Adam onu kollarına alıp

havada fırıl fırıl döndürdü. Joan, Fransızca "Beni bulacağını biliyordum," diye fısıldadı.

Adam aynı dilde "Senin için dünyanın sonuna kadar gideceğimi söylemiştim," diye mırıldandı. "Artık ciddi olduğumu biliyorsun." Joan'u yere bırakıp Gölge'yi selamladı. "Gördüğüm kadarıyla yara almamışsınız, sağlığınız yerinde."

"Öyle," diyerek selamına karşılık verdi Scatty. "Şaşırma kabiliyetimi uzun zaman önce kaybettiğimi sanıyordum," dedi. "Fakat sanırım yanılmışım. Üstelik sürprizlerden de gerçekten nefret ederim," diye ekledi.

Saint-Germain, Palamedes ile Ozan'a döndü ve sessiz bir hayret içinde kaşlarını kaldırdı. Şövalye sırıttı, dişleri koyu teninin yanında bembeyaz görünüyordu. "Ne var yani, bütün eğlenceyi sana bırakacağımızı mı sanmıştın?"

"Peki ama nasıl..." diye meraklandı Saint-Germain.

Palamedes, Shakespeare'e döndü. "Anlat ona."

Ozan alçak gönüllülükle omuz silkti. "Yeşil Adam'a bizi de senin peşine yollamasını önerdim." Will gülümsedi. Durup Scatty ve Joan'u selamladı. "Hanımlar."

"Tammuz da yaptı mı bunu yani?" Saint-Germain şaşırmıştı.

"Birkaç ufak itirazı oldu," diye homurdandı Palamedes, "Ama sonra Will onu ormanına berbat bir mantar hastalığı bulaştırmakla tehdit etti." Şark Şövalyesi eğilerek selam verdi. "Hanımlar, sizi görmek çok güzel."

"Seni de Sir Şövalye," dedi Joan.

"Uzun zaman oldu Pally," diye ekledi Scathach gülümseyerek.

Şövalye yüzünü ekşitti. "Lütfen bana Pally deme. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Başlıklı adam kayanın üzerinde oturup kalmış, parlak mavi gözleriyle birer birer her ölümsüzü inceliyor, işaret parmağını dalgın dalgın sol elinin yerini almış olan kancanın üzerinde gezdiriyordu.

William Shakespeare öne çıktı, siyah çerçeveli gözlüklerini çıkarıp gözlüğüne sildi. "Bize bir açıklama borçlu olduğunuza inanıyorum beyefendi."

Başlıklı adamın ağzı ve burnu bir atkıyla örtülüydü, fakat gözleri keyifle büzüştü. "Ben de size sadece ne bilmeniz gerektiğini düşünüyorsam o kadarını söyleyeceğime inanıyorum, daha fazlasını değil."

Palamedes'in eli oynadı ve sırtına bağlı geniş kılıcı bir anda elinde bitiverdi. "Önce bir açıklama vereceksin, sonra da bizi kendi dönemimize göndereceksin."

Başlıklı adam güldü. "Aa niye ama Sir Şövalye, henüz hiçbiriniz eve dönemezsiniz."

Palamedes kılıcını havaya kaldırıp bir adım daha attı.

"Ah aptallık etme," dedi adam neredeyse sabırsızlıkla. Palamedes'in kılıcı anında bir ağaç dalına dönüp hemencecik filizler verdi. Hemen ardından sarmaşıklar uzayıp kıvrılarak şövalyenin bileğine ve koluna dolandı. Adam kılıcı yere attı; toprak da kılıcı yuttuğu gibi geriye adamın ayağının dibindeki kararmış alandan başka bir şey bırakmadı.

"O benim en sevdiğim kılıcımdı," diye söylendi Şark Şövalyesi.

"Burası benim dünyam," dedi başlıklı adam. "Ben yarattım. Onu ve içindeki her şeyi ben idare ederim." Kancasını suyun üzerine doğru uzatarak saat yönünde çevirdi ve su birikintisi anında donup çatır çutur bir buz tabakasıyla kaplandı. Aksi istikamette çevirdiğinde pis kokulu, fokur fokur bir lav havuzuna dönüştü.

"Ve şimdi, sen de dünyamın içindesin. Bu, seni de benim idare ettiğim anlamına gelir," dedi adam. Eli tekrar kıpırdadı ve lavların yerini tekrar duru bir su aldı.

Will Shakespeare suyun kıyısına yaklaştı, eğilip sıvıyla avucunu doldurdu. Başta tereddüt etti, sonra dudaklarına götürdü. "İçmekten bir zarar gelmez diye tahmin ediyorum."

"İstediğin tadı verebilirim suya."

Ozan sudan bir yudum aldı. "Bizi öldürmeyeceksin, öyle değil mi?"

"Hayır, öldürmeyeceğim."

Shakespeare yavaşça doğruldu ve başlıklı adama dikkatle baktı. Yüzünü astı, adamda ona neredeyse tanıdık gelen bir şey vardı. "Daha önce karşılaşmış mıydık?"

Adam sol kolunu uzatıp kancayı döndürerek gün ışığına tuttu. "Karşılaşmış olsak bunu hatırlardın eminim."

"Yine de, sende bir şey var..." Shakespeare gözlerini kısıp adama dikti. "Seni tanıyormuşum gibi geliyor."

Başlıklı adam, Saint-Germain'e döndü. "Sana gelince, daha önce karşılaştığımız kesin. Seni tekrar görmek çok güzel. Son karşılaşmamızdan beri geçen yüzyıllarda işlerin rast gitmiş."

"Senin sayende." Saint-Germain öne çıkıp adamı selamladı. "Bunların hepsinin senin elinden çıktığını ancak şimdi anlıyorum. Bunu planladın. Hatta bunu uzun zamandır planlıyordun, öyle değil mi?"

"Evet," dedi adam, ötekileri şaşırtarak. "Çok uzun zamandır."

"Flamel, Codex'i tercüme edecek birini bulmak için Avrupa'yı baştan başa katederken seninle karşılaştığını söylemişti."

Başlıklı adam başını eğdi. "Onunla ve Bayan Perenelle'le kısa bir görüşmem oldu."

"Ve bana Ateş Büyüsü'nde ustalaşmayı öğrettin."

"Gerekliydi. Sana bildiklerimi öğretmeseydim, er ya da geç kendi Ateş Büyü'n seni yakıp kül edecekti."

"Minnettarım," dedi Saint-Germain.

Başlıklı adam sırayla hepsine baktı. "Sizleri sağ ve sağlıklı tutmak için çok çalıştım. Seni bile Scathach," diye ekledi. "Bugünün gelmesini on bin yıldır bekliyorum."

"On bin yıldır mı?" diye sordu Shakespeare.

"Danu Talis'in düşüşünden beri."

"Adada mıydın?" diye nefes nefese sordu Scathach.

"Evet, oradaydım. Sen de oradaydın Scathach, sen de Palamedes, sen de Shakespeare ve Saint-Germain ve Joan. Hepiniz oradaydınız. Asıl ikizlerin yanında savaşmaya gelmiştiniz."

Uzun bir sessizlik oldu, etraftaki sesler bile kesilmişti.

Nihayet Scathach başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Geçmişte Danu Talis'te bulunduysam bunu neden hatırlamıyorum?"

"Çünkü henüz oraya gitmedin," dedi adam gelişigüzel. Kayadan kayarak indi ve önlerinde durdu. Boyu Saint-Germain'den hafifçe uzun, Palamedes'ten kısaydı. "Sizi buraya, beraberimde Danu Talis'e götürmek üzere topladım. İkizlerin güvenebilecekleri savaşçılara ihtiyaçları var. Gelin hadi, kaybedecek zaman yok."

"Bu kadar mı yani?" diye sordu Palamedes.

"Sırf sen dedin diye geçmişe seyahat edip savaşmamızı beklemiyorsun herhâlde? Neden senin için savaşalım ki?"

Başlıklı adam sabırsızca "Benim için savaşmıyorsunuz," dedi. "İnsan soyunun varlığının devamı için savaşıyorsunuz. Gelmemeyi seçerseniz, o zaman Danu Talis batmayacak ve humani olarak bildiğiniz yaratıklar uygarlığa hiçbir zaman ulaşamayacak. Her biriniz farklı şekillerde humaniyi savundunuz. Tekrar onların davasını müdafaa etmenizin vakti geldi."

"Ama seninle gidemeyiz, şimdi olmaz," dedi Saint-Germain. "Kendi zamanımıza geri dönmemiz lazım."

Joan başını salladı. "Ya Nicholas ve Perenelle ve Alcatraz'daki, Dee ile Machiavelli'nin çok yakında şehrin üzerine salacağı yaratıklar? Flamellerin yanında savaşmalıyız."

Başlıklı adam başını salladı. "Başarısız olursak ve Danu Talis yok edilmezse, o zaman hiçbir şeyin bir önemi kalmaz."

"Bir dakika," dedi Shakespeare. "Danu Talis'in düşmesi gerektiğini söyledin."

"Elbette. Ada yok edilmezse, o zaman insanlık tarihi diye bir şey olmayacak. Atalar hüküm sürmeye devam edecek bildiğiniz şekliyle Dünya hiçbir zaman var olmayacak."

"Ama Nicholas ve Perenelle..." diye tekrar söze başladı Joan.

"Korkarım Flameller ve ikizlerin kendi başlarının çaresine bakması gerekiyor. Onlara yardım edemezsiniz. Ama insanlığın bütünü için savaşabilirsiniz. Savaşmazsanız, o zaman Flameller için endişelenmenin bir anlamı kalmayacak zaten, çünkü hiçbir zaman var olmayacaklar."

Gruptakiler bir kez daha sessizliğe gömülerek adamın söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştılar. Danu Talis henüz düşmemişti, çünkü uğrunda henüz savaşılmamıştı.

Bunu yapacak olan savaşçılar da onlardı. Geçmişin olaylarını şekillendirmek üzere gelecekten getirilen bir grup.

"Ya reddersek?" diye sordu Saint-Germain. "Bizi kendi dünyamıza, Paris'e, Sherwood Ormam'na ya da San Francisco'ya geri gönderebilir misin?"

"Hayır. Bu Buzul Çağı Gölge Alemi'ni yaratmak muazzam bir güç israfına yol açtı. Sizi kendi dünyalarınıza gönderecek ne gücüm ne kabiliyetim var. Terk ettiğim anda bu dünya solup ölmeye başlayacak."

"O hâlde pek de bir seçeneğimiz yok, değil mi?" diye sordu Saint-Germain.

"Seçenek her zaman vardır," dedi başlıklı adam usulca. "Kimi seçimleri yapmak diğerlerinden daha zordur sadece. Benimle gelip yaşamaya devam edebilir, yahut burada kalıp ölebilirsiniz."

"İkisi de harika seçenekler değil," dedi Palamedes.

"Ama sahip olduğunuz yegâne seçenekler."

"Ve Danu Talis'e gidince, savaşmamız gerekiyor, öyle mi?" diye sordu Şövalye.

"Evet. Şahit olduğunuz savaşların en büyüğünde savaşacaksınız."

Palamedes, Ozan'a baktı, Shakespeare gülümseyip başıyla onayladı. "Her zaman mitolojik bir ülke görmek istemişimdir. Yeni bir oyun fikrim var, tek lazım olan geçeceği iyi bir yer bulmak..."

"Sanırım ben de batmadan evvel doğduğum yeri görmek isterim," dedi Scatty, sesinde tuhaf bir mecburiyet hissediliyordu. Teni her zamankinden bile soluktu.

Başlıklı adamın gözleri bir kez daha büzüştü. "Evet. Ayrıca anne babanı da görebilirsin belki."

Gölge bir adım geriledi, aniden irkilmişti. Bu tam da aklından geçen şeydi.

"Bir sorum var," dedi Joan usulca. Herkes dönüp ona baktı. "Adın ne? Sen bizi tanıyorsun, hatta çok iyi tanıyorsun anlaşılan. Oysa bizim senin kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

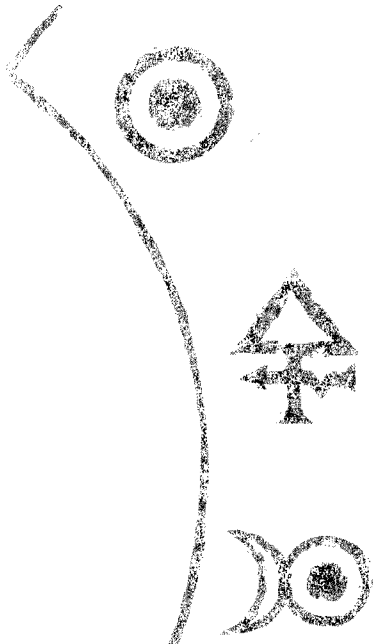
Başlıklı adam başını salladı. "Asırlar içinde çok farklı adlarım oldu. Ama benim tercih ettiğim isim, Danu Talis'teki ilk ismim – Marethyu."

Scatach'ın nefesi kesildi ve ölümsüz insanlar ona döndüler. Joan elini arkadaşının koluna koydu. "Ne demek o?" Dönüp başlıklı adama bir bakış attı.

Adam, Gölge'ye "Söyle onlara," dedi.

"Danu Talis'in dilinde, 'ölüm' demek."

6 Haziran Çarşamba

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Sophie Newman tıklım tıkış yatak odasında uyandığı anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Midesinde pır pır eden bir şeyler ve başının arkasında sersemletici bir ağrı vardı, ayrıca kalbi de küt küt atıyordu. Kollarını sıkıca göğsüne dolayarak bir anda kontrolden çıkmış nefes alış verişini düzene koymaya çalıştı. Ne oluyordu ona? Bu bir panik atak mıydı? Daha önce hiç panik atak geçirmemişti ama New York'taki arkadaşı Elle'in başına sık sık gelirdi. Sophie'nin başı dönüyor, birazcık da midesi bulanıyordu. Yataktan çıkıp ayağa kalktığında, bir an için gözleri kararadı.

Koridora çıkınca durdu ve kulak kesildi. Ufak misafirhane sessizdi. Boştu sanki. Sol elini duvara sürterek mutfağa yürüdü. Dışarıda, şafak vakti yaklaşırken gecenin karanlığı solmaya başlamıştı.

Perry ona Prometheus'un, Gölge Alemi'ni Dünya vaktine uygun tuttuğunu ve düzenli bir gündüz-gece döngüsüne sahip kıldığını söylemişti.

Kristal kafatası mutfak masasının ortasında duruyordu.

Önceki gece, Flamellerin ellerini üzerine koyuşuyla auralarının kafatasının içine akışını seyretmişti. Kristalin merkezi, çok hafif, titrek bir buz beyazı ve azıcık bir soluk yeşille donukça aydınlanmış, fakat başka bir şey olmamış, sarf ettiği çaba da Nicholas'ı bitkin düşürmüştü.

Sophie kafatasının yanından hızla geçti. Kristalin gümüş renginde yanıp söndüğünü, göz yuvalarının kararıp gölgelerle dolduğunu görmedi. Kızın masadan uzaklaşıp Josh'un geceyi geçirdiği kanepeye gidişiyle ışık sönüverdi.

Fakat kanepe boştu.

"Josh?" dedi. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Belki banyodaydı ya da yiyecek bir şeyler bulmaya ana binaya gitmişti. Fakat daha bu açıklamaları aklına getirirken bile, doğru olmadıklarını biliyordu. Prometheus'un Ateş Büyüsü'nü öğrenmekten geri döndüğünde, Josh'un yüzü kül gibiydi, yorgunluktan ayakta zor duruyordu. Kanepenin üzerinde kıvrılır kıvrılmaz derin bir uykuya dalmıştı.

"Josh?" diye tekrar seslendi. "Josh?"

Midesindeki hareketlenme daha da kötüleşmiş, kötü bir hazımsızlık vakasını andıran bir hâl almıştı; kalbiyse öyle hızlı çarpıyordu ki nefessiz kalıyormuş gibi geldi.

"Josh!" Artık sesi iyice yükselmişti. "Neredesin?" Bu bir şakaysa, hiç de komik değildi. "Josh Newman, hemen buraya gel!"

Kapıda bir tıkırtı duydu, kolun döndüğünü gördü.

Sophie o yana dönüp ellerini beline koydu. "Sen nerelerdey..."

Kapı açıldı ve Aoife peşinde Niten ile içeriye girdi. Japon ölümsüzün ellerinde biri ötekinden çok daha uzun iki kılıç vardı; Aoife ise uzun, sevimsiz, bir yaprak bıçağı sıkı sıkıya kavramıştı.

"Sorun Josh," diye nefes nefese konuştu Sophie. "Ortalarda yok."

İkili tek kelime etmeden ayrıldı; Niten sağa, Aoife sola gitti. Misafirhane ufacıktı, birkaç saniye içinde tekrar mutfakta buluştular. "Herhangi bir boğuşma belirtisi yok," dedi Niten sakin sakin. "Görünüşe bakılırsa çıkıp gitmiş." Dönüp gece karanlığında gözden kaybolarak, Sophie'yi Aoife ile baş başa bıraktı.

"Kayboldu," diye fısıldadı Sophie. "Kayboldu." Bir telaş dalgası bedenine yayılırken tek söyleyebildiği buydu.

Aoife bıçağı bacağına bağlı kınına geri koydu. "Anlat bana," dedi. "Ne oldu?"

Sophie başını iki yana salladı. "Uyandığımda kendimi..." Her iki elini birden karnına bastırarak doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

"Bomboş hissettin," diye önerdi Aoife.

Sophie kızıl saçlı savaşçıya baktı. "Evet," dedi. Böylece bir anda o hissi tanımlayabilmişti. "Bomboş hissediyorum. Daha önce kendimi hiç böyle hissetmedim."

Aoife başıyla onayladı, yüzü belli bir ifadeden yoksundu.

Niten kapıyı açtı ve çabuk çabuk savaşçıyla Japonca konuştu, sonra dönüp hızla uzaklaştı.

"Ne var? Ne oluyor?"

Sophie yine korkudan nefesi kesiliyor gibi hissetmeye başladı. "Kardeşime ne oldu?" diye sordu. Saçları elektriklenerek çatırdadı, gümüş aurasından tutamlar buhar olup teninden yükseldi. Titremeye başladı ve Aoife yanına gidip kollarını ona dolayarak kızı sıkı sıkı tuttu. Konuşmaya başladığında Aoife'nın sesi Sophie'nin başının içinde yankılandı ve her ne kadar kadın gençliğinin eski İrlandacasını kullansa da Sophie her bir kelimeyi anladı. "Derin nefes al, sakinleş... Şimdi kontrolü ele almalısın. Kendi iyiliğin için. Ve Josh'un iyiliği için."

Sophie başını iki yana salladı. "Yapamıyorum. Nasıl bir his bilmiyorsun..."

"Biliyorum," dedi Aoife sert bir fısıltıyla. "Evet biliyorum."

Ve Sophie başını kaldırıp ona baktığında savaşçının yeşil gözlerinin yaşlarla ışıl ışıl parladığını gördü. "Ben kendi ikizimi kaybettim," dedi Aoife. "Nasıl hissettiğini bire bir biliyorum."

Sophie başını sallayarak onayladı onu. Derin, ürperten bir nefes aldı. "Niten sana demin ne dedi?" diye sordu.

"Araba gitmiş, dedi."

Sophie hiçbir şey soramadan Perenelle ve peşinden Nicholas ile Prometheus kulübeye girerek küçük odayı

daha da sıkışık bir hâle getirdiler. Son olarak Niten geldi ve kapı girişinde kalarak yüzünü gece karanlığına verdi.

"Gitmiş mi?" diye bağırdı Nicholas, Fransızca.

"Kayıp," dedi Aoife.

"Kaçırılmış mı?" diye sordu Perenelle.

"Benim bilgim olmadan hiçbir şey bu Gölge Alemi'ne giremez," dedi Prometheus.

Perenelle, Sophie'nin yanına gidip kollarını açtı; fakat kız aradaki mesafeyi kapatmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Savaşçının yanında kaldı. Efsuncu bir adım geriledi ve kollarını serbest bıraktı. "Kendi rızasıyla gitmiş o hâlde, öyle mi?" diye sordu.

"Bir mücadele yaşandığına dair herhangi bir belirti yok," dedi Niten girişten. "Ayrıca vadide, arabaya doğru giden sadece bir çift ayak izi var."

"Ama araba bitik hâldeydi," diye karşılık verdi Nicholas. "Aküsü boşalmıştı."

Prometheus kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Evet, ama oğlan daha yeni Ateş Büyüsü'nü öğrendi. Tüm o ham enerji şu anda aurasında dolanıyor. Arabayı kolaylıkla harekete geçirebilir."

"Nereye gitti?" diye sordu Sophie. "Anlayamıyorum. Bana bir şey demeden öylece çıkıp gitmezdi." Prometheus'a baktı. "Belki bir şey alıp onu götürmüştür. O çamur adamlar olabilir mi?"

Prometheus itiraz ederce başım salladı. "İlk İnsanlar eve yaklaşmazlar. Perenelle'e katılıyorum, kendi rızasıyla gitmiş."

"Ama nereye gitmiş olabilir ki?" diye sordu Sophie tekrar. "Eve mi?" Başını salladı. Hayatında kendini hiç bu kadar allak bullak olmuş, bu denli kayıp hissetmemişti. "Beni bırakmaz."

"Neden gittiği daha iyi bir soru," dedi Aoife.

Fakat Perenelle başını iki yana salldı. "Hayır, asıl soru, onu kimin çağırdığı. Acaba..." diye cümleye başladı, sonra durdu. Arkasına dönüp mutfak masasına doğru gitti. Oturup dokunmaksızın ellerini kristal kafatasının iki yanma götürdü ve Sophie'ye baktı.

Dudakları gerilip ince, neredeyse haince bir gülümsemeye dönüştü. "Belki şimdi auranı bize vermeyi kabul edersin."

"Neden?" diye fısıldadı Sophie, tümüyle aklı karışmıştı.

"Erkek kardeşini görmeye çalışmamız için. Kendi rızasıyla mı gitmiş, yoksa kaçırılmış mı öğrenebilmek için."

Aoife elini kızın omuzuna koydu. "Büyükannemin hatıralarına sahipsen, o zaman kafatasının tam anlamıyla ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsundur Sophie." Sesini alçalttı. "Sen kafatasının içine bakarken, o da senin içine bakar. Kristal derinliklerinin içine uzun süre bakarsan, aklını bütünüyle kaybedebilirsin. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet zorundayım," dedi Sophie açıkça. Vampirin gözlerinin içine baktı. "Scathach'ı geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını bizzat sen söylemiştin..."

Aoife yavaşça başını salladı.

"Ben de Josh için aynısını yaparım."

Savaşçı ona baktı ve sonra bir sandalye çekti. "İşte bunu anlarım. Otur. Burada durup sana göz kulak olacağım." Bir anlığına yüzünün sert çizgileri yumuşadı ve kız kardeşinin tıpatıp aynısı oldu.

"*Go raibh maith agat*," diye fısıldadı Sophie hiç öğrenmediği bir dil olan İrlandacada. "Teşekkürler." Savaşçının yüzüne baktı.

Aoife başını salladı. "Scathach olsa o da aynısını yapardı," diye mırıldandı.

Perenelle, "Ellerini kristal kafatasının üzerine koy," diye komut verdi.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josh bunun bir rüya olduğunu biliyordu; bilhassa gerçekçi bir rüyadan fazlası değildi.

Rüyada Niten'in siyah limuzinini Sir Francis Drake Bulvarı'nda kuzeye doğru sürüyordu. Tepesinde gece hâlâ karanlıktı, ama sağında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı bile.

Her ayrıntısıyla kusursuz olan o rüyalardan biriydi. Bazen siyah-beyaz veya sessiz rüyalar gördüğü olurdu, buysa renkliydi, üstelik arabanın parlak deri iç kaplamasının kokusuyla göremediği bir havalandırmadan gelen hafifçe çiçeksi kokuyu alabiliyordu. Burnunu çekti. Başka bir koku daha vardı; yanan plastik kokusu. Gözlerinin önünden gri bir duman kıvrılarak geçti ve bakışlarını önüne indirdi. Önce ellerinde kırmızı ve altın renginde eldivenler olduğunu sandı; sonra ellerinin

ısınıp parlamış, şimdi de eriyip direksiyona karışmaya başlamış olduğunu anladı.

Ellerini direksiyondan çekerken yapış yapış lastik şeritler, sakız gibi uzadı.

Korkunç bir rüya değildi. Tuhaftı sadece.

Nereye gittiğini merak etti.

"Kardeşini düşün," diye emretti Perenelle.

Sophie derin bir nefes alıp iki elini birden kafatasının üzerine koydu. Kristal anında yoğun bir gümüş rengine dönerek sanki madenden oyulmuş gibi görünüme kavuştu.

"Josh'u düşün," dedi Nicholas.

Sophie kardeşini gözünde canlandırmaya odaklandı; onu son ayrıntısına kadar düşünmeyi aklına koymuştu. Kafatasının boş göz yuvaları karardı, sonra ayna gibi parladı ve bir anlığına kristalin yukarısında bir görüntü belirdi, fakat belli belirsiz, parça parça, neredeyse renkli bir leke gibiydi.

Sophie, Aoife'nın parmaklarının omuzunu daha da sıkı kavradığını hissetti ve serin bir güç tenine nüfuz etti. Savaşçının gri aurasının gücünden kendisine bir miktar aktardığını fark etti ve sonra sağ kulağının üzerinde kadının nefesinin sıcaklığını hissetti. "İkizini düşün," dedi Aoife.

İkiz kardeşi: aynı sarı saçlar, aynı mavi gözler. Yirmi sekiz saniye küçüğü. Üç yaşlarına gelinceye kadar kimse onları ayırt edemezdi bile.

Ve bir anda kafatasının yukarısında havada asılı kımıldayan renkler hızla dönüp yerlerine oturdu, şekil-

lendi, belirginleşti. Erimekte olan bir direksiyon gördüler. Josh'un gözlerinden bakıyorlardı.

✧ ✧ ✧

Bir süre sonra, rüya sıkıcılaştı.

Keşke kendi kendini uykusundan uyandırabilseydi.

Uzun bir süre arabayı Sir Francis Drake Bulvarı'nda sürdü, sonra sağa, 1 numaralı otoyola, peşine de Shoreline Otoyolu'na saptı. Burası, farlarından seken sabah sisiyle kaplanmış, iki şeritli, dar bir yoldu; fakat sis Josh'u endişelendirmedi. Rüyada başına bir şey gelemezdi. Arabayı çarparsa, uyanırdı, geçerdi. Yine de araba kullandığı bir rüya olması yazık olmuştu, uçtuğu bir rüya olsa çok daha iyi olurdu. O rüyalara bayılıyordu.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye fısıldadı Sophie. "Uyanık mı uykuda mı?"

Nicholas öne eğilip dirseklerini masaya koyup çenesini avuçlarına dayadı. Dikkatle kafatasının yukarısında asılı duran görüntüye baktı. "Muhtemelen bir dereceye kadar olanların bilincinde, fakat bir şey onun kontrolünü ele geçirmiş. Bence bir şey ya da biri onu çağırmış olmalı."

Prometheus kafatasına derin bir tiksintiyle baktı. "Eğer yanında o iğrenç şeyin olduğunu bilseydim, onu bu Gölge Alemi'ne sokmana asla izin vermezdim. Ablam yaşamının büyük bölümünü bu Archon oyuncaklarını yok etmeye adadı ve aile servetini de bu yolda çarçur etti."

Nicholas, Perenelle'e bir bakış attıktan sonra başını kaldırıp Prometheus'a baktı. "Archon mu? Ben bunların Ata işi olduğunu sanıyordum."

Prometheus soruyu kulak ardı ederek dikkatini kafatasının yukarısında asılı duran üç boyutlu kusursuz görüntüye çevirdi. "Belki onu sarsarak uyandırabiliriz."

"Hayır!" dedi Sophie hemen, içgüdüleri bunun yanlış bir hareket olacağını söylüyordu ona.

"Hayır," diyerek ona katıldı Aoife. "Arabanın kontrolünü kaybedebilir."

"O hâlde oturup, gideceği yere varmasını mı bekleyeceğiz?" diye sordu Prometheus.

Perenelle gözlerini kafatasının yukarısındaki görüntüden ayırmaksızın konuştu: "Bence ilk görevimiz gittiği yere sağ salim ulaşmasını sağlamak. Kaza yaparsa ağır yaralanabilir veya ölebilir." Efsuncu'nun sesi yumuşadı, "Sophie, dikkatini erkek kardeşine yoğunlaştır, arabayı sürüşüne odaklanmasını sağla."

"Nasıl?" diye sordu kız çaresizce. Her an onu ele geçirecek gibi duran endişeyi bastırmakta zorlanıyordu. "Bunu nasıl yapacağım?"

Pernelle'den karşılık gelmedi. Kız, Nicholas'a döndü; fakat adam da başını iki yana sallamakla kaldı. "Bilmiyorum," diye kabul etti kadın. "Aptalca bir şey yapmasına izin verme, yeter."

"Josh'tan bahsediyoruz burada," diye söylendi Sophie. "Devamlı aptalca şeyler yapıp durur." Hele de ikizi yanında olmadığında.

Arabayı çok hızlı kullanmayı geçiriyordu aklından.

Shoreline Otoyolu'nun bu kısmı epeyce düz bir çizgideydi, sis de çok yoğun değildi. Ayağını pedala sonuna kadar bastırıp gümbür gümbür gidebilirdi yolda.

Sophie olsa bundan hiç hoşlanmazdı.

Ayağı gaza basarken bile bu düşünce geçti aklından.

Bu bir rüyaydı.

Sophie olsa bundan hiç hoşlanmazdı.

Gaz pedalındaki ayağını gevşetti, biraz çekti. Başını salladı. Kız kardeşi rüyalarında bile ona patronluk taslıyordu.

Grup doksan dakikadan uzun süredir masanın etrafında oturuyordu. Sophie bitkinlikten titremeye başlamıştı.

Aoife hemen arkasında, her iki elini kızın omuzlarına koymuş, ona gücünü akıtıyordu, fakat Sophie'nin aurası artık neredeyse tamamen savaşçının kalay grisindeydi. Kafatasının yukarısındaki görüntülerse iyice silikleşmiş, neredeyse saydamlaşmıştı. "Daha ne kadar... Bunu sürdürebilirim... Bilmiyorum," diye fısıldadı Sophie. Başı zonkluyor, gergin omuzlarının ve omurgası boyunca sırtının acıdan kaskatı kesildiğini hissediyordu.

Nicholas, sokakların, anıtların anlık görüntülerine bir anlam vermeye çalışarak kulak tırmalayıcı bir sesle "Nerede şimdi?" diye sordu.

Niten, Aoife'nın omuzunun üzerinden kafatasına doğru eğilerek gözlerini kıstı ve titreşen renkli görüntüye baktı. "Van Ness Avenue'dan Bay Street'e sapıyor."

Perenelle, Prometheus'a baktı. "Kime gidiyor? San Francisco'da birkaç Karanlık Ata olmalı."

"Var birkaçı," dedi Ata. "Kuş Tüylü Yılan Quetzalcoatl'ın burada bir evi var, ama bu onun için bile fazla kurnazca bir plan. Eris burada. Haight-Ashbury bölgesinde dolanırdı, hâlâ da orada bir dairesi var, fakat onun parlak günleri geçti. Bu tür bir gücü yok." Ata bir anda öne eğildi. "Sophie, ikizini herhangi bir şekilde kontrol edebilme gücün var mı?"

Kız yorgunluktan donuklaşmış gözleriyle ona baktı.

"Belli bir yöne dönmesini veya bakmasını sağlayabilir misin?"

"Bilmem. Neden?"

"Aynayı ayarlatmayı dene bakalım. Gözlerini görmek istiyorum."

Josh ısıtıcıyla oynadı. Radyoyu açtı fakat cızırtıdan başka ses çıkmadı, o yüzden CD koleksiyonunu gözden geçirmeye koyulduysa da hepsi hayatında duymadığı isimlerdi: Isao Tomita, Kodo ve Kitaro... Koltuğu bir ileri bir geriye ayarladı, yükseltip alçalttı, torpido gözüne baktı, bir kutu nane şekeri bulup son tüketim tarihi iki yıl önce olmasına rağmen yine de onları ağzına attı, havalandırmayı açıp kapattı, otomatik yan aynaları ayarladı ve nihayet dikiz aynasına uzandı...

Gözleri kan kırmızısıydı.

Aynadan yansıyan hâlleriyle kristal kafatasının yukarısında, kırpışmadan, kıpırdamadan, göz bebeklerinden yoksun, öylece havada asılı duruyorlardı.

Sophie'yi kaplayan korku dalgası açıkça hissediliyordu. Kız, erkek kardeşinin yüzüne bakıyordu, fakat o gözler...

"Mars Ultor'un gözleri," dedi Prometheus kendinden emin bir edayla. "Oğlan, Uyuyan Tanrı'nın etkisinde."

"Josh'u Mars uyandırmıştı," diye fısıldadı Nicholas, donakalmıştı.

"Şimdi de onu kontrol ediyor," dedi Ata.

"Peki ama onu nereye götürüyor?" diye sordu Simyacı.

"Az önce Lombard Street'e saptılar," dedi Niten. "O sokaktan Telegraph Hill'e çıkıyor."

"Dee'nin şirketi Enoch Holding'in hemen Coit Kulesi'nin altında bir ofisi var," dedi Perenelle hemen.

Sonra, sanki sesli düşünüyormuşcasına ekledi: "Ama Dee, İngiltere'de mahsur. Buraya gelebilmiş olması mümkün değil..."

"Emin misin?" diye sordu Prometheus. "Dee'den bahsediyoruz burada."

Nicholas başıyla onayladı. "Bu sabah uçağa binmiş olsa bile hâlâ havada olur. Burada değil."

"Ya geçiş kapısı kullandıysa?" diye sordu Aoife.

"Onu buraya getirebilecek pek az kapı var. Stonehenge kapısını etkinleştirebilecek kadar gücü de yok. Üstelik gücünü kullanması bulunduğu yeri Karanlık Ata efendilerine ifşa eder. Bunu yapmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Telegraph Hill'e döndü," dedi Niten. "Orası çıkmaz sokak."

Rüyanın içinde Josh'un nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Arabayı San Francisco'nun bir ucundan di-

ğerine sürmüş, sokak isimlerini hayal meyal fark ederek –Van Ness Avenue, Bay Street, Columbus ve Lombard gibi– kâh sağa kâh sola dönmüştü. Kimi isimler az çok tanıdık geliyordu

Fakat nerede olduğunu nihayet Telegraph Hill'e saptığı zaman bir anda anladı. Coit Kulesi'nin oradaydı. Kule, Agnes Teyze'nin evine yürüme mesafesinde olsa da, Sophie'yle bir türlü kuleye gitmeye fırsat bulamamışlardı. Solunda Bay Bridge, yani bir köprü, sağındaysa pahalı evler ve daireler görüyordu. Yola devam etti ve eğim arttıkça sisin içinden çıkmaya başlayan şehri gördü.

Manzara nefes kesiciydi, fakat bu rüyadan iyiden iyiye sıkılmıştı. Bitsin de uyanabilsin istiyordu.

Sırf ne olacağını görmek için arabayı yolun dışına sürme fikrini aklını çeldi bir anlığına.

Sophie olsa bundan hiç hoşlanmazdı.

Josh başını sallayıp bu fikri savuşturdu. Ne var ki tekrar yola baktığında önünde bir kadın belirmişti. Josh, kadını gördüğü anda, orada olmasının nedeninin onunla buluşmak olduğunu anladı. Kadın elini sallayıp gülümserken oğlan çoktan yavaşlamış da kaldırıma yanaşıyordu bile. Durdu ve pencereyi açma düğmesine bastı. Kadın genç ve güzeldi, üzerinde kot pantolon ve püsküllü, siyah süet bir ceket vardı. Simsiyah, sık saçları beline kadar uzanıyordu. Kadın eğilerek pencereden içeriye bakıp gülümseyince, Josh gözlerinin Agnes Teyze'ninkilerle ve Dr John Dee'ninkilerle aynı renkte olduğunu fark etti. Derin bir nefes aldı ve belirgin bir ada çayı kokusuyla irkildi.

Ve tabii bu bir rüya olduğundan, kadın onun adını da biliyordu. "Merhaba Josh Newman. Biz de seni bekliyorduk."

"Virginia Dare," dedi Prometheus gaddarca. "Katil."

İçlerinden bir tek Sophie dönüp Ata'ya bakmamıştı. Onun yerine, Josh'un gözlerinden kadına yoğunlaştırmıştı dikkatini.

"Efendisi arkadaşımdı," diye devam etti Prometheus. "Onun yüzünden öldü."

Nicholas karısına baktı. "Dare bir aralar Dee'yle birlikte değil miydi?" diye sordu.

"Uzun zaman önce, ama birbirlerini yüzyıllardır gördüklerini sanmıyorum. Yine de burada olması tesadüf olamaz."

Simyacı "Katılıyorum," diye karamsarlıkla cevap verdi. "Tesadüf diye bir şey yoktur."

Görüntüler artık çılgınca titreşmeye, ayarı bozulmuş eski bir televizyon gibi gidip gelmeye başlamıştı. "Bağlantıyı kaybediyorum," diye fısıldadı Sophie. Başını çevirip Aoife'ya baktı. "Bana yardım et. Lütfen."

Savaşçının kuvvetli elleri kızın omuzlarını daha da sıkıca kavrayıp onu doğrulttu ve gücünü ona akıttı.

Josh kadının peşinden üzerinde altın rengi süslü bir yazıyla Enoch Holding yazan buzlu camdan bir kapıya yürüdü. Kadının diyafona uzandığını gördü, ama kapı daha düğmeye basamadan ardına kadar açıldı. Ve tüm bunlar bir rüya olduğu için, karşısında gülümseyerek ona bakan Dr John Dee'yi görünce şaşırmadı.

"Josh Newman, seni tekrar görmek ne güzel. İyi görünüyorsun, üstelik anladığım kadarıyla Ateşin Efendisi de olmuşsun." Dee geriledi. "Özgürce, kendi rızanla gir."

Josh, tereddüt etmeden içeriye girdi.

Yaklaşık yetmiş mil ötede, sessiz seyirciler, titreşip duran o hayal meyal son görüntülerin içinde, Dee'nin "Pekâlâ Josh, tüm büyülerin en güçlülerinden birini, sana efsanevi Nicholas Flamel'in bile öğretemeyeceği bir tanesini öğrenmeye ne dersin?" diye sorduğunu duydular.

"Bu harika olur," dedi Josh.

Sonra kapı bir tıkırtıyla kapandı ve görüntü kayboldu.

Sophie derin, onu iliklerine kadar ürperten bir nefes aldı ve ellerini iyice ısınmış kristal kafatasının üzerinden çekti. Öne yığıldı; Aoife onu tutmasa düşecekti. Simyacı'ya baktı. Endişeden mahvolmuştu, çatlak bir sesle "Dee ona senin öğretemeyeceğin ne öğretebilir?" diye.

Nicholas başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. İkimiz çok benzer alanlarda çalıştık – simya, matematik, astronomi, astroloji, biyoloji, tıp..." Aniden durdu.

"Ne hariç?" diye sordu Sophie.

"Bir fark var." Nicholas'ın beti benzi attı, gözlerinin altındaki siyah halkalar iyice belirginleşti. "Benim öğrenmeyi reddettiğim, fakat Dee'nin üzerinde ustalaştığı, mükemmelleştiği bir alan vardı."

"Hayır!" Perenelle hayretler içinde, hızla derin bir nefes aldı.

"*Nekromansi*," dedi Simyacı. "Ölüleri diriltme sanatı."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

San Francisco Körfezi'nin buz gibi suları üzerinde seke seke ilerleyen bir sürat motorunun ön kısmında duran Niccolò Machiavelli gözlerini kapatıp yüzüne sıçrayan tuzlu su damlalarının, aniden beliren gözyaşlarını saklamasına izin verdi.

Machiavelli daha hâlâ ölümlüyken, karısı Marietta bir keresinde onu ilgisiz, merhametsiz bir canavar olmakla suçlamıştı. Ona "Tek başına, yapayalnız öleceksin, çünkü kimseyi umursamıyorsun," diye bağırmış ve Roma Dönemi'nden antika bir tabağı kafasına fırlatmıştı. Kavganın ne hakkında olduğunu uzun süre önce unutmuşsa da, o sözcükleri asla unutmamıştı. Ve ne zaman bunu düşünse, derin bir aşkla sevdiği ve hâlâ da özlediği Marietta'yı hatırlayıp onun için ağlardı. Gözyaşlarının ziyanı yoktu; ona hâlâ insan olduğunu hatırlatıyorlardı.

Bir zamanlar ölümsüz olmanın olağanüstü bir nitelik olduğunu düşünürdü.

Başlarda gerçekten öyleydi de. Dilediğince dalavereler, entrikalar çevirecek, tamamlanması nesiller alacak planlar yapacak vakti vardı. Arka planda çalışarak bir sürü Avrupa ve Rus milletinin kaderlerini şekillendirmiş, savaşlar ve devrimler düzenlemiş, barış antlaşmaları ayarlamıştı. Kimi liderlere arka çıkmış, mucitlere sermaye sağlamış, sanatçılara, tasarımcılara yatırım yapmıştı. Sonra arkasına yaslanıp görkemli planlarının gerçekleşmesini izlemişti. Fakat tüm dalavereler ve entrikalar arasında, ustalıkla idare ettiği bireyleri düşünmeyi bırakmıştı. Humaniyi, insanları sadece bir satranç tahtası üzerindeki piyonlar gibi öteye beriye itilecek nesneler olarak düşünmeye başlamıştı.

Ata efendisine bağlılıkla hizmet etmiş, buyruklarıyla aynı fikirde olmadığı zamanlarda bile söylenileni yapmıştı. Başta, Karanlık Atalar geri dönerse dünyanın daha iyi bir yer olacağına inanıyordu, çünkü mantığa uygun olan çıkarım buydu.

Artık o kadar da emin değildi.

Son iki yüz yıldır emin değildi.

Ve bugün... Bugün her şey değişmişti. Onun için dönüm noktası, Kuş Tüylü Yılan Quetzalcoatl'ın karşısında oturup Machiavelli yaşasa mı ölse mi diye neredeyse gelişigüzel karar verirken küstah Ata'yı dinlediği esnada gerçekleşmişti. Ona hayret veren şey, yaşamasına izin verilmesinin yegâne nedeninin Quetzalcoatl'ın Machiavelli'nin efendisine borçlu olduğunu hissetme-

siydi. Machiavelli'nin yüzyıllarca Atalara verdiği sadık hizmet göz önünde bulundurulmamıştı bile. Becerileri, bilgisi, deneyimi, hepsi görmezden gelinmişti.

Hayatı şans eseri kurtulmuştu.

Ve o sandalyede oturmuş hayatta kalmak için münakaşa ederken, çok kez kendisinin de aynı Quetzalcoatl gibi davrandığını birden idrak etmişti.

Hiç tanışmadığı, asla da tanışamayacağı sayısız adam, kadın ve çocuğun hükmünü vermişti. Onların ve sonraki nesillerin hayatlarını şekillendirecek kararlar vermişti.

Marietta haklıydı – kimseyi umursamamıştı.

Fakat aynı zamanda haksızdı da. Onu hep umursamış, çocuklarını taparcasına sevmişti. Hele de Machiavelli'nin sözde ölümünden birkaç yıl önce doğan oğlu Guido'yu.

Ne olmuştu? Onu ne değiştirmişti?

Her şey aynı cevapta toplanıyordu – ölümsüzlük.

Ölümsüzlük onu bütünüyle değiştirmiş, düşünce şeklini saptırmış, onu daha o hâle gelmemişken öyle olmakla suçlayan Marietta'nın dediği gibi umursamaz, merhametsiz bir canavar hâline getirmişti. İnsanları birer birey olarak düşünmeyi bırakmış, onları kitleler olarak, ya düşman ya dost olarak görmeye başlamıştı.

Kendi hırsı onu kör etmişti. Küstahlıkla öteki insanlardan farklı olduğunu, bir şekilde daha ziyade Atalar gibi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Fakat bugün, Ataların onu aynı kendisinin insan nüfusunun geri kalanını gördüğü gibi algıladıklarını fark etmişti.

Ve şimdi Atalar için yeni bir göreve atılmıştı; Dünya'nın dört bir yanındaki milyonlarca insanın hayatını etkileyecek bir görev. Ulusların kaderleriyle oynamıştı vaktiyle, şimdi de Dünya'nın geleceğini yeniden şekillendirmek üzereydi.

Billy the Kid, İtalyan'ın yanına geçip sözcüklerini uzata uzata "Gördüklerim hiç de hoşuma gitmiyor," dedi.

Machiavelli giderek yaklaşan adaya doğru baktı. "Bir sorun mu var?"

"Orada değil. Burada," dedi Billy. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuşturup sesini, motorun uğultusu ve dalgaların şapırtısından ancak azıcık daha yüksek kalacak kadar, sadece Machiavelli'nin duyabileceği kadar alçalttı. "Yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade var."

Machiavelli kendini toparladı. "Bir ifade mi?"

"Evet. Derin mevzular düşünen birinin ifadesi. Karanlık düşünceler. Aptalca düşünceler."

"Yüz ifadeleri konusunda başımıza uzman mı çıktın şimdi?" dedi Machiavelli alaycılıkla.

"Öyleyim tabii," dedi Billy, mavi gözleri ışıl ışıldı. "Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı o sayede başardım."

"Peki yüz ifadem ne anlatıyor sence?" diye sordu Machiavelli. Yüzüne herhangi bir ifade takınmaktan kaçınmayı her zaman başarmıştı, şimdi bu eğitimsiz genç ölümsüzün onu bu denli kolay çözebilmesi adamı sinir ediyordu. Belki de Amerikalı'yı hafife almıştı.

Billy arka ceplerinden tek elini çıkarıp çenesini sıvazladı, iki günlük tıraşı eğelemeyi andıran bir ses çıkardı. "Hiç silahlı çatışmada bulundun mu?" diye sordu.

Machiavelli hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Saçmalama. Elbette hayır."

"Ya bir düello? Avrupa'da düello yapılmıyor muydu? Şafak vaktinde kılıçlar, tüfekler filan."

İtalyan başını salladı. "Birkaçında bulundum."

"Bahse varım her seferinde kimin kaybedeceğini biliyordun."

Machiavelli bir an düşündü, sonra başıyla onayladı. "Evet. Biliyordum sanırım."

"Nasıl anlıyordun?" diye sordu Billy.

"Yüzlerindeki ifadeden, duruşlarından, omuzlarının gerginliğinden..."

"Aynen. Kaybedeceklerini tahmin ediyorlardı. O yüzden de kaybettiler. Bak şimdi, ben hiçbir zaman iyi bir atışçı olamadım, hiçbir zaman yeterince hızlı da değildim. Tüm o hızlı silah çekme saçmalığı, hakkımda yazılmış kitaplardan geliyor; çoğu da yalan. Ama her zaman kazanacağımı tahmin ettim. Her zaman. Ve kazanacağını öngören başkalarıyla ortaklık kurmaya özen gösterdim." Durdu, sonra ekledi: "Savaşın orta yerinde derin, karanlık şeyler düşünmeye başlayan insanlar kaybedeceklerini öngörmeye başlarlar. Ve sonunda da ölürler, çünkü doğru düzgün düşenemiyorlardır, odaklanamıyorlardır."

Machiavelli başını hafifçe eğerek onu selamladı. "Bu çok yerinde bir gözlem. Peki bir tavsiyen var mı?"

Billy başıyla adayı işaret etti. "Elimizdeki işe odaklanalım. Derin, karanlık düşüncelere dalmadan Ata efendilerimizin buyurduklarını yapalım ve şu uyuyan canavarları uyandıralım."

"İkimizden de mi bahsediyorsun?"

"Evet." Billy gülümsedi. "Bahse varım bana öğretebileceğin çok şey vardır."

Machiavelli onayladı, şaşırmıştı. "Bence ben de senden çok şey öğrenebilirim."

Tekne hafifçe rıhtıma vurdu ve Kara Şahin tahta kazıklara asılıp tekneyi çekip yanaştırdı. "Herkes karaya!" diye seslendi.

Billy the Kid tahta iskelenin üzerine sıçradı ve sonra eğilip elini İtalyan'a uzattı.

Machiavelli bir an tereddüt etti, sonra adamın elini tuttu ve Billy onu yukarıya çekti. Kara Şahin hemen motoru çalıştırdı, tekne gerilerken su beyaz köpüklerle çalkalandı.

"Bize katılmayacak mısın?" diye sordu Billy.

"Şaka yapıyorsun herhâlde! Bu adaya ayağımı atmam. Lanetli burası." Daha o sözlerini bitirmeden suyun yüzeyinin hemen altında onlarca kadın yüzü belirmişti bile. Yanardöner balık kuyrukları bir görünüp bir kayboluyorlardı. "İşiniz bitince ara beni. Uzun sürer mi?"

Billy, Machiavelli'ye bakıp kaşlarını kaldırdı.

"İki saat kadar."

Billy the Kid sırıttı. "Dünyayı değiştirmeye yeter."

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mutfak masasının iki yanında, ortalarında kristal kafatasıyla bir başlarına oturan Nicholas ve Perenelle Flamel birbirlerine baktılar. Simyacı'nın omuzları düşmüş, yorgunluğu yüzünde ve çökük gözlerinde iyice belirginleşmişti. Derin bir nefes alıp karısına baktı ve "Peki şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

Perenelle dalgın dalgın uzanıp kafatasını okşadı. Kristalin üzerinde Sophie'nin ve Aofie'nın auralarının hafif, gıdıklayıcı kalıntılarını hissedebiliyordu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi sonunda. "Savaşacağız."

Nicholas hırıltıyla güldü. "Bize baksana... En azından bana. Sana yardım edemem."

"Birlikte binyılın bilgeliğinden fazlasına sahibiz," diye nazikçe ona hatırlattı Perenelle. "Beyinlerimizi kullanacağız, tek ihtiyacımız olan da bu."

Kapı açıldı ve Prometheus tekrar odaya girdi. "Niten ve Aoife, Sophie'yle gittiler. Onlara bir araba verdim," dedi. "Fakat şehre varmaları iki buçuk, belki üç saatlerini alır."

"Üç saat mi?" Perenelle, Nicholas'a baktı. "Dee o kadar zamanda Josh'a ölü diriltmeye dair bir şeyler öğretebilir mi?"

"Dün gece, Josh, Ateş Büyüsü'nü iki saatte öğrendi..."

"Temelini öğrendi. Ustalaşması bir ömür alacak," dedi Prometheus.

"Dee'nin neler yapabileceğini kim bilebilir!" diye ekledi Nicholas. "Londra'dan buraya nasıl geldiğini aklım almıyor."

"*Utlaga* ilan edildi," dedi Ata. "Haber Gölge Alemlerine dün yayıldı. Efendileri bizzat başına muazzam bir ödül koymuşlar."

"Ölüsünü mü istiyorlar?" Nicholas şaşırmıştı.

Prometheus'un gülüşünde yalnızca acıma vardı. "Önce canlısını istiyorlar."

Simyacı gıcırdayan mutfak sandalyesinde arkasına yaslandı ve yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Ama bu her şeyi değiştirir," dedi. "Madem Dee artık Karanlık Atalar için çalışmıyor, o hâlde Josh'a neden ihtiyacı var? Ona ölü diriltmeyi neden öğretmek istiyor?"

Prometheus kapıdan uzaklaştı. "Belli ki Dee'nin kendi planları var," dedi.

Perenelle, "Dee ve Dare," diye hatırlattı ona. "Tehlikeli bir bileşim."

"Ve şimdi bir de Josh," diye fısıldadı Nicholas. "Su ve Ateş Büyülerinde eğitilmiş, ikizlerin altını."

Prometheus bir sandalye çekip döndürerek ata biner gibi oturdu. Sandalye, ağırlığı altında hiç de hayra alamet olmayan bir sesle gıcırdadı.

Nicholas gözlerini kısıp Ata'nın yüzüne baktı. "Su ve Ateş Büyülerine dair bilgi sahibi, saf altın bir ikize ölü diriltme eğitimi verilirse ne olur?"

Prometheus başını salladı. "Bildiğim kadarıyla bu daha önce olmadı. Muhakkak güçlü bir bileşim ama asıl gizli güç oğlanın aurasında. O olağanüstü derecede güçlü... Sadece henüz bunun farkında değil."

"Ama Dee farkında," diye söylendi Nicholas.

"Yani Josh, Dee'den daha mı güçlü?" diye sordu Perenelle.

"Evet, bence öyle. Çok daha güçlü," diye onayladı Prometheus. "Sadece eğitimsiz."

"Ölü diriltme ölüleri geri getirir, Josh'un gücüyle de..." diye yavaş yavaş söze girdi Perenelle.

Nicholas karısının düşüncelerini tamamladı. "O hâlde Dee kimi ya da neyi diriltmek istiyor?" Elini kristal kafatasının üzerine koydu. "Neler olduğunu bir görebilseydik..." Soluk yeşil bir ışık kafatasının derinliklerinde tek bir kez yanıp sonra söndü. Perenelle elini kocasınınkinin üzerine koydu. Beyaz benekler parmak uçlarında gezindi, Flamel'in buruşuk tenine aktı ve oradan kristalin içine sızdı. Yeşile çalan beyaz bir ışık göz yuvalarında bir an titreşip sonra soldu. "Biz yeterince güçlü değiliz." Nicholas bir kez daha sandalyesine

yığıldıysa da, Perenelle adamın elini kristalin üzerinde tutmaya devam etti.

"Bu belalı şeyi niye buraya getirdin?" diye sordu Prometheus.

"Alcatraz'daki canavarları kontrol etmekte kullanacaktık," diye açıkladı Perenelle. "Areop-Enap hâlâ ada-da. İhtiyar Örümcek'in gözlerinden dışarıya bakabilirsek, yaratıkları birbirlerine düşürebiliriz diye aklımdan geçirmiştim.

Çoğu zaten doğal olarak birbirine düşman. Sophie ve Josh tümüyle eğitilinceye kadar bize biraz zaman kazandırır diye düşündüm."

"İyi bir plan," diye ona katıldı Prometheus. "Fakat kafatasını auralarınızla beslemeniz gerekiyor."

"Sophie ile Josh'un bize yardım edeceğini ummuştuk."

Ata sırayla ikisine baktı. "Siz kafatasını beslerken, onun da sizden beslenerek auralarınızı, hatıralarınızı, hislerinizi içtiğini biliyorsunuz değil mi?" dedi yavaşça. "Kafatasları gerçek vampirlerdir. İkizler genç. Bu işlem onların hayatından birkaç yıl çalardı, ama kurtulurlardı. Sizse, şu andaki hâlinizle, kurtulamazsınız."

"Biz bütün hayatımızı insan soyunun devamı için savaşarak geçirdik," dedi Perenelle usulca. "Şimdi vazgeçemeyiz. Onu Karanlık Atalardan korumak için son nefesimize kadar savaşacağız."

"Çok ağır bir bedel ödemiş olurdunuz."

"Her şeyin bir bedeli vardır," dedi Nicholas açıkça. "Ve bazıları ödemeye değer." Derin bir nefes alıp

Ata'ya baktı. "Sen de humaniye hayat verdiğin için ağır bir bedel ödedin."

Prometheus başını salladı.

"Hiç pişman oldun mu?"

"Bir an olsun olmadım." Prometheus kafatasına baktı. "Tek bir an için bile," dedi usulca. Sonra acı acı güldü. "Kız kardeşim bunlara kristal kütüphaneler derdi. Archon soyunun yok oluşundan kısmen bunların sorumlu olabileceğinden şüpheleniyordu.

Elinden geldiği kadarını yok etti. Bu bilginin aktarılmaması gerektiğini söylerdi. Ve bana tekrar tekrar verdiği bir tavsiye vardı: Bir Ata kafataslarına katiyen dokunmamalı."

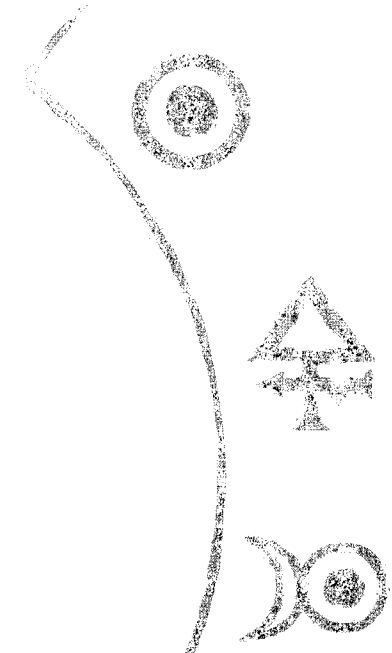
"Neden?" diye sordu Nicholas.

Prometheus soruyu kulak ardı etti. Uzanıp elini Flamellerinkilerin üzerine koydu. Anında odaya anason kokusu doldu ve kafatası koyu bir lal rengine döndü. "Oğlanla bağlantı kurabilirim, ama Büyücü'ye sizin odaklanmanız gerekecek," dedi neredeyse özür dilercesine. "Bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Sizi yaşlandıracak."

"Yap," dedi Perenelle. Simyacı da onayladı.

"O hâlde bakalım Büyücü, oğlan için neler planlamış," dedi Ata kenetlediği dişlerinin arasından. Kafatasının yukarısında canlı renklerde, berrak görüntüler şekillenmeye başladı.

Bir anda artık Josh Newman'ın gözlerinden Virginia Dare'in yüzüne bakıyorlardı.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Ters ters "Daha hızlı süremez misin?" dedi Aoife. "İtsem bile daha hızlı götürürüm bu külüstürü."

"Gaza sonuna kadar bastım," dedi Niten sakin sakin. "Ama araba kırk yıllık, ayrıca motoru elli beygir gücünde."

"Hurda," diye söylendi Aoife. Arka koltuğa uzanmış olan Sophie'ye baktı. Uzanıp battaniyeyi kızın omuzlarına doğru çekti. "Bir Ata'nın bu antika külüstür kamyonetten daha iyi bir arabası olacağını sanırsın," dedi Niten'e dönerek.

"Prometheus'un bir arabası olduğuna bile şaşırdım. Üstelik bu kamyonet değil mikrobüs," dedi Japon ölümsüz. "Bu bir 1964 model Volkswagen mikrobüs. Ayrıca orijinal kırmızı ve beyaz boyası da hâlâ duruyor. Genellikle gökkuşağının tüm renklerine boyarlar bunları."

"Laflarına bak! Ne zaman araba uzmanı oldun?" diye sordu Aoife alaycı alaycı.

Niten'in dudaklarında ufacık bir gülümseme şekillendi. "Klasik araba koleksiyonu yaptığımı bilmiyor olamazsın, değil mi?"

Aoife hayretle ona baktı. "Hayır," dedi nihayet. "Bunu kesinlikle bilmiyordum."

Niten resmi bir Japonca ile "Beni ne kadar zamandır tanıyorsun Aoife?" diye sordu.

Kadın suratını asıp aynı dilde cevap verdi: "Bir savaş vardı diye hatırlıyorum."

"1600 yılında Sekigahara Muharebesi'nde tanıştık."

Aoife yavaş yavaş başını salladı. "Evet, hatırladım."

"Seni Scathach sanmıştım," diye hatırlattı adam.

Aoife gülümseyip yine başını salladı.

"Fakat dövüşmeye başladığımız anda daha önce savaştığım kız olmadığını anladım. Farklı bir tarzın vardı."

"Ve seni yendim," diye hatırlattı Aoife.

"Evet," dedi Niten. "Sadece bir kere." Büyük direksiyonu çevirip aracı iki şeritli dar bir otoyola soktu. "Demek beni... Kaç yıl oluyor... Dört yüz yıldan uzun süredir tanıyorsun. Peki benim hakkımda gerçekten ne biliyorsun?"

Aoife ince yapılı, siyah takım elbiseli adama baktı. "Pek fazla bir şey değil," diye itiraf etti.

"Peki neden sence?" diye sordu Niten.

Kadın omuz silkti.

"Çünkü hiç ilgilenmedin," dedi Niten şefkatle. "Sen tanıdığım en benmerkezci, en bencil kişisin."

Savaşçı şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu bir eleştiri değil," diye devam etti adam. "Sadece bir gözlem."

Uzun süre sessizlik içinde gittikten sonra Aoife "Peki, dört yüz yıldan sonra, bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Sadece merak ediyorum," dedi Niten. Koyu kahverengi gözleri dikiz aynasına kaydı, Sophie'ye bakabilmek için aynayı oynattı. "Bu kızı tanımıyorsun. Onunla daha dün tanıştın, üstelik ondan ya hoşlanmadığın ya da korktuğun gibi bir izlenim edinmiştim."

"Ben kimseden korkmam," dedi Aoife hemen.

Niten başını eğdi. "Savaşta gerçekten korkusuzsun," diyerek dengeyi buldu. "Peki neden şimdi onu tehlikeli ve güçlü bir düşmanla yüzleşmeye götürüyoruz?"

Aoife önüne baktı. Nihayet cevap verdiğinde sesi yitik ve mesafeliydi. "İkizini arıyor," diye fısıldadı.

Adam, "Tek sebep bu mu?" diye sordu usulca.

Aoife alçak sesle, "Benden yardım istedi, Niten," dedi. "Yardımımı isteyen son kişi kimdi biliyor musun?"

Niten hayır der gibi başını salladı, gerçi az çok tahmin edebiliyordu cevabı.

"İkizim, Scathach," diye mırıldandı kadın. "Ve ben reddettim." Tekrar arkasına dönüp Sophie'ye baktı. "Aynı hatayı tekrar yapmak istemiyorum."

"Aoife, bu kız senin ikizin değil."

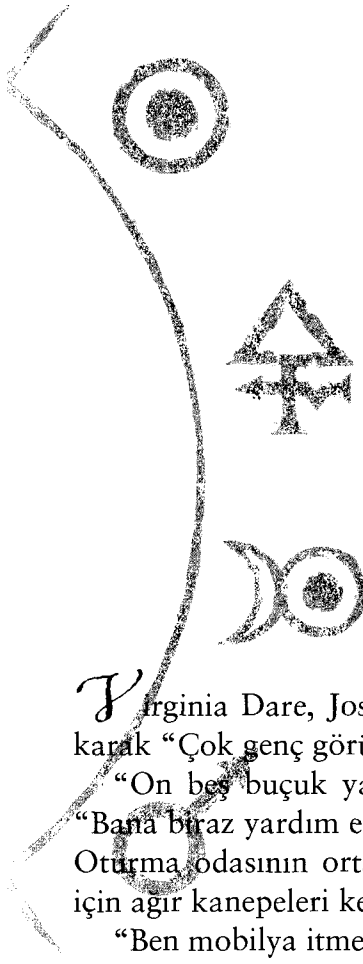
"Ama benden yardım istedi, eski dostum.

Biri benden bir şey istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Ona karşı..." Durdu, doğru kelimeyi aradı. "Ona karşı bir sorumluluğum var."

"Ah, sorumluluk. Bak bunu anlarım işte. " Ölümsüz Japon sağa dönüp San Francisco Shoreline Otoyolu'na saptı. "İnsanlığı hayvanlardan ve Atalardan ayıran sorumluluk ve görev bilincidir," diye ekledi. "Alınma."

"Alınmam."

Uzun süre sessizlik içinde gittiler. Sonra, çok sonra Aoife "Hadi bana şu araba koleksiyonunu anlat biraz. Gerçek arabalardan mı bahsediyoruz, yoksa maketlerden mi?"

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Virginia Dare, Josh'un sabit, kırmızı gözlerine bakarak "Çok genç görünüyor," dedi.

"On beş buçuk yaşında," dedi Dee dalgın dalgın. "Bana biraz yardım etsen hiç fena olmaz," diye ekledi. Oturma odasının ortasında durmuş ortayı boşaltmak için ağır kanepeleri kenara itmeye çalışıyordu.

"Ben mobilya itmem," dedi Virginia, Josh'a bakmaya devam ederek. "Kırmızı gözleri tüylerimi ürpertiyor. Daha önce sadece bir-iki kez görmüştüm böylesini."

"Oğlan Mars Ultor tarafından uyandırıldı."

Virgina Dare'in başı birden adama döndü. "İntikam Tanrısı hâlâ hayatta mı?" diye sordu nefes nefese.

Dee'nin gülüşü gaddarcaydı. "Sayılır. Bildiğin gibi bir Ata ile uyandırdığı humani arasında bir bağ hep oluşur. Bazen, ama her zaman değil, o aynı Ata humaniye ölümsüzlük de sunabilir."

Virginia onayladı. "Bana öyle olmuştu. Ata'm beni ben daha çocukken uyandırdı, on beş yıl sonra da beni ölümsüz kıldı."

"Bir gün bana o Ata'nın kim olduğunu söyleceksin," diye homurdandı Dee, kocaman siyah deri bir koltuğu itmeye çalışarak. "Niye aldım ki bunu?" diye söylendi.

"Uyuyor mu?" diye sordu kadın, elini Josh'un gözlerinin önünde sallayarak. Oğlanın gözleri, kırpılmadan tümüyle açık duruyordu.

"Bir nevi rüya hâlinde. Yürüyebilecek, konuşabilecek, araba kullanabilecek kadar bilinçli ama ancak yarım bir bilinç bu. Bunların hepsinin bir rüya olduğunu inandığına şüphe yok."

"Hipnoz gibi mi?"

"Aynı hipnoz gibi," diye onayladı Dee. Nihayet koltuğu duvara kadar itmeyi başarıp üzerine yığıldı. "Bu işler için çok yaşlandım," diye hırıldadı.

"Doktor," dedi Virginia usulca. "Bunu görmen lazım."

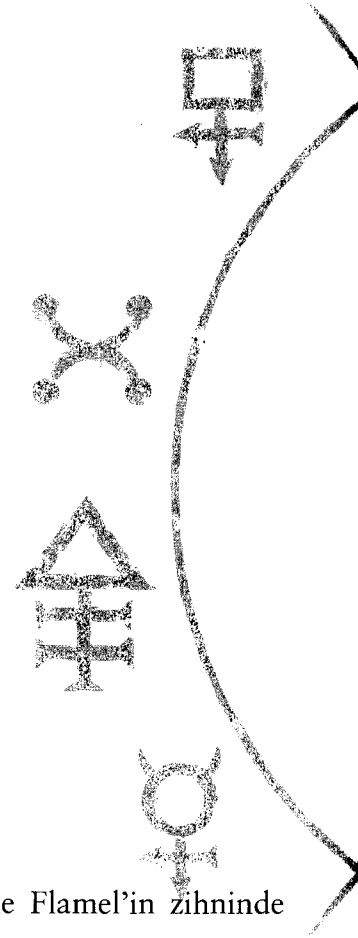
Kadının ses tonu Dee'yi hızla odanın öbür ucuna gitmeye itti. Josh mutfak masasının önünde bir tabureye oturmuştu. Dört kılıç ve Codex önündeki masanın cam yüzeyi üzerinde, Dee'nin bıraktığı yerde duruyorlardı. Oğlan ellerini masaya koyduğunda, kılıçların her biri anında aydınlanıp birer kalp gibi usulca atmaya başladılar. Aniden bir portakal kokusu yükseldi ve bir anda cam yüzey som altından bir levhaya dönüştü.

Virginia tırnağıyla altına hafifçe vurdu. "Bak şimdi, bu çok etkileyici."

"Oğlan gerçekten çok güçlü," dedi Dee. "Daha önce hiç saf altın aura görmemiştim."

Josh'un altın aurası iplik iplik masanın üzerinde duman gibi süzülerek taş kılıçların etrafına dolandı.

Çıtır çıtır kıvılcımlar bıçaktan bıçağa sıçradı. Excalibur'un üzerinde buz zerrecikleri parladı, Clarent'ten kırmızı-siyah bir duman yükseldi, Joyeuse'ün bıçağı kahverengi, tane tane kumlarla kaplandı, Durendal'm yüzeyiyse üzerinden soğuk bir rüzgâr esiyormuşcasına dalgalandı. Sonra Codex'in ağır, bakır kapağı şak diye açıldı ve kuvvetli bir rüzgâr esmiş gibi yapraklar çabuk çabuk çevrilmeye başladı. Dee dikkatle uzanıp kitabı masadan kaldırdı. "O kadar güçlü ki," dedi Büyücü, "Onu öldürmek zorunda kalacak olmam neredeyse yazık."

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josh.
Uyan.
Josh. Uyan.
Josh.

Ve Josh, Nicholas ve Perenelle Flamel'in zihninde çınlayan seslerini duyarak uyandı.

Prometheus'un misafirhanesindeki rahatsız kanapeye uzandığını hatırlıyordu. Sonra bir rüya görmüştü; uzun, sıkıcı bir rüya.

Rüya mıydı gerçekten de?

Modern döşenmiş bir dairede yüksek bir tabureye oturmuştu. Dr John Dee ve rüyasında ona neredeyse tanıdık gelen genç kadın da onu izliyorlardı.

"Uyandın!" dedi Dee, şaşırmıştı.

Kafa karışıklığının yerini korku aldı, o da hemen öfkeye döndü.

"Bana ne yaptın?" Josh, içgüdüleriyle hareket ederek Clarent'i masadan kaptı ve kılıcı her iki eliyle birden tutarak tabureden indi. Anında, bedeninde kılıcın o tanıdık sıcaklığını hissetti ve aurası teninin etrafında sertleşerek altından bir zırha dönüşmeye başladı. Çabucak etrafına bakarak nerede olduğunu saptamaya çalıştı. "Neredeyim? Kız kardeşim nerede? Sophie'ye ne yaptın?"

Dee, Codex'i göğsüne yaslayarak oğlanın uzattığı kılıcın ucuna kadar yürüdü. "Rüyanı hatırlıyor musun Josh? Uzun uzun araba kulladığın rüyayı?"

Josh bir adım gerileyerek başını salladı.

Dee öne çıktı. "O bir rüya değildi."

"Ne yaptın bana? Büyü mü yaptın?" diye sordu oğlan, bunun düşüncesi bile kanını donduruyordu

Dee omuz silkti. "Öyle denmesinden hoşlanmıyorum. Çok eski moda geliyor kulağa. Aslına bakarsan, Mars Ultor'dan seni çağırmasını rica ettim. Sen ona bağlısın; hayatın boyunca da öyle kalacaksın."

"Neredeyim ben?" diye sordu Josh, gerçi az çok kestirebiliyordu ya...

"Nerede olduğunu biliyorsun – San Francisco'da, Coit Kulesi'nin hemen dibinde, şirketim Enoch Holding'in ofisindesin."

Clarent, Josh'un elinde titriyordu. Elleri ve kolları altın bir eldivenle kaplanmış, fakat kılıca değen yerlerde, avucunda ve parmak uçlarında metal pas kırmızısına boyanmıştı.

Sanki olağan dışı hiçbir şey yokmuş gibi "Geldiğin için teşekkür ederim," diye sözüne devam etti Dee.

Hafifçe yana döndü. "Bu ortağım Bayan Virginia Dare."

Kadın başıyla selam verdiyse de gülümsemedi. Josh elinde tahta bir sopa bulunduğunu gördü; bir flüt müydü o?

"Bayan Dare de benim gibi bir ölümsüz." Dee hemen Josh'a döndü. "Ne dersin, sen de bunu ister miydin? Ölümsüz olmak ister miydin?"

Josh şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Önce Nicholas'tan, sonra Scathach ve Aoife'dan duya duya, sonsuza dek yaşamanın nasıl bir şey olacağını az çok merak etmiş, ama hiç bu konuda ciddi ciddi düşünmemişti. "Emin değilim," dedi.

"Ben seni ölümsüz kılamam, bunu Virginia da yapamaz, fakat sana bunu bahşedebilecek Atalar tanıyoruz," diye devam etti Dee. "Hatta rica etsen muhtemelen Mars seni ölümsüz kılar."

Artık bu tuhaf durumdan kafası iyice karışmış olan Josh bakışlarını Büyücü'den kadına çevirdi. "Ben emin değilim..."

"Ölümsüz olmak için çok genç," dedi Virginia aniden. "Hâlâ çocuk sayılır. Sonsuza dek öyle kalır. Beş yıl sonra tekrar sor."

Dee gülümsedi, gri gözleri parladı. "Beş yıl sonra. Haklısın, bu iyi bir fikir. Bu soruyu sana o zaman soracağız." Keyifle ekledi: "Düşünsene, sonsuza dek yirmi bir yaşında olursun!"

"Gitmek istiyorum," dedi Josh, bir çıkış yolu bulabilmek için etrafına bakınarak.

"Elbette." Büyücü, Codex'i tutan eliyle işaret etti. "Şurada bir asansör var, merdiven de köşede."

Josh hayretler içinde gözlerini kırptı. "Gidebilir miyim yani?" diye sordu.

"Tabii ki." Dee güldü. "Josh, ben senin düşmanın değilim. Hiçbir zaman da değildim. Son görüştüğümüzde sana Flamellerin gerçekte kim olduğunu, ne olduğunu söylemiştim. Öyle değil mi?"

Josh başını sallayıp yavaşça kılıcı indirdi.

"Ne kadar zamandır onlarlasın, bir hafta mı oldu? Eminim kendin de onlara dair birtakım hiç de hoş olmayan şeyler keşfetmişsindir."

Josh tekrar başını salladı.

"Tabii burada akla gelen soru şu: Sana acaba daha başka hangi konularda yalan söylediler?"

"Diğer ikizleri öğrendik," diye kabul etti Josh. Bir kez daha Dee ve Flamel arasındaki büyük farkı hatırlamıştı. Simyacı ona her zaman küçük görür gibi hitap ediyor, Büyücü ise onunla dengiymiş gibi konuşuyordu.

"Sana kaç kişi olduklarını söylediler mi?"

Josh başını iki yana salladı. "On kadar filan olduğuna dair bir izlenim edindim."

Dee başını salladı bu kez. "Yüzlerce," dedi. "En azından bildiklerimiz yüzlerce. İkiz bulamadıklarında altın ve gümüş auralara sahip tek bireylerin peşine düştüler. Altın bulamayınca bulabildikleri her yakın tonun üzerine atladılar – bronz, turuncu, hatta kırmızı. Gü-

müş rengi bulunmayınca da gri, bej hatta beyaz kullandılar. Bazı çocuklar kendi rızalarıyla gitti, kimini satın aldılar, kiminiyse kaçırdılar."

"Onlara ne oldu?" diye sordu korku dolu bir fısıltıyla. "Flamel bazılarının hayatta kaldığını söylemişti."

"Flamel yalan söylüyor."

"Bana onlara ne olduğunu söyle!" Bu sefer sesi yükselmiş, bağırarak sormuştu soruyu.

Dee başını sallaya sallaya öbür yana çevirdi. "Düşünmesi bile korkunç. Simyacı'ya sordun mu?"

"Bize gerçek bir cevap vermedi."

"Eh, bu da sana bilmen gereken her şeyi söylüyor," dedi Dee. "Josh şunu bir kere daha söylememe izin ver: Ben senin düşmanın değilim. Sana karşı her zaman adil ve dürüst davrandım. Ve kabul etmelisin ki sorularını her zaman cevapladım. Aynısını Simyacı ve karısı için söyleyebilir misin?"

Josh başını iki yana salladı. Artık korkuyordu, hatta ödü kopuyordu; zira kız kardeşi hâlâ Flamel ve ötekilerin yanındaydı. Sophie'yi onların yanından kurtarmalıydı. Aklına aniden bir şey geldi. "Peki ya Alcatraz'daki canavarlar ordusu?"

"Adada birtakım yaratıklar var, bu doğru. Fakat Alcatraz her zaman bir hapishaneydi Josh. Benim gibi biri bu dünyada bir canavarla karşılaşınca onu yakalayıp adaya hapseder. Kendisi de herhangi bir canavar kadar gaddar olan Perenelle de o yüzden oradaydı."

Clarent'ın ucu artık yeri gösteriyordu, Josh'un ellerindeki altın kaplama da büyük oranda kaybolmuştu.

Sadece parmak uçları, taşa değdikleri noktalarda metalden ve kan kırmızısı renkte kalmıştı.

"Beni neden çağırdın?"

"Öncelikle kendi başına düşünebilmek ve kendi kararlarını verebilmen amacıyla Simyacı ve Efsuncu'nun tesirinden uzaklaştırmak için. İkincisi, sana bir teklifte bulunmak için." Dee, Codex'i masanın üzerine koydu, odanın öbür ucuna yürüyüp kendini bir koltuğun üzerine attı. Josh, Clarent'i elinden bırakmadan onu takip etti ve hemen karşısına oturdu.

Virginia da gidip Dee'nin arkasında, gölgede durdu.

"Sen altınsın Josh. Saf altın. Dünya tarihinde saf altın auraya sahip belki ancak bir düzine insan görüldü: Tutankhamon, Montezuma, Askia, Osei Tutu, Midas, Iason ve hatta Codex'in yaratıcısı Abraham'ın ta kendisi. Bir haftadan kısa sürede uyandırıldın ve Su ile Ateş üzerine eğitildin." Dee başını salladı. "Bu parmak ısırtan bir şey. Fakat artık bir karar vermek zorundasın. Hangi tarafta savaşacağını seçmelisin."

Josh kılıcı yere koydu ve başını ellerine gömdü. "Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum," dedi. Kafası iyice karışmış, düpedüz çaresiz kalmıştı. "Bilmiyorum. Flamel'le konuştuğumda o seni bir cani gibi gösteriyor. Öte yandan seninle konuştuğumda, söylediklerin gayet akla yatkın geliyor. Sanırım sana bir bakıma inanıyorum," dedi ve hemen ekledi: "Ama tam olarak değil."

"Anlıyorum," dedi Dee şefkatle. "Gerçekten anlıyorum." Duraksadı ve sonra öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Senin için yapabileceğim, sana verdiğim

takdirde hakikati kendi başına ayırt etmeni sağlayacak bir armağanım var."

Josh başını kaldırdı, aniden bir şeyler hatırlayarak suratını astı. "Buraya geldiğimde bana tüm büyülerin en kuvvetlilerinden birini, Nicholas'm bile öğretemeyeceği bir şeyi öğretebileceğini söylemiştin." Durdu, devam edip etmemekte tereddüt etti. "Yoksa hayal mi gördüm?"

"Hayır, hayal görmedin." Dee durup ellerini ovuşturup silkeledi. "Efsanevi Simyacı'nın hiç öğrenmediği bir hüner var."

Josh olduğu yerde durdu. "Neden öğrenmedi?" diye sordu.

"Çünkü arkadaşın Nicholas görünmeye çalıştığı kadar güçlü veya zeki değil." Dee'nin gözleri parladı. "Josh, sana ölüleri diriltme, onlarla konuşma, onlara hükmetme gücünü verebilirim."

Josh gözlerini kırpıştırdı. "Ölüler..." diye söze başladı. Bu konuda ne hissettiğine emin olamıyordu. Kulağa pek de güçlü bir beceri gibi gelmiyordu.

"Bir düşün." Dee, Josh'u kollarından tuttu ve sarı aurası ufacık yılanlar gibi oğlanın bileklerine dolandı. "Flamellere dair, herhangi bir dönemden istediğin ölüyü sorgulayabilirsin. Onlara ne istersen sor. Sana sadece doğruyu söylebilirler. Onları canlandırdığında onların efendisi olursun, sana boyun eğmek zorunda kalırlar. Flamelleri, hatta istersen beni tanıyan insanlar bul ve onlara sor. Hakikati kendi kendine bulabilirsin böylece. Kimin için savaşmak istediğine o zaman karar ver."

Bu olasılıklar karşısında Josh şaşkına dönmüş, dili tutulmuştu. Nihayet, duyduklarına inanamayarak "Kim olursa mı?" diye sordu.

"Kim olursa." Dee başını salladı. "Tek ihtiyacın olan son derece küçük bir kemik parçası."

Virginia Dare gölgelerin içinde usulca "Ya da bir kumaş parçası yahut mücevher," dedi. Oğlanın ayaklarının dibindeki kılıcı ima ederek "Ya da taşıdıkları bir kılıç," diye de ekledi.

"Ojai'deki yaratıkları öyle mi diriltmiştin?" diye sordu Josh, Dee'ye.

"Evet."

"Hayvanları canlandırmıştın. Dinozorları geri getirebilir miyim?"

"Evet. Ölü olan herhangi bir şeyi diriltebilirsin. Harika bir güçtür," dedi Dee. "Öğrenmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Josh hevesle. "Ne yapmam gerekiyor?"

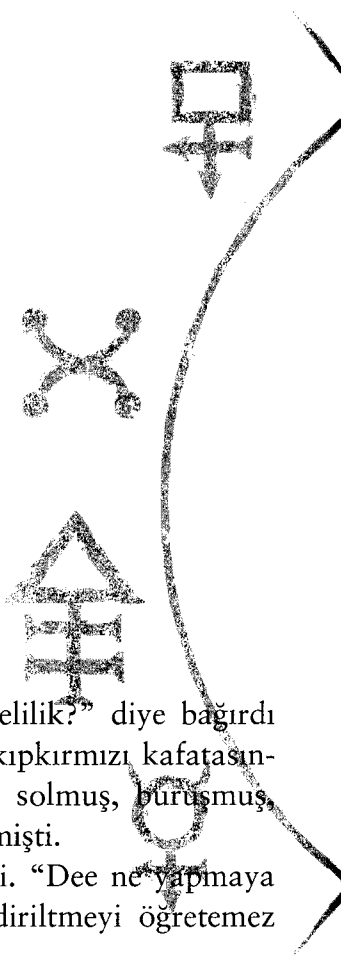
"Eh, öncelikle şu mobilyaları kenara çekmeme yardım edebilirsin. Virginia Hanımefendi mobilya itemezmiş."

Josh, Dee'ye ağır bir kanepeyi duvara kadar itmekte yardım etti. "Bu büyünün adı ne? Ve ne için yer açıyoruz?"

"Seni bir ölü diriltici yapacağım Josh." Dee gülümsedi. "Normal şartlar altında seni eğitmek on yıllar alırdı, fakat sana bu beceriyi anında verebilecek biri var. Tek yapman gereken onu çağırmak." Açılan yeri işaret etti. "Uzak bir Gölge Alemi'nde, fakat onu buraya çağırabiliriz."

"Bir Ata mı o?"

"Daha iyisi – bir Archon. Tüm tanrıların anası Coatlicue'yü çağıracağız."

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Coatlicue mu? Bu nasıl bir delilik?" diye bağırdı Prometheus. Elini sarsılırca atan kıpkırmızı kafatasından çekip göğsüne bastırdı. Teni solmuş, buruşmuş, damarları ve kemikleri belirginleşmişti.

Nicholas'ın yüzü de kül gibiydi. "Dee ne yapmaya çalışıyor? Coatlicue, Josh'a ölü diriltmeyi öğretemez ki!"

"Coatlicue, Atalardan nefret eder," diye fısıldadı Prometheus. "Geçmiş asırlarda Archonlar ve onların yarattığı şeylerden bir ordu toparlayıp, Gölge Alemlerine saldırarak önüne çıkan her şeyi yok etmişti. O öldürülemeyen bir varlık, o yüzden de yaratılmış en uzak ve barmılamayacak Gölge Alemi'ne, yassı bir kaya parçasından pek de fazlası olmayan bir yere sürgün edildi. Binyıllardır da orada."

"Dee aptal değil," dedi Nicholas. "Coatlicue'u bu Dünya'ya getiremeyeceğini biliyordur. Onu idare edemez."

Perenelle alçak sesle, Prometheus'a bakarak "Bence niyeti Coatlicue'yu Dünya'ya salmak değil," dedi. "Sen bize Dee'nin *utlaga* ilan edildiğini söyledin. Bence Dee, Karanlık Atalara savaş açtı," diye fısıldadı. "Coatlicue'yu onların üzerine salacak. Onunla savaşırken Dee'yle uğraşmaya vakitleri olmayacak."

"Ama bu Archon kimselere benzemez," dedi Prometheus. Kristal kafatasına hafifçe vurdu. "Yüce Atalara karşı savaşlarının kayıtlarını gördüm." Gülmeye yeltendi, fakat ancak gaklama gibi bir ses çıkartabildi. "Eğer Dee onu çağırır da bu Dünya'ya kadar getirmeyi başarırsa açlıktan ölüyor olacak."

"Elbette ya!" diye fısıldadı Flamel telaşla. "O yüzden Archon'u kendisi çağırmıyor. Josh'a çağırttırıyor!"

Prometheus, Simyacı'ya döndü. Ağzı acımasızca büzüşüp bir çizgiye döndü. "Hayır, bunu yapamaz..."

Nicholas Flamel başıyla onayladı ve Perenelle'in gözlerinde kocaman buz beyazı gözyaşları birikti. "Yapar. Oğlanı tüm tanrıların anasına kurban edecek."

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Niten sol kulağına bir Bluetooth kulaklık yerleştirip düğmeye bastı. "Evet." Aoife'nm onu yakından takip eden bakışları altında dikkatle karşı taraftan gelen sesi dinledi. Arka koltukta Sophie kımıldandı.

"Sabah trafiğine takıldık," dedi Niten yavaşça. Pencereden dışarıya baktı. "101 numaralı yol hiç ilerlemiyor. Tahminimce gideceğimiz yere daha en az bir saatimiz var. Belki doksan dakika. Köprüdeki trafiğe bakar."

Sophie gerinip ön koltuğa doğru eğildi. Aoife'ya baktı, o da ağzıyla *sanırım Flamel'le konuşuyor*, der gibi yaptı.

"Bak bu kötü," dedi Niten ufacık mikrofona. "Hem de çok kötü."

Sophie ve Aoife birbirlerine baktılar. Ölümsüzün ses tonu son derece ciddiydi.

"Oğlanın üzerinde herhangi bir kontrolünüz var mı? Herhangi bir tesiriniz?"

Bir süre dinleyip başını salladı. "Söylerim," dedi nihayet ve telefonu kapattı.

Aoife ve Sophie sessizce oturup ölümsüzün kafasını toplamasını beklediler. Niten nihayet konuşmaya başladığında, gençliğinin resmi dilini kullanıyordu. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Durumun ciddiyetini saklamaya çalışırsam da size haksızlık etmiş olurum: İngiliz Büyücü, Josh'u bir Archon'a kurban etmeyi planlıyor. Nicholas, Perenelle ve Prometheus, Josh'un gözlerinden bakmak üzere kafatasını kullanıyorlar. Duyduğu her şeyi onlar da duyabiliyorlar, fakat onu uyarabilecekleri bir yol yok... Üstelik olsa bile onlara inanacağını sanmıyorlar. Dee onu iyice doldurup beynini yıkamış. Büyücü istediğinde çok ikna edici olabilir. Anlaşılan Josh'a Coatlicue adında bir Archon'un ona *nekromansi* öğretebileceğini, onu bir kara ulak, bir ölü diriltici yapabileceğini söylemiş."

"Coatlicue," diyerek derin bir nefe aldı Sophie. Bu isimle zihnine Cadı'nm hatıraları âdeta akın etmişti.

Her biri de tüyler ürperticiydi.

"Coatlicue!" Kız sanki göğsüne bir şey saplanmış gibi hissetti kendini. Bir an için nefes alamadı, gözlerinin önünde kara noktalar oynaştı. Çığlık atmamak için her iki elini birden ağzına bastırdı

"Kim bu Archon?" diye sordu Niten. Bir cevap alabilmek için Aoife'ya döndü.

Savaşçı başını iki yana salladı. "Adını duydum, ama ancak hayal meyal hatırlıyorum. Benim dönemimden çok önceydi. Sanırım bir savaş olmuş ve sürgün edilmiş..."

"Ona tüm tanrıların anası deniliyor," dedi Sophie titrek bir sesle. "Vaktiyle bir Archon bilimcisiymiş, ayrıca da güzelliğiyle ünlüymüş. Fakat kendi üzerinde deneyler yapmış ve deneyleri onu hem çirkinleştirmiş hem de delirtmiş. Şimdiyse yırtıcı bir hayvan gibi." Sophie dönüp Aoife'ye baktı. "Kendi DNA'sından sonunda senin mensubu olduğun soya dönüşen ilk kan içicileri yarattı. Coatlicue ilk vampirdi."

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

"Hiçbir şeyden korkmadığımı daha önce söylemiş miydim sana?" diye sohbete başladı Billy the Kid.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Machiavelli bıkkın bıkkın. Daha önce Amerikalı ölümsüz kadar çok konuşan biriyle tanıştığını hiç sanmıyordu.

"Güzel. Çünkü yalan olurdu, ben de yalan söylemekten hiç hoşlanmam." Amerikalı başıyla üzerinde Amerikan kartalı damgası bulunan ve kapılarında İdare Binası yazan yapının dışında duran yaratığı gösterdi. "Şu şeyden korktuğumu söylemekte utanılacak bir şey yok. Sahi nedir o?"

"O bir sfenks," dedi Machiavelli usulca. "Aslan gövdesine, kartal kanatlarına, güzel bir kadının başına sahip. Onu sinirlendirmemeye çalış Billy. Seni çerez niyetine yer."

"Çok çirkin bir aslan..."

"Billy," diye sözünü kesti Machiavelli.

"Kanatları da çok uyuz..."

"Billy!"

"Üstelik kendi pisliğine basmış gibi kokuyor."

"Ayrıca kulaklarım da çok iyi duyar," dedi sfenks. Ufacık kadın başı Billy'den Machiavelli'ye, sonra tekrar Billy'ye döndü. İnce dudakları arasından fırlayan çatallı, siyah dil aralarında oynaştı. Amerikalı ölümsüzün gözleri dile odaklanmaya çalışırken şaşı olacaktı.

"Ağzın da kokuyor," diye söylendi Billy.

Yaratığın uzun, yatay göz bebekleri büyüdü. Sfenks, "Burada yapacağın iş bitince oyalanmadan gitsen iyi olur ölümsüz," diye kulakları tırmalayan bir sesle konuştu.

"Nedenmiş o?" diye ona meydan okudu Billy.

Sfenks dilini oynata oynata "Açım çünkü," diye fısıldadı.

Billy başka bir şey daha söyleyemeden "Başlayalım mı?" dedi Machiavelli hemen. Paltosunun altına uzanıp tek bir kâğıt parçası çıkarıp havada salladı. "Talimatlarım burada."

Yaratığın ufak başı Machiavelli'ye döndü, sonra tekrar Billy'ye baktı. "Bu adamın sana lazım olduğuna emin misin?" Dili Amerikalı'nın yağlı saçlarına doğru uzandı. "Leziz."

"Evet," dedi Machiavelli. "Lazım."

Sfenks tatlı dille onu ikna etmeye çalışarak "Peki ya sonra? İşin bitince bana bıraksan?" diye önerdi. "Ufak bir ikram gibi düşün."

"Demek öyle istiyorsun," dedi Machiavelli. Billy ağzını açacak oldu, fakat Machiavelli elini adamın ensesine koyup kuvvetle sıktı ve Amerikalı her diyecekse yerine bir ciyaklama sesi çıktı.

"Hadi gel şimdi," diye devam etti Machiavelli. "Bizi hücrelere götür. Komutlarımda hem karada hem suda yaşayabilen yaratıklarla başlanması gerektiği yazıyor. Uyku büyüsünü kaldırıp onları körfeze salmam lazım. Nereus ve kızları onlara şehre doğru yol gösterecek. San Francisco'ya ulaşıp sokaklara dağıldılar mı, Quetzalcoatl'ın adamlarından biri turist gemilerinden birini kaçırıp buraya getirecek. Yaratıkların geri kalanını ona yükleyip ana karaya götüreceğiz."

"Uzun sürer mi?" diye sordu sfenks.

Billy karşılığında "Neden, bir yere gitmek için acelen mi var?" diye sordu.

Yaratığın dudakları aralandı ve bir ağız dolusu iğne ucu sivriliğinde diş meydana çıktı. "Henüz kahvaltı yapmadım da." Sfenks, Machiavelli'ye baktı. "Küstahlığın nefis bir tadı oluyor, tavuk gibi. Onu bana vermeyeceksen, izin ver de senden satın alayım. Bu humaniye karşılık sana bir servet veririm."

"Nasıl bir servetten bahsediyoruz?" diye gülümseyerek sordu Machiavelli.

Billy içerleyerek, "Hop hop!" diye araya girdi.

Sfenks ciddiyetle, "Ne kadar istersin?" diye sordu.

"Satılık değilim!" diye çıkıştı Billy.

Machiavelli, sfenkse "Bunu sonra konuşuruz," dedi. "Şimdi acele etmeliyiz, vakit ilerliyor. Efendilerimiz bu

yaratıkların öğlene kadar şehre salınmış olmalarını istiyorlar."

Sfenks dönüp patilerini yere vura vura uzaklaştı. "Şu kapıdan geçin. Sizinle aşağıda buluşacağım," dedi ve o anda Billy yaratığın çift kapılı girişten geçemeyecek kadar iri olduğunu fark etti. Sfenksin başı hiç de doğal olmayan bir açıyla döndü ve uzun siyah dili Billy'e doğru atılıp kıpırdandı. Karşılık olarak Billy de dilini çıkardı.

"Aynı tavuk gibi..." Yaratık pençelerinin taşlarda çıkardığı tıkırtılar eşliğinde uzaklaştı.

"Hiç de komik değildi," diye tısladı Billy, İtalyan'a. "Bu Ataların ve İkinci Nesil'in şakadan anlamadığını biliyorsun. Ciddi olduğunu sandı."

"Sen, olmadığımı nereden çıkardın?" diye sordu İtalyan.

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi Billy. Machiavelli'nin kapı girişinde durup arkasını dönerek körfezin ötesinde uzanan şehre bakışını gördü. "Tereddüt mü ediyorsun?" diye sordu.

Machiavelli başını salladı. "Son bir kez bakmak istedim." Billy'ye döndü. "Bunu yaptıktan sonra, hiçbir şey asla aynı olmayacak. Birer haydut olacağız."

Billy the Kid sırıttı. "Ben bütün hayatım boyunca bir hayduttum zaten. O kadar da kötü değil."

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

"Coatlicue..."

Sözcük Gölge Alemleri arasındaki boşluklarda dalga dalga ilerledi.

"Coatlicue..."

Sözcük titreşti, zangırdadı, zonkladı, küt küt attı.

"Coatlicue..."

Tek bir ses, çınladı, çınladı, çınladı. Bağırdı, bağırdı, bağırdı.

Elinde sadece hayalleri kalmıştı.
Bir altın çağın hayalleri.
Altın devrin hayalleri.
Güzel olduğu günlerin.
Genç olduğu günlerin.
Dünya'ya hükmettiği günlerin.
Ve şimdi o hayaller altüst oluyordu.

✧ ✧ ✧

"Coatlicue..."

Josh Newman derin bir nefes alıp Dee'nin bir kare oluşturacak şekilde yere koyduğu dört kılıca odaklandı. Her biri hafifçe parlıyor, havaya kırmızı ve beyaz, yeşil ve kahverengi dumanlar salıyordu.

"Coatlicue..."

"Tek yapman gereken onu çağırmak," demişti Dee. "İsimlerde bir büyü, bir güç vardır. Seni duyacak ve buraya gelecek. Kılıçların ve senin güçlü auranın benzersiz bileşimi onu buraya çekecek."

"Ve bana ölü diriltmeyi öğretecek öyle mi?" diye sordu Josh.

Dee "Evet," dedi. Josh bir an için Nicholas ve Perenelle'in "Hayır!" diye seslendiğini duyar gibi oldu. Sonra bunun haberleri olsa muhtemelen diyecekleri şey olduğunu fark etti. Ölü diriltmeyi öğrenirse, Flamellere ve Atalara dair gerçeklere ve daha başka birçok şeye ulaşabilirdi. Tarihteki bilumum mühim kadın ve adamla konuşabilir, onlara sorular sorabilir, sırlarını keşfedebilir, hazinelerini nerelere sakladıklarını öğrenebilirdi. Tek tük kemiklerden dinozorları diriltebilir, hatta anne babası birinci elden inceleyebilsin diye ilkel insanı tekrar yaratabilirdi; bunun düşüncesi bile şaşkına çeviriyordu insanı! Öte yandan, aklının bir ucunda, eğer Dee kendisi de bir ölü dirilticiyse, o hâlde neden gücünü aynı şekilde kullanmadığını düşünmeden edemedi. Büyücü, ölü diriltmeyi ne iş için kullanıyordu ki?

"Coatlicue..." Josh kılıçların üzerine yoğunlaştı. Clarent karenin alt kenarını oluşturuyor, bıçağı solu

gösteriyordu. Durendal sol tarafta, bıçağı yukarıya dönüktü. Excalibur üstteydi, bıçağının ucu sağa, kendisininki aşağıya dönük olan Joyeuse'e bakıyordu.

Taş kılıçlar havaya alevler saçtı ve karenin ortasında renkler birbirine dolanarak şekiller örmeye başladı.

Uyudu.
Ve uykusu sonsuzdu.
Rüyalar gördü.
Rüyaları yüzyıllar sürdü.
Kâbuslarsa binyıllar.
Ve bu ışıktan, sesten, algıdan yoksun yerde, uyandı mı, uyudu mu bilemedi. Sadece var oldu.
Kırmızı. Renkten bir benek.
Fakat bu pis zindanda ışık yoktu.
Bir benek daha: beyaz. Ufacık, uzak.
Atalar onu katıksız karanlığa mahkûm etmişlerdi. Hiçbir ışık olmamıştı burada. O ana kadar.
Üçüncü bir benek: kahverengi.
Ve şimdi dördüncü ışık. Bu seferki yeşil.
Işıklara döndü yüzünü.

Bıçaklardan çıkan duman sanki bir esintiyle savrulmuş gibi bocaladı, büküldü.

Virginia'nın parmakları iyice Dee'nin koluna saplandı. "Bir şeyler oluyor."

"Geldiğinde çabuk davranmamız lazım," dedi Büyücü. "Karenin ortasında belirir belirmez oğlanı da kılıçların ortasına atacağız. Kare bozulmadığı müddetçe, Coatlicue içinde tutsak kalacaktır."

"Ya bozulursa?" diye sordu Virginia.

"Bu, hiç iyi olmaz," dedi Dee.

"Çok çirkin değil mi?"

"Nahuatl dilinde ona Yılan Etekli derler."

"Ne hoş!" dedi Virginia. "Oğlan gördüğünde tipine nasıl bir tepki verecek sence?"

"Az evvel ona dokunduğumda üzerine basit bir tılsım yerleştirdim. O sadece genç ve güzel bir kadın görecek. Tılsımın etkisinin ne kadar süreceğine emin değilim fakat tereddüt etse bile, senden onu karenin içine itmeni istiyorum. Coatlicue bir kere beslendi mi, o zaman onunla baş edebiliriz."

"Ya reddederse?" diye sordu Virginia usulca.

Adam sakin sakin "Onu flütünle uyutup zindanına geri gönderirsin," diye cevap verdi.

"Her şeyi de düşünmüşsün, öyle değil mi Doktor?" diye sordu kadın alaycılıkla.

"Evet."

Belli belirsiz, ürkütücü düşünceler Josh'un zihninin derinliklerini doldurmaya başlamıştı. Kıvrım kıvrım yılanlardan oluşan bir etek giymiş, kendisi de yılan başlı bir canavar, çamurlar içinde bir savaş alanında, canavarımsı bir ordunun başını çekiyordu.

Karşısındaysa, sol eli yerine bir kanca olan başlıklı bir adam ile kızıl saçlı, soluk tenli bir dişi savaşçı duruyordu.

"Coat..." diye başladı fakat sesi kısıldı."

Dee gölgelerin içinden öne çıktı. "Josh, her şey yolunda mı?"

Elini alnına bastırarak "Emin... Emin değilim," dedi oğlan.

"Bir anda başıma şiddetli bir ağrı saplandı. Bu Coatlicue..." Dudaklarını yaladı. "Neye benziyor?"

"Archon'ken olağanüstü güzel bulunurdu," dedi Dee dikkatle. "Neden sordun?"

"Aklıma yılanlar gelip duruyor. Ben de yılanlardan nefret ederim. Hem de çok." Her iki elini birden zonklayan başına bastırdı ve gözlerini sıkıca yumdu. Daha önce bunun gibi bir acı hissetmemişti. Kafası patlayacakmış gibi hissediyordu kendini. Bu, migren miydi? Gözlerini oynatmak gibi basit bir hareket bile kafatasına hançer gibi ağrılar saplıyordu âdeta.

"Ne kadar kötü bir ağrı?" diye sordu. Virginia'ya bakıp "Ağrı kesicin var mı?" diye sordu.

"Saçmalama, ben uyandırılmış bir ölümsüzüm," dedi gözlerini yuvarlayarak. "Bahse varım o baş ağrısı doğal bir şey değil."

"Migren," diye fısıldadı Josh. Nefesini tutarak "Durmak zorundayım. Sen devam edebilir misin?" diye sordu.

"Coatlicue sadece kendisini çağıran kişiyle muhatap olur," diye söylendi Dee. Elini Josh'un çenesine koyup oğlanın başını kaldırdı ve gözlerine baktı. "Bana güvenebilirsin, doktorum ben." Oğlanın göz rengi değişmeye, kırmızılığı solmaya, beyazı ve asıl rengi olan mavisi geri dönmeye başlamıştı. "Normalde de migrenden çok çeker misin?"

"Hayır. Daha önce hiç olmadı. Agnes Teyze'ye hep olur. Fakat bunlar normal zamanlar değil. Öyle değil

mi?" dedi Josh sıkıca kenetlediği dişlerinin arasından. Midesi bulanmaya başladı, kusacak gibi hissetti kendini.

Dee, Josh'un gözlerine bakmaya devam ederek son derece alçak bir sesle "Hayır, kesinlikle değil," dedi.

✧ ✧ ✧

Yetmiş mil ötede, Point Reyes'te, Dee'nin doğrudan onlara bakışıyla, Nicholas ve Perenelle geriye çekildiler.

Prometheus her iki elini birden artık hızla atan dev bir kalbi andıran kristal kafatasının üzerine bastırmıştı. Ata'nın gözleri sıkı sıkıya yumulmuş, dudakları oynuyordu. Onlarca dilde fısıldayışı duyuluyordu: "Harika şeyler görüyorum... Ve korkunç şeyler... Harika şeyler ve korkunç şeyler."

Nicholas ve Perenelle, Dee'ye bakıp adamın dudaklarının kıpırdanışını izlediler. Yarım saniye sonra, sanki aynı odadaymışçasına konuşmasını rahatlıkla duydular.

"Josh," dedi Dee. "Sanırım baş ağrına bir çarem var. Hoşça kal Nicholas, hoşça kal Perenelle de," diye komut verdi.

Simyacı ve Efsuncu, Josh'un uyuşmuş hâlde sözcükleri tekrar edişini duydular. "Hoşça kal Nicholas, hoşça kal Perenelle."

Ve aniden görüntü kayboldu.

Kafatası kapkara oldu, Prometheus da sarsılarak sandalyesinden düştü ve yere yığıldı. Perenelle kocasına baktı. Her ikisi de bitkin ve çelimsiz düşmüşlerdi. "Ne oldu?"

"Dee onları izlediğimizi biliyordu. Bir koruma büyüsü yapmış olmalı. Josh artık tek başına. Dua edelim de ötekiler oraya ulaşıncaya kadar başının çaresine bakabilsin."

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üniformalı bir koruma görevlisi kapıya gelip dışarıda duran tuhaf üçlüye baktı. İnce yapılı, siyah takım elbisesiyle kusursuz giyimli Japon bir adam, yine özel dikim bir siyah takım elbise içinde kızıl saçlı bir kadın ve dağınık saçlı bir ergen. Arkalarında, eski bir Volkswagen kamyonet kaldırıma gelişigüzel park edilmişti.

Sarışın genç kız parmağını diyafona bastırdı ve kesintisiz çalan zil koruma görevlisinin sinirine dokunmaya başladı. Kısa, kalın parmağıyla kapıya asılı levhayı gösterdi.

RANDEVUSUZ GİRİLMEZ.

Kız parmağını zilden çekti ve ceplerini karıştırmaya koyuldu. Bir dudak parlatıcısı çıkarıp camın üzerine yağlı harflerle şunu yazdı:

LİCA

Koruma görevlisi başını salladı, kapıya sırtını dönüp Enoch Holding'in giriş salonundaki masasına gitti. Turistler. Her gün birileri kapıyı çalıyor, yol soruyor ya da fotoğraf çekmek için çatıya çıkıp çıkamayacaklarım soruyordu. Hiçbiri içeri alınmamıştı. Asla.

Ne var ki, daha yerine oturamadan bir ısı patlaması ensesinde ufacık kılları kavurdu, göz ucuyla ağır kapının yerinden çıkıp lobinin öbür ucuna uçtuktan sonra duvara hızla çarptığını gördü, sonra bir şey hızla ensesine çarptı ve gözleri karardı.

"Kapıyı açsan yeterdi," dedi Aoife, dumanları tüten metal ve cam yığınına bakarak. "Ya da basitçe kilidi eritsen."

Sophie ellerini sallayarak soğutmaya çalıştı. "Bazen kendi gücümün sınırlarını bilemiyorum."

Niten siyah takım elbisesinin ceketini silkeledi ve biri uzun diğeri daha kısa iki Japon kılıcını sol kalçasının üzerine sarkacak şekilde beline astı.

Aoife bir örnek iki kısa kılıcını omuzları üzerinden sırtına yerleştirdi, elinde bir çift nunçaku sallanıyordu. Geniş bıçağınıysa bacağına bağlamıştı.

Sophie, Perenlle'in kendisine Prometheus'un Gölge Alemi'nden ayrılmadan önce verdiği siyah ve gümüş rengi deri kamçıyı çözdü. "Bu Medusa'nın saçlarından koparılan yılanlardan örülmüştür," diye açıklamıştı Efsuncu. "Taşı yarar geçer, metali keser. Dikkatli ol."

Girişten gelen sesleri duyan iki koruma görevlisi koşa koşa oraya geldiler ve yerle bir olmuş kapı ile yere yığılmış iş arkadaşlarını görerek aniden durdular.

Biri silahına, öteki telsizine uzandı, fakat bir an sonra her ikisi de baygın hâlde yerde yatıyorlardı. Aoife nunçakusunu kemerine sokuşturup ellerini birbirine sürttü. "Bu, eğlenceli olabilir."

Niten'in kısa kılıcını bilgisayar sunucusunun içinden ve arkadaki ufak büronun içindeki kabloların üzerinden geçirişiyle havada kıvılcımlar uçuştu. "İnternet ve telefonlar kesildi," diye ilan etti.

Aoife memnuniyetle güldü. "İyi. Birileri ön kapının yokluğunu görüp de polisi arayıncaya kadar birkaç dakikamız var. Hadi erkek kardeşini bulalım."

"Tabii buradaysa," dedi Niten usulca.

"Kesinlikle burada," dedi Sophie. Elini karnına bastırdı. "Onu hissedebiliyorum. O..." parmağını yukarı kaldırdı. "Yukarıda."

Güç Kılıçlarından yükselen duman havada asılı duran karanlık, zehirli havaya karışarak kirlenmişti.

"Coatlicue geliyor," dedi usulca, Josh'un arkasında durarak. "Odağını kaybetme. Güçlü ol. Sen uyandırıldın. Sen Su Büyüsü ve Ateş Büyüsü'nü öğrendin. Fakat bunlar her zaman tümüyle kullanışlı olan büyüler değiller. Kısa süre sonra en nadir büyüyü, ölü diriltme sanatını öğreneceksin. Ve o zaman da başaramayacağın hiçbir şey kalmayacak. Müthiş şeyler öğreneceksin. Bana öyle oldu."

Pis duman, bir sütun gibi neredeyse tavana ulaşıyordu. Çamur renginde, pas kırmızısıyla yol yoldu. Ekşi bir koku odaya sızmıştı – yılanların o belirgin kokusuydu bu.

"Coatlicue..."

Josh dikkatini toplamaya çalıştı, fakat yılan kokusu midesini bulandırmış, yılan başlı yaratığın görüntüleri geri dönmüştü. Bu görüntülerin nereden geldiğine emin olamıyordu; Flameller'den geliyor olabilir miydi? Dikkatini dağıtmaya mı çalışıyorlardı? Yılanlardan ödünün koptuğunu biliyorlardı. Dee ona migrenine Nicholas ve Perenelle'in yol açtığını, muhtemelen onun düşüncelerini kontrol etmeye çalıştıklarını söylemişti. Doktor onu koruma büyüsü dediği bir şeyle korumuş ve bunu etkinleştirdiği anda o korkunç baş ağrısı ve midesini altüst eden bulantı son damlasına kadar yok olmuştu; demek ki Dee, Flamellerin Josh'a saldırdığı konusunda haklıydı. Josh'un anlamadığı şeyse bunu neden yaptıklarıydı. Aklına tek gelen sebep onun bir kara ulak, bir ölü diriltici olmasını istememeleriydi, bunun sebebinin de kendisinin onlara ve Atalara dair öğrenebileceklerinden korkmaları olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

Işık.

Ve ısı.

Ve ten.

Hayatın ağız sulandıran kokusu.

Güçlü bir auranın tatlı ürpertisi.

Onu çağırıyor. Çağırıyor, çağırıyor, çağırıyor.

Coatlicue kâh koşarak kâh düşerek, kâh sürünerek kâh yürüyerek binyıllardır kullanılmamış uzuvlar üstünde, ışığa, özgürlüğe doğru ilerledi.

✧ ✧ ✧

"Coatlicue..." diye seslendi Josh, sesi boğuklaşmıştı.

Yerdeki bıçaklardan yükselen duman katılaşıp yoğun, kahverengi bir levhaya dönüşmüştü. Josh, ileride bir şeyin kımıldadığm görür gibi oldu.

Hâlâ aklından ölü diriltme büyüsüyle neler yapabileceğini geçiriyordu. Fakat, Dee buna büyü değil de bir sanat dememiş miydi? Aradaki fark neydi? Ölü diriltmenin, nekromansinin kuralları var mıydı? Aurası ile beslenmesi gerekiyordu, bu da muhtemelen o ana kadar öğrendiği büyülerin temel kurallarından bazılarına uyduğu anlamına geliyordu. Demek ki bir ölüyü diriltmeye karar vermeden önce çok dikkatli bir seçim yapmalıydı. Acaba ne kadar süre canlı tutabiliyordu onları? Bir zaman kısıtlaması var mıydı?

"Coatlicue..."

Josh gözlerini kıstı. İsli dumanın ardında oynayan belirgin bir şekil vardı.

Fransa'da, Amboise'da gömülü olması gereken Leonardo da Vinci'yi diriltirdi. Ayrıca Mark Twain ve Einstein'la da sohbet etmeyi çok isterdi...

Kahverengi duman dalgalandı, sonra iki el ortaya çıkıp dumanı bir perdeyi açarcasına araladı.

Coatlicue meydana çıktı.

Çok güzeldi.

"Nerede?" diye bağırdı Sophie. Öfke ve telaş midesini altüst ediyordu.

Dövüşe dövüşe merdivenlerden çıkmışlardı. Ofislerde çalışanlardan kimse yoktu, sadece birkaç üniformalı

koruma görevlisi binaya yayılmıştı. Onlar da kısa sürede Aoife'nm nunçakusuyla Niten'in yıldırım hızındaki yumrukları ve tekmelerinden nasiplerini aldılar.

Niten ayağını camlı bir kapıya geçirerek "En üst kattayız," diye ilan etti. Kilit açılıverdi ve adam belli ki Dee'nin şahsi ofisi olan odaya girdi. Odanın içinde hızlıca hareket ederek ufak yan koridorları kontrol etti. "Bir şey yok. Bir banyo, bir mutfak, ufak bir şahsi asansör. Josh'un buraya geldiğine dair bile bir iz yok."

Aoife dönüp Sophie'ye baktı. "Burada olduğunu söylemiştin. Onu hissetmiştin."

Kız başını salladı. Başı çok fena bir ağrıyla zonklamaya başlıyordu.

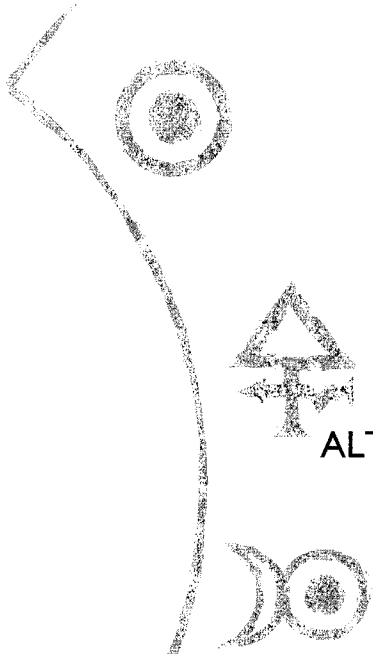
"Yukarıda demiştin. İyi düşün. Şimdi nerede?"

Sophie derin bir nefes aldı ve dikkatini erkek kardeşine yoğunlaştırdı. Sonra yüzünü buruşturdu. Kafası karışmıştı: "Aşağıda."

Önde Niten, baygın korumaların üzerinden atlayarak hızla basamaklardan indiler. "On ikinci kat," diye seslendi Japon ölümsüz. Aoife merdivenin orta yerinde durup "Şimdi nerede?" diye sordu.

Sophie gözünde erkek kardeşinin yüzünü canlandırdı. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Tedirginlikle tek parmağını havaya kaldırıp tavanı gösterdi. "Ama bu doğru olamaz. Şimdi de sanki yukarıdaymış gibi geliyor."

Niten sırıttı ve Aoife'ya baktı. İkisi bir ağızdan "Gizli bir kat olmalı," dediler.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josh gözlerini dikmiş Coatlicue'ye bakıyordu. Hayatında gördüğü en zarif ve güzel yaratıktı. Uzun boylu, iki, belki iki buçuk metre boyundaydı; sanki bir Mısır mezarının duvarındaki tablodan çıkmış gibi duruyordu. Alnında dümdüz bir çizgiyle kesilmiş saçları omuzlarına kadar ipeksi bir perde gibi uzanıyordu, gözleriyse sürmeliydi. Teni bakır tonunda, gözleri derin, ışıl ışıl bir kahverengiydi. Sade, beyaz bir elbise giymişti, ayakları çıplaktı. Tepeden Josh'a baktığında samimiyetle gülümsedi ve dudakları kıpırdamadıysa da Josh kadının sesini zihninde açıkça duydu. *Beni çağırdın, ben de geldim. Ben Coatlicue...* Elini uzattığında oğlan kadının tırnaklarının yılan derisi desenine boyalı olduğunu gördü.

Josh, tereddüt etmeksizin yaratığa doğru bir adım attı ve sağ elini kaldırdı.

✧ ✧ ✧

Josh'un önünde ateşten bir duvar belirerek saçlarını kavurdu, kaşlarını yaktı ve oğlanı geriye attı. Kayıp yere düşerken korku dolu, tiz bir çığlık kopardı ve kulağına Dee'nin gürleyişi ve Virginia'nın çığlığı geldi. Yuvarlanarak döndüğünde oynaşan alevlerin içinden kız kardeşinin odanın öbür yanındaki açık bir kapıda durduğunu, parmaklarından hâlâ ateşler süzüldüğünü gördü.

"Sophie?" Kafası karışmış, allak bullak olmuş bir hâlde ayağa kalktı ve sonra birinin onu arkadan itişiyle böğürüp tökezleyerek öne, alevlerin içine, Coatlicue'ye doğru atıldı. Kendini ateşten koruyabilmek için elini kaldırdı ve ateş anında söndü. Elleri ve dizleri üzerine, Coatlicue'nun çıplak ayaklarının dibine düştü.

"Josh!" diye bağırdı Sophie.

Adın Josh demek. Elimi tut Josh.

Anında, Josh elini Coatlicue'ye uzattı.

Sophie, Josh'un kılıçların oluşturduğu kareye hapsolmuş yaratığa yaklaşmasını dehşet içinde izledi. Coatlicue'nun vücudu hayal meyal bir kadınınkini andırıyorsa da, bir timsahın pençelerine ve kalın bir boyundan çıkan iki ayrı yılan başına sahipti. Tümüyle kıvrım kıvrım yılanlardan oluşan bir elbise, bedenini kaplıyordu. Dee'nin Virginia Dare olması icap eden ortağı, Josh'un arkasında durup onu hızla öne, ateşe doğru, yerdeki kılıçtan karenin içine itmişti.

Sophie, içgüdülerine dayanarak Perenelle'in kamçısını çözüp şaklattı. Kamçı havada ağıt yakarcasına bir

sesle süzülüp Coatlicue'nün sırtında uzun bir yarık açtı. Bir yılan tıslayarak Sophie'nin üzerine atıldı ve ağzından beyaz bir sıvı fışkırttı.

Tükürükleri kıza yetişemedi, ama fokurdayarak düştüğü yeri kavuruşuyla kıza kendi tenine yapabileceklerine dair bir fikir vermiş oldu.

Niten iki kılıcını birden çekip Dee'ye doğru sıçradı. Büyücü'nün elinde dumanı tüten kükürtlü sarı bir bıçak belirip Japon ölümsüze doğru savruldu. Niten darbelere kolayca karşılık verdi, metal kılıçlarının Dee'nin ateşten bıçağıyla çarpıştığı anlarda havaya kıvılcımlar fışkırdı. Japon ölümsüz fırıl fırıl dönen kılıçlarıyla Dee'nin iyice üzerine gitti, Büyücü ise alev alev geniş kılıcını çılgınca savurarak çaresizce geriledi.

Coatlicue'ye doğru ilerlerken Sophie'nin gümüş zırhı bedenini kuşattı, yaratığı tekrar tekrar kırbaçlayışıyla kamçısı şakladı, ıslıklar çaldı. "Bırak kardeşimi!"

Aoife tam Josh'a doğru atılmıştı ki, Dare gerileyip tek elinde tahta flütü, ötekinde bir savaş baltasıyla önüne çıkıverdi.

"O şeyin bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?" Savaşçı, kaba saba savaş baltasına küçümseyerek baktı.

Dare, "Hayır, ama bu verebilir," dedi ve flütünü dudaklarına götürüp tek bir nota üfledi. Savaşçı anında yere yığıldı, ellerini kulaklarına dayayarak acıyla kıvranmaya başladı. Virginia, Aoife'mn başında durup savaş baltasını gevşekçe kadının tepesinde salladı. "Daha önce hiç İkinci Nesil öldürmedim," dedi neşeyle. "Her

şeyin bir ilki var herhâlde," diye ekleyip baltasını yukarı kaldırdı.

Josh, kız kardeşinin güzel genç kadını uzun bir kamçıyla kırbaçlayışını dehşet içinde seyrediyordu. Coatlicue ağzını açıp bir çığlık kopardı. Çıkan ses, oğlanın yüreğini dağladı. Kadın kocaman gözlerini Josh'a çevirdi, parmakları onu öne, kılıçlara, kendisine doğru çekiştirdi.

"Neden?" diye sızlandı acı içinde.

Josh cevabı bilmiyordu. Başını salladı. Bu yanlıştı, çok yanlış. Sophie, Coatlicue'yu kamçılıyor olmamalıydı. Dönüp Niten'in vahşice Dee'ye saldırışını, savrulurken bulanık bir resmi andıran kılıçlarıyla Büyücü'yü duvara kadar geriletişini izledi. Sadece Virginia başının çaresine bakabilmişti anlaşılan. Kızıl saçlı savaşçı, kadının ayaklarının dibinde yatıyordu. Sırıttı... Belki de müthiş Aoife o kadar da müthiş değildi.

Josh tekrar kız kardeşine döndü. Zırhı etrafında tümüyle şekillenmiş, ona neredeyse tuhaf bir hâle sokmuştu. Acımasızca savunmasız Archon'a savuruyordu kırbacını.

"Hayır!" diye fısıldadı. Sonra bağırdı: "Hayır!" Kendisi de zırhını oluşturmaya çalıştı, fakat Coatlicue'yu çağırmak gücünü bitirmişti. "Dur!" diye ciyakladı ama boşunaydı.

Sophie onu umursamadı.

Ve sonra Josh'un ayak parmağı ayağının dibindeki taş bıçağa değdi ve Clarent sarsılarak onu çağırdı.

Elbette ya! Kılıç aurasını yenileyip ona Coatlicue'yu koruması için gereken gücü verebilirdi. Josh diz çöküp elini ılık taş kılıcın kabzasına doladı.

Dee göz ucuyla Josh'un çömelip kılıca uzandığını gördü ve kalbi duracak gibi oldu. Kare parçalanırsa, o zaman Coatlicue serbest kalır, her şey elinden giderdi.

Niten, Dee'nin dikkatinin dağıldığını fark ederek tekrar saldırıya geçti. İki kılıç birden Dee'nin göğsüne indi. Ve ikisi de paramparça oldu. Niten şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Kim olduğumu unutuyorsun," diye homurdandı Büyücü. Alev alev yumruğunu Niten'in gömleğine doladı, adamı tuttuğu gibi odanın öbür ucuna fırlattı.

Ölümsüz, deri kanepelerden birine çarpıp sekti.

Sophie, Dare'in savaş baltasını yerdeki Aoife'nın üzerine indirmek üzere olduğunu görüp deri kamçısını Dee'nin suç ortağına çevirdi. Kırbaç Dare'i etinden yakarak baltaya dolandı ve onu kadının elinden çekip kopardı.

Virginia öfkeyle hırıldandı. Ne var ki bağırışı Aoife'nın elinin birden havaya fırlayıp boğazını kavrayışıyla kısa kesildi.

Ve Josh, Clarent'i yerden kaldırıp kareyi bozdu.

Bir anda fışkıran enerji oğlanı yerden kaldırdı, Coatlicue'nün elinden kopardığı gibi Dee'ye doğru fırlatarak ikisini birden duvara yapıştırdı. Virginia'yı, Aoife'nın elinden kapıp ölümsüzü yere uçurdu. Sophie'yi yere düşürüp zırhını soydu, tek bir anda tüm aurasını emiverdi.

Bir zafer ıslığıyla Coatlicue, Dünya'ya adım attı.

"Ah, bunun için o kadar uzun zaman bekledim ki! Fethedilecek yeni bir dünya. Taze et. Taze kan." Çifte yılan başları döndü, gözleri Sophie'ye odaklandı. "Önce sen. Küçük oyuncağın canımı acıttı." Elbisesindeki tüm yılanlar ufacık başlarını kaldırdı ve binlerce çatallı dil titreşerek havanın tadını almaya çalıştı. "Gümüş bir aura. Altını mideye indirmeden önce güzel bir iştah açıcı olacak." Coatlicue, Sophie'ye doğru bir adım attı.

Ve sendeledi.

Ve durdu.

"Sanmıyorum," dedi Aoife usulca. Archon'un sırtına atlamış, kollarını iki yılan başına dolamıştı. Coatlicue, Aoife'nın parmaklarını çözmeye çalışarak çırpındı, fakat savaşçı ona daha da sıkı tutundu.

Archon'un elbisesindeki yılanların hepsi birden Aoife'ya vurarak onu tekrar tekrar ısırdı, savaşçı acıyla yüzünü ekşitti. "Bakalım ilk kim ölecek," dedi ve ağzını açarak yabani dişlerini gösterdi. "Benim kavmimi sen yaratttın. Biz senin DNA'ndanız. O yüzden Vampir Kavmi'nin ne kadar güçlü olduğunu biliyor olmalısın." Archon'u geriye çekerek Sophie'den uzaklaştırdı. Sonra yemyeşil gözleri Sophie'ni yüzüne kilitlendi. "Hayatımı kurtardın."

Sophie zar zor ayağa kalktı. "Aoife?"

"Aoife. İkinci Nesil'den. Anlaşılan ilk seni mideye indireceğim. Gücün azalıyor." Coatlicue'nun sesi zafer doluydu. Yılanlarının giderek daha çoğunun savaşçıyı ısırmasıyla, kadının teni solgun zehirlerinden ıpıslak olmuştu.

Sophie olanları görerek kamçısını yerden aldı, fakat savaşçıya vurma ihtimaline karşı Coatlicue'ye doğru savurmaktan kaçındı. "Aoife, bırak onu, uzaklaş ondan..."

Savaşçı, Archon'a bir daha asıldı, yaratığın pençeleri yeri derinden kazıyarak izler bıraktı.

Sophie bir fırsat yakalayıp kamçısını Coatlicue'ye doğru savurdu, fakat kolları yorgunluktan ağırlaşmıştı; ancak Archon'un ayağını sıyırdı.

Coatlicue ayağını kaldırdı ve Aoife bunu fırsat bilerek onu bir kez daha çekiştirdi. Dengesini kaybeden Coatlicue yalpalayıp yere düştü, fakat savaşçı yılan başlarını kesinlikle bırakmadı. Yılanlar çılgınca ısırıp tükürmeye başladılar. Aoife'nın gözleri bir kez daha Sophie'ninkilere kilitlendi. "İkizimi bulduğunda," diye fısıldadı. "Ona... Scathach'a, bunu onun için yaptığımı söyle."

Ve sonra, son bir kuvvetle Aoife, Coatlicue'ye beraberinde tekrar bozulmuş karenin ortasına, yarılmış o pis dumandan perdenin içine sürükledi.

Perde binadaki her bir camı paramparça eden bir patlamayla yok oldu. Duvarlara asılmış yahut tavandan sarkıtılmış televizyonlar yere yapışarak parçalandı, borular patlayarak odaya sular fışkırttı ve duvarların birinden yükselen kocaman bir çatlak tavana varıp orayı da katetti ve üst katın bir kısmını gümbür gümbür bir yıkımla odanın içine çekti. Kopan kablolar her yana kıvılcımlar yağdırırken on kadar farklı nokta alev aldı.

Beyninden vurulmuş gibi, hissizleşmiş, kulakları sağırlaşmış, olduğu yerde donup kalmış olan Sophie

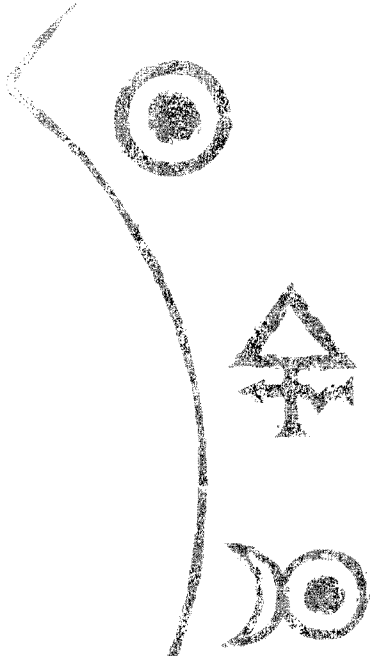
Newman, Dee'nin ayağa kalkışını izledi. Virginia Dare'i yerden kapışını, Josh'u kaldırışını gördü.

Josh durup kıza baktı... Fakat Sophie'nin tek görebildiği kardeşinin kan kırmızısı gözleriydi. Ve bir de yüzündeki katıksız nefret...

Dee fırlayıp üç kılıcı toparladı. Josh'a ikinci bir kılıç daha fırlatıp harabeye dönmüş odanın öbür yanma geçip Codex'i masadan aldı.

Sophie erkek kardeşinin adını söylemeye çalıştı, fakat ağzı toz doluydu, sözcüğü bir türlü telaffuz edemedi. Ve sonra ona elini uzattığında, kardeşi yavaşça, kasten sırtını ona dönüp John Dee ve Virginia Dare'i takip ederek alevler içindeki binadan çıktı.

Arkasına dönüp bakmadı.

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bir dikili taş bu," dedi William Shakespeare, tepelerine kocaman bir plaka oturtulmuş iki yüksek taşa bakarak. "Tıpkı Stonehenge gibi."

"Yaparken Stonehenge'i örnek aldım zaten," diye onayladı Marethyu. "Her Gölge Alemi en azından bir kapıyla başka bir taneye bağlıdır. Kimilerinin iki, daha büyük alemlerin, devasa; gezegen kadar dünyalarınsa birçok kapısı olabilir. Bu dünyayı yaratırken sadece iki kapıya ihtiyacım vardı. Biri Paris'teki güç kapısına bağlanıyor..."

"Yani o kapıyı kullanacağımızı biliyordun, öyle mi?" diye lafını kesti Scathach.

"Biliyordum."

"Bir gün bunu nereden bildiğini söyleyeceksin bana," dedi Scathach ciddiyetle.

"Belki söylerim. Bir gün."

"Bu da ikinci kapı mı?" diye sordu Joan, dikili taşlara bakarak. "Nereye açılıyor?"

"Gölge Alemlerinin Kavşağı'na," dedi Marethyu. Sonra da iki dikey taşın arasma adım atıp bir anda gözden kayboldu.

Scatty, "Güç kapılarından nefret ediyorum," diye söylendi. "İzin verin de önce diğer tarafta bizi kötü bir sürpriz beklemediğine emin olayım." Kılıçlarını çekip kapının içine atladı. Bir saniye sonra, bedeninden ayrışık, hafifçe dağılmış yüzü havada belirdi. "Asayiş berkemal."

Peşinden Shakespeare geçti, onu Joan ile Saint-Germain el ele takip etti. Buzul Çağı Gölge Alemi'nden son ayrılan Palamedes oldu. Dönüp arkasına baktığında dünyanın solup ölmeye başladığını fark etti. Renkler atıyor, grileşiyor, ufkun bir yanı çözünerek ışıl ışıl toz zerreciklerine dönüyordu. Şövalye'nin bakışları altında ufuk çizgisi kıvrıla kıvrıla bulutsuz gökyüzüne karıştı ve sonra gökyüzünün kendisi de çözünerek yerini saf bir karanlık aldı. Birer birer aylar söndü. Palamedes ürperdi. O dünya ve içindekiler, tüm o olağan dışı bitkiler ve çeşit çeşit hayvanlar, kanca elli adamın artık bir işine yaramayacağı için ölüyordu. Bu alem sadece ve sadece tek bir amaç için yaratılmıştı: Scathach ve Joan'u kapana kıstırmak yahut belki de onları kurtarmak. Marethyu, Saint-Germain'in karısını bulmaya geleceğini tahmin etmiş olmalıydı. İri Şövalye somurttu: Palamedes ile Will'in de arkadaşlarının peşinden geleceklerini de biliyor muydu? Marethyu geçmişten geldiğini söylemişti. O hâlde geleceğe dair bunca şeyi nasıl biliyordu?

Kimdi kanca elli adam?

Şark Şövalyesi kapılar da yok olup toza dönmeden son anlarda taşların arasından atlayıp geçti.

Kanca elli adam, Palamedes görününceye kadar bekledi. "Aramıza katılabildiğine sevindim," dedi. "Çok oyalanmayacağını umuyordum." Sonra ufak gruba dönüp sol kolunu kaldırdı. Kanca, sıcak, altın rengi bir ışıkla parlayarak kocaman mağarayı kısmen aydınlattı. "Xibalba'ya hoşgeldiniz," dedi Marethyu. "Neyse ki turistik gezi yapacak vakit yok. Buradan hemen çıkmalıyız," dedi ve koşmaya başladı. "Vücut ısımız ve auralarımız bilhassa fena birtakım muhafızların dikkatini üzerimize çekebilir. Beni takip edin ve ne yaparsanız yapın yoldan çıkmayın."

"Buradan nefret ediyorum," diye homurdandı Scathach, kükürt kokusunu içine çekmemek için burnunu tıkayarak.

Marethyu hayretle, "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordu.

"Her şeyi de bilmiyormuşsun demek," dedi kadın sırıtarak.

"Her şeyi değil," dedi Marethyu. "Sadece gereken kadarını."

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendi Saint-Germain.

"Sizi bir dizi kapıdan geçirteceğim..." dedi Marethyu.

"Daha fazla güç kapısından geçeceğiz deme bana," diye sızlandı Scathach.

"Korkarım öyle. Ama bunlar o bildiğiniz güç kapılarından değil. Vaktiyle Chronos'a bir iyiliğim dokun-

muştu. O da karşılığında bu kapıları benim için birbirinin ardına sıraladı. Ama hemen arkamda olmanız gerekecek.

Her biri on üç kapıya sahip olan Gölge Alemlerinden geçeceğiz. Doğru kapılardan uygun sırayla geçmemiz lazım."

"Yoksa?" diye sordu Will.

Marethyu başını iki yana salladı. "İnan bana. Bilmek istemezsin."

"Aslına bakarsan istiyorum," diye mırıldandı Ozan.

Yüzeyi kapkara bir kabuk bağlamış lavlarla dolu kocaman bir göletin üzerinde kıvrıla kıvrıla uzanan daracık bir yolda hızla ilerlediler. Kabarcıklar yükselip yüzeyde patlıyor; zaman zaman havaya havai fişek gibi, şeritler hâlinde, sıvılaşmış kayalar fışkırtıyorlardı. Bazen şeritler iyice yükseklerde kalan tavana değecek kadar yukarılara uçuyor, o zaman da eriyik sicimler bir anlığına tepeye yapışıp sallanıyor, sonra alev alev bir dolu yağışı gibi yere çakılıyorlardı.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Marethyu, kocaman yuvarlak mağaradaki dokuz açıklığın en darını göstererek. "Bunlar Gölge Alemlerine açılan Dokuz Kapı. Buradan binlerce aleme seyahat edebilirsiniz." Kapıların tümü çok eski oymalarla bezeli olsa da, Shakespeare onların yöneldiği kapının üzerindeki desenlerin, ötekilerden çok daha eski ve kaba görünümlü olduğunu fark etti. "Sıfır kapısı," dedi Marethyu içine atlamadan hemen önce.

Onlar da adamın peşinden...

...Güneşin bile camdan, yerinse kristal kırıklarından yapılmış olduğu tümüyle kristal bir dünyaya daldılar. Ayna yüzeyli bir gölün üzerinde on üç saydam kapı vardı.

Marethyu, örme camdan narin bir çerçeveye işaret ederek "İlk kapıdan," dedi. Hızla içinden geçtiler...

...Ve kendilerini sersemletici desenler hâlinde dalgalanıp kıpırdanan yeşil kumlarla dolu bir alemde buldular. Kocaman kırmızı bir güneş, göğe hükmediyordu. O kadar yakınlarındaydı ki, yüzeyinden kalkan alevleri seçebiliyorlardı. Güneşin ışınları kumdaki desenlere birebir uyumluydu. Buradaki on üç kapı ışıl ışıl çakmak taşındandı.

İki tıknaz sütunun arasına atlayarak "Yine birinci kapı," dedi Marethyu.

Bu seferki dünya buzdandı ve bozuk süt gibi kokuyordu. On üç kapıysa kesilmiş kaymaktandı.

"İkinci kapıdan..."

...Yerin çelikten, gökyüzünün kurşun renginde olduğu madeni bir dünyaya çıktılar. On üç kapı paslı demirden birer levhaydı.

"Üçüncü kapı..."

...Yürek burkan bebek ağlamalarını andıran seslerle dolu, leş gibi kokan sarı bir sis dünyasına açılıyordu. On üç kapı sisten güçlükle ayırt edilen biçimsiz, devamı oynayan dumandan sütunlardan yapılmaydı.

"Beşinci kapı..."

...Kapkara petrol ve yapış yapış katranla dolu, madeni böceklerin petrolle beslendiği, on üç kapının yekpare kömüre karmaşık desenlerle oyulmuş olduğu bir dünyaya varıyordu.

"Sekizinci kapı..."

Doğal afetlerle mahvolmuş bir dünya, boş bir kabuk gibi kalmış bir kent, tadı kül gibi bir yağmur. Bir zamanlar belki de bir otel olan bir binanın on üç kapısı vardı.

Marethyu eliyle gösterdi. "Son kapı, on üçüncü..."

Ufacık sarı ve beyaz çiçeklerle kaplı, hafifçe eğimli bir dağ eteğine çıktılar. Gökyüzü uçuk mavi, beyaz bulutlarla yol yoldu; havaysa sıcak, tuz tadındaydı.

Hepsi derin derin nefes alıp ciğerlerini Gölge Alemlerinin pis kokularından ve tatlarından arındırdılar. Marethyu tepenin eteğinden zirveye tırmanıp oradan uzaklara baktı. Ölümsüzler birer birer tepeye tırmanıp onun yanında yerlerini aldılar.

Cennet gibi bir adaya bakıyorlardı.

Aşağılarında, altından bir şehir göz alabildiğince uzanıyordu. Şehir, bu yükseklikten, kıvrıla kıvrıla dolanan ışıl ışıl bir mavilikteki su yollarıyla bir labirenti andırıyordu. Sayısız rengârenk bayrak ve flama binaların üzerinde dalgalanıyor, müzik ve kahkaha sesleri belli belirsiz mis kokulu havada uçuşuyordu.

Adanın merkezine hükmeden kocaman, basamaklı bir piramit vardı. Piramidin tepesi yassı ve yüzlerce bayrak direğiyle doluydu. Yanlarında yukarı aşağı kıpırdanan ufacık noktalar, inanılmaz büyüklüğüne dair bir fikir veriyordu.

Marethyu, kancasıyla orayı işaret ederek "Efsanevi Güneş Piramidi'ne bakıyorsunuz," dedi. "Danu Talis Adası'na hoş geldiniz."

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

Prometheus cep telefonunu kapatıp Nicholas ve Perenelle'e baktı. Ata son bir saatte gözle görülür derecede yaşlanmıştı. Kızıl saçlarına aklar düşmüştü, ayrıca yorgun ve hasta gibi görünüyordu.

"Arayan Niten'di," dedi son derece alçak bir sesle. Flameller bunun iyi haber olamayacağını anladılar. "Josh, Coatlicue'yu çağırmış. Sophie, Niten ve Aoife oraya tam Archon, Gölge Alemi'nden geldiği anda varmışlar. Fakat hâlâ Dee'nin bir büyüsü sayesinde yerinde hapismiş. Josh kazara onu bu dünyaya salmış." Sesi boğuklaştı ve yüzünden beyaz bir duman tüttüren yaşlar aktı. "Aoife, Coatlicue'yu Gölge Alemi zindanına geri çekmek için kendini feda etmiş. Savaşçı artık yok. Sonsuza dek."

"Peki ya ikizler?" diye nefes nefese sordu Perenelle.

"Sophie, Niten'in yanında, güvende. Fakat Büyücü ve Dare kaçarken, Josh da onlarla gitmiş. Kendi rızasıyla. Onu Karanlık Atalara kaybettik."

Yazarın Notu
Alcatraz

"Bolca pelikan bulunduğu için adaya Isla de los Alcatraces [Pelikanlar Adası] adını verdim."

–İspanyol Teğmen Juan Mauel de Ayala, 1775

Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları'nda geçen tüm yerler gerçek. Şu ana kadar basılan dört kitapta, ikizlerin San Francisco'dan Mill Valley'ye; Paris sokaklarında; İngiltere-Euston Road'daki St. Pancras İstasyonu'ndan Stonehenge'e; Sausolito'dan Point Reyes'e ve tekrar San Francisco'nun merkezine seyahatini takip etmek mümkün. Bir de dört kitabın her birinde önemli bir rol oynayan, hikâyenin merkezinde yer alan bir mekân var: Alcatraz.

Alcatraz Kayası bu dizi için çok önemli.

Her ne kadar resmi kayıtlara göre Juan Manuel de Ayala tarafından 1775'te "keşfedilmiş" ve adlandırılmış olsa da; aslında bölgedeki Ohlone veya Costanoan yerlileri, öncesinde nesillerdir adadan yumurta toplayıp kıyılarında balıkçılık yapıyorlardı. Yakınlarındaki Angel Island (Adası) iskân edilmiş olsa da, Alcatraz'da herhangi bir noktada kalıcı bir yerleşim olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmamaktadır.

1853'te, Alcatraz'a Batı Yakası'nın ilk deniz feneri yapıldı. Sis sıklıkla feneri etkisiz kıldığından, deniz feneri orijinal olarak elle çalınan bir sis çanına sahipti. Yüz on yıl sonra, 1963'te, ışık otomatik hâle getirildi. Sis çanı binası günümüzde hâlâ ayakta, ışık da hâlâ kullanımdadır.

Bugünlerde Alcatraz'ı genellikle eski bir federal hapishane olarak hatırlıyoruz; fakat aşağı yukarı 1861 yılına ait

kayıtlar, bize öncesinde Amerikan İç Savaşı tutuklularının burada tutulduğunu gösteriyor. Adadaki ilk resmi hapishane 1867'de inşa edilmişti. Yapıldığında bir askeri hapishane görevi görüyordu, fakat 1906'daki büyük depremi takiben geçici olarak ana karadan gönderilen hükümlülere ev sahipliği yaptı. Alcatraz 1933 yılına kadar bir askerî hapishane olarak kaldı, o tarihte ise federal hapishaneye dönüştürüldü. Alcatraz Kayası'na ve aralarında 1932'den 1939'a kadar burada hapis yatmış olan Al Capone'un da bulunduğu kötü nam salmış sakinlerine dair efsanelerin çoğu bu döneme aittir. Alcatraz sadece otuz yıl federal hapishane görevi gördü ve 1963 yılında nihayet kapandı.

Altı yıl sonra, yirmiden fazla farklı kabileyi temsil eden seksen kişilik bir Amerikan Yerlisi grubu, terk edilmiş ve çürüyüp gitmekte olan adaya çıkarak buranın yerli halklara iadesini talep etti. Kendilerine Indians of All Tribes (Tüm Kabilelerin Yerlileri) adını veren grup, verdikleri siyasi demeçte adayı Amerikan hükümetinden "24$ değerinde cam boncuk ve kırmızı bez" karşılığında satın almayı teklif etti. Bu alaycı teklif, kabilelerin adanın kendilerinden çalındığına dair kanısını aktarma amacı taşıyordu. Yerlilere ait olduğunu düşündükleri toprakları geri alarak bir Amerikan Yerlileri Çalışmaları Merkezi ve Büyük Amerikan Yerlisi Yetiştirme Okulu kurmayı istiyorlardı. Alcatraz'ın yerli gruplarınca işgali on dokuz ay sürdü ve her ne kadar sonunda başarısızlığa uğramış ve işgalciler adadan uzaklaştırılmış olsa da, işgal Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanındaki Amerikan Yerlilerinin içinde bulundukları zor duruma başarıyla dikkat çekmiş oldu. Bu döneme ait duvar yazıları adanın üzerindeki binalarda bugün de görülebilir. Bunların en dikkat çekici olanıysa rıhtımdaki büyük levhanın arkasında kalan duvardadır. Resmi Amerika Birleşik Devletleri Cezaevi levhasının etrafına, kırmızı bo-

yayla Indians Welcome (Amerikan Yerlileri Hoş Geldiniz) ve Indian Land (Amerikan Yerlileri toprakları) yazılmıştır.

1972'de, Alcatraz, Golden Gate National Recreation Area (Golden Gate Ulusal Dinlenme ve Eğlenme Alanı) kapsamına alındı. Her yıl bir milyondan fazla insan adayı ziyaret etmektedir.

Zamanla *Ölümsüz Nicholas Flamel'in Sırları* dizisine dönüşecek fikri ilk geliştirmeye başladığım sıralarda, birçok şartı birden karşılayacak bir yere ihtiyaç duyuyordum. Büyük bir şehre yakın olmakla birlikte, bir şekilde çok da kolay ulaşılamayacak bir konumda bulunmalıydı. Yıllar içinde California'da terk edilmiş maden kasabalarını, bilhassa da Bodie'yi; Eski Batı'daki hayalet kasabaları; Boston Post Road üzerindeki terk edilmiş çiftlik evlerini ve Santa Fe Trail üzerindeki kalelerden kimilerini değerlendirdim. Her biri ilginç olasılıklar sunuyordu, fakat hiçbiri de tam olarak uygun değildi.

Sonra, nihayet, sekiz ya da dokuz yıl önce, Alcatraz'ı ziyaret ettim. Neredeyse tekneden indiğim anda adanın mükemmel yer olduğunu anlamıştım. Ve o tek bir karar başka her şeyi şekillendirdi. Adayı tercih etmek, dizinin San Francisco'da geçmesi gerektiği anlamına geliyordu; o noktadan başlayarak da tüm Batı Yakası bağlantıları ortaya çıktı. Alcatraz anahtar nokta olmakla kalmadı, neredeyse dizide başlı başına bir karakter hâline geldi. Sadece dokuz hektarlık, ufacık, ama tarih bakımından da bir o kadar zengin bir adaydı Alcatraz. Juan Manuel de Ayala, adanın "sesi" oldu.

Yıllar içinde Alcatraz'a defalarca gittim ve her seferinde yeni bir şey keşfettim. Kayayı ziyaret etme fırsatı elinize giderse, gece gitmeye çalışın: Alcatraz'ın hayaletlerinin fısıltılarını işte o zaman duyabilirsiniz...